

PEÇELİ VE KÖLE TÜRKLER & HALLAC-I MANSUR DAİ'NİN YAZARI

İLKNUR ALTINTAŞ

BİR BÜYÜK DİRENİŞİN DESTANSI ÖYKÜSÜ

BABEK

CENNETİN KAPISI & SAMARRA KURULUŞ

ANATOLIA KÜLTÜR

İLKNUR ALTINTAŞ

BABEK

CENNETİN KAPISI & SAMARRA KURULUŞ

kitabın
adı: Babek / Cennetin Kapısı ve Samarra Kuruluş
yazarı: İlknur Altıntaş
genel yayın yönetmeni: Şeref Yılmaz
editörü: Hatice Eğilmez Kaya
kapak tasarımı: Hüseyin Özkan
iç düzeni: Özlem Özkan
yayıncılık sertifika numarası: 17463
isbn: 978-605-9937-73-3
yayın numarası: 54
roman: 26
baskı: Ağustos 2017

İmak Ofset
Merkez Mah. Atatürk Cd. Göl Sk. No:1 (İtfaiye Karşısı)
Yenibosna 34192 Bahçelievler / İSTANBUL
Telefon: 444 62 18 - Faks: 0212 656 29 26
e-posta: info@imakofset.com.tr
Matbaa Sertifika No: 12531

ANATOLİA KİTAP
Alemdar Mah. Alayköşkü Cad.
Hasoğlu İşhanı, 2B K: 3
Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0212) 512 88 77 / 526 04 30
www.anatoliakitap.com
facebook.com/anatolia.kitap

Bu eserin bütün hakları anlaşmalı olarak Anatolia Yayınlarına aittir.
İzinsiz tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz,
Kaynak göstermek şartıyla eğitim amaçlı alıntı yapılabilir.

Anatolia Kültür Yayınları, Ferfir yayın grubunun tescilli markasıdır.

İLKNUR ALTINTAŞ

BABEK

CENNETİN KAPISI & SAMARRA KURULUŞ

ANATOLIA
KÜLTÜR

www.anatoliakültür.com

Bu kitap tarihsel gerçeklere sadık kalınarak kurgulanmıştır.

"Kırk yıl esaret altında yaşamaktansa özgür tek bir gün yaşamayı yeğlerim."

BABEK

Babama...

EYLÜL 808,
AR-RAKKAH ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ RAKKA, SURİYE

"Bundan sonra benim iznim olmadan kimseyle konuşmayacaksın! Kimseye emir vermeyeceksin! Hatta haremden dışarı çıkmayacaksın anne!" diye bağırdı öfkeyle Halife Hadi.

"Ben senin haremindeki cariyelerinden biri değilim. Ben Yemen Meliki Ata el Cüreşiyye'nin kızı; Halife Mehdi'nin nikâhlı karısı Hayzüran'ım. Senin annenim!" Sesi odayı doldurdu Hayzüran Hatun'un. Gözleri gece gibi siyah; teniyse kızıla çalan toprak rengindeydi. İnce ve uzun boyluydu.

"Bu sana son uyarım!" dedi Halife Hadi.

"Suikastçıların işini bitiremediği için bu öfke, öyle değil mi?" dedi nefretle Hayzüran Hatun.

"Neden bahsediyorsun?"

"Geçen hafta beni zehirletmek istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben senin annenim; gözlerindeki ihaneti görmediği mi sanıyorsun?" Sesi yankılandı odada.

"Saçmalama!" dedi ve gözlerini kaçırdı Halife Hadi.

"Bunu babana da söylemiştim; yanlış çocuk olduğunu söylemiştim!"

"Seni buradan sürerim, o çok övündüğün Yemen'e. O aşağıladığın cariyelerden çok daha berbat bir hayat yaşarsın! Yemin ederim yaparım anne!"

"Biliyorum, senden her şey beklenir!" dedi Hayzüran Hatun. Aşağılayan bir bakış fırlattı oğluna ve göz ucuyla muhafızlara baktı ardından. Gözlerini kısıp, çenesini hafifçe eğmesi yetti; iki iri yarı Arap muhafız Halife Hadi'yi kollarından yakaladı.

"Ne yapıyorsunuz? Lanet olsun ne yapıyorsunuz?" diye kükrese de cılız sesi taş duvarlarda kayboldu. Kapıdan hızla yaklaşan bir diğer muhafız ise kaslı kollarını Halife'nin boynuna doladı ve sıkmaya başladı. Diğer eliyle ağzını ve burnunu kapadı. Halife'nin çırpınışları boşunaydı; boğuk sesi yavaşça azaldı; tüm gücüyle bedenini saran kollardan kurtulmaya çalıştı ama başarısızdı. "Anne..." dedi diğer oğlu sesi titreyerek. Şaşkındı; gözleri annesi, muhafızlar ve ağabeyi arasında gidip geldi. Ağabeyiyle göz göze geldi; Halife Hadi çaresizce kardeşine baktı; göz pınarlarını dolduran yaşlarsa öfkeden mi yoksa acıdan mıydı bilemedi. Bir adım atıp ağabeyini muhafızların elinden kurtarmak istediyse de annesi engel oldu ve onu omzundan tutarak engelledi. Bir kaplanın pençesiydi elleri; öylesine yumuşak ama bir o kadar güçlü. "Hayır!" dedi Hayzüran Hatun. Sesi ve bakışları donuktu. Odanın bir köşesinde ağlayan kızı Abbase'ye sert bir bakış attı; küçük kızın hıçkırıkları boğazında kaybolurken gözyaşları yanağını ıslattı. Halife Hadi'nin göz bebekleri büyürken, bedeni güçlü ce acımasız kollar arasında salındı ve göz kapakları sonsuza dek kapandı. Muhafızların gözleriyse Hayzüran Hatun'daydı. Hayzüran Hatun başını eğerek bırakmalarını emretti. Halife Hadi yere yığıldığında odayı derin bir sessizlik kapladı; tüm gözler Hayzüran Hatun'daydı. Yüzünde en ufak bir pişmanlık ya da acı yoktu. Bakışları yerde cansız yatan oğlundaydı.

"Anne..." dedi diğer oğlu. Gözleri yaşlıydı, yutkunup yerde hareketsiz yatan ağabeyine baktı.

Bir kez daha: "Anne..." dedi.

"Yeter artık!" diye bağırdı Hayzüran Hatun. "Onun için üzülmeyi kes!"

"O benim ağabeyimdi; senin oğlundu!"

"Bu gece seni öldürecekti!"

"Hayır!" diyerek başını salladı oğlu.

"Bana inanmıyor musun? Geçen hafta da beni zehirletmeye çalıştı biliyorsun?" Neye inanıp neye inanmayacağını bilemedi; her şey öylesine karışıktı ki; göz ucuyla küçük kız kardeşine baktı. Abbase hıçkırıkları duyulmasın diye küçük elleriyle ağzını kapasa da gözlerindeki korku ve acı apaçık ortadaydı.

"O liderlik vasıflarına sahip değildi; bu ülkeyi yönetecek kişi o değildi. Yaptığı her şey hataydı; her şey..." deyip birkaç adım attı ve yerde hareketsiz yatan oğlunun başında dikildi. Sesi soğuktu ama gözlerinden akan bir damla yaşa aldırmadı; hemen kendini toparlayıp ağabeyi Gıtrif'e döndü. Yatağın ucundaydı ve ellerini karnında kenetlenmişti; kız kardeşiyle göz göze geldiğinde başını dikleştirip ona doğru bir adım attı. Hayzüran Hatun: "Yahya bin Halid el Bermeki zindandan çıkarılıp yeniden baş vezirliğe getirilecek, Hadi'nin atadığı herkes görevden azledilecek; ama birkaç kişi var ki onlara yaptıklarını ödeteceğim... Kim olduklarını biliyorsun!" dedi dişlerini gıcırdatarak. Gıtrif başıyla onu onayladı. Hayzüran Hatun bu kez muhafızlara dönüp: "Biz çıktıktan sonra onu balkondan aşağıya atın; kapı muhafızlarına içeriye kimsenin girmemesini söyleyin..." Muhafızlar başlarını eğdiler. Bu kez oğluyla göz göze geldi: "Bunun başka bir yolu yoktu! Ya biz ölecektik; ya da o!" dedi. Oğlu sessizdi; rengi soluk, soluğu yavaştı; ayakta durmakta zorlandığı belliydi; yaklaşıp

onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı; sesi şefkatliydi: "Oğlum! Sen büyük bir kral olacaksın! Sen gelmiş geçmiş en büyük, en ulu, en cesur Abbasi halifesi olacaksın! Tüm dünya seni sonsuza dek hatırlayacak! Bilgesin, adilsin, zekisin! Artık bu devletin başı sensin!" diyerek odadakilere döndü; sağ eli oğlunun omzundaydı: "Halife Harun Reşid!" dedi. Herkes dizlerinin üzerine çöktü ve onu tekrarladı: "Halife Harun Reşid!"

"Halife Harun Reşid, Halife Harun Reşid..." diyen sesler kulaklarındaydı; bir çığlıkla yatağından fırladı. Yüzü, bedeni ter içinde soluğu kesikti. Yatağın hemen ucunda bekleyen muhafızlar yaklaştı.

"Efendim, iyi misiniz?" diye sordu biri.

"Evet..." dedi sesi boğuktu ve elleriyle gözlerini ovuşturarak yataktan kalktı; hizmetlilerden biri ipek beyaz bir kumaş uzattı; alıp omzuna attı. Bir diğeri bir tas su getirdi ve bir yudumda içti. Mum alevlerinin gölgeleri duvarlarda büyüdü; yalınayak odanın her yanını kaplayan Fars halısında ilerleyip balkona çıktı. Gecenin ortasıydı; ince bir rüzgâr omuzlarına düşen siyah saçlarını hareketlendirdi. Muhafızları ve hizmetlileriyse ardındaydı.

"Hekimi çağırmamızı ister misiniz efendim?" diye sordu yaşlıca olan.

"Hayır, hayır..." dedi beyaz mermer korkuluklara yaslandı.

"Yine aynı rüya mı efendim?" diye sordu bu kez.

"Keşke rüya olsaydı..." dedi kısık sesle ve hemen toparlayıp kendini boğazını temizledi:

"Oğullarımı görmek istiyorum..." dedi.

"Elbette... Sabah..."

"Şimdi!" diye emretti.

"Efendim..." diyerek başını eğdi muhafız ve terastan çıktı.

**

Kollarını tahtının kenarına dayayıp arkasına yaslandı. Gözleri taş duvarların arasına çılgınca dans eden meşalelerin alevlerindeydi. Üşümesinin sebebi içindeki ürperdi miydi bilemedi; bakışları dalgındı. Neredeyse duvarı kaplayan geniş bronz kapı aralandığında muhafızlar eşliğinde oğulları göründü; birkaç adım kala durdular ve saygıyla babalarının; Halife Harun Reşid'in önünde eğildiler. Oğullarını başını hafifçe eğerek selamladı. Abdullah büyük oğluydu; yirmi iki yaşındaydı. Teni beyaz, gözleri çekikti. Dalgalı siyah saçlarıysa omuzlarındaydı. Annesi Meracil adında bir cariyeydi. Muhammed yirmi bir yaşındaydı; teni kara, dudakları kalındı. Annesi Zübeyde Hatun, Abbasi soyundandı. Ebu İshak ise on dördüne yeni girmişti; annesi Marida bir Türk cariyeydi. Oğullarına baktı; şaşkın ve merakta; sabahı bekleyemeyen bu açıklama için sabırsızdılar. Halife Harun Reşid lafı dolandırmayı sevmezdi: "Benden sonra halife olacak kardeşiniz Abdullah'dır!" dedi ve devam etti: "Ben öldükten sonra birbirinize düşmenizi istemiyorum; veliahdım Abdullah!"

"Veliahdınızın ben olduğumu açıklamıştınız baba!" dedi Muhammed. Rengi bir anda soldu; sesindeki hayal kırıklığı ise gizlenemezdi.

"Erken ve yanlış bir kararmış!" dedi Halife Harun Reşid. Diğerleri sessizdi; Ebu İshak, Abdullah abisinin kolunu dürterek gülümsedi; buna çok sevindiği belliydi. En çok da Muhammed'in yüz ifadesi onu mutlu etti. Abdullah ise şaşkın ama bir o kadar sevinçliydi.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi, sesi nefret doluydu Muhammed'in.

"Sende liderlik vasıfları yok; Muhammed." dedi Harun Reşid.

"Ah, evet. Çok kıymetli oğlunuz gibi gece gündüz kütüphanede kitap okumuyorum; savaş meydanlarında düşmanlarımızla çarpışıyorum..." dedi alaycı bir şekilde.

"Sende komutan vasıfları da yok, Muhammed" dedi bu kez Harun Reşid. Küstahlığının cezası gibiydi; acımasızdı. Muhammed bir şeyler söylemek istediyse de izin vermedi; ayağa kalkıp:

"Emrim budur; veliahdım Abdullah'dır. Yakında Buhara'ya gidiyoruz; sen Bağdat'a gideceksin Muhammed. Abdullah benimle gelecek. Gidebilirsiniz!" dedi. Muhammed bir şey daha söylemek istedi ama Halife Harun Reşid'in sert bakışıyla başını eğerek babasını selamladı.

**

"Mektuplar gönderilecek; öldüğümde Mekke'de fermanım asılacak! Benden sonra Halife oğlum Abdullah olacak!"

"Emredersiniz, efendim." dedi Fazl bin Sehl ellerini karnında birleştirip eğildi. Harun Reşid göz ucuyla ona baktı:

"Yanlış bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, kardeşler arasında bir savaşa engel olmak istediğinizi düşünüyorum ve adil bir seçim yaptığınızı!"

"Ama..."

"Buna engel olmak için elimden geleni yapacağım!" dedi.

"Elinden gelen!"

"Elimden gelen efendim!" dedi Fazl bin Sehl. Dürüstlüğünü severdi ve sadakatini. Daha fazla konuşmak istemedi:

"Mektuplar hazırlansın; ben mühürleyeceğim!" dedi ve dönüp saray kapısına doğru ilerledi. Beyaz mermer sütunların cansız birer muhafızıydı geniş avlunun ve geçip büyük salona doğru yürüdü. Duvarlar kan rengindeydi; zemin halılarla kaplıydı. Koyu yeşil kumaşlar arasında altın ipliklerle işlenmiş perdelerse göz alıcıydı.

"Efendim, Zübeyde Hatun sizi görmek istiyor..." diyerek yaklaştı bir muhafız.

"Elbette..." dedi sıkıntılı bir iç çekerek ve üst kata çıkıp dar koridorda ilerledi ve odasına girdi. Muhafızlar kapıyı henüz kapamıştı ki yeniden açıldı ve Zübeyde Hatun kapıda belirdi. Uzun boylu ve ince yapılıydı; teni siyaha yakındı. Beline doladığı yaldızlı kuşak öylesine sıkı sarılıydı ki ince beli kırılacakmış gibi duruyordu. Saygıyla eğildi; gözlerindeki öfkeyse daha belirgindi. Halife Harun Reşid ona döndü: "Kararım değişmeyecektir; boşuna nefesini tüketme!" dedi. Son derece net ama sesi yumuşaktı.

"Ben senin karınım! Abbasi hanedanı üyesiyim; o bir kölenin oğlu! Bir cariyenin!" dedi sözcükleri ezerek.

"O benim oğlum! Hepsi benim oğlum! Abdullah zeki, kontrollü, kendine hâkim, henüz çok genç ama herkes saygı duyuyor..."

"Oğlumuza haksızlık ediyorsun!"

"Hayır!" Sesi öylesine yüksekti ki bir köşede duran sehpanın üzerindeki vazo sallandı. Yüzündeki tüm damarları seçmek mümkündü; öylesine öfkeliydi. Bir anda parlayan öfkesi böyle bir şeydi, bu kez hemen sönmedi. "Kadınlar, eğlence ve şamata! Başka bir şeyden anladığı yok! Onun bir lider olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun! Kendini yönetemiyor; koca imparatorluğu mu yönetecek!"

"Harun!"

"Çık dışarı!" dedi Harun Reşid. Sesi sert ve soğuktu.

"Harun!"

"Defol git! Eli kapıyı işaret etti; bir kez daha sormaya cesaret edemedi ve başını eğip onu selamladı.

EYLÜL 808,
OSTAN-E ARDABIL
BUGÜNKÜ ERDEBİL/ İRAN

Öğleden sonraydı; güneş yaprak dallarının arasından süzülüp gözlerini kamaştırdı. Ağaçlıktı; sarıya teslim olan yapraklarsa kuruydu. "Bundan başka kimseye söz etmedin değil mi?" diye sordu Babek. On üç yaşında; teni beyaz, gözleri çekikti. Ebulfez nefes nefese cevap verdi: "Elbette hayır; deli misin?" dedi yanakları kızıldı; sesi de küçük bedeni de yorgundu. Dayanamayıp sordu: "Sence ne olabilir?"

"Bilemiyorum..." diye mırıldandı Babek. Ebulfez başını öne eğdi; okuma yazma bilmemesi ilk kez bu kadar canını acıttı. Dar patikaya girdiklerinde heyecanla girişi çalılarla gizli mağaranın kapısını işaret etti: "İşte!" dedi. Adımları hızlandı; mağaranın girişinde tutuşturdukları çalıları kalın ağaç dallarına sardılar ve ürkek adımlarla içeri girip ağır kokuya aldırmadan ilerlediler. Bastığı yerden tuhaf bir ses geldi; balçığa benzer bir şey olmalıydı; ya da öyle olmasını umut etti; bakmadan ilerledi. Mağaranın bir dere gibi kıvrılan dar ve karanlık koridorunda ilerlediler. Tavan alçalmaya başladığında kalbi daha bir hızlıydı. "İşte!" dedi Ebulfez geniş yuvarlak oyuğu göstererek. İçeri girdiler. Geniş bir su testisini andıran tuhaf bir testiydi; daha önce bu kadar

büyüğüne rastlamamıştı. Üzerindeki mavi yaldızlı boyaların bir kısmı silikti; çok eski olmalıydı. Ağzı genişti; içindeki el yazmalarını çıkarması zor olmadı. Ebulfez ışığı iyice yaklaştırdı; Babek'in tüm dikkati yazmalardaydı. Parmakları özenle yazmalarda gezindi ve yüzünü bir gülümseme kapladı, ay gibi parlaktı gülüşü.

"Ne yazıyor? Kim yazmış?" sabırsızdı Ebulfez. Babek gülmeye başladı; kahkahası mağaranın duvarlarında büyüdü.

"Ne?" diye tekrarladı Ebulfez.

"Mazdek! Bunlar Mazdek'in el yazmaları!" dedi.

"Mazdek mi?" Ebulfez'in gözlerindeki endişe sesine yansıdı.

"Ah, hayır. Onlardan kurtulmalıyız!" dedi.

"Asla! Asla! Aklına bile getirme..." dedi Babek ve yazmaları göğsüne yaklaştırdı.

"Eğer bunlarla yakalanırsak bizi yakarlar; o yüzden biz yakmalıyız!"

"Buna asla izin vermem!" dedi Babek ve sırtındaki çantayı yere koyup yazmaları özenle yerleştirdi.

"Daha da olmalı!" diyerek etrafı kolaçan etti.

"Bunu söylediğime pişman oldum! Ben bir hazinenin haritası olmasını tercih ederdim..." Gözleri içindeki derin hayal kırıklığını gizleyemedi; sesiyse buruktu.

"Bundan daha büyük bir hazine olamaz dostum!" dedi Babek ve arkadaşının omzuna vurdu.

"Akşam çökmeden dönmeliyiz..." dedi Ebulfez.

"Sen git; ben biraz daha kalacağım..." dedi Babek. İtiraz kabul etmeyeceği ise gözlerinden belliydi.

**

Geniş bir ağacın altındaydı; vakit gece yarısıydı. Ay tepedeydi tüm ihtişamıyla ve yıldızlar hiç görmediği kadar parlaktı. Sönmeye başlayan ateşe birkaç çalı çırpı daha attı ve ateşe iyice yaklaştı. Rüzgârın ıslığına yaprakların hışırtısı katıldığında derin bir nefes aldı. Sesler yükseldi aniden, mal sesleri, at kişnemelerine karıştığında etrafının sarıldığı fark etti. Aklındaki tek şey yazmalardı; onları gizlemeliydi; ama vakit dardı. Yine de bir umutla birkaçını gömleğinin içine gizledi; en öndekiler atlarından inip yaklaştığında ayağa kalktı. Korku yoktu; düşündüğü tek şey yazmalardı. Kim olduklarını anlamaya çalıştı; askere benzemiyorlardı; soyguncuya benzer bir halleri de yoktu.

"Bunlar da ne?" dedi eğilip yazmalardan birini eline aldı.

"Dokunma onlara!" diyerek atıldı ve elinden kaptı. Cüretine şaşıran adam değildi sadece; tüm bakışlar üzerindeydi. Siyah giysili adamsa ona dokundu ve hafifçe itti; tüm dengesi bozuldu ama yine de yazmaları bırakmadı.

"Adın ne?" diye sordu adam Farsça, elindeki yazmaları alarak.

"Babek!" dedi.

"Türk müsün?

"Evet!" dedi Türkçe.

"Farsça biliyorsun!"

"Evet!" Gözleri yazmalardaydı; kısa bir sessizlikten sonra:

"Bunları nereden buldun?"

"Onlar benim..." diyerek meydan okudu.

"Ne olduklarını biliyor musun?" Sesi daha yumuşaktı.

"Mazdek'in el yazmaları!" dedi başını dikleştirerek.

"Tekrar soruyorum, onları nereden buldun? Çaldın mı?"

"Ben bir hırsız değilim!" dedi öfkeyle.

"Nereden?" Bu kez daha sertti.

"Bunu söyleyemem..." Oraya gideceklerini biliyordu; belki daha fazlası çok daha fazlası vardı ve onları yakmalarına, yok etmelerine izin vermeyecekti. Sessizliğinin ise adamı öfkelendirdiğinin farkındaydı.

"Bunu öğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun ufaklık!" dedi adam.

"Bunu öğrenemeyeceğinizi biliyorum efendim!" dedi son sözü vurguluydu; başıysa her zamankinden daha dik! Bu adamı güldürdü; diğerleri de ona katıldı; sahte kahkahalar ormanda büyüdü. Başına aldığı bir darbeyse yere yığılmasına yetti; göz kapakları ağırlaştı ve kapandı.

**

Gözleri aralandığında başındaki korkunç ağrı tüm bedenini sardı. Güneş tepedeydi; sıcaktı. Bir at arabasındaydı; yürüyen bir zindan olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Kendi kendine homurdandı ve doğrulup arkasına yaslandı. "Hey, nereye gidiyoruz?" diye sordu at arabasının yanındaki atlılardan birine. Elleri tahta parmaklıklardaydı. Adam sert ve boş bir bakış fırlattı ve bir şey söylemeden kafasını çevirdi; diğerlerinde de bir işe yaramadı. Kimse cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Siyahlı adamsa en öndeydi; sıkıntılı bir iç çekip yeniden arkasına yaslandı. At kişnemeleriyle kafile durdu; gözleri etraftaydı. Çiçek kokularının doldurduğu vadi yemyeşildi; gökyüzüyse masmavi. Teker teker atlarından inmeye başladıklarını gördü; doğruldu ve siyah atlı adamın tarafına baktı. Nefesi kesildi; daha önce hiç görmediği kadar dik bir yamaçtı; en tepesindeyse sislerle çevrili bir kale. Öylesine heybetli ve muhteşemdi ki heyecanlandı.

"Bezz Kalesi!" dedi at arabasına yaklaşan adam. Gözlerindeki ışıltıyı ve kalbindeki heyecanı görmüş olmalıydı.

"Bezz Kalesi..." diyerek mırıldandı; kilit çözüldüğünde kendini dışarı attı ve kaleye baktı gülümseyerek anlatıldığından çok daha görkemliydi; sanki gökyüzüne çıkan merdivenler gibiydi yamaçta kıvrılan yolları. Büyülenmiş gibiydi; bir kuş olup kaleye uçmayı diledi bir an önce ama omzuna sertçe vuran bir elle yere çakıldı. "Çok zayıf!" dedi kahkahayla. Adamın niyeti canını acıtmak değildi ama yine de bozuldu; hemen toparlanıp ayağa kalktı ve yamacı tırmanmaya başlayan diğerlerinin peşine takıldı. Düşündüğünden daha dik; kıvrımlı yoluysa dardı. Zirveye ulaştıklarında nefes nefeseydi; kalenin demir ve kalaslarla güçlendirilen büyük tahta kapısı bir dev gibi göründü, geniş meydansa beyaz taşlarla döşeliydi; kalabalıktı; meraklı gözler arasında ilerlediler.

"Şeyh Cavidan sizi bekliyor..." dedi hızlı adımlarla yaklaşan adam. Bakışları Babek'in üzerindeydi; gözlerini kısarak:

"Bu da kim?" diye sordu. Uzun ince yapılıydı; gözleri parlaktı.

"Mazdek'in el yazmalarını bulmuş!"

"Nerede?" Heyecanlıydı adam. Gözlerindeki parıltı muazzamdı. "Konuşmuyor!" dedi siyahlı adam. Diğeri güldü; alaycıydı; sonra yeniden adama baktı: "Mazdek'in el yazmaları olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle..." diyerek gülümsedi adam.

"Hadi, Şeyhi bekletmeyin..." diyerek omzuna vurdu ve yeniden yürümeye başladılar. Merdivenler kâbus gibiydi; dar bir kapıdan geçtiklerinde son bulacağını sandı ama her seferinde yanıldığını anladı. Meşaleler taş duvarların oyuklarındaydı; duvarlarsa canlı gibiydi tuhaf ama korkutucu değildi.

"Alışsan iyi olur..." dedi hemen önündeki adam; derin bir nefes aldı. Bronz bir kapının önünde durdular; iki muhafız onlara yol verdi.

"Saygılı ol!" dedi biri. Büyük geniş toprak renginde taşlarla döşeliydi salon. Peşlerine takıldı ve yürüdü, ne merdivenlerin bir sonu vardı ne de bu büyük salonun.

"Şeyh Cavidan!" diyerek eğildi ve onu selamladı siyahlı adam diğerleriyle birlikte. Babek en geride, meraklı gözleriyse etraftaydı. Şeyhi pek net seçemedi. Vahşi bir hayvan postu seriliydi ayaklarının altında ve koltuğun üzerinde. Her iki yanındaki devasa vazolarsa çok eski zamanlardan kalmış olmalıydı.

"Yaklaş..." dedi Şeyh Cavidan tok sesiyle ve adamlar ona yol verdi; dediğini yaptı ve ağır adımlarla ilerledi.

"Demek bu el yazmalarını sen buldun? Üstelik nereden bulduğunu ya da çaldığını söylemiyormuşsun!" dedi Şeyh Cavidan. Giysileri siyahtı; başına doladığı mor kumaşı siyah bir şeritle sabitlemişti alnında. Gözlerinin etrafında çekilen kalın sürme bakışını daha da derinleştirmiş; bir uçurumu andırıyordu. Keskin bir kılıcın ucu gibi delici bakışları bedeninde gezindi. Çok daha ötesini görür gibi bir hali vardı. Kırk yaşlarında olmalıydı.

"Size söyleyebilirim..." dedi Babek. Şeyh Cavidan'ın sol yanağında beliren gamze gülüşünün habercisiydi.

"Güzel..." dedi ve biraz öne doğru eğildi.

"Erdebil. Beni buldukları yere çok yakın terk edilmiş bir köy var; adı Haras"

"Benden korkuyor musun çocuk?" diye sordu Şeyh Cavidan.

"Sesiniz!" dedi Babek.

"Evet!"

"Sesiniz efendim tıpkı su gibi, ona istediğiniz şekli verebiliyorsunuz!" Koca salon sessizliğe büründü. Tüm şaşkın bakışların kendisinde olduğunu hissetti, gözleriniyse bir an bile Şeyh Cavidan'dan ayırmadı.

"Su gibi..." dedi Şeyh Cavidan.

"Evet, efendim..." dedi. Ne sesinde ne de yüzünde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Peki, gözlerim?" diye sordu Şeyh Cavidan.

"Ateş gibi! Alevlerin ne kadar büyüyebileceği ve ne kadar yakıcı olabileceği sadece bir şeye bağlıdır!"

"Neye?"

"Rüzgâra!" Şeyh Cavidan'ın kahkahası tüm salonda yankılandı; diğerleri de ona katıldı.

"Bu kadar direttikten sonra bir çırpıda söyleyeceğini tahmin etmemiştim!" dedi siyahlı adam. Gülüşü içtendi ve yüzünün tüm sert hatlarını yok edecek kadar sıcaktı.

"Soruma cevap vermedin?" diye araya girdi Şeyh Cavidan.

"Sizden korkmuyorum efendim; size güveniyorum..." dedi Hasan.

"Peki, insanlara güveniyor musun?"

"İnsanlar ilginçtir efendim. Sürekli erdemlerden bahsederler. Bu onların en süslü sözcükleridir. Gerçek çoğu kez başkadır! Ve en çok gerçek gizlenir. Sözcüklerse genellikle bu sırrın saklanması için kullanılır. Çünkü gerçeğin söze ihtiyacı yoktur. O fışkırır; gözlerden, ellerden, dudaklardan. Her yerden. Ama sözler onu durdurur; zihni karıştırır; sözler anlaşılmak için değildir; gizlenmek içindir."

"Benimle gel..." dedi Şey Cavidan ve oturduğu yerden hızlıca kalkıp sert ve hızlı adımlarla terasa çıktı. Babek ise onu izledi. O kadar yüksekteydiler ki elini uzatsa bulutlara değeceğini sandı. Sisliydi; vadiyi seçmek neredeyse imkânsızdı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Şeyh Cavidan.

"Hiçbir şey!" diyerek cevapladı.

"Ne görüyorsun?" diyerek tekrarladı, daha sertti.

"Sis!"

"O aslında yok!"

"Ama görmemi engelliyor..."

"Ama gerçek onun ardında!"

"Ama göremiyorum..."

"Gözlerini kapa!" dediğini yaptı. "Hatırla..." dedi bu kez. At arabasından indiği ana döndü; meraklı gözlerinin etrafta gezindiği andı. Ağaçları, yeşili, nemli toprağı ve yaprak hışırtılarını...

"Gözlerini aç..." dedi Şeyh Cavidan. Sis bulutu yavaşça erimeye başladı sanki duvarlardaki ince bir çatlaktan sızan su gibi berraktı.

"Görüyor musun?" diyerek gülümsedi Şeyh Cavidan.

"Evet..." diye mırıldandı Babek.

KASIM 808,
AR-RAKKAH ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ RAKKA, SURİYE

Kapıyı aralayıp içeri girdi; koca salonunun tüm duvarları zeminden tavana değin kitaplarla, el yazmalarıyla doluydu; o tarifsiz kokuyu içine çekip gözlerini kapadı; sarayın kütüphanesi en huzur verici yerdi. Her zamanki gibi tesadüfen seçtiği bir raf ve bir el yazması almak için uzandı ve kapı sert bir şekilde açılınca ürkerek döndü. Halife Harun Reşid'in ortanca oğlu Muhammed kapıdaydı. Hemen yanında ve ardında ikişer Arap muhafızıysa tetikteydi. "Efendim..." diyerek onu selamladı Vezir Fazl bin Sehl.

"Baş Vezir..." diyerek başını eğdi Muhammed.

"Geleceğinizi bilmiyordum efendim... Ben..."

"Bilinmesini istemedim!" dedi Muhammed ve bir adım attı. Bakışları karanlık; sesiyse bir bıçak gibi keskindi.

"Her zamanki gibi yine kütüphanede olduğunuzu görmek beni hiç şaşırtmadı... Tıpkı babam ve ağabeyim gibi..." dedi küstahça.

"Geçmiş geleceğe açılan kapıdır efendim; geçmişi bilen geleceği öngörebilir..."

"Gelecek benim Vezir!" dedi sertçe ve iyice yaklaştı. Vezir Fazl bin Sehl göz ucuyla kapıdaki muhafızları yokladı; elleri kılıçlarının kınındaydı.

"Biliyorsun; babam nasıl derler bir tür buhran geçiriyor..." dedi sesi daha yumuşaktı Muhammed'in.

"Buhran?" deyiverdi Vezir Fazl bin Sehl.

"Çok büyük bir buhran!"

"Efendim..." dedi sesi titreyerek Fazl bin Sehl.

"Babamın başta Mekke ve diğer büyük şehirlerin valilerine mektup gönderdiği doğru mu?"

"Efendim, bu konuları sizinle konuşmam!" dedi Vezir başını öne eğerek.

"O geri dönmeyecek Vezir! Dönemeyecek! Ama biz buradayız! Ben buradayım; sen nerede olacaksın? Benim tarafımda mı olacaksın? Yoksa Abdullah'ın mı?"

"Babanız kardeşler arası bir savaş istemiyor; bunu engellemek için her şeyi yapacağıma söz verdim. O, veliahdını seçti efendim..."

"Bu savaşı başlatan babamdır!" dedi öfkeyle.

"Efendim..."

"Veliahdı bendim; beş yaşından beri bir gün halife olacağım belliydi; ama babam ne yaptı? Son anda fikrini değiştirdi ve o cariyeden olma oğlunu veliaht ilan etti! Bunu gerçekten kabulleneceğimi mi sandı? Bunu gerçekten kabulleneceğimi mi sandın?" Bakışları yakıcı; sesinin titremesiyse öfkedendi.

"Ben Halife Harun Reşid'in Veziriyim efendim..."

"Öyleydin; şimdi karar verme zamanı! Benim baş Vezirim olabilirsin! Ya da..."

23 MART 809
KHURASAN
BUGÜNKÜ HORASAN / İRAN

Gece yarısıydı; elindeki kitabın kapağını kapatıp arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Kapının tıkırtısıyla göz kapakları aralandı ve gülümseyerek oğluna baktı. Mesafe yüzündeki endişeyi gizleyemedi. Abdullah yaklaşıp koltuğunun yanına çömelerek bağdaş kurdu. Sol eli babasının dizlerindeydi.

"Hekim ilaçlarını almadığını söyledi..." dedi sesi titreyerek.

"Beni daha da hasta ediyorlar..." diye yanıtladı Halife Harun Reşid.

"Baba..." dedi sitemle.

"Sana söylediklerimi asla unutma!" dedi Harun Reşid.

"Asla!" diye cevap verdi Abdullah.

"İçindeki bilgelik henüz ortaya çıkmadı; daha zamanı var. Unutma ki herkesi mutlu etmen mümkün değil! Sen Tanrı değilsin. Adil ol yeter; bazen acımasız olman gerekecek. Ve asla unutma! Merhamet aklın zehridir..."

"Doğru kişiyi seçtiğine emin misin?"

"İşte bu yüzden eminim Abdullah. Sen de emin olacaksın!" Öyle olmasını dilese de içinde büyüyen ve tüm ruhunu saran karanlık ve endişeyi yok etmeye yetmedi.

"Tereddüt öldürür oğlum! Tereddüt öldürür. Kararsızlık da öyle! Karar vermelisin ve bununla yaşamayı öğrenmelisin!" Aklını okur gibiydi; gülümsedi. Harun Reşid oğlunun elini avuçlarına aldı ve okşadı; elleri soğuktu. Derin bir nefes alıp birbirlerine baktılar. Kapı yeniden tıklatıldığında Uveys belirdi.

"Gel, Uveys!" dedi tok sesiyle Harun Reşid. Yalnız konuşmak istediklerini anlaması zor olmadı Abdullah'ın yavaşça doğrulup ayağa kalktı; Uveys'i selamladı ve babasına baktı.

"Yarın görüşürüz..." dedi Harun Reşid ve yavaşça odadan çıktı. Uveys kapıyı ardından kapatıp Harun Reşid'e yaklaştı.

"Mekke valisine gitmişler ve diğerlerine..."

"Biliyorum..." dedi Harun Reşid.

"Biliyor muydun? Peki neden?"

"Bu savaşı engelleyemeyeceğimi biliyordum!" deyip ayağa kalktı ve yatağın hemen solundaki bronz vazoya dokundu. Üzerindeki savaş motifleri binlerce yıl öncesinden bedenleri çoktan toprağa karışmış ellerin iziydi. Sürekli unutulan gerçeği hatırlatmak ister gibi zamana meydan okuyordu. Parmakları şefkatle çiziklerinde dolaştı.

"Hayat tuhaf Uveys. Adın unutuluyor ama yaptığın şey yaşıyor!" dedi sözlerinde ve bakışında hayranlık vardı.

"Ne adınız ne de yaptıklarınız unutulmayacak efendim..." dedi Uveys

"Belki... Belki de bir anlamı yok! Her şey kendini tekrarlıyor; her şey. Hatalar, yanlışlar, pişmanlıklar!"

"Her şeyi düzeltmezsiniz efendim. Siz Tanrı değilsiniz!" Harun Reşid kesik bir kahkaha attı; Uveys de ona gülümseyerek yanıt verdi.

"Onun yanında ol! Çünkü yanında kimse kalmayacak!" dedi kahkahası bir anda kesildi ve sesi buz gibiydi.

"Efendim..."

"Yakında sahipsiz bir köpek yavrusu gibi ortada kalacak! Ama bir kral olmayı öğrenecek! Sanılanın aksine zaferler birini kral yapmaz! Ancak yenilgilerden, ihanetlerden, çaresizliklerden sonra bir kral olabilirsin. Gerçek bir kral!"

"Bunu biliyordunuz!"

"Elbette. Muhammed'in bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Ben ne kadar önlem alırsam alayım, bir yolunu bulacaktı ve şu an ölümümü bekliyor. Satın aldığı vezirlerim, valilerim hepsi bekliyor..."

"Ama..." sözünü tamamlayamadan.

"Çünkü gerçek bir kral olmasını istiyorum! İçindeki gücün ortaya çıkmasını istiyorum. Öylesine çaresiz ve öylesine dipte olmalı ki o içindeki güç patlasın! Ancak bu şekilde ortaya çıkacaktır; gerçek limitini öğrenecek. Kim olduğunu öğrenecek!"

"Ya başaramazsa?"

"Başaracak! Ben başardım o da başaracak! Henüz çok genç! Biraz zaman, biraz zaman!"

NİSAN 809,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

"Çabuk öğreniyorsun Babek, çok çabuk..." diyen sesiyle irkildi. Kocaman gülüşü aydınlattı her yeri, güneş kadar parlaktı ve alnında biriken terleri sildi elinin tersiyle ve kılıcın ucunu düşürdü sol yana.

"Teşekkür ederim efendim..." dedi.

"Asıl eğitim nedir biliyor musun? Disiplin?" dediğinde boğuktu sesi Şeyh Cavidan'ın, sabırla bekledi:

"Hadi gel, biraz yürüyelim..." deyip omzuna attı kolunu ardından. Kuru dallardı bastıkları ve yeşeren yapraklardı baharın müjdecisi.

"Asla bitmiyor, görüyorsun değil mi? Her şey yenileniyor, yine, yine... Pes etmek yok, eğitim bu, disiplin bu. Birilerine rağmen değil, sana rağmen, kendine rağmen yenilmemek ve vazgeçmemek..."

"Düşman insanın kendisi çoğu zaman..." dediğinde Babek.

"En acımasız olan hem de, en gaddarı! İçinde aradığın her şey var Babek, her şey. Ama öylesine birbirine karışmış ki bulamıyorsun çoğu kez. Beklemelisin, su bulanıksa durulmasını beklemelisin ki dibindeki mücevher parlasın..." diyerek güldü.

"Ya bir şey yoksa içerde bir şey yoksa?"

"Her zaman vardır, mutlaka vardır. Boşa giden hayatsa gözünün önünde parlayan o taşı görememektir... Her şey birbirini tekrarlar; hatalar ve günahlar..."

"Aynı değil..." dedi Babek gözleri daldan dala konan serçelerdeydi.

"Nasıl?" dedi kaşlarını kaldırarak Şeyh Cavidan.

"Değişiyor, dönüşüyor, gelişiyor... Aynı değil! Bu bir seçim, eğer bilmiyorsan, farkında değilsen hatalar ve günahlar devam eder, sonsuza dek. Ama hayat kendini tekrar etmez, bu olağanüstü bir düzen, ahenk. Hiçbir şey birbirine benzemiyor, sonsuz bir çeşitlilik var, varoluş asla kendi tekrar etmez, asla..." dedi gözleri bulutluydu.

"Neden bu kadar hata var o zaman? Neden insanlar kanmaya devam eder, kandırılmaya..."

"Çünkü insanlar ahmaktır!" dediğinde Babek bir kahkaha patlattı Şeyh Cavidan.

"Ah, buna katılıyorum... Tohum neyse, yaprak o" dediğinde onunla birlikte gülümsedi Babek.

"İnsanın önce kim olduğunu bilmesi gerekiyor, neler yapabileceğini..." dedi sonra Babek.

"Bunu öngörmek kolay değil, hayat insanı şaşırtır, hiç ummadığın kadar hem de..."

"Bunu öğrenmenin tek yolu zora düşmek bence, o zaman gerçek limitini öğrenebilirsin! Neler yapabileceğini. Kim olduğunu ancak o zaman öğrenebilirsin, aklının limitini keşfedebilirsin..."

"Akıl ve kalp arasında bir köprü vardır, eğer o köprü yıkılmışsa ne aklının sana bir faydası olur ne de yüreğinin. Bir asma köprü, ince, kırılgan, şeffaf. Eğer koparsa..." devamını getiremedi Şeyh Cavidan. Derinlerde sızlayan bir yaraydı sanki ve titreyen kirpiklerinde gizlenen bir damla yaştı, yine de sordu:

"Koptu mu?"

"Evet!" dedi tek solukta:

"Ağabeyim ve ben savaştık, bunu duymuşsundur..." Duymuştu, ama hiç sormamıştı, öyle de bir niyeti yoktu ama bir nehir gibiydi düşünceler nereye akacağı belli olmayan ve sözcüklerdi suya set çeken yosunlu taşlar.

"Uzun zaman geçti..." Konuşmak istemediği belliydi, ısrarcı olmadı.

"Bana verdiğiniz küçük kitapçığı okudum, siz mi yazdınız?" dediğinde.

"Tüm bilgiler doğuştan gelir Babek, ama öğreniyorsun sanırsın, aslında sadece hatırlarsın, sadece hatırlatır zaman dediğin şey... Bazılarını babamdan duymuştum, belki o da babasından ya da birilerinden."

"Savaş sanatında düşman askerinin sayısının önemli olmadığı yazıyor..." dedi merakla, kafa yormuş olması keyiflendirdi Şeyh Cavidan'ı.

"Sadakat daha önemlidir, çünkü bir kişinin sadakatsizliği binlerce cana mal olabilir... Hayat sürprizlerle doludur Babek, bitti dediğinde başlar, başladığında biter. Hayat insanlarla dalga geçmeyi sever, ya da Tanrı... Bir oyun!"

"Oyun mu?"

"Her şey bir oyun! Ne zaman biteceği belli olmayan bir oyun, o yüzden dengeyi bulmalısın! Denge her zaman ortadadır; bunu asla unutma, kazanmak istiyorsan onun dengesini boz! Bu savaş sanatının özüdür..."

"Peki, bu adil mi?" diyerek gülümsediğindeyse,

"Bu en sert oyun çocuk... Ve moral. Adamların moralini yüksek tutmalısın, kaybedeceklerini düşünürlerse kaybederler. Asla kazanamazlar ve asla savaşmaya hevesli bir orduya kılıç sallama, önce morallerini boz, kızdır onları, aşağıla, sonra vur, vur, vur!" dediğinde kılıcını kapıp savurdu Babek'in, delikanlı kahkahalarla güldüğünde durup:

"Ama... Sen öfkeni kontrol et, çünkü..."

"Çünkü öfke zihnini ele geçirir; tamamını ve asla daha azıyla yetinmez..." dediğinde Babek tekrarladı Şeyh Cavidan:

"Çünkü öfke zihnini ele geçirir; tamamını ve asla daha azıyla yetinmez!"

NİSAN 809
BAĞDAT ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ IRAK

Sarayın büyük geniş salonuna bakan geniş oymalı pencerenin önündeydi. Ellerinin sabırsızca ovuşturup durdu ve çenesine dokundu; kalp atışları yayından kopup özgürlüğe koşan sabırsız bir ok gibi hızlıydı. Coşkulu bir nehrin köpükleri gibi yanağını ıslattı tuzlu gözyaşları. "Harika bir Halife oldu, görüyor musun?" diyerek yanındaki solgun benizli cariyesine gülümsedi. Bu bir soru değildi; duymak istediği sözlerde belliydi: "Olağanüstü efendim..." deyiverdi kadın. Diğerleriyse onu onaylarcasına birbirlerine bakıp gülümsediler; ancak hiçbiri Zübeyde Hatun'un gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Salondaki fısıltılar yerini sessizliğe bırakırken, "Şşş" deyip cariyeleri susturdu. Oğlunun takdim edilme anı gelmişti. Başı dikti; baştan aşağıya beyazdı giysileri ve beline kalın yaldızlı bir kuşak dolamıştı. Parmakları tahtın iki yanında öylece hareketsizdi; içinde kopan fırtınalarsa gözlerindeki yakıcı ateşin sebebiydi. Adı yüksek sesle haykırıldı:

"Halife Emin!"

"Halife Emin!"

"Halife Emin!" Herkes önünde diz çöktüğünde o ayağa kalktı ve salondakileri selamladı. Sonra göz ucuyla annesinin olduğu pencereye bakıp hemen gözlerini kaçırdı.

"Bu anı asla kaçırmam oğlum; asla kaçırmam" diye mırıldandı kendi kendine. Salondakiler teker teker yeni halifeyi tebrik etmek ve saygılarını göstermek için sıraya girmeye başladıklarında artık gitmesi gerektiğini anladı. Olan olmuştu; beklenen, hayal edilen! Artık bir halife annesiydi. Yıllarca beklediği an şimdiydi ve derin bir nefes alarak yanındaki cariyelerden birine döndü:

"Yepyeni bir dönem başlıyor; yepyeni. Artık oğlumun zamanı!" de gururla.

"Halifemiz çok yaşasın efendim..." dedi kadın çatallı ve yorgun sesiyle.

"Çok yaşayacak ve dünyaya hükmedecek..." dedi ve kapının tıkırtısına döndü. Cariyelerinden biriydi; yanına iyice yaklaşana kadar bekledi.

"Komutan Ommar tutsakların Rakka'dan getirtilip zindana atıldığını bildirmemi istedi..."

"Nihayet..." dedi.

"Onları görmek ister misiniz?" diye sordu cariyesi.

"Hayır, onların zindanda çürümesini isterim!" dedi sesi buz gibiydi.

**

At arabası toz duman içinde bıraktı Bağdat'ın dar ve kıvrılan yollarını. Sokak köşelerinde sağa sola kaçışan tek tük insanların gözleriyse beyaz bir çiçek gibi parlayan at arabasının önünde ve ardındaki atlı muhafızlardaydı. Kıvrılan yolları aşıp sarayın güney kapısına yaklaştılar. Kapı ağır ağır açıldığında biraz yavaşladı arabacı ama içeri girdiklerinde yeniden hızlandılar ve beyaz

sütunlarla çevrili bahçede ilerlediler. Saray muhafızları temkinliydi; tüm dikkatleri arabada ve muhafızlardaydı. Beyaz mermerli kapı eşiğinde durduklarında en öndeki atlı muhafızlardan ikisi bir çırpıda koşup arabanın kapısını açtılar. Başını eğerek ellerini kapının iki yanına koydu. Kısa keskin bir bakıştı ama her şeyi gören bir kartal gibiydi gözleri. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı; bir kuyuyu andıran gözlerinin etrafında çektiği sürme dağılmış, saçlarına doladığı şeffaf örtünün arasından sızıp omuzlarına düşen saçlarıysa siyah bir dalga gibiydi. Gerdanında parlayan altın kolyesindeki zümrüt göz alıcıydı; tıpkı omzuna değen küpeleri gibi. Giysisinin dirsekleri ve dizlerine kadar olan derin yırtmaçları rüzgâr savurdu; adımları bir ceylan gibi yumuşak ve zarifti. Muhafızlar başlarını eğerek ona yol verdiler; kimi şaşkın gözlerle birbirine baktı ama hiçbiri tek kelime etmeye cesaret edemedi. Sarayın içine girdiğinde adımları hızlandı; cariyeleri ardında, muhafızlarıysa hemen yanındaydı. Saray ahalisinden birileri yaklaşıp bir şeyler söylemek istediyse de sert ve öfkeli bakışları bir adım gerilemelerine yetti. Giriş kattaki koridorun sonuna geldiğinde yavaşladı; iki kapı muhafızından biri:

"Efendim... Zübeyde Hatun'a haber verelim..." diyebildi.

"Çekil!" deyip iteledi adamı sertçe. Bir çiçeği andıran naif bedeninden çıkabilecek en sert sesti, kapı gıcırdayarak açıldığında Zübeyde Hatun öfkeyle döndü; dilinin ucuna gelen sözler onu gördüğündeyse karşı konulmaz bir hazza dönüştü; özellikle de gözlerindeki öfke onu çok keyiflendirdi.

"Ah, bak sen. Kimler gelmiş!" dedi küçümseyen bir tonla ve kendi etrafında dönüp onu baştan aşağıya süzdü. Kalbinin derininde hissettiği kıskançlığı hissetmişçesine gülümsedi kadın. Bu içini acıttı Zübeyde Hatun'un bir kez daha.

"Meracil, Marida ve Ebu İshak'ı almaya geldim..." Zübeyde Hatun şaşkındı; bunu nasıl bilebilirdi; anlayamadı. Saraya getirtileli henüz bir saat bile olmamıştı ve üstelik çok gizliydi.

"Yanlış saraya gelmişsin! Rakka sarayında bulabilirsin!" diyerek toparlamaya çalıştı.

"Eğer onlara bir zarar verdiysen seni diri diri toprağa gömerim! Diri diri!" Korkutucuydu; korkmalıydı. Gözlerinde yanan ateş ve dilindeki zehir bu kez çok daha fazlaydı.

"Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum..." deyip gözlerini kaçırdı Zübeyde Hatun.

"Hemen!" dedi kadın. Emir vermeye alışık gibiydi ve daha çok emrinin yerine getirilmesine.

"Sen bana emir veremezsin! Ben artık sıradan bir kadın değilim. Halife'nin annesiyim. Ve sen istenmeyen misafirsin! Davetsiz misafir!"

"Neler oluyor burada?" Sesi tüm odayı doldurdu Halife Emin'in. Kadın yavaşça döndü; bakışları Halife'deydi. Yüzüyse binlerce sır saklar gibiydi ve kapının anahtarı kayıptı ve sesi öylesine duygusuz ve soğuktu.

"Hala!" dedi Halife Emin.

"Muhammed!" dedi.

"O artık Halife Emin! Halife Emin!" diye söze girdi Zübeyde Hatun. Kendini hatırlatmak ister gibiydi.

"Anne..." diyerek onu susturdu Halife Emin ve halasına yaklaştı.

"Geleceğini bildirseydin, seni uygun şekilde karşılardık!" dedi. Sesi daha yumuşaktı.

"İsteseydim bildirirdim elbette!" Bakışlarını bir an bile üzerinden çekmedi yeğeninin. Korku bedenini ve ruhunu uzun zaman önce terk etmiş gibiydi.

"Neden geldiğini sormalıyı mıyım?"

"Marida, Meracil ve Ebu İshak'ı almaya geldim!"

"Babamın cariyeleri ve küçük oğlu neden umurunda olsun ki?"

"Ağabeyim öyle istedi..."

"Babam öldü!"

"Ve ölmeden önce bana bir mektup yolladı; Abdullah'ın annesi; Ebu İshak ve onun annesi bana emanettir!" Halife Emin'in kahkahası sahte ama güçlüydü.

"Bak sen!"

"Senin nasıl bir çıyan olduğunu biliyor olması pek şaşırtıcı değil!" Halife Emin'in kahkahası bıçak gibi kesildi.

"Onları sana neden vereyim ki?"

"Çünkü düşmanım olmak istemezsin! Değil mi Muhammed?"

"Ben Halifeyim!"

"Şimdilik" Öylesine rahattı ki bu bedeninde serin rüzgârlar estirdi.

"Onları ver ve gidelim. Bu kadar!" dedi sonra.

"Hayır!" dedi Halife Emin.

"Bak!" diyerek bir adım yaklaştı; bedeni ne kadar sakin görünse de o yumuşak sesinin ardındaki karanlık ürkütücüydü; apansız ve tüm gökyüzünü bir anda kaplayan siyah bulutlar gibiydi gözleri.

"İnsanları satın alabilirsin; herkesi. Ama ben ne senin korkak vezirlerine, ne hırsız valilerine benzemem! Ben Halife Mehdi'nin kızıyım; Hayzüran Hatun'un kızıyım; Halife Harun Reşid'in tek kız kardeşi Abbese Hatun'um. Eğer dediğimi yapmazsan ve ben buradan onları almadan çıkarsam bunu hakaret sayarım; gereğini yapmak zorunda kalırım ve yapacağımı da bilirsin sevgili

yeğenim. Şimdi o sümsük muhafızlarına söyle onları zindandan çıkarsın!"

"Daha sonra bir şey yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Ağabeyim bunun kardeşler arasında olduğunu yazmış; karışmamı istemiyor!"

"Gerçekten mi?"

"Senin işini bitirecek kişi ben değilim! Abdullah!"

"Abdullah ölü bir adam!" Kahkahası iç gıcıklayıcıydı Abbase Hatun'un. İçten mi, yoksa sahte miydi onu bile anlamak zordu.

"Sen de bir aptal!" deyiverdi fısıldayarak ve: "Seninle sohbet etmek isterdim ama Dmaşk'a dönmeliyim; emanetlerimle..." diye ekledi. Halife Emin kısa bir an duraksayıp muhafızlarından birine baktı ve kafasını hafifçe salladı.

"Arabada bekliyorum..." deyip kapıya yöneldi Abbase Hatun. Bir an önce gitmek istiyordu; tam kapıdan çıkacakken Halife Emin:

"O senin kocanı öldürttü; sevdiğin adamı! Unuttun mu?" Olduğu yerde donakaldı Abbase Hatun. Kalbindeki sızı tüm bedenini ele geçirip ruhuna damlarken kan gibi, gözlerini sımsıkı kapadı. Tek bir damla yaşa daha tahammülü yoktu.

"Cafer el Bermeki! Veziri, kocan, sevdiğin adam! Kaç yıl oldu? Beş? Altı?"

"Altı!" dedi sesi titreyerek, göz kapakları hafifçe aralandı.

"Ve sen onu senden alan, katleden adamın son arzusunu yerine getirmek için..." Daha sözünü tamamlayamadan Abbase Hatun hızla döndü ve bir adımda yanında bitti. Sıcak nefesini yüzünde hissetti:

"Evet, o benim kocamdı; sevdiğim adamdı. Çocuklarımın babasıydı! Ve o adam ağabeyime ihanet etti; ona ihanet etmek bana ihanettir. Ve ihanetin cezası bellidir! Ağabeyim adil bir adamdı; o büyük bir kraldı; çok büyük! Senin değil olmak; hayal bile edemeyeceğin kadar büyük bir kral! Kız kardeşi için prensiplerini ve yasalarını çiğnemezdi. Ve sen çocukken de kıt akıllıydın ama bu kadar onursuz olduğunu bilmiyordum! Sen de ağabeyime ihanet ettin; onun arzusunu, emrini yok saydın. Ama bunu sana ben ödetmeyeceğim; senin cezanı Abdullah verecek; zamanı geldiğinde..." dedi ve başını eğerek onu selamladı: "Halife Emin!" dedi ve hızlı adımlarla odayı terk etti.

NİSAN 809
KHURASAN
BUGÜNKÜ HORASAN / İRAN

Öğleden sonraydı; dik bir yamacın en tepesindeydi. Toprak ıslaktı; kim olduğunu belli edecek bir mezar taşı yoktu. Kim olduğunun bir önemi de yoktu. Adı ve yaptıkları sonsuzlukta yankı bulsa da o şimdi topraktı, topraktaydı. Elleri sevgiyle gezindi; tuhaftı sanki hala buralardaydı. Bir an ardından baksa ya da saraya dönse sesini duyacak gibiydi. Bir şimşek çaktı ve ürperdi; başını hafifçe kaldırıp göğe baktı. Sarı siyah bulutlar yüklüydü; bir kıvılcım bekler gibiydiler taşmak için ve zamanlama mükemmeldi. Bu kez bir acı çığlıktı, gök aydınlandı; şimşekler çaktı ar arda ve gözlerinden akan yaşlar yağmura karıştı. Sırılsıklamdı; umurunda değildi. "Baba..." dedi ve boğazında düğümlenen bir hıçkırık özgürlüğüne kavuştu. Yaklaşan ayak seslerine döndüğünde küçücük bir umut yel gibi yok olup içindeki derin boşlukta kayboldu. Uveys'di. Yüzündeki acı ve keder omuzlarındaki yüktü; başı eğikti; gözleriyse nemli. Çamura aldırmadan Abdullah'ın yanına diz çöktü. Gözleriyse Harun Reşid'in taze mezarındaydı. İnanması zor olsa da o artık yoktu. Söylenebilecek söz de yoktu; öylece durdular zamana aldırmadan, yağmur altında.

"Halife ilan edilmiş..." dedi sonra fısıldayarak. Acı bir gülüşle cevap verdi Abdullah. Umurunda değildi.

"Askerlerin yarıdan fazlası döndü; komutanlarla birlikte. Valiler kendilerine gönderilen mektupları ona göndermiş; kadılar, valiler, bürokratlar onu desteklemiş. Sana dönmen için süre veriyor; affedileceğini ve hayatta..."

"Affedileceğimi mi?" diye kükredi Abdullah. Gözlerindeki ateş kılıçtan keskindi; sesiyse buz gibiydi.

"Bak Abdullah..." dese de Uveys dinlemiyor gibiydi:

"Asıl onu ben affetmeyeceğim! Anladın mı? Ne onu! Ne valileri! Ne vezirleri! Babama ihanet eden kimseyi affetmeyeceğim! Onun arzusunu yok sayan herkesi ezeceğim. Herkesi! Merhamet yok; asla merhamet yok!"

"Bir süre gizlenmeliyiz!" Onu yatıştırmalıydı.

"Bir köpek gibi kaçıp gizlenmemi mi istiyorsun?" diye haykırdı.

"Kafanı kullanmanı istiyorum. Ordumuz yok, askerimiz yok! Yanımızda kimse yok!"

"Mekke Valisi?"

"Ah, evet. Bizim yanımızda ama tek başına bir gücü yok! Şimdi beklemeliyiz, plan yapmalıyız... Güç toplamalıyız!"

"Babamı onun öldürttüğünü biliyorum; onu zehirletti. Bunu biliyorum! Onu kan kusarak geberteceğim. Anladın mı kan kusarken!"

"Hekimler bedeninde bir zehir bulamadı!"

"Hekimlerin canı cehenneme! Bunu biliyorum anladın mı? Rakka'da o aşağılık yüzünde gördüm bunu. Babamın geri dönmeyeceğini biliyordu! Bunu ona ödeteceğim! Bunu canıyla ödeyecek!" Uveys daha fazla üstelemedi; acısı büyüktü; nefretiyse çok daha fazlaydı. Azgın bir nehir gibiydi Abdullah ve durulmasını sağlayacak tek şey biraz zamandı.

MAYIS 813,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Güneş yüksek pencerelerin pervazlarından bir sis şeridi gibi odayı aydınlatırken toz tanecikleri havada süzüldü. Nemli ve sıcaktı. Şeyh Cavidan üzerinde oturduğu geniş kızıl kumaşla kaplı minderin üzerinde bağdaş kurduğu bacağına dokunup dizlerine dokundu; gözleri bir şahin gibi alçak ayaklı ahşap sehpanın üzerindeki satranç taşlarındaydı. Dudaklarının kenarında beliren ince gülüş tüm yüzüne yayıldı ve gevrek bir kahkaha attı: "Daha ne kadar düşüneceksin evlat?" dedi Babek'e. Delikanlının yüzü ay gibiydi; kıvırcık bukleler halinde alnına düşen saçlarını geriye attı; ince ve uzun parmakları piyonların üzerinde gezindi ve sonra ani bir hareketle geri çekti. Bu Şeyh Cavidan'ı daha da güldürdü; Babek de ona katıldı. "Bir sonraki hamleyi düşünüyorsun?" dedi Şeyh Cavidan.

"Hayır..." dedi Babek çatallı sesiyle ve ekledi: "Sadece o değil, bir sonraki hamleme vereceğin karşılık ve daha sonralarını..."

"Çabuk öğreniyorsun, çok çabuk!" dedi Şeyh Cavidan çok keyiflendiği belliydi. Babek'in yüzü ve bedeni bir erkeğe dönüşürken

aklını bir kılıç gibi daha da keskinleştirdiğini görmek onu onurlandırıyordu.

"Görüyorum ki tüm dikkatin kalede!" dedi Şeyh Cavidan bakışları Babek'deydi.

"Dikkat yanıltır; tek bir noktaya odaklanırsan diğerlerini göremezin! Hepsini görmelisin! Yani dikkatli değil, farkında olmalısın!"

"Oh!" dedi keyifle Şeyh Cavidan. Babek derin bir nefes aldı; sakindi. Zamanla yarışmıyordu; zamanı yenmiş gibiydi.

"Komutan en iyi okçunun sen olduğunu söylüyor... Daha önce senin gibisini hiç görmemiş..." dedi Şeyh Cavidan gurrlandığı belliydi.

"Bir meziyet değil, henüz..."

"Alçak gönüllülük mü yoksa kendini beğenmişlik mi? Emin olamadım!" diyerek takıldı.

"Neysek oyuz efendim; ne azı ne fazlası!"

"Piyonlarla uğraşma evlat!" dedi bu kez.

"Bir piyon da şah kadar değerlidir; bir at kadar, vezir kadar, fil kadar! Birini eksikliği tüm dengeleri bozar. Önemli ya da önemsiz yoktur; gerekli vardır. Eşittir; ama hepsinin görevleri farklıdır. Bir ot değersiz olabilir mi? Ya da bir çınar? Suyun bir damlası değersiz midir ki akarsu için? Ya da kurumuş bir yaprak dalından kopup düşerken toprağa onu savuran rüzgâr değersiz midir?" diyerek çenesini hafifçe kaldırdı ve Şeyh Cavidan'a baktı gülümseyerek.

"Seninle gurur duyuyorum evlat!" dedi Şeyh Cavidan.

"Sanırım biraz daha düşüneceğim" dedi Babek ve gülmeye devam ettiler.

"Zindanda tutulan tutsaklar..." diye mırıldandı sonra."Evet" dedi sesi boğuktu Şeyh Cavidan'ın.

"Amacımız onları kazanmak mı yoksa cezalandırmak mı?

"İkisi de ve doğruyu bulmalarını sağlamak!" İkisinin de gözleri oyundaydı.

"Peki, işe yarayacak mı? Yani doğruyu bulacaklar mı?" diyerek çenesini hafifçe kaldırdı Babek.

"Öyle umalım; sanki yaramayacağını düşünüyorsun?"

"Daha da ustalaşacaklardır!"

"Ne konuda?"

"Hırsızlık!" Şeyh Cavidan'ın kesik kahkahası odayı doldurdu ve "Hadi canım!" diye ekledi.

"Vazgeçmek zordur! Özellikle de çaresizlerse... Ve eğer devam edeceklerse ustalaşmaları gerekir; içerdekilerin deneyimlerini öğreneceklerdir; yakalanmamayı öğreneceklerdir! Zindandan olduğundan çok daha profesyonel bir hırsız olarak çıkacaklardır; zindan bir okuldur; sadece ne konuda ustalaşacaksın ona karar vermelisin, seni her şekilde eğitir..."

"Ne önerirsin?" dedi Şeyh Cavidan.

"Düşünüyorum; ama eğer suçu ortadan kaldırmak istiyorsak adaleti getirmek zorundayız! Eşit şartlara sahip karnı tok insanlar, mutlu insanlar suç işlemez. Hiç, bir hırsıza altın emanet ettiniz mi?"

"Delirdin mi? Deli miyim ben?"

"Size asla ihanet etmez!" Sesi bıçak gibi keskindi; gözleriyse bir çiğ tanesi gibi parlaktı.

"Güvene asla ihanet etmez! Hiç kimse! Bir hırsız bile..." Şeyh Cavidan bir şey söylemek üzereydi ki kapı bir anda açıldı ve muhafızlardan biri nefes nefese:

"Abbasi askerleri tepenin ardındaki köye saldırmışlar!" diye haykırdı. Şeyh Cavidan bir anda ayağa kalktı; bir şey sormasına gerek kalmadı; muhafız:

"Vergi denetçileriyle birlikte gelmişler; mahsulü almışlar; köyü yakıp yıkmışlar..." Babek yerinden doğrulup Şeyh Cavidan'ın yanına gitti.

"Adamları topla..."

"Hepsi hazır efendim..." dedi muhafız. Hızlıca odadan çıktılar; kelenin taş duvarlarında yankı buldu ayak sesleri. Herkes endişeyle koşuşturdu. Dışarı çıktıklarında atlılar hazırdı; Babek kendisine uzatılan ok ve yayını aldı. Siyah bir gölge gibiydi atı; sabırsız. Kaleden ayrılmaları kısa sürdü; toz toprak içindeydi etraf, nal sesleriyse her yerdeydi. İnsanların meraklı ve endişeli bakışları arasında at sürdüler. Vadiye indiklerindeyse iyice hızlandılar. Babek, Şeyh Cavidan'ın hemen solundaydı; rüzgâr sadece saçlarını ve giysilerini değil yüzündeki hüznü de savurdu gökyüzüne. Tepenin hemen ardından göğe süzülen dumanlarsa daha da hızlanmasına yetti. Köye vardıklarında boğazındaki bir düğüm, bedenini hapseden bir soğukluktu. Gözleri nemliydi; yerlerdeki cesetler ve ağlayan çocukların ve ağıt yakan kadınların sesleri bir kuyu gibi kalbinin derinliklerinde yankı buldu. Şeyh Cavidan daha soğukkanlıydı; alışkın olduğu belliydi. Gözlerindeki öfke ve karanlıksa tanıdıktı. Toprağın derin çatlaklarına dolan kan siyahtı; her yer günah kokuyordu. Güneş her zamankinden acımasız; kuşlar umarsızca gökyüzünde kanat çırptı; akbabalarsa beklemedeydi. Yapraklar hüzünlü, rüzgâr yastaydı. Bir tokat gibi ölümün kokusunu yüzüne çarpmasına aldırmadı; gözünden akan sabırsız yaşlara da. Kalbinin derinliklerine sinen çaresizliğin ruhunu daraltan bir zincir gibi boğduğunu hissetti.

Derin bir nefes aldı; gözleri etrafta gezindi. Küçük bir çocuktu; dört yaşında olmalıydı; yüzüne sıçrayan kan sıcaktı; kocaman gözleriyle boşluktaydı sanki. Gözgözeydiler; onu teselli edebilir miydi?

"Neden?" diye mırıldandı.

"Çünkü insanlar asla doymaz?" diye cevapladı Şeyh Cavidan.

"Burası fakir bir köy, vergilerini fazlasıyla ödediler..." Sesindeki acı tüm ruhunun ele geçirildiğinin ispatıydı.

"Buğday için değil..."

"Ne?" dedi gözlerini kısarak. Anlayamadı; dalgındı.

"İnsanın açlığı kanadır evlat! Bunu asla doyuramazsın. İnkâr edebilirsin; yok sayabilirsin ama yok edemezsin. Bu açlık hiç bitmez! Ne buğday, ne altın ne de başka bir şey. Kana susayan insan asla doymaz!"

"Her şeyimizi aldılar, tüm mahsulü. Direnenler, karşı koyanlar öldü. Kalanlar da açlıktan ölecek!" diyerek dizlerinin üzerine çöktü bir yaşlı köylü. Toprak gibiydi yüzü ve derin yarıkların arasından sızan yaşlar boynunu ıslattı; kederli bakışlarıysa korku dolu gözlerle etrafı izleyen küçük çocuklardaydı. Belli ki kendinden çok onlar için endişeliydi.

"Nereye gittiler?" diyerek sordu Babek. Gözlerindeki öfke güneşten yakıcıydı.

"Yeterince adamımız yok Babek ..." diyerek söze girdi Şeyh Cavidan.

"Bana on iki kişi yeter efendim, sadece on iki kişi..."

"Ne seni ne de adamlarımı kaybetmeyi göze alamam" Kararlıydı Şeyh Cavidan.

"Kuzeye gittiler..." dedi bir umutla rüzgârda savrulan bir ses ve ekledi:

"Otuz kişiydiler!"

"Oraları iyi bilirim, onları kıstırabilirim. Lütfen izin verin!" Gözleri umutla Şeyh Cavidan'daydı.

"Hazırlık yapmalıyız! Böyle olmaz..."

"O kadar vaktimiz yok; güneş batmadan kamp kuracaklardır; şimdi saldırmalıyız. Beklenmedik anda. Bunu beklemiyorlar, bunu bana siz öğrettiniz..."

"Yeterince silahımız yok..."

"Hız en büyük silahtır; en önemlisiyse akıldır. Onları geçitlere varmadan kıstıracağım ve söz veriyorum çaldıkları her şeyi sahiplerine geri getireceğim, her bir avuç buğdayı, her şeyi... İzin verin!" Şeyh Cavidan tereddütlüydü. Gözlerinden taşan öfkeyi gizlemekteyse başarılı değildi; bir an sustu; rüzgâr dindi; zaman durdu ve:

"On iki kişi... Hepinizi sağ istiyorum! Anladın mı Babek? Hepinizi... "

**

İzler öylesine tazeydi ki atını yavaşlatmaya gerek bile görmedi; rüzgârla yarışır gibiydiler. Bir kılıçla kesilmiş gibi pürüzsüzdü dağların kenarları ve gölgesi büyüdü nemli topraktan fışkıran çimenlerin üzerinde. Akşam çökmek üzereydi. Birden durdu ve atını kendi etrafında döndürdü. Dalgalı saçlarını savuran esintinin yüzünü okşayıp gitmesine izin verdi; gözleri bir şahin gibi tepelerin yamacındaydı ve ardında dev muhafızlardı uzayıp giden dağlar. Elleriyle atının yelesini okşadı; gövdesine dokundu şefkatle; gözleriyse her yerdeydi.

"Kuzeye..." diye mırıldandı. Yaklaşan bir atlı kısık sesiyle:

"Emin misin? Belki de doğudaki geçidi kullanacaklar? Geceyi geçirmek için daha uygun!"

"Hayır, kuzeyi kullanacaklar..." dedi bakışları uzaklardaydı. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden atını sürdü; diğerleriyse onu takip etti. Ağaçlar sıklaştığında yaprakların arasından ince bir ışık huzmesiydi güneş ışığı ve ilerledikçe kayboldu. Gökyüzü kızılın siyaha teslim oluşuna şahit oluyordu bir kez daha. Rüzgâr daha sertti; toz toprak ne varsa uçurup sakinleşiyordu bir anda. Vadinin hemen dibindeydiler; irili ufaklı taşların arsından sızan otlar nemliydi. Atından indi; adımları temkinliydi; ince bir dere yatağının üzerinden geçtiler sessizce. Kahkahalar ve sesler çoğaldığında sağ başparmağını dudaklarına götürüp daha da sessiz olmalarını istedi. Atının ipini yanındaki adama uzatıp önden gitti. Büyük bir kayanın ardına gizlendi. Üç büyük ateş yakılmıştı ve yemek yiyor olmalıydılar; çoğu ateşin etrafındaydı. Hemen yanında beliren Ahmet': "Otuz kişiden fazla görünüyorlar!" dedi.

"Korktun mu?" diyerek gülümsedi Babek.

"Belki de bazen korkman gerekir!" Sesi endişeliydi Ahmet'in.

"Merak etme, burada ölmeyeceğiz. Ama aynı şeyi onlar için söyleyemiyorum!" dedi gözleri eğlenen ve kahkaha atan askerlerdeydi.

"Dört at arabası var; bak sanki tutsak almışlar!" dedi Ahmet. Babek'in gördüğünün farkındaydı, yine de emin olmak istedi. Uzaktan çok fazla seçmek mümkün değildi ama tahta parmaklıklarla çevrili arabanın içindeki gölgeler altı yedi kişiye işaretti. Babek derin bir nefes aldı ve hemen toprağın üzerinde duran iri bir taşı avuçladı. Sonra sertçe toprağa bastırdı; parmakları nemli toprakta gezindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ahmet.

"Bir planım var!" dedi sesi boğuktu.

**

"Banu..." diye mırıldandı genç kız. Gözleri doluydu; beyaz teninin sarıya teslim oluşu korkudandı. Banu döndü; siyah uzun saçlarını kulaklarının arkasına iliştirdi. Kocaman bir bademi andıran gözleri daha da büyüdü, kaşları bir yay gibiydi; kirpikleriyse oktu. Gözlerinden fışkıran ateşse yakıcı sesi yumuşaktı:

"Korkma!" dedi.

"Korkuyorum..." Gözlerinden süzülen yaşlar yanağını kapladı genç kızın. Banu ne diyeceğini bilemedi; sadece ona sımsıkı sarıp başın göğsüne yasladı; saçlarından öptü ve:

"Korkma! Sakın korkma... Göreceksin, bunu atlatacağız... Bunu atlatacağız!" Buna kendisi de inanıyor muydu bilemedi. Gece her zamankinden daha karanlık mı olacaktı?

"Yokluğumuzu fark etmişlerdir belki? Banu bizi bulmak için gelirler değil mi?" diye sordu diğer genç kız. Henüz on beşinde bile değildi.

"Tabi ki gelirler... Mutlaka gelirler! Gelecekler, gelmek zorundalar..." Son sözü içinden mi söyledi emin olamadı. Arabanın etrafından dolanan aşağılık gülüşlü birkaç askerin neler yapabileceğini düşünmek dahi istemedi.

"Tanrım lütfen yardım et bize..." dedi içinden ve bileklerini saran kalın ipin acısına aldırmadan daha da sarıldı genç kıza.

**

"Yerlerini aldığına emin misin?" dedi Babek.

"Bunun işe yarayacağına emin misin?" diye sordu Ahmet. Gözlerindeki ve sesindeki endişe belirgindi.

"Yerlerini aldıklarına emin ol!" dedi sertçe Babek.

"Lanet olsun!"Homurdanarak ve sessizce uzaklaştı Ahmet ve geri döndüğünde kısık sesle: "Evet..." dedi.

"Güzel..." Gülüşünü gece bile gizleyemedi Babek'in.

"Beni izle..." dedi ve kayaların oyuklarına tutunarak tırmanmaya başladı; elleri bir kaplan pençesi gibi doldurdu her bir taşı ve ayakları en ince boşluklara tutunacak kadar kıvraktı. Ahmet biraz zorlansa da onu takip etti.

"Daha ne kadar tırmanacağız..."

"Kapa çeneni Ahmet!" dedi ve tırmanmaya devam etti. Ahmet'in ayağını bastığı yerden tuhaf bir ses geldiğinde: "Lanet olsun" dedi.

"Ne?" diye sordu Babek.

"Sanırım bir şeye bastım!"

"Neye?"

"Bilmek istemiyorum!" dedi sesi hoşnutsuzdu, bu Babek'i güldürdü. Genişçe bir kayanın ardına gizlenip sırtını dayadı, ellerindeki toprağı silkti ve saçlarını geriye attı. Ahmet beklemedeydi; yüzündeki ekşimsi ifade kocaman bir gülüşe döndüğünde Babek'in omzuna vurdu: "Bu delilik!" dedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hadi bitirelim şu işi..." dedi Ahmet ve ayağa kalkıp kayanın ardına geçtiler. Kaya düşündüklerinden çok daha ağırdı; yerinden kıpırdatmak biraz güç olsa da gerisi çabuk gelmiş nemli toprak özgür kalınca ilk işi dev kayayı ve büyük bir gürültüyle ve irili ufaklı taşları, kaya parçalarını peşinde takarak vadiye doğru hızla itmeye başladı. Babek yayını eline aldı, oklarıysa hala sırtındaydı.

"Hadi..." dedi ve koşarak, kayaların üzerinden birer ikişer atlayarak vadiye doğru inmeye başladı.

**

"Bu da nedir?" Banu doğruldu; kızların bazıları kulaklarını kapadı.

"Kayalar, öleceğiz... Kayalar..." dedi korkuyla birisi. Banu doğruldu. Askerler endişeyle kaçıyordu, her yer toz dumandı. Bazıları ellerindeki meşaleleri etrafa atarak uzaklaşmaya çalıştı. Seçmek zordu, karanlıktı. Ama bir diğer taraftan yaklaşan atlılar ve ellerindeki meşaleler umuttu gözlerinde parlayan.

"Taşlar altında ezileceğiz..." diye bağırdı bir kız. Sesi geceyi dolduracak kadar çiğ ve korkuluydu.

"Hayır, hayır..." diye mırıldandı Banu. Taşlar arabanın birkaç adım ötesine düşmeye başladı ama tehlikede olmadıklarını hissetti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Tanrı bizi koruyor..." dedi sakinleşen bir genç kız.

"Belki de başka biri..." dedi gözleri tepede bir gölge gibi yaklaşan Babek'teydi. Babek bir kayanın üzerinde durdu. Sağ kolunu kaldırıp sırtındaki oklardan birini aldı ve askerlerden birini boynundan vurdu. Sanki bir kayanın üzerinde değil suyun üzerindeydi. Her yer değiştirdiğinde bir başka kayanın üzerine bir kuş gibi uçarcasına yerleşmesini izledi. Oysaki karanlıktı. Onun gözleriyse aydan parlaktı. Diğer taraftan gelen atlılar, gerilmiş yaylar, kılıç sesleri ve kan kokusu doldurdu geceyi. Zaman hiç bu kadar çabuk akmamıştı; gözleri bir o tarafta bir bu tarafta ama en çok da ondaydı. Ta ki arabanın kilidini açmaya yaklaşan birini fark eden kadar. Delikanlı kilidi açmakta zorlandı; sinirlendi ve elleriyle iki tahta korkuluğu sıkıca kavrayıp korkuluğu kırdı. Bunu kendisi de beklemiyor olmalıydı ki yüzündeki şaşkın ifade gurura karıştı ve kızla gülüştüler. Bu onu biraz utandırsa da çabuk toparladı ve kızların arabadan inmesine yardım etti. Askerler yerdeydi, ölü oldukları bilmek içini rahatlattı Banu'nun. Sonra bir ara yeniden onu gördü ve göğsünde kalbinin tam ortasında bir anda beliren bir ateş tüm bedeni sardı. Etrafı

inceliyordu; alnı terliydi, bir elinde sıkıca tuttuğu yay diğer eliyse belindeydi. Islak dalgalı saçları alnına yapışmış, gözlerindeki ışıltının sebebiyse meçhuldü. Biri yaklaşıp omzuna vurduğunda elini uzatıp birbirlerinin bileklerini sıkıca kavrayıp omuzlarını birbirine yasladılar. Bembeyaz dişleri gülüşüyle gece aydınlandı sanki.

"Banu!" dediğinde kızlardan biri...

"Ha!" diyerek döndü ve kıza sarıldı. Bileklerindeki ipin rahatsızlığını fark eden biri yaklaşıp keskin bıçağıyla bileklerini özgür bıraktı:

"Teşekkür ederim..." dedi nazik ve ince sesiyle. Delikanlı gözlerine bakmadan başıyla selamladı onu ve uzaklaştı. Gözleri yeniden onu aradı; göremediğinde içini bir endişe sardı, gözleri etraftaydı; onu yeniden bulduğunda kalbinde bir serinlik hissetti. Gülüşünü, rüzgârın savurduğu saçlarını ve o dimdik duruşunu hiç sıkılmadan izleyebilirdi. Kendi kendine gülümsedi; bu tanıdık olmayan hisse çok çabuk alışabilirdi ve yüzündeki sebepsiz gülümsemeye de. Tam da o anda bir gölge dikkatini çekti ve yerde sürünen biri kılıca uzanmak ister gibiydi. Onunsa sırtı dönüktü; mesafe azdı; korku bedenini sararken yerdeki iri bir taşı alıp koşmaya başladı; birkaç adım atması yetti; adamın başını taşla ezerken kollarındaki gücün kaynağı onun gülüşüydü. Sessizlik dikkat çekiciydi; bunu kaç kez tekrarladığını bilemedi; ellerine, giysilerine ve yüzüne sıçrayan kan ve etraftakilerin şaşkın bakışlarıysa kendini kaybettiğinin kanıtıydı."Sanırım ölmüştür..." diyerek eğildi bir delikanlı. Şaşkın kocaman gözleriyle elini uzattı. Askerin sırtında olduğunu o an fark etti ve taşı bıraktı; doğruldu. Ellerindeki kanı giysileriyle temizlemeye çalıştı. Başını hafifçe kaldırıp onunla göz göze geldiğinde zaman yeniden durdu. Bir kuyu gibi derindi gözleri ve ay gibi parlaktı yüzü. Dudaklarında beliren bir çizgiydi içini yakan ve gülüşe dönmesiyse an meselesiydi. Babek gülümseyerek başıyla onu

selamladı. Ve: "Teşekkür ederim..." dedi. Sesi dağların gizemiydi sanki. Ilık nefesiyse akşam esintisi!

"Ben... Biz..." diyebildi. Sesinin titremesine de alışık değildi; gözlerini kaçırdı.

"Babek cesetleri ne yapacağız?" diyerek araya girdi sert bir ses. Adını mırıldandı içinden.

"Gömeceğiz..." dedi tok sesiyle.

"Bence yakalım, hatta öylece bırakalım. Kurda kuşa yem olsunlar!" dedi bir diğeri. Genç kızlardan biri atıldı. "Gömülmeyi hak etmiyorlar, yakıp yıktıkları köyler gibi olmalı sonları..."

"Gömeceğiz!" Babek kararlıydı. Bundan hoşlanmasalar da itiraz etmediler; Banu'nun gözleriyse ondaydı. İnsanları o kısacacık zamanda organize etmesi hayranlık vericiydi; üstelik toprağı kazacak kürekler de yoktu. Önce etraftaki kalın ağaç dallarını topladılar; çok azı işlerine yarayacaktı ama o yine de pes etmedi. Büyük ateşler yakıldı önce ve çok büyük bir düzen içinde kayalıkların hemen dibinde büyük bir çukur kazdılar, cesetlere saygısızca davranan birkaç kişiyi gözleriyle uyarması yeterliydi; hemen kendilerini düzelttiler ve nazikçe yerleştirdikleri cansız bedenlerin üzerlerini toprakla örttüler. Banu ateşin başındaydı; gözleriyse ondaydı. Bir an izlendiğini fark edip ona baktı Babek. Kısacık bir andı hemen gözlerini kaçırdı ama tüm bedenini saran sıcaklığa sebepti derin bakışı. Belki de bir anlamı yoktu, sadece gözleri takılmıştı o kadar ama yine her şeye anlam veren insan değil miydi? O anı ölümsüzleştirmeye bir çift bakış yetmez miydi? Kalbini göğsünü yarıp dışarı çıkacakmış gibi attıran, ellerindeki titremenin sebebi değil miydi? "Banu..." Derinlerden gelen bir sesti. Daha sert tekrarlandığında irkildi ve: "Ne?" dedi gözlerini kocaman açarak. Natelle'dı. Tam tepesindeydi ve hemen yanına çöktü:

"Şeyh Cavidan'ın adamlarıymış...

"Şu Bezz Kalesindeki mi?" Şaşkındı Banu.

"Güneydeki bir köyü basmışlar, onlar da takip etmiş..."

"Peki, onun kim olduğunu öğrendin mi? Şeyh Cavidan'ın oğlu muymuş yoksa?"

"Bir şey söylemediler, bunları öğrenmem bile mucize. Baksana hepsini nasıl çalıştırıyor! Üstelik çok da yakışıklı!" diyerek derin bir iç çekti.

İçindeki sıcaklık bilemediği bir öfkeye dönüştü; sesi sertti:

"Kendine gel Natella!" dedi.

**

"Hazar Türklerindenler! Darband'dan geliyorlar..."

"Darband mı?" dedi Babek. Mesafe çoktu; kafası karıştı.

"Ben de şaşırdım; köyden kaçırıldıklarını düşünmüştüm ama..."

"Bu çok anlamsız!" daha çok kendisiyle konuşur gibiydi, gözleri etrafta gezindi.

"Anlamsız olan ne?" diye sordu Ahmet ama Babek tek kelime etmeden ateşin başındaki kızlara doğru yürümeye başladı. Banu'nun öfkesi bir çiğ tanesi gibi yok oldu. Hazar'ın deli dalgalarıydı damarlarında akan kanı. Doğruldu ama ayağa kalkmadı, onun gölgesi üzerinde büyüdü, gözlerindeki ateş içini yaktı, sesindeki soğukluksa kalbini acıttı:

"Darband'dan geldiğinizi söylediler!" "Evet" dedi sesi yumuşaktı Banu'nun.

"Ne zaman? Nasıl? Sizi kaçıran bunlar değil o zaman!"

"Hayır, başkalarıydı!"

"Kaç kişi?"

"Ben, bilemiyorum! Onlar gitti, bunlar dün geldi..." Göz gözeydiler, bakışlarındaki gizemi çözmeyi ne çok isterdi; oysaki sadece sorularına cevap arayan bir adamdı. Kendi etrafında dönerek etrafı inceledi; karanlık ona engel değildi.

"Bu çok anlamsız!" diye mırıldandı.

"Anlamsız olan ne?" Dayanamadı Ahmet.

"Çok daha fazlası olmalıydı! Buğday ve arpa için gelmiş olamazlar..." Gözleri at arabalarındaydı.

"Başka ne alabilirler ki?" diye güldü Ahmet. "Köylülerin altını mı var?"

"Lanet olsun!" diyerek söylendi ve hızla uzaklaştı; Banu doğruldu; Ahmet ise peşine takıldı. Babek yerde bulduğu kurumuş bir dal parçasını ateşe yaklaştırıp tutuşturdu ve kayaların yanına yaklaştı. "Ne arıyorsun Babek? Ne bulmayı umuyorsun?" dedi Ahmet. Babek cevap vermedi. Kayalarda gölgeler büyüdüğünde diğerlerinin yaklaştığını ve bir çember gibi etrafını sardığını anladı. Öylesine sessizlerdi ki ezilen kuru otların çıtırtısı gecede büyüdü, endişeyle uçuşan kuşların kanat çırpışıysa şiirseldi. Ay tepedeydi; bembeyazdı; etrafını bir hare gibi saran ışığın muhafızlarıydı yıldızlar. Boğuk bir sesle: "Bir tür buluşma noktası olmalı; buğday, tahıl için değil. Çok daha fazlası olduğuna eminim; bunu biliyorum..." Gözleri bir şahin gibi kayaların derin yarıklarındaydı. Bir çıtırtıya döndü. Meşaleyi yaklaştırdığında kaçmayan çalışan bir kirpi olduğunu fark etti. O da ürkmüş olmalıydı ki kapattı kendini, okları bir zırh gibi toprağın üzerinde yuvarlanmaya aldırmadı. Gülümsedi: "Artık güvende..." ve eğilip toprağa dokundu. Nemli ve yumuşaktı. Sonra kesik bir kahkaha attı; diğerlerinin sebebini merak ettiğini bilse de bir şey söylemedi; çok da diretmedi: "Kirpiler kendilerini korumak için bir anda bir zırha dönüşür; kendini kapatır. Dokunamazsın, ama en mühimi sonraki adımdır!"

"Ne?" Dayanamadı Ahmet.

"Toprakta gizlenirler! Bu çok daha garantilidir! Meşaleleri getirin, daha fazlasına ihtiyacımız var!" diyerek doğruldu. Bir şölen gibiydi; ateşler daha da büyüdü; yıldızları kıskandıracak kadar parlaktı; kuru ağaç dallarının çıtırtısıysa rüzgârın en güzel şarkısıydı.

"Yumuşak olmalı, toprak yumuşak olmalı! Doğru yer orası!"

"Belki de kayaların aralarındaki çatlaklara gizlemişlerdir; eğer bir şey gizledilerse..." Sesi su gibiydi Banu'nun. Uçuşan saçlarını kulaklarının arkasına iliştirdi, gözleri bir kılıç keskindi. Bir an sadece bir andı göz göze geldikleri; sonra hemen kaçırdı gözlerini Babek ve cevap da vermedi.

"Babek!" diyen sese baktı ve uzaklaştı.

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun değil mi? Ama seni pek umursamıyor sanırım!" dedi Natella. Gözlerindeki ışıltı öfkeden; sesiyse alaycı ve öfkeliydi.

"Neden bahsediyorsun?" Bakışlarını bir an bile çekmedi Banu.

"Sanırım onun pek tipi değilsin!" diyerek gülümsedi ve uzaklaştı Natella.

"Onun tipi değilim ha! Şapşal!" diyerek söylendi Banu ve üzerinde daha fazla durmadı. Sesler yükseldiğinde bir şeyler bulduklarını anladı; çok kalabalıktı, bedenleri yarıp ona ulaşmak istediyse de beklemeyi tercih etti. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı; serin rüzgârın saçlarını ve giysilerini uçurup esip gitmesinin tadını çıkardı. Zamanın durduğu anlardı; geceye anlam katansa oydu, gözleriydi. Birkaç adım ötede ama yıldızlardan daha uzaktı. Bir kale gibiydi, aşılmaz bir duvardı sanki.

"Kalbini fethedeceğim Babek. O duvarı geçeceğim..." diye mırıldandı. Tam da o anda kalabalığı yarıp karşısında belirdi Babek. Bu kez bakışlarını çekmedi; adımlarını da yavaşlatmadı.

Derin bir nefes aldı; şaşkındı. Aklı firardaydı; tüm bedenin saran heyecan ve parmak uçlarından bedenine yayılan titremeyi durdurmanın da bir yolu yoktu. Hemen yakınından yüzüne bile bakmadan geçip gitmesiyse onu derinden yaraladı. Kirpiklerinde biriken bir damla yaşa direndi ve sımsıkı kapattı gözlerini ve derin bir nefes aldı; göz kapakları aralandığında Natella'nın kahkahası kayalara çarpıp yüreğinde yankılandı.

"Sürtük!" diye söylendi gözlerinin içine bakarak. Uzaktaydı ama anladığını biliyordu; bir kez daha tekrarlamak daha iyi hissettirdi: "Sürtük" dedi ve başını çevirdi. Etrafı inceledi; üzerindeki kumaş parçasına daha da sarıldı; adımları küçük ama güçlüydü. Ezip geçtiği kuru dallara aldırmadı, onlardan ne kadar uzaklaştığını da fark etmedi. Kayaların arasından sızan suyun sesiydi içini serinleten. Ve onun nefesi miydi yoksa Natella'nın kahkahası mıydı içini yakan?

"Of" dedi sıkıntıyla ve yeniden gözlerini kapadı.

"Orada..." diyen bir ses onu ürküttü, gözleri endişeyle açıldı. Etrafında baktı; yüreğinin atışı bu kez korkudandı ve kocaman olmuş göz bebeklerinin. Kimsecikler yoktu; kamp yerinden çok fazla uzaklaştığının farkına o an vardı. "Devam et..." yine aynı sesti. Derinlerden çok derinlerden geliyordu sanki. Yankılıydı; sanki zihninin içinden gelen bir sesti. Dışarıdan değildi; içerdendi! Konuşan aslında kendisiydi! Gözlerini bir kez daha kapattığında etraf aydınlandı; kafasının içinde bir şimşek çakar gibiydi sanki ve parlak bir ışıktı birkaç adım ötesinde ama bir anda kayboldu. Tıpkı içindeki korku gibi o da yok oldu.

**

"Babek burada bir şey yok. Neredeyse her yeri kazdık, yok..."

"Olmalı!" Sesi boğuktu. "Bunu biliyorum, gözümüzün önünde, burada, buralarda... Göremiyoruz, lanet olsun!" diyerek

elindeki meşaleyi yere fırlattı. Kontrolünü pek kaybetmezdi; diğerleri şaşırdı ama söyleyecek bir sözleri de yoktu.

"Yorgunuz, açız! Uyumalıyız! Sabah yeniden bakarız, tamam mı?" Farkındaydı; isteksizce başını salladı. Yalnız kalmalıydı; aklını toparlamalı, düşünmeliydi. Yanılmış olamazdı, yanılmamalıydı! Gözleri etrafta gezindi ve sonra Ahmet'e dönüp:

"Kız nerede?" diye sordu. Şaşkın ve boştu Ahmet'in bakışları yine de toparlaması uzun sürmedi ve birkaç adım ötedeki Natella'ya dönüp:

"Arkadaşın nerede?" diye sordu.

"Ben... Ben..." O da şaşkındı. Banu'nun yokluğundan çok Ahmet'in sert sesi ve Babek'in endişeli gözleriydi onu şaşırtan.

"Buradaydı... Buralardaydı..." diyerek etrafa bakındı.

"Ahmet birkaç kişi al ve benimler gel..." dedi Babek ve bodur ağaçlara doğru ilerledi. Çekirge sesleri arasında ilerlediler; taşlar kaygandı; diğerlerini uyardı Babek. Ateşböcekleriyse her zamanki gibiydi, oyunbaz. Bir dere kaynağı olmalıydı; su sesi kulaklarında büyüdü.

"Adı ne?"

"Kimin?"

"Kızın?" dedi öfkeyle Babek.

"Nereden bileyim?" O da öfkeliydi ve sonra:

"Hey, kız... Siyah saçlı kız! " diyerek bağırmaya başladı. Bu Babek'i güldürdü; adımları yavaşladı ve gülmeye devam etti:

"Hey kız mı?" diyerek ince bir kahkaha attı. Ardından diğerleri de ona katıldı; yorgunlukları bir nebze azalttı o gülüşler. "Ne dememi bekliyorsun? Hey kız!" diyerek bir kez daha bağırdı Ahmet ve öne geçti. Acelesinin sebebi günün bir an önce bitmesini

istediğindendi; haksız da sayılmadı diye geçirdi içinde Babek. Dağıldılar; bu şanslarını daha çok artırabilirdi. Babek'in içinde endişe yoktu ama yine de bir an önce onu bulmak istedi. Nedenini sormaya cesaret edemedi; bulmak yeterliydi. Çalıların arasından sızan ince bir ışıktı; rüzgârın çarptığı alevler cılızdı. İyice yaklaştığında yanılmadığını anladı. Kayaların arasına yerleştirilmiş meşalenin yakınında yerdeydi, sırtı dönüktü ve uçuşan saçlarına aldırmıyor gibiydi. Sessizce yaklaştı; ürkütmek istemedi, yeterince korkmuş olmalıydı.

"Hey..." diye fısıldadı. Banu hareketsizdi. Sesini duymamış olamazdı; bir adım daha yaklaştı ve eğilip omzuna dokunacakken Banu hafifçe başını çevirdi. Yüzü ay gibiydi; bembeyaz ve pürüzsüz, sesiyse bir ılık meltemdi: "Sana söylemiştim; kayaların arasındaki çatlaklara bakman gerekiyordu" dedi yerdeki çuvalın etrafında dağılmış altınlardan birkaçını avuçladı ve Babek'e uzattı.

**

Diğerlerinin gelmesi kısa sürdü; kayaların arasındaki derin çatlağın hemen ardındaydı mağaranın girişi. Çalılarsa öylesine özenli yerleştirilmişti ki görülmesi hele de gecenin koyusunda neredeyse imkânsızdı. "Buna inanamıyorum, buna gerçekten inanamıyorum..." Sesi alçak tavanlı mağaranın taş duvarlarında yankılandı Ahmet'in, diğerlerinin gülüşleriyle birlikte. Hasan ise sessizdi; düşünceliydi.

"Burada neredeyse yüz bin altın var! Belki de daha fazla..." Gözleri parladı Ahmet'in.

"Bu işi sabaha bırakalım..." dedi Babek.

"Nöbetçi koymalıyız..."

"Kimden koruyacaksın Ahmet? Zaten..."

"Zaten?"

"Boş ver!" Üstelemedi Ahmet, söylemeyeceği belliydi. Mağaranın girişine yöneldi ve yeniden etrafa baktı. Banu bıraktığı yerdeydi; öylece hareketsiz ve mahzundu. Bir sır gizler gibiydi; bu aşikâr ama bir o kadar gizemliydi. Bakmıyor ama görüyordu; tuhaftı. İyice yaklaştığında hafifçe çenesini kaldırıp gülümsedi Banu.

"Konuştuklarını mı duydun?" diye sordu.

"Ne?"

"Askerler! Kendi aralarında konuşmuş olmalılar! Altınları biliyordun..."

"Hayır..." Sesi kısıktı. Güvensizliği kalbini bin parçaya ayırmaya yetti.

"Orayı gündüz gözüyle bile göremezsin! Bu mümkün değil, mümkün değil... Bunu duydun ve fırsatı kaçırmadın, hem neden kamptan uzaklaşasın ki?" Öfkeyle ayağa kalktı Banu:

"Eğer bunu bilseydim ve başka hesaplarım olsaydı bunu sana neden söyleyeyim?" İşte bunun cevabını bilemedi Babek. Susmak yeterliydi ama bu Banu için geçerli değildi: "İnsanlara neden güvenmiyorsun?"

"Güvenmiyor muyum?"

"Güvenmiyorsun! Bana güvenmiyorsun!"

"Seni tanımıyorum bile... Adını bile bilmiyorum!" Öfkeliyken sol yanağındaki gamze daha da belirginleşti.

"Banu!"

"Ne?"

"Adım Banu!" İlk kez gülümser gibiydi; ya da öyle sandı. Öyle olmasını umut etti. Dudaklarının kenarında beliren bir ince

çizgiydi silik yanaklarına uzanan ve bir sis bulutu gibi dağılan ardından: "Duymuş olmalısın!" dedi sertçe.

"Duymadım, bilmiyordum! Lanet olası ne inatçı adamsın sen!"

"Yani dolaşmaya çıktın ve bir anda birbirine benzeyen kayaların yarıklarından ki yüzlerce var, sen altınların olduğunu kayalığı buldum. Tesadüfen!"

"Tesadüfen değildi..."

"Nasıl?"

"Bir ses duydum, ama sanki içimden gelen bir sesti. Ben açıklayamam, bilirsin... Ama ispatlayamazsın!"

"Bu tip saçmalıklara karnım tok tamam mı?"

"Bu gerçek..."

"Babek!" diye seslendi Ahmet.

"Ne?" diye bağırdı.

"Ne yapıyoruz? Dönüyor muyuz?"

"Evet!" dedi ve arkasına bile bakmadan kamp yerine doğru ilerledi hızlı adımlarla.

**

Askerlerin erzakları gece için yeterliydi; yine de kayaların arasında gizlenmiş bir keçi diğerlerinin iştahını kabarttı. Babek diretmedi; pek hoşnut olmadığıysa her halinden belliydi. Banu kendisine uzatılan bir parça eti aldı; gözleriyse ondaydı. Konuşmalar azaldı; birer birer ateşin etrafında kıvrılıp uykuya daldılar. O ise gözlerini ateşten ayırmadı; aklından geçenleri okumayı ne çok isterdi; aklındaki tek şeyin kendisi olmasını ne çok isterdi. Tüm cesaretini toplayıp etrafı kolaçan edip doğruldu; bir ceylan gibi ürkek adımlarla ona doğru yaklaştı ve yakınına oturdu. "Et yemiyorsun! Bir Mazdeki misin?" diye sordu. Babek kesik bir

kahkaha attı; sesi alaycıydı: "Bir dinsiz miyim demek istiyorsun sanırım?"

"Öyle misin?"

"Neden merak ediyorsun? Neden insanların neye inandığı bu kadar önemli? Neden insanları Tanrılarıyla bile baş başa bırakamıyorsunuz?

"Amacım bu değil!"

"Ne peki?"

"Sadece merak ettim! Anlatılanlar..."

"Anlatılanlar evet! Sapkın olduğumuz... Acımasız olduğumuz... İnançsız olduğumuz! Biliyor musun sana bir sır vereceğim! Birilerini suçlayan insanlara bak; dikkatli bakarsan göreceksin ki karşı oldukları her şeyi yapıyorlardır; suçladıkları, iftira attıkları her şey aslında kendilerinde olan gerçeği gizlemek içindir! Bundan kurtulabileceklerini sanırlar; yalan söylemekten çekinmezler ve onlara inanan birileri her zaman çıkar, o insanlar çoğalır... Mutlaka çoğalır; insanlar masalları severler, insanlar dedikoduyu severler! Sonunda anlattıkları yalanlara kendileri de inanmaya başlarlar... Yalan ve gerçek birbirine karışır; ama yağ gibidir hakikat. Suyun içindedir ama dağılmaz... Bir gün her şey bilinir olur, o bir mücevherdir; asla değerini kaybetmez... "

"Bu yanlış mı? Kurallar, ahlaki kurallar..."

"Kimin kuralları?

"Tanrının kuralları!"

"Nereden biliyorsun? Seninle konuştu mu hiç?"

"Elbette, hayır... O Musa ile konuştu! İsa, Muhammed... İnsanlara doğru yolu göstermesi için onları seçti... Aracılarıyla..."

"Neden daha az mı değerlisin?"

"Ne demek bu?"

"Seninle konuşmuyor, benimle konuşmuyor! Kimseyle konuşmuyor ama onunla konuştu! Diğerlerine de aracılar gönderdi?"

"Ben, bilemiyorum..." dedi sesi titreyerek ve ekledi: "Hem Mazdek de kendini bir peygamber ilan etmemiş miydi? Yalancı bir peygamber!"

"Hayır!" Sesi toktu Babek'in. "O bir peygamber değildi... Öyle bir niyeti de yoktu!"

"Ama..."

"Her yeni din umut getirir; her şeyin düzeleceğine inanırsın; bir kurtarıcıya. Seni gözleyen ve en son anda seni kurtaracak bir Tanrı'ya inanmak istersin! Yoksa çaresizsin, zayıfsın!"

"Elbette değilim!"

"Ya yoksa? Tanrı yoksa?"

"Bu mümkün değil!"

"Onu görmedin, hiç konuşmadın! Onunla konuşan birini de tanımıyorsun! Bugüne dek bir melekle karşılaşmadın ya da şeytanla. Ne cennete gittin ne de cehenneme. Ama onun elçileri olduğunu iddia eden insanların seni kullanmasına aldırmıyorsun! Ve o elçilerin elçilerine... Papazlara, hahamlara, hocalara... Ondan mesaj getiriyorlar sana; ondan af diliyorlar senin için. Ve tüm bunlar çok büyük gizlilik içinde gerçekleşiyor! Bu sana hiç tuhaf gelmiyor mu?"

"İnsanları uyarıyorlar? Tehlikelerden, yanlışlardan!"

"En büyük tehlike onlar, en büyük yanlış onlar!" deyip gülümsedi Babek: "Bunun Tanrı ile bir ilgisi yok! Seçimi sen yapmalısın! Düşünmelisin! Aklınla hareket etmelisin! Karar vermelisin! Neye inanacağına, neye inanmayacağına! Bu yüzden en iyisi bilmektir; inanç kördür. Ancak bilirsen o zaman özgür olabilirsin! Her

şey masum başlar; ama öyle kalmaz. Mazdek Ateş Tapınaklarını kapattı; çünkü artık Zerdüşt Rahiplerin dinle bir ilgisi kalmadı; bir sınıf oluştu. Tüm dinler de böyledir; her ne kadar aksini iddia etseler de... Mazdek bunu gördü; bir kurtarıcı olmayacağını, bir aracıya ihtiyaç olmadığını söyledi; kurtarıcı bizdik; hepimiz... Elbette bu işlerine gelmedi. En zenginlerin hep din adamları olduğunu biliyor musun? Hep böyledir; asla doymazlar. Mazdek özel mülkiyete son verdi; sınıf farkını ortadan kaldırdı; kadın ve erkek eşittir; eşit haklara sahiptir dedi. Gereksiz öldürmeyi yasakladı... Ne insan ne hayvan..."

"Ama onlara izin verdin; kendin o eti yemedin ama izin verdin!"

"Çünkü açlar!"

"Bunu söylüyorum işte... İbrahim, oğlunu kurban edecekken Tanrı ona bir kuzu getirdi; bizim için. Her şey insanlar için!"

"Belki de başka sebepleri vardır! Neden insan en bencili? Tuhaftır; en güçsüzü de o! Her şeyin kendisi için yaratıldığını sanıyor? Tüm kâinat insan için mi yaratıldı? Bak, gökyüzüne bak, senin için mi yaratıldı? Benim için mi? Üzerime düşecek gibi ama düşmüyor... Toprak kendini yeniliyor, ağaçlar, dallar, çiçekler... Görmüyor musun? Yoksa görmek mi istemiyorsun? Tüm evren bir bütün! Her şey birbiriyle ahenk içinde! Büyüleyici, muazzam! "

"Mazdek tabuları yıktı; kutsal olan her şeyi yasakladı! Bence çok saygısızdı."

"Kutsal olan tek şey sensin! Her şey ya da hiçbir şey! Kendinden olmayanları, kendi gibi düşünmeyenleri yaftalamak tarihin en eski oyunudur! Karalamak, iftira atmak! Her zaman işe yarar, hep yaramıştır; hep yarayacaktır! Ondan nefret etmelerinin en büyük sebebi ne biliyor musun? Köleler! Kullanabilecekleri, sömürebilecekleri insanlar olmazsa nasıl efendi olurlar? Ona düşmanlıklarının sebebi buydu! Evrenin hamuru bellidir: Ateş, su

ve toprak! Gerçek olan bu... Tanrısallık! Her şey Tanrısal... Her şey bir başka şeye dönüşür; asla aynı kalmaz. Asla yok olmaz! Hep vardı, hep olacak... " ve ekledi: "Soruma cevap vermedin?"

"Ne?

"Ya sandığın gibi bir Tanrı yoksa?"

MAYIS 813,
UN İBNİ ALİ – EYNALİ DAĞI
TABRİZ- TEBRİZ
BUGÜNKÜ DOĞU AZERBAYCAN EYALETİ/ İRAN

Tüm görkemiyle vadide büyüdü gölgesi dağın, kızıl toprakların derin çatlaklarından fışkıran otlar savruldu nemli rüzgârda. Onca mesafeden bile belirgindi Ateş Tapınağının bin yıllara meydan okuyan taşlarının ihtişamı. Atların huysuz kişnemeleri ve nal sesleri doldururken vadiyi, taşları döven bir akarsuyun habercisiydi çağlayan su sesi. "Ali!" diyerek iyice yanına sokuldu hemen ardındaki atlı ama yavaşlamadı. Atı rüzgâra meydan okumaya devam ederken göz ucuyla baktı sadece teninin kızılı güneşten, gözlerindeki ateş öfkedendi. Başına doladığı siyah başlığı havada salındı. Bir kez daha seslendi adam; sesinin rüzgârda kaybolmasına aldırmadan. "Ali..." Bu kez inat etmedi; önce atını şahlandırdı ve yavaşça hızını azalttı. Adamlarının ve daha da önemlisi atların yorgun ve susuz olduğunun farkındaydı. Etrafı kolaçan etti; güneş yakıcıydı ve dağların gölgesi iyice üzerlerine çökmeden kayalıklara varmalıydılar. Mola vereceğini anlayan adam diğerlerine seslendi; sabırsız olmalıydılar ki bir anda yavaşladılar.

Elli kişiydiler. Ali'nin dikkati tarlaların hemen bitimindeki ağaçlıktaydı; gözleriyle işaret etmesi yetti; hemen hızlandı; etraftaki birkaç köylünün meraklı gözleri eşliğinde ilerlediler. Sol ayağını kaldırıp süzülür gibi atından indi; eyerini biraz gevşetti ve atının gövdesine dokundu yumuşaktı elleri. Boynuna çapraz astığı çantasından çıkardığı su matarasından birkaç yudum aldı ve başlığını omuzlarına düşürerek saçlarını ıslatıp yüzüne çarptı suyu. "Amjad, güneş yükseldiğinde geçitlere varmalıyız!" Sesi toktu; bir bilgi vermekten çok emirdi. Amjad başıyla onayladı onu ve diğerlerinin yanına gitti.

"Doğru geçit olduğuna emin miyiz?" diye sordu Pujman. Ufak tefekti ama bilekleri çelik gibiydi; nemli saçlarını arkaya attı.

"Onu ben sorguladım Pujman! Ve benim sorguladığım bir adam yalan söylemeye cesaret edemez! Anladın mı?" Daha fazlasını bilmek istemedi Pujman ve diğerlerinin yanına gitti. Amjad kalın sesiyle: "Çok fazla vaktimiz yok! Atlarınıza su verin, bir şeyler yiyin! Çok kalmayacağız!" dedi ve yeniden Ali'nin yanına gitti. Ali sessizdi; dalgındı, düşünceliydi. Yüzü her zamankinden sertti. "Merak etme Ali altınları bulacağız!" dedi Amjad.

MAYIS 813,
QARADAĞ YAKINLARI
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Su buz gibiydi; avuçlarına doldurup yüzüne çarptı defalarca; saçlarını ıslattı; parmakları akıp giden suyun üzerinde daireler çizdi. Dünyanın ilk günüymüş gibi coşkuluydu kuşlar. Her kanat çırpışında ve çiçekler kokularını saçarken umarsızca, geniş yapraklı bodur ağaçlarının ardında gizlenen bir tavşanın kuru otlara yenilgisi onu gülümsetti. "Seni görüyorum!" diye mırıldandı Banu ve tavşanın bir anda kaçıp uzaklaşmasına güldü. Yaklaşan bir ayak sesiyle gülümsemesi dondu ve: "Natella..." diyerek hışımla döndü. Babek karşısındaydı. Avuçlarından süzülen suyun serinlik yerini tüm bedenini saran bir sıcaklığa bıraktı. Bu kez gözlerini kaçırmaması onu şaşırttı. Islak beyaz gömleği bedenine yapışmıştı, saçları nemliydi. Bakışı ruhunu delip geçer gibi keskin, kan gibi sıcaktı. Sesiyse buz gibiydi; bulutların üzerinden toprağa çakılmış gibi bedeni paramparçaydı: "Altınların çalınmış dolduğunu düşünüyorum; birkaç yerden değil tek bir yerden olmalı..."

"Neden?"

"Köylülerin altını yok; belki yadigâr birkaç yüzük ve kolye. İçlerinde de öyle bir şey yok, hepsi özel basım..."

"Peki, ne yapacaksın?" Saçlarını toplayıp sol omzuna düşürdü ve bakışlarını kaçırıp dere kenarına çömeldi.

"Kime ait olduklarını bulmamız gerekiyor!"

"Altın bulanındır!" dedi Banu.

"Altınları mı istiyorsun?"

"İstememeli miyim?" Altın umurunda değildi; ama öyle düşünmesini istedi. Nedenini bilemeden.

"Sana ait değil!"

"Ya bulamazsak? Ya da nasıl bulacağız?"

"İki kişi sizi topraklarınıza sağ salim ulaştıracak; eğer sahiplerini bulamazsam..." Demek onu gönderecekti! Bu onu bir daha hiç görememek demekti; üstelik bunu başkaları yapacaktı: "O zamana dek bekleriz..." deyiverdi.

"Burada kalamayız!"

"O zaman ben de seninle gelirim, Bezz Kalesine..."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Seni tanımıyorum bile..." dedi Banu. Öfkeleneceğini sandı ama değildi; bulutluydu bakışı. Gözlerinde bir andı sonsuzlukta kaybolur gibi. İlk kez bir sıcaklık hissetti; ya da öyle olmasını umdu.

"Diğerleri..."

"Onları gönderebilirsin!" Sözcükler bir anda döküldü dudaklarından, özellikle de Natella'dan kurtulmak her şeye bedeldi.

"Birazdan yola çıkacağız..." deyip döndü ve uzaklaştı; Banu gülümseyerek onu izledi. Sonra bir anda yerde parlayan bir cisim

dikkatini çekti; parlak bir taş olduğunu düşünse de merakına yenilip eğildi ve ince beyaz parmaklarıyla taşların arasından sıyırıp avuçlarına aldı. Deri kayışlı bir kolyeydi; ucunda bilemediği bir işaret vardı. Dün gece boynunda gördüğünü fark etti. Tenine dokunması yeterliydi, en değerli mücevherden kıymetliydi; kokusunu duymak için burnuna yaklaştırdı ve gözlerini kapadı. Kirpiklerinin arasından süzülen güneş ışığı ruhunun besiniydi, gülümseyişinin sebebiyse oydu. İçini saran coşku bedeninden taşarcasına tiz bir kahkaha attı. "Seninle geleceğim... Senden hiç ayrılmayacağım..." diye mırıldandı ve boynundaki kolyeyi sertçe çekip kopardı. İki kolyeyi birbirine dolayıp sağlam bir düğüm attı; bir daha, bir daha... Tam dokuz düğümdü. Parmakları toprağı eşelerken sabırsız, gözleri etraftaydı. Bir bebeğe dokunur gibi şefkatliydi parmakları bir yanı kırık, bir yanı umuttu. Yanından hiç ayırmamayı tercih ederdi ama gizlemenin de imkânı yoktu. Birbirine doladığı kolyeleri toprağın üzerine bırakıp üzerini örttü: "Tanrım, bizi birbirimize bağla; tıpkı bu kolyeler gibi... Dokuz düğüm at yüreklerimize ki hiç kopmayalım. Kimse bizi ayırmasın. Adını alnıma yaz, kalbime. Adımı alnına yaz, kalbine... Kimse bizi ayırmasın! Onu alnıma yaz, eğer alın yazım değilse değiştir. Yalvarırım Tanrım, onu alnıma yaz, beni onun alnına yaz..."

**

"Kız da bizimle gelecek!" dedi Babek.

"Niye?" dedi Ahmet

"Çünkü altınları o buldu!"

"Onların hayatını kurtardık, bir de altın mı istiyor?"

"Altınlar bizim değil, onun da değil. Kiminse bulacağız..."

"Ya bulamasak?"

"Of!" diyerek uzaklaştı Babek. En doğru kararı vermeliydi; en doğrusu da altınların sahibini bulmaktı. İyi de nasıl? Yalnız kalmalıydı; kafasını toplamalıydı! Adil olmalıydı. Bir ceylan gibiydi adımları kayaların üzerinden sekerek tırmandı; bu hep iyi gelirdi. Elleri bir pençe gibi avuçlarken kaygan taşları, bir kuş gibi kanatlanıp uçarcasına bir diğerine atladı.

"Ah, lanet olası yine mi?" diyerek söylendi Ahmet. "

"Nedir o?" diyerek yanında bitti Banu. Gözleriyse kayalıklara tırmanan Babek'teydi: "Hiç korkmuyor mu?" diye sordu sonra. Tehlikeliydi; ama içinde endişeden zerre yoktu.

"O hiçbir şeyden korkmaz!" dedi Ahmet.

"Onu iyi tanıyorsun!"

"Kimse onu tam anlamıyla tanıyamaz; sadece izin verdiği kadarını bilirsin. Gerisi sırdır!"

"Peki, bu seni korkutmuyor mu?"

"Hayır, ondan daha çok güvendiğim kimse yok!"

"Şeyhin bile mi?"

"Şeyhim için canımı veririm; ama o bir Şeyh'ten fazlası olacak..." dedi.

"Ne demek bu?"

"Sadece kaledekilerin değil, herkesin kahramanı olacak o!" Banu'nun kahkahasına bozuldu:

"Bunu göreceksin, ya da duyacaksın! O her şeyi değiştirecek; adaleti getirecek; o cennetin kapısını aralayacak..."

"Cennetin Kapısı?"

"Bu dünyadaki Cennetin... Çünkü Cennet burası...

"Aslında pek bilge bir halin de yok ama umalım da dediklerin gerçekleşsin...

"Bu bir kehanet... Büyükannem söyledi; onun kurtarıcı olacağını söyledi; ilerde Bezz Kalesini ve bu gördüğün her yeri o yönetecek! Eşitlik ve özgürlük getirecek!"

"Onun falcılara inandığını sanmıyorum; o bir Mazdeki..."

"Herkesin dünyaya geliş sebebi vardır; kimilerin ise çok büyük görevleri vardır. Sadece zamanın insanlarına değil, tüm insanlığa umut olurlar. İyilik ve kötülüğün savaşıdır bu! Yakında onun görevi başlayacak... Büyükannem asla yanılmaz..."

**

"Yüz kişiden fazlalar efendim..." Sesinde endişe Ali'yi öfkelendirdi; ters bir bakış attı. Adamları hemen gerideydi; Beni Abbas Ordusuna ait birlikse kayalıkların diğer tarafındaydı. Vadi uçsuz bucaksızdı; kızıl toprağın üzerinden yükselen nem sıcaklığın daha da artacağına kanıttı. Yüksekten uçuşan akbabalar sabırsız, kargalar beklemedeydi.

"Aşağılık hırsızlar..." diyerek söylendi Ali ve tozu dumana katarak yaklaşan atlının iyice yaklaşmasını bekledi.

"Komutan Muhammed bin Saffir'in birliğinden olduklarını söylediler. Geçitten gidecekler; savaşmak istemiyorlar..." dedi nefes nefeseydi.

**

"Ali Mazdek! Mazdekilerin lideri. Rey'den gelmişler; sanırım altınları arıyorlar..." dedi asker. Komutan Abdul bin Neffer sıkıntıyla sakallarını ovuşturdu ve hemen yanındaki komutan Ubul bin Rashid'e baktı.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Mazdekiler iyi savaşçıdır; sayıları az gibi görünüyor ama savaşmak istemem! Umalım da bu gerçekleşmesin..."

"Diğer birliklerin çoktan geçitte olması gerekiyordu..." diyerek söylendi.

"Ne yapacağız?"

"Lanet olası düşünüyorum, eğer Komutan Muhammed bin Saffir altınları öğrenirse hepimizin kellesi gider, bir işi de düzgün yapama mısınız?" diyerek bağırdı.

**

Zirvedeydi; derin bir soluk aldı; çiçek kokusuydu içini dolduran ve rüzgârın dokunuşu daha derindi. Vadi sarı ve yeşile hapsolmuş, gök mavinin en deriniydi. Alnında biriken teri elinin tersiyle sildi; güneş gözlerini kamaştırdı Babek. Geniş pürüzsüz bir mermerdi, kızıl toprağın çevrelediği kayalar. Son bir taneydi, en kaygan olanıydı; cesaret buydu. İçinde karşı koyamadığı duyguya teslim olup bir kaplan gibi atladı ve tüm bedeniyle sardı kayayı. Bu en zoruydu; alışmak gibiydi ve dev kaya kabullenirken bedenini bir bütün oldular. Doğruldu; rüzgâr saçlarını, giysilerini uçuştururken kollarını iki yana açtı. Uçuyor gibiydi; iliklerine kadar özgürdü; damarlarından akan kanın sesini duydu, öylesine sessizdi; kalbinin atışı göğsüne vuran bir tokmaktı. Hafifçe aralandığında gözleri vadideki iki karartı giderek büyüdü.

"Lanet olsun..." diyerek söylendi ve iyice seçmeye, kim olduklarını anlamaya çalıştı. Bu mesafeden, hele de güneş bu kadar acımasızken anlaması mümkün değildi. Daha uygun bir yer bulmalıydı; ne çok yüksek ne de alçak...

**

"Askerlerin çoğu bunları toplanan vergiler sanıyor, eğer öğrenirlerse ki öğrenecekler. Anlaşmanın yolunu bulmalıyız... Gerekirse altınları verelim..." dedi Komutan Ubul bin Rashid

"Orada yüz bin altın var lanet olası..."

"Onların altını!"

"Benim altınlarım... Bizim" diyerek düzeltti Komutan Abdul bin Neffer.

**

"Ahmet!" diyerek seslendi Babek ve son kayanın üzerinden atlayarak toprağın üzerine atladı. Dizlerinin üzerindeydi; öylesine dengeliydi ki bedeni sallanmadı bile. Hemen doğrulup hızlı adımlarla yaklaştı. Ahmet bir şeyler olduğunun fakındaydı, sormaya korktu, o bakış tanıdıktı.

"Beni Abbas ordusundan bir birlik! Arap birliği! Hazırlanın..."

"Onlarla mı savaşacağız? Kaç kişiler?"

"Dediğimi yap!" deyip atının yanına gitti; oklarını ve yayını hazırladı; kılıç kuşandı. Diğerleri etrafta tam olarak ne olduğunu anlamasa da koşuşturdu ve kimse soru dahi sormadı; en çok da bu şaşırttı Banu'yu.

"Ne oluyor? Abbasiler mi?" diye sordu. Göz ucuyla ona baktı Babek.

"Altınları bulduğun yerin öteki tarafına gidin; saklanın. Atları almayın, eğer dönmezsek oraya gelmeyeceklerdir...

"Ben de savaşabilirim..."

"Olmaz...

"Bir korkak gibi saklanmayacağım; ayrıca iyi ok kullanırım..."

"Olmaz..."

"Yayını bana ver!" Sesindeki ton bir rica değildi; gözlerindeki kararlılıksa ikna ediciydi. Bir andı; durmuş bir andı; sonsuzluk kadar geniş bir andı ve yayı ona uzattı.

"Diğerlerini uyar, dediğim yere saklansınlar..." Bu kez itiraz etmedi Banu ve kızların yanına koştu.

**

"Yeterince okçumuz yok!"

"Ok değil! Direk saldıracağız, onları yararak geçeceğiz ve ezeceğiz..." dedi Ali ve gözleri geçitte yaklaştıkça büyüyen toz bulutuna takıldı. "Bunlar da kim?" dedi Amjad. Ali ise sessizdi; gözleri hem hızla yaklaşan atlılarda hem de Abbasi Birliğindeydi. Adamlarının elleri kılıçların kınındaydı; sadece emri beklediler. Sol elini havaya kaldırdı Ali. Söze gerek yoktu; beklemeleri gerektiğini anladılar. Babek iyice yaklaştığında atını yavaşlattı; diğerleri onu izledi. Ahmet solunda, Banu ise gerisindeydi. "Kimsiniz?" Sesi yankı buldu Ali'nin. Tiz ve etkiliydi.

"Adım Babek! Bezz Kalesinden!"

"Şeyh Cavidan'ın!"

"Evet! Beni Abbas'ın birlikleri olduğunu fark ettim... Yardıma ihtiyacınız olabilir..." Gülümsedi Ali.

"Ali Mazdek! Ray Mazdekilerin lideri!" dedi. Gülüşünü aynı içtenlikle karşıladı Babek.

"Birlik endişeli, savaşmak istemiyor. Muhtemelen iki komutan var ve aralarında da sorun var; asker hoşnutsuz, saldırmayacaklardır; bir ihtimal ikiye bölünecek ve onları haklarız..."

"Kimsin sen delikanlı?" diyerek kahkaha attı Ali Mazdek. Buna yanıt vermişti ama o çok daha ötesini bilmek istedi; buna zaman yoktu:

"Eğer hücum edersek ayrılmalarını kolaylaştırırız! Elçi ilk onlardan mı geldi yoksa siz mi gönderdiniz?" diye sordu Babek.

"Elbette onlardan..." dedi Ali Mazdek.

"Kesinlikle savaşmak istemiyorlar! Yoksa bu kadar acele etmezlerdi. İşin içinde iş olmalı! Bu kadar tedirgin olmalarının!"

"Hırsız oldukları içindir... Altınlarımızı çaldılar, hazinemi boşaltılar..."

"Demek altınlar sizin?"

"Altınları buldun mu?"

"Evet, geçitte gizlenmiş... Neredeyse yüz bin..."

"Aşağılık herifler..." diye söylendi Ali Mazdeki

"Bizden aldıkları otuz bin civarı. Kim bilir kimlerden daha çaldılar..."

"Savaşmayacaklar..." dedi Babek. Bu kez emindi.

"Efendim... Ne yapacağız?" diye sordu Amjad. Bakışlarını yeniden karşı birliğe çevirdi Ali Mazdek.

"Saldırmalarını bekleyeceğiz..." dedi.

**

"Efendim mola vermeliyiz..." diyerek yaklaştı atıyla Beşir. Mirza oğlu Behram kalın sesiyle kükredi: "Geçitlere varmadan olmaz..." İri yarıydı; teni güneşten değil öfkeden kararmıştı. Tarlaları geçtiler; yeşilin bin tonuydu; kızıl kayaların tepeleriyse sis bulutlarıyla kaplıydı. Atlar toprağı döverken sesler kayalara çarpıp her geri döndüğünde kuşlar endişeyle kanat çırptı. Dev bir muhafızdı sanki dağlar, kusursuz ve büyüleyici... Son tepeliği aştıklarında çiçek kokuları geniş vadinin müjdeciydi sanki ve sonrası uçsuz bucaksızdı ki aniden durdurdu atını ve kendi

etrafından döndürdü. "Bunlar da kim?" diyerek homurdandı gözlerini bir an bile ayırmadan.

"Sağdakiler Beni Abbas Ordusundan..." diye mırıldandı Beşir. Giysileri tanıdıktı; yüzündeki hoşnutsuzluksa sesinden belliydi.

"Ya diğerleri?"

"Hiçbir fikrim yok... Asker değiller..."

"Oraya gidiyoruz..."

"Daha kim olduklarını bilmiyoruz..."

"Kızımı lanet olası Abbasi askerleri kaçırdı; kim oldukları umurumda değil... Oraya gidiyoruz..." diyerek atını şahlandırdı ve hızlandı Mirza oğlu Behram.

**

"Gerçekten çok sıra dışı bir gün!" diyerek derin bir iç çekti Ahmet. Bakışları yaklaşan atlılardaydı. Sessizliği Banu bozdu:

"Baba..." dedi coşkuyla ve atını hızla onlara doğru sürdü.

"Babası kim?" diye sordu Ali Mazdek o uzaklaşırken.

"Ah, bilmiyorum..." dedi kaşlarını kaldırarak Babek.

"Kız kim?"

"Aslında..." Daha fazla sormadı Ali Mazdek sadece gülümsedi dudaklarının arasından tuhaf bir ses çıkarıp bekledi.

**

"Bunlar da kim?"

Komutan Ubul bin Rashid'in kafasının iyice karıştığı belliydi; elli kadar atlı sayabildi. Durum pek iç açıcı değildi ve o an kararını verdi; savaşmayacaktı. Komutan Abdul bin Neffer bunu anladı ve:

"Korktuğumuzu sanacaklar..."

"Ne sandıkları umurumda değil! Altınlarda... Askerlerim ve ben dönüyoruz!" dedi ve yaverine döndü:

"Dönüyoruz..."

"Ubul..." dedi sertçe Komutan Abdul bin Neffer.

"Canın cehenneme..."

**

"Ne yapıyorlar? Ah, sanırım haklısın delikanlı. Savaşmayacaklar..." dedi Ali Mazdek. Mirza oğlu Behram, Banu ve diğerleri yaklaşmıştı.

"Demek kızımı sen kurtardın!" diyerek Ali Mazdek'e döndü.

"Hayır, o olmalı..." diyerek Babek'i işaret etti. Bakışları boştu Babek'in ne söyleyeceğini de pek bilemedi... Gözü bir yandan da dağılan birlikteydi. Sadece başını eğip onu selamladı.

"Evet, savaşıyor muyuz? O aşağılık herifleri cehenneme göndermek için sabırsızım!" diyerek kükredi Mirza oğlu Behram. Dudaklarının arasından yine o garip sesi çıkararak:

"Bence altınları alıp gidelim, tek bir adamımın canından kıymetli değil..." dedi Ali Mazdek.

"Ne altınları?" Gözleri parladı Mirza oğlu Behram'ın.

"Onları ben buldum baba..." dedi Banu.

"Altınlar bizim..." dedi Ali Mazdek.

"Otuz bini sizin!" diyerek araya girdi Ahmet.

"Ne kadar var?" diye sordu Mirza oğlu Behram.

"Yüz bin..." diyerek cevapladı Amjad.

"Güzel, otuz bini alın, yetmiş bin bizim!"

"Ah, lanet olsun diyerek mırıldandı Babek.

**

"Onları sana veriyorum..." dediğinde Banu bir anda kesildi gürültüler, gözleri Babek'teydi. Belli ki o da çok şaşkındı, neredeyse akşam olmak üzereydi ve altın kavgası bitmemişti.

"Bana mı?" dediğinde babası sözünü kesti:

"Ona mı? Delirdin mi?" dedi.

"Yani, altınlar kiminse onları sahiplerine ulaştırması için..."

"Nereden bulacak?"diye söylendi bu kez.

"Baban haklı, bulamayabilirim." dedi Babek, çok sıkıldığı belliydi.

"O zaman köylülere dağıt; sonuçta onlardan çalınmadı mı?"

"Ah, bu kız delirmiş..." dedi babası.

"Bunu yapar mısın? Onları ihtiyacı olanlara verir misin?"

"Evet..." dedi Babek,

"Güzel..."

"Köylüler altını ne yapsın? Onlar aç!" dediğinde babası Ali Mazdek'ti söze giren:

"İhtiyar haklı, ama altınlarla tohum ya da erzak alabiliriz..."

"Sen bana mı ihtiyar dedin?" diye çıkıştığında.

"Baba..." diyerek araya girdi Banu, gözleriyse Babek'teydi.

"Hadi yapalım, tohum ve erzak alalım..." dedi. Babek'in yüzünü aydınlatan gülüşüyse her şeye değerdi, dünyanın tüm altınlarına...

MAYIS 813

KHURASAN

BUGÜNKÜ HORASAN / İRAN

Gün çoktan ağarmıştı; toprak yolda söylenerek ilerledi. Uveys bin Talha hemen yanındaydı; kendinden emin en ufak bir tereddüt yoktu yüzünde. Yine de son su birikintisine bastığında beyaz giysisine bulaşan çamur canını sıktı. Abdullah ile göz göze geldiler. "Doğru ve temiz bir yola ulaşmak için bazen çamurlu yollardan geçmek gerekebilir!"

"Gerçekten mi?" diyerek dalga geçti Abdullah bin Harun Reşid. Uveys üzerinde durmadı ve koşuşturan çocukların arasında ilerlediler. "Her girdiği savaşı kazandı; o olağan üstü bir komutan. Zeki, çok zeki! Bulabileceğimizin en iyisi..." dedi. Bir yandan da giysisinin daha fazla çamurlanmaması için eteklerinden tutup yukarı çekti. Abdullah ise artık aldırmadı; yeterince çamura batmıştı. Her anlamda!

"Disiplinsizlik suçlarından ordudan atılmış; hem de defalarca..."

"Yani defalarca geri çağrıldı. Çünkü söylediklerini ciddiye almadılar ve kaybettiler; efendim o adam bir deha. Bize yardım edecek tek kişi o!"

"Göreceğiz!" dedi. Hoşnut değildi; hiçbir şeyden hoşnut değildi. Çamurlu yolun sonunda evler iyice azaldı ve bu kez ağaçların çevrelediği ahşap ve dört katlı bir evdi dikkati çeken.

"Lanet olsun Uveys burası bir, bir..." sözünü tamamlayamadı.

"Ne? Adam bir asker, boş zamanlarında askerler ne yapıyorsa o da onu yapıyor! Eğleniyor!" diye cevapladı Uveys sesi sertti ve birazda öfkeli.

"Bundan hoşlanmadım; kerhanede sabahlayan bir komutanım olmasını istemiyorum!" deyip durdu Abdullah.

"Bak! Lanet olası kardeşin tahtını çaldı; sana bağlı askerlerinin yarıdan çoğu seni bırakıp Bağdat'a döndü. Tek başındasın; valiler seni sattı; babanın vezirleri de. Şimdi o lanet olası tahtını geri istiyorsan bu adamla görüşeceksin ve saygılı olacaksın! Çünkü ona ihtiyacımız var. Anladın mı?" Abdullah cevap vermedi; başka çaresi de yoktu. Söylenerek içeri girdiler. Yerler ahşaptı; tütsü kokuları her yere sinmiş; kapıların önünde asılı perdelerse rengârenkti. Uveys onu nerede bulacaklarını sordu girişteki adama, en üst katta olduğunu öğrendiler ve merdivenleri çıktılar.

"Fena değil ha?" deyip göz kırptı Uveys etrafa dikkatlice bakan Abdullah'a ama öfkeli ve hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaşınca sustu ve adımları hızlandı. Kızıl bir kumaş parçasıyla örtülü kapıda durdu ve araladı.

Odanın içi loştu, keskin şarap kokusu ise duvarlara sinmişti. Geniş yer yatağının üzerinde yarı çıplak, başı yastığa gömülüydü; bir ölü gibi hareketsizdi. Odadaki yarı çıplak kızlar gitmeleri gerektiğinin farkındaydı ve Abdullah'ı süzerek ayrıldılar. Uveys eğilip omzuna dokundu:

"Tahir..." dedi. Bir şeyler mırıldandı ama pek kendinde değildi.

"Tahir!" dedi bu kez daha sertti.

"Ne?" dedi öfkeyle. Göz kapakları yarı aralıktı ve sesi öfkeliydi.

"Konuşmamız gerekiyor! Hemen!" dedi.

"Sonra..." deyip yeniden başına yastığa gömdü.

"Hemen! Lanet olası!" deyip onu dürttü ve doğrulup Abdullah'ın yanına gitti.

"Bu adam benim komutanım olacak öyle mi?" diye küçümser bir bakış attı Uveys'e.

"Birazdan kendini toparlar, aşağıda bekleyelim..." deyip onu odadan çıkardı. Dışarı çıktıklarında Abdullah daha da öfkeliydi.

"Buna inanamıyorum, buna gerçekten inanamıyorum! Kerhaneden komutan seçiyorum; belki de vazgeçmeliyim. Yenilgiyi kabul etmeliyim..."

"Nerede bu lanet olası adam..." deyip etrafa baktı Uveys ve sözünü henüz bitirmeden Tahir kapıda belirdi.

Üzerinde şarap lekesi gibi duran beyaz kirli beyaz gömleğin yakası açık, saç, sakalı dağınık ve gözleri yarı aralıktı. Ayağı bir anda son merdivene takıldı ve sendeledi ama düşmedi. Bu hali Abdullah için tam bir hayal kırıklığıydı. "Of!" dedi bir kez daha ve ellerini belinin iki yanına koydu. Bakışlarıysa ondaydı. Ağır adımlarla kuyuya yöneldi ve kovayı sertçe attı; ipi eline dolayıp yukarı çekmesiyse bin nefes alışı kadar kısaydı, kovayı başından aşağı boşaltıp fırlatıp attı.

"Lanet olsun..." dedi Abdullah. Burada olmamalıydı; büyük hataydı ve bir an önce gitmek istedi. "Buradan gidiyoruz..." dedi Uveys'e. "Nereye?" Bu kez tok bir sesti. Uveys'in sesi değildi. Islak saçları ve giysileriyle iyice yaklaştı. İri kahverengi gözlerini kısıp gülümsedi ve Abdullah'ı tepeden tırnağa süzdü. Başı dikti; omuzları da. Bu, kadar kısa zamanda toparlanmasına şaşırdı. "Sen doğru adam değilsin!" dedi Abdullah.

"Ben senin karşına çıkabilecek tek doğru adamım!" dedi Tahir. Küstahlık mıydı, kendine güven miydi emin olamadı. Ne diyeceğini, ne söylemesi gerektiğini de bilemedi.

"Mutezile olduğunu söylüyorlar doğru mu?" diye sordu Tahir.

"Bunun konumuzla ne alakası var?" dedi sertçe Abdullah.

"Bak, Harun Reşid'i severdim. Bilge adamdı; eğer senin Halife olmanı istediyse bir bildiği vardır ama çok ahmakça ve ön yargılı davranıyorsun!"

"Öyle mi?"

"Öyle!" dedi Tahir ve devam etti: "O süslü püslü zibidilerin hepsi seni sattı değil mi? Hepsi! Demek ki gördüğün şey seni yanıltabilir!" Haklıydı ve sustu.

"Senin hakkında fazla bir şey bilmiyorum..." dedi Abdullah.

"Ah, Halife... Elbette biliyorsun!" Ona bu şekilde hitap etmesine şaşırdı. Çok şaşırdı.

"Ben Halife değilim!" deyiverdi.

"Öylesin, yakında bunu herkes görecek! Benim yardımımla..." Abdullah gülümsedi.

"Müteşekkirim..." dedi dalga geçercesine...

"Olmalısın!" dedi ve devam etti: "Olacaksın!" İlginç bir adamdı; içinde kalbinde bir yerlerde bir umut yeşerdi ve dalları ruhunu ele geçirdi. Gülümsedi:

"Plan yapmalıyız..." Sözcükler dallarından salınan meyveler gibi bıraktı kendini.

"Plan yaptım!" deyip yerdeki kuru ağaç dallarından birini eline aldı ve toprakta şekiller çizmeye başladı.

"Burası olduğumuz yer; Bağdat'sa çok uzakta... Burada..."

"Bağdat ile ne işimiz var!" diye bağırdı Abdullah.

"Acelecisin Halife. Acele etmemeyi öğreneceksin!" başını kaldırıp ona baktı.

"Peki, Bağdat'ta ne yapmayı planlıyorsun?" Sesi yumuşaktı; gülümsedi ama gülüşü sahteydi.

"Batıdan girip Bağdat'ı alacağım!" Halife'nin kahkahası tizdi; bu gerçekti.

"Gidiyoruz Uveys!" dedi sonra aniden. Yüzü sertleşti.

"Oraya saldıracağını asla düşünmezler; doğudan saldırmanı beklerler. Şiilerle yakınlaş ve Halife olduğunda bu ayrılığa bir son ver. Sen bir Mutezilesin!" dedi Tahir.

"Bu o kadar kolay değil..."

"Elbette değil, imkânsız da değil..." Tekrar yüzünü döndü Abdullah. Tahir:

"Sözünde duran onurlu bir adam olduğunu biliyorlar; onları inandır!"

"Bağdat'ı almak konusunda ciddi misin?"

"Kesinlikle..." diyerek gülmeye başladı Tahir ve: "O kadar şaşıracaklar ki o panikle herkesi batıya yönelteceklerdir; böylelikle kuzey ve güney kapıları korumasız kalacak!"

"Ve sen orada olacaksın!"

"Üç büyük orduya ihtiyacımız var; Şiilerle anlaş. Eğer bunu başarırsan Halife olursun!"

TEMMUZ 813
KHURASAN
BUGÜNKÜ HORASAN / İRAN

Alçak tavanlı odanın ortasındaydı geniş masa ve tüm dikkati üzerindeki kâğıtlardaydı Abdullah'ın. Uveys hemen yanı başında bakışları endişeli bir şekilde duvardaki ceylan derisinden yapılma harita ve masa arasında gidip geldi. Sessizdi; temkinliydi; kontrollüydü. Abdullah çenesini hafifçe kaldırıp masaysa ayaklarını uzatan Komutan Tahir'e baktı. O ise hiç istifini bozmadan sol ayağını diğerinin üzerine attı ve arkasına yaslandı ve yeşil elmasından bir ısırık alıp arkasına yaslandı. Uveys'in ters bakışıysa onu sadece gülümsetti. "Şarap da ister misin?" diye sordu Abdullah, sesi iğneleyiciydi. "Belki sonra; çalışırken içmem!" diyerek yanıtladı Komutan Tahir ve ani bir hareketle doğrulup duvardaki haritaya yaklaştı. Kendini bir anda toparlamasına itiraf etmekte zorlansa da hayran olduğunu fark etti Abdullah.

"Şiilerle anlaştığımıza göre bu iki ay kritik; çok büyük birlikler olmamalı, dikkat çekmemeliyiz. Olabildiğince de güneyden ilerlemeliyiz... Ve önemlisi onların dikkatini başka bir yöne çekmeliyiz, bu bize zaman kazandıracak! Her zaman beklenmeyeni yapmalısın! Düşmanını iyi tanımalısın! Bütün olasılıkları düşünecektir; senin ne düşüneceğini düşünecektir. Onu

yanıltmalısın! Ona ne düşündüğünü bildiğine inandır! Aldanmak için sabırsızdır. Ona izin ver; bunun tadını çıkarsın; seni çözdüğünü sansın! Senin ne yapacağını bildiğini düşünsün!"

"Nasıl?" diye sordu Uveys.

"Bir pusu! Her zaman işe yarar. Doğu'da toplandığımızı ve saldıracağımızı belirten bir mektup! Gönüllü olarak yakalanacak bir elçi!"

"Nerede?"

"Esfahan, bunun için her zaman uygundur ve kuzeyi. Orası her zaman karışıktır; Mazenderan bölgesi! Elbette biz güneyde olacağız; Basra'dan yukarı çıkmalıyız; Vasit, Ahvaz..."

"Bağdat'ın surlarını geçmek çok zor; çok fazla vakit kaybederiz. O anda toparlayabilirler!" dedi Abdullah.

"Bunu bir oyuna çevirirsek toparlayamazlar! Savaşı kazanmak için güçlü bir orduya ihtiyacın var ama her zaman kazanamayabilirsin! O zaman oynayacaksın!" dedi Komutan Tahir gözleri hala haritaydı.

"Oyun mu?" Şaşırdı Abdullah.

"Evet; düşmanınla oynayacaksın! Onunla dalga geçeceksin! Ta ki onu gerçekten sinirlendirene kadar! O zaman kazanırsın!"

"Ya tam tersi olursa?"

"Asla olmaz! Öfke zihnini ele geçirdiğinde kaybedersin! Ve o azıyla asla yetinmez; hepsini ister. Zihnini tamamen ele geçirir. Artık sabırlı değilsindir; artık dengeli değilsindir; artık düşünemiyorsundur! Sadece zaferi arzularsın ve arzular lanettir ve kazanmanın imkânı yoktur!"

"Bu bir risk! Çok büyük bir risk!" Hoşnut değildi.

"Risk elbette risk! Risk almadan kazanamazsın Halife!" dedi gülümseyerek. Keskin bakışları Abdullah'taydı.

"En kötüsünü de düşünmeliyiz..." dedi Uveys.

"En kötüsü yok, sadece ölürsün!" diyerek elmasından bir büyük daha ısırık aldı ve bu kez masaya yaklaştı. Abdullah ve Uveys'in sessizliği dikkatini çektiğinde başını hafifçe kaldırdı ve:

"Ne? Ölebileceğimizi biliyorsunuz değil mi?" Abdullah çabuk toparladı; artık ona alışmaya başladığını fark etti.

"O duvarları paramparça edebilecek bir şey olsaydı... Daha etkili bir şey!" diye mırıldandı Uveys.

"Mancınıktan daha etkili bir şey! Ah, evet bu harika olurdu! Ama... Elimizdekilerle yetinmeliyiz!" dedi sonra Komutan Tahir.

"Belki de bu mümkündür!" diyerek gülümsedi Abdullah: "Birini tanıyorum!"

"Mancınıktan daha etkili bir şey yok!" dedi Komutan Tahir.

"Onu tanısaydın bu kadar emin olmazdın Komutan!" Abdullah'ın gülüşüne anlam veremediler. Sadece birbirilerine baktılar ve Abdullah:

"Kufe'ye gidiyoruz!"

AĞUSTOS 813
EL KÜFAH
BUGÜNKÜ KUFE / IRAK

Sabahtı; bazı tezgâhlar henüz kuruluyordu ve yakıcı güneşten korunmak için büyük perdeler geriliyordu pazar yerine. Satıcılar sabırsızdı; çocuklarsa her zamanki gibi oyun peşinde tezgâh aralarında koşuşturup duruyordu. Alnında biriken teri elinin tersiyle silip söylendi yaşlı adam: "Lanet olası sıcak; işimizi bir an önce bitirip dönmeliyiz..." İnce bir dal gibiydi bedeni ve toprak gibi derin çizgilerle doluydu gözlerinin etrafı. Sesiyse öfkeli ve toktu. Hemen yanında ona eşlik eden delikanlı: "Listeyi ben alabilirdim efendim..." "Ah, gerçekten mi? Geçen sefer birbirine karıştırdığın malzemeleri unuttuğumu mu sandın?"dedi sertçe. Delikanlı aldırmadı; huysuzlukları onun bir parçasıydı ve amacı kalbini kırmak değildi; o öyleydi. Tezgâhların arasında meraklı bakışlar arsında ilerlediler. Bazılarının gözünde korku, bazılarınınkinde hayranlık vardı; hepsinin çok temkinli olmasıysa dikkat çekiciydi. Kimi selam vermeye çekindi; kimi sadece gülümsemekle yetindi. O ise dimdik insanların arasından sıyrılıp küçük bir dükkânın önünde kurulu tezgâha yaklaştı:

"Ohmar!" diye seslendi. Tezgâhın önü boştu. Bir kez daha ve sertçe:

"Ohmar!" diye bağırdı. Ohmar hızlı adımlarla kapıda belirdi ve gülümsedi:

"Günaydın efendim..." diyerek sırıttı. Kiloluydu ve birkaç adım nefesini kesmişti; elleriyle göğsünü ovuşturdu.

"Çok fazla yaşamazsın; biraz zayıfla!" dedi yaşlı adam. Bu duymak istediği söz değildi; yüzü asıldı ve benzi bir anda soldu.

"Efendim..."

"Neyse, boş ver. İstediğim malzemeleri getirdin mi?"

"Evet, evet efendim..." diyerek onu içeriye buyur etti. Yaşlı adam tam bir adım atacakken omzuna değen bir eli hissetti ve sertçe döndü; tam okkalı bir şey söyleyecekken yüzünü kocaman bir gülümseme sardı.

"Aman Tanrım..." dedi heyecanla.

"Sen..." diyerek elleriyle omuzlarına dokundu."Lanet olsun burada olmaman gerekiyor; her yerde seni arıyorlar!" diyerek fısıldadı kulağına. Abdullah kahverengi pelerininin başlığını hafifçe geriye atıp ona gülümsedi:

"Konuşmalıyız!" dedi.

"Elbette. Elbette... Ohmar istediğim malzemeleri çocuğa ver; seninle sonra hesaplaşacağız..." diyerek arkasını döndü ve:

"Gel..." dedi Abdullah'a. Uveys ve Komutan Tahir peşlerindeydi.

"Kim bu yaşlı bunak? Neden bir şey söylemiyor!" diye fısıldadı Komutan Tahir Uveys'in kulağına.

"Senin duydum çocuk, seni duydum!" dedi yaşlı adam. Buna aldırmıyor gibiydi; ama sözünü esirgemeyen biriydi; sıra dışıydı.

"Ne bu yüz yaşında mı?" diye kendi kendine mırıldandı, bunu duymasının imkânı yoktu ama yaşlı adam döndü ve: "Doksan

iki. Huysuzsun ama zekisin. Bunu gözlerinde görüyorum; zeki insanları severim. Yine kapa çeneni artık!" dedi ve Komutan Tahir sustu. Bu en çok Abdullah'ı keyiflendirdi. Kufe'nin dar toprak sokaklarında ilerlediler. Limon kokuları sokaklara sinmişti; ayak sesleri her yerdeydi. Evlerin bahçelerinin korkuluklarına dolanan sarmaşıklar güneşten kavrulmuş, yeşil sarıya teslim olmuştu. Yüksek pencereli kerpiç evlerin hemen yanı başında neredeyse göğe dek uzanan uzun servi ağaçları birer muhafızdı.

"İşte geldik..." deyiverdi yaşlı adam. Maviye boyalı ağaç kapıyı iteleyerek araladı. Etrafta kaçışan tavuk ve horozlar Abdullah'ı ürküttü.

"Bu da ne? Tavuk mu besliyorsun?" Şaşkındı ama gülümsedi.

"Yumurta evlat, taze yumurta!" diyerek gülümsedi adam ve ilerledi. Bahçe küçüktü ama öylesine düzenliydi ki bir tarafta rengârenk çiçekler diğer tarafta sebzeler vardı.

"Bir de sanırım beni rahatlatıyor..." diyerek devam etti yaşlı adam ve evin kapısına doğru yöneldi. Veranda genişti; koyu renk yer minderleri uzun zamandır bir misafir ağırlanmadığını kanıtlarcasına düzgün ve tertemizdi. Evin kâhyası olduğunu düşündüğü bir adam şaşkın bakışlarla onları izledi ve onlara yol verdi. "Kapıyı kapat! Ziyaretçi istemiyorum" diye emretti ona ve adam bahçe kapısına yöneldi. İçeri geçtiler, her yer sadeydi. Alçak bir masa ve kapının hemen yanında bulunan bir vazodan başka bir şey yoktu. Alt kata indiler; düşündüğünden çok daha derindeydi ve havasızdı. Ne olduğunu bilemediği tuhaf ve keskin kokularsa nefesini kesti.

"İşte benim gerçek sarayım..." diyerek bir kapıyı araladı yaşlı adam. Geniş oda aydınlıktı; ama etrafta meşale ya da mum yoktu; ne olduğunu anlamaya çalıştı sonra vazgeçti. Duvarların bir kısmı tamamen kitaplar ve el yazmalarıyla doluydu; diğer taraftaysa özenle yerleştirilmiş raflar üzerinde renkli sıvılarla dolu

küçük şeffaf şişelerle. Koku çok daha keskin; ama rahatsız edici değildi. Hatta huzur verici bir yanı vardı. Geniş mahzenin tam ortasında daha önce hiç görmediği kadar büyük bir masa ve üzerinde ne olduğunu bilemediği tuhaf aletler dikkatini çekti. Bir diğer tarafta fokurdayan bir başka şey gözüne çarptı.

"İbrik!" dedi yaşlı adam ne olduğunu anlamaya çalıştığını fark etmişti.

"Oh!" dedi Abdullah.

"Biri artık bana kim olduğunu söyleyecek mi?" Sesi sertti ve çok sıkıldığı belliydi Komutan Tahir'in.

"Komutan görebileceğiniz en zeki adamla tanışın! Ebu Musa Cabir bin Hayyan! Babamın saray âlimi" dedi gururla Abdullah.

"O huysuz kaçık sensin demek!" dedi Komutan Tahir.

"Oysaki büyücü olduğumu söylüyorlardı!" diye yanıtladı Cabir bin Hayyan.

"Belki de öylesinizdir!" Komutan Tahir'in gözleri etrafta gezindi ve sözlerinde samimiydi.

"Bak bu harika olurdu! Ama büyü diye bir şey yok; büyüleyici olansa zekâ ve hayattır. Sürprizlerle doludur; her şey içinde muazzam bir sır gizler ve sırrın ifşası ise hayatın anlamıdır çocuk!"

"Bunu duymuştum..." deyip ibriğe yaklaştı Komutan Tahir. Bu en çok Uveys'i şaşırttı.

"Gerçekten mi?

"Ne? Okumadığı mı sanıyorsun? Her türlü yeniliği ve icadı takip ediyorum!" Tüm dikkati ibrik üzerindeydi.

"Heyecan verici değil mi?" Gözleri parladı Cabir bin Hayyan'ın.

"Kesinlikle öyle efendim..." dedi Komutan Tahir.

"Ah, bu gözlerimi yaşarttı..." Onun böylesine saygılı olması şaşırttı Abdullah'ı.

"Artık daha başka şeylerle ilgileniyorum..."

"Ne gibi?" Meraktaydı Komutan Tahir. Yaşlı adam heyecan vericiydi. Tüm öfkesi buhar gibi yok olmuştu.

"Yunanlı filozoflar diyor ki maddenin en küçük parçası...

" Cüz ü la yetecezza..." diye söze girdi Abdullah.

"Ah, unutmamışsın, sen en zeki olandın! Her zaman..." diyerek Abdullah'ın omzuna vurdu gülerek.

"Neyse... Onun çok yoğun bir gücü var; bunun parçalanamaz olduğunu iddia ediyor ahmaklar!" diyerek keskin ve aşağılayan bir kahkaha attı ve bir anda ciddileşip: "Onu parçalarsak, bunu başarabilirsek..."

"Ne, ne olur?" Nefesi kesilmiş gibiydi Komutan Tahir'in.

"Ortaya öyle büyük bir güç çıkar ki Bağdat'ı patlatabilirsin!" Kollarını iki yana açıp daha yüksek sesle tekrarladı.

"Bağdat'ı patlatabilirsin!"

"Gerçekten mi? Yapabilir misin?"

"Şu an değil, ama mümkün! Bir gün mümkün olacak!" yüzü bir anda asıldı.

"Peki, batı surlarını patlatabilir miyiz? Bütün Bağdat olmasa bile?" Abdullah'ın sesi hepsini susturdu.

"Ah, çocuk bu çok heyecan verici!" dedi Cabir bin Hayyan gülerek.

"Yapabilir miyiz?"

"Elbette yaparız..."

**

"Yemek bir harikaydı ihtiyar ama benim gitmem gerekiyor!" diyerek ayağa kalktı Komutan Tahir.

"Nereye?" diye sordu Abdullah.

"Bilmek istemezsin Halife!" diyerek gülümsedi Komutan Tahir ve Cabir bin Hayyan sofradan birkaç olgun üzüm tanesini alıp ağzına atıp kesik bir kahkaha attı:

"Ah, çocuk yeni keşiflerimi dinlemek istemiyor musun yoksa?"

"Ah, hayır. Gece yarısından sonra başka türlü keşfe çıkmayı tercih ederim..." dedi ve ayağa kalkıp verandanın solundaki merdivenlere yöneldi.

"Sabah erken kalkacağız!" diye seslendi Uveys.

"Elbette, elbette..." dedi ve bahçede gözden kayboldu.

"Şarap içtiğini bilmiyordum!" dedi Abdullah Cabir bin Hayyan'a dönerek.

"Neyi ne zaman ve ne kadar yapacağını öğrenmek bilgeliktir!" deyip gülümsedi.

"Aynı fikirdeyim..." diyerek ona katıldı Uveys ve bronz kadehinden bir yudum aldı. Ilık bir rüzgâr ağaçların yapraklarının arasından süzülüp yüzünü okşadığında gözlerini kapadı. Huzur vericiydi; tüm bedeninin salındığını hissetti. Kafasının içinde birbiriyle savaşan tüm düşünceler baharın gelişini kutlayan polenler gibi uçuştu.

"Ona çok benziyorsun!" dedi Cabir bin Hayyan. Sesi yaralı bir hayvanın iniltisi gibi acıydı. Gözlerindeki ışıltıysa tarifsiz...

"Ben, bazen ki o pek yanılmaz. Hiç! Ama ona layık bir oğul muyum bilemiyorum!" Sesi titredi ve konuşmak da zorlandı.

"Sen küçüktün; Muhammed ve senin için bir hoca bulmamı istedi. En iyisini. Ve dedi ki: Abdullah çok özel bir çocuk! Çok büyük işler yapacak; hayallerimi o tamamlayacak!"

"Gerçekten mi?" Nefesi kesilmişti; bakışları Cabir bin Hayyan'daydı; tüm dikkatiyle.

"Bir ömür evlat yeterli değildir bazen. On yıl daha yaşamak için neler vermezdim ama biliyorum ki o da yeterli olmazdı. Ya da

yüzyıl! O bilge bir adamdı; bir kraldan beklenemeyecek kadar bilge bir adam! Güzelliğe hayrandı; bilgiye açtı; bu topraklara âşıktı! En büyük hayali aydınlığın, güneşin bu topraklardan doğmasını sağlamaktı. Bağdat'tan, Rakka'dan, Basra'dan. Mücevherlerle pek ilgisi yoktu; ama kitaplara, el yazmalarına nasıl aşkla dokunduğunu hatırlıyorum. O güneşin doğmasını sağlamaya ömrünün yetmeyeceğini biliyordu; yıllar önceydi ama biliyordu. Sen o kıvılcımdın... Umuttun!"

"Ben tek başına ve ihanete uğramış ve aldatılmış ve kendi şehrimin duvarlarını patlatmayı düşünen bir adamım!" deyip kederli bir iç çekti.

"Hayatın bir kimyası vardır Abdullah! Çok dikkatli bakman gerekir; çünkü sır detaydadır. O küçücük detaylar bütünü oluşturur; yaratır. Gökyüzüne bak; binlerce yıldız...

"Dönüyor..." diye söze girdi Uveys.

"Hayır, hayır. Dönen biziz. Her şey olduğu gibi, olması gerektiği gibi... Sessizce ve orada izliyorlar sanki. Zamansız, mekânsız! Taşlar, dağlar, toprak, ağaçlar, hepsi canlı hepsinin bir sebebi var orada olmak için ve oldukları şey olmalı için."

"Ama canlı değil!"

"Ben canlı olduğunu sanan bir sürü ceset görüyorum. Her gün! Yıllardır! Kim olduklarını bilmiyorlar; ne yapabileceklerini de. Nasıl bir güce sahip olduklarını da..."

"Peki, ne yapmalıyız!"

"Yapabileceğimizin en iyisini! Önce kendimizden başlayarak! Yakında Halife olacaksın; yöneteceksin..."

"Bunu henüz bilemiyoruz!"

"Eğer kafanda şüphe varsa kaybedersin! Hiçbir tereddüt olmamalı; sen kendine inanmazsan sana kim inanır ki?"

"Bu bazen beni korkutuyor..."

"Korku iyidir; korkusuzluk kötüdür. Cesaretse korkuya rağmen direnmektir! Sende bu cesaret var... Bu senin kimyanda var; anladın mı çocuk?" deyip omzuna vurdu gülümseyerek.

"Kitab al Kimya... İlk okuduğum kitaptı" dedi Abdullah.

"Bir sürü ekleme yaptım; hatta kopyalarını da çıkarttım. Kim bilir belki bir başlangıç olur; babanın umudu sendin hayallerini tamamlaması için, benim hayallerimi kim tamamlayacak bilmiyorum; ama bunu yapacaklar biliyorum. Gizem bir gün çözülecek..." dedi heyecanla.

"Gizem..."

"Bence hayat bir gizem, her şey... Görebildiğin, göremediğin ama hemen yanı başında olan her şey... Ve... Tanrı bu gizemi çözmemizi istiyor sanırım; bize küçük ekmek kırıntıları atıyor; bunları takip edin diyor...

"Abdullah derin bir nefes aldı; sesi buğuluydu; gözleriyse sanki çok uzaklardaydı:

"Bunu bir gün yapacağım..."

"Ne? Neyi?" diye sordu Cabir bin Hayyan sesindeki kararlılık ve bakışlarındaki derinlik muazzamdı.

"Dünyanın en büyük kütüphanesini kuracağım. Bu babamın hayaliydi; büyük bir yer. Dev bir kütüphane ve dünyanın dört bir yanından kitaplar getirteceğim. Onları tercüme ettireceğim; herkesin okuyabilmesi, anlayabilmesi için. Âlimler orada bir araya gelecekler; yepyeni fikirler, icatlar, felsefeler. Orası bir ilim merkezi olacak... Güneş Bağdat'tan doğacak; tüm dünyayı aydınlatacak..." Heyecanı bedeninden taşar gibiydi; gözlerinden, parmaklarından sesindeki umuttan.

"Adı ne olacak? Bu yerin bir adı olacak mı?"

"Beyt ül Hikme!" diyerek gülümsedi Abdullah.

AĞUSTOS 813
DMAŞK – EŞ ŞAM YAKINLARI
BUGÜNKÜ ŞAM/ SURİYE

Güneş acımasız, kuşlar firardaydı. Vadinin hemen yamacındaki ağaç dallarıysa bitkindi. Derin çatlakları belirgindi toprağın ve cılız otlar halsiz. Belli belirsiz bir ıhlamur kokusunu içine çekti Abdullah ve atını yavaşlattı. Komutan Tahir ve Uveys hemen gerideydiler. "Kadınlarla ilgili bilmen ve asla unutmaman gereken ilk kural şu: Onlara istediğini vereceksin!" dedi Komutan Tahir. Uveys'in tüm dikkatinin onda olması onu gülümsetti.

"Ne istiyorlar?" diye sordu Uveys.

"Yalanlar" dedi Komutan Tahir ve Abdullah kesik bir kahkaha attı.

"Ne? İnanmıyor musun? Kadınlar gerçeğe tahammül edemez; istedikleri tek şey yalanlardır. Dünyanın en güzel gözlerine sahip olduklarını düşünmek isterler; en yumuşak ve pürüzsüz tenine. Özel olduklarına inanmak isterler; herkesten özel. " diyerek takıldı Komutan Tahir.

"Yani onlara çok güzel olduklarını mı söylemeliyiz..." dedi Uveys.

"Uygun zamanda elbette; zamanlama önemli. Ne zaman ve nasıl? Ama her zaman işe yarar, her zaman... Elbette halifenin bu tip sorunları olmayacak! Hareminde binlerce kadın olacak, siyah, beyaz, sarışın, kumral..."

"Çok kadın, çok sorun!" diyerek yanıtladı Abdullah. Atlar iyice yavaşlamıştı.

"Bence hiç sakıncası yok..." dedi Uveys gülümseyerek.

"Bir de şöyle düşün! Hayatın boyunca elini bile sürmeyeceğin, belki yüzünü bile görmeyeceğin, adını bile bilemeyeceğin yüzlerce kadının tüm masraflarını karşılayacaksın; kıyafet, altın, yemek..."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım..." dedi Uveys.

"Ya!" deyip su matarasını ağzına yaklaştırdı ve güneşten çatlayan dudaklarını ıslattı Abdullah.

"Halanın bize yardım edeceğine emin misin?" diyerek konuyu değiştirdi Komutan Tahir.

"Evet! Annem, Ebu İshak ve Marida yıllardır onun himayesinde!"

"Peki, askerlerini verecek mi?"

"Ne gerekiyorsa yapacaktır!" Kendinden emindi Abdullah. Ona güvenmekten başka seçeneği yoktu. Hızlandılar; akşam çökmeden şehre girmeliydiler. Çiçek kokuları çoğalmaya başladığında başını kaldırıp kanat çırpan kuşlara takıldı gözleri Abdullah'ın ve şehrin duvarları belirdi tepenin ardında. Surlar bir kale gibi düzgün ve heybetliydi. Hızlandılar; kendilerine doğru yaklaşan bir karartı Komutan Tahir'i endişelendirdi; Abdullah ise çok rahattı. Yirmi kadar atlı saydı.

"Endişelenme... Halamın muhafızları" dedi Abdullah ve yavaşladı.

"Efendim..." diyerek selamladı en öndeki. Diğerleri ardında; hepsinin gözleri bir şahin gibi etraftaydı:

"Sizi doğu kapısından şehre sokacağız; Halife'nin yani kardeşinizin şehirde casusları olduğunu biliyoruz..."

"Tamam..." dedi Abdullah ve muhafızları izleyerek yola devam ettiler. Şehrin kapısından muhafızlar eşliğinde geçtiler. Dolambaçlı sokakların bir kubbeyi andıran alçak tavanları arasında ilerlediler. Sokak köşelerinde binlerce yıl öncesine ait kalıntılar etrafında sıcaktan bunalan insanlar dinlenmedeydi; taşların arasından sıyrılan ve yeşeren otların bazılarıysa yeniden kök salmış ve hatta çiçeklenmişti. Alçak tavanlı, yüksek kapılı dükkânların önlerindeki tezgâhların başındaki satıcılarsa tetikteydi. Şehrin meydanına geldiklerinde solda tüm ihtişamı ve altın kubbesiyle parlayan eski Bazilika ve yeni Emevi Camii'nin bir kaleyi andıran duvarları karşıladı onları. Kalabalık yavaşlatsa da meydanı geçip dar taş sokaklarda ilerlediler; bir köprüyü andıran eski Roma sütunlarından saçılan arsız çiçeklerin yaprakları arasından ilerlediler. Saray yamaçtaydı; ıssız tepenin gözcüsü bir baykuş gibiydi. Yol kısa gibi görünse de uzundu; kalabalıktansa eser yoktu. "Bu da nesi?" diyerek bir kahkaha attı Komutan Tahir sarayın bahçesine girdiklerinde. Beyaz mermer yolun iki yanındaki sarmaşıkların tutsak aldığı dev sütunlar göz alıcıydı. Baygın kokusunu cömertçe salan çiçeklerse rengârenkti. Bir devi andıran kızıl kapının önündeki merdivenlerse bembeyazdı. Gözlerini etraftan alamadı Komutan Tahir. "Bir gün kendime böyle bir saray yaptıracağım..." diye mırıldandı.

"Saray mı?" Alaycıydı Uveys.

"Saray, evet!" diyerek cevapladı Komutan Tahir. Gözlerindeki parlak ışıltıyı çözmek zordu.

"Abdullah..." Abbase Hatun hızlı ama zarif adımlarla yaklaştı; bir kuğuyu andıran ince boynu ve gerdanını süsleyen yakutlar göz alıcıydı.

"Halası bu mu?" diyerek gülümsedi Komutan Tahir. Dudaklarının kenarında beliren çizgi yüzüne yayıldı.

"Aklına ile getirme... O Abbase Hatun!"

"Ne? Kıskanç bir kocası mı var?"

"Kocası yok; öldürüldü. Harun Reşid tarafından!" Sesi soğuktu Uveys'in.

"Bunu her zaman ilginç bulmuşumdur; saltanat aileleri..." Gözleri Abbase Hatun'daydı. İnce bir rüzgâr saçlarını savurmak ister gibi bir anda esti geçti. İnce ve uzun parmakları yüzünü gölgeleyen tutamları kulaklarının arkasına iliştirdi.

"Hala..." diyerek atından indi ve koşarak yaklaştı; sarıldılar.

"Anne..." diyerek hemen ardında beliren kadına yaklaştı. Meracil'in gözlerinden mutluluk yaşları boşaldı yanaklarına. Saçları teniyle inatlaşırcasına siyahtı.

"Oğlum..." diyerek sardı kollarıyla. Zaman durmuş gibiydi ve gülüşleri koca bahçeyi dolduracak kadar genişti.

"Ağabey..." diyerek Ebu İshak yaklaştı.

"Aman Tanrım..." dedi Abdullah. Artık bir genç adamdı; yaşından çok daha heybetliydi ve gözlerindeki ışıltı mutluluktandı. Ebu İshak'ın annesi Marida da gülümseyerek Abdullah'ı selamladı. Yaklaşıp onun beyaz ellerini avuçladı ve yanağından öptü:

"Marida..." dedi.

"Abdullah!" dedi Marida.

Atından inip yaklaşmaya çalışan Komutan Tahir'i engelledi Uveys.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne?"

"Onlar hanedan mensubu! Yanlarına böyle yaklaşamazsın!" Dudaklarından taşan ses hoşnutsuzluğunun eseriydi. Sıkıntılı bir iç çekti; Abbase Hatun ile göz göze geldiğindeyse gülümsedi. Abbase Hatun'un öfkeli bakışı ve başını bir anda çevirmesiyle kesik bir kahkaha attı.

"Seni uyarıyorum; ondan uzak dur!" diye fısıldadı Uveys.

"Benden hoşlandı..." dedi Komutan Tahir.

"Benden çok hoşlandı..." diyerek Uveys'in omzuna vurdu ve çiçek kokularını içine çekti.

**

İki iri yapılı siyahî hizmetli eşliğinde dar koridorda ilerledi Komutan Tahir. Duvarlar kızıldı; meşalelerin ışığıysa yetersizdi. Siyah meşe kapıyı aralayıp yol verdi biri: "Teşekkür ederim..." diyerek içeri girdi ve kapıyı örttü. Zeminin ortasına serili bir kaplan postuysa her an canlanacak gibiydi; tüllerle çevrili geniş yatağın üzerindeki örtüyse safran rengiydi. Kendini yatağa atmak için sabırsızdı; iyi bir uykuya ihtiyacı vardı; göz kapaklarına direndiği anda bir sese yöneldi. Perdelerin hemen önünde ürkek bakışları endişeyle büyüdü. İnce ve uzun boyluydu; derisi gözlerinden kara gözünün beyazıysa ay gibi parlaktı. Göğsüne sıkıca sardığı çarşafları sıkıca tutan elleri heyecandan titredi. Komutan Tahir gülümsedi: "Sen de kimsin?"

"Efendim, ben odanızı hazırladım..." dedi sesi titreyerek. Aksanı sevimliydi. Odadan çıkmak için sabırsız olduğuysa belliydi.

"Adın ne?" diyerek yaklaştı Komutan Tahir.

"Adwoa!"

"Nubialı mısın?"

"Evet..." Gözleri parladı kızın. Komutan Tahir'in tüm bedenini süzmesiyse onu biraz utandırdı. Elleriyle bedenini gizlemek istercesine kollarına dokundu.

"Bir arzunuz var mı?" diye sordu gözlerini kaçırarak.

"Biraz şaraba hayır demem..." dedi Komutan Tahir.

"Efendim..." diyerek hemen solundaki geniş sehpaya doğru ilerledi ve bronz kadehe şarap koydu. Kaçamak gözleri kendisini gülümseyerek izleyen Komutan Tahir'deydi. Kadehi uzattı; Komutan Tahir parmaklarına dokunarak kadehi alıp bir yudum içti; gözleriyse kızdaydı.

"Sanırım biraz ekşi..." dedi dudaklarını büzerek.

"Hemen değiştirilmesini..." Kız sözünü bitirmeden "Tadına baksana..." diyerek kadehi kıza uzattı.

"Ben içemem efendim..." dedi.

"Merak etme kimseye söylemem; hadi tadına bak..." diyerek kadehi dudaklarına yaklaştırdı. Kız ürkekçe bir yudum aldı; daha önce deneyip denemediğini bilemedi Komutan Tahir. Ürkek hali onu heyecanlandırdı. Dudaklarından taşan şarabı diliyle temizleyip yüzünü buruşturduğundaysa nefesi kesildi. İyice sokulup kızın şarabı tutan ellerine dokundu ve parmaklarını doladı ve ağzına yaklaştırıp içti ve:

"Başımı döndüren şarabın tadı mı yoksa senin kokun mu?" diyerek daha da yaklaştı ve kızı iyice kendisine çekti. Kızın direnişi sahteydi:

"Efendim..." diyerek kendini geri çekmek istese de bedenini kollarına bırakmak için sabırsız, nefesi sıcaktı. Komutan Tahir boğuk bir sesle: "Daha önce senin kadar güzel bir şey görmedim; tenin siyah bir mermer gibi pürüzsüz ve gözlerin vahşi bir kaplan gibi. Sen ruhumu paramparça ettin..." dedi.

**

"Valiler ondan memnun değil; bazı komutanlar da" dedi Abbase Hatun. Ayaktaydı. Abdullah salonun köşesindeki geniş

minderlerden birine oturdu. Gözleri odayı aydınlatan meşalelerin alevlerindeydi; bir gölge oyunuydu rüzgârın eşlik ettiği. Tanıdık geldi; gülümsedi.

"Peki, bize yardım edecekler mi?"

"Mekke valisi başından beri senin tarafında! Biliyorsun babanın gönderdiği mektup hala onda. Onca tehdit ve baskıya rağmen vermedi. Diğerleriyse, bilemiyorum... Şu yanında getirdiğin neydi adı?" diye sordu.

"Komutan Tahir!" diyerek cevapladı Abdullah.

"Gözüm pek tutmadı!"

"Farklıdır ama doğru adam o!"

"Emin misin?"

"Evet!" diyerek arkasına yaslandı Abdullah ve: "Orduya o komuta edecek, hepsine..."

"Öyle diyorsan!" dedi ve yeğeninin yanına oturdu Abbase Hatun ve yanağını okşadı yeğeninin.

**

Kapı tıklatıldığında gözlerini araladı Komutan Tahir. Gözlerini ovuşturup çıplak bedenini safran rengi çarşafa sarıp: "Evet..." diye bağırdı. Kapıda beliren siyahî hizmetli gözlerini kaçırıp kalın sesiyle: "Büyük salonda sizi beklediklerini söylememi istediler..."

"Tamam, tamam..." diyerek başını tekrar yastığa gömdü Komutan Tahir ve hizmetli odayı terk ettiğinde bir atmaca gibi aniden yataktan fırladı ve bir köşede duran geniş altın su kabında yüzünü yıkayıp yatağın hemen yanı başındaki temiz beyaz gömlek ve pantolonu üzerine geçirip odadan çıktı. Kendisine eşlik edilmesine alışık değildi ama fena da değildi. Alışılabilirdi; gözleri duvarlardaki kocaman dev tablolardaydı; Abbase Hatun

düşündüğünden çok daha zevkli ve sıra dışıydı. Duvarların köşe başlarında bin yıllar öncesine ait dolduğunu düşündüğü irili ufaklı heykellerse birer taş muhafız gibiydiler. Kuzguni siyahtı geniş ahşap kapı; parmakları üzerinde gezindi; boya olup olmadığını anlayamadı. Ürkütücüydü; kapı gıcırdayarak açıldığında içinde bıraktığı garip bir his gibiydi. Sade döşenmiş odanın ortasındaki yuvarlak masa gösterişliydi; etrafta kimse yoktu. Masanın üzerindeki büyük harita onu arıyı kendine çeken bir çiçek gibi dayanılmazdı; yaklaşıp parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Komutan..." dedi ince ve yumuşak bir ses. O olmalıydı; gülümseyerek arkasını döndüğünde gözleriyle buluştu. Abbase Hatun tam karşısındaydı, giysileri gözlerinden siyahtı; yüzündeyse en ufak bir duygu ifadesi yoktu. Gözlerinde kaybolmak içten değildi; en derinlerinde gizlenen sıcaklık soğuk bakışlarında zincirliydi.

"Abbase Hatun..." diyerek onu selamladı. Derin sıkıntılı bir iç çekti Abbase Hatun ve masaya yaklaştı.

"Geç kaldılar..." dedi. Yalnız kalmalarından rahatsız gibi görünse de bundan gizli bir haz alır gibiydi.

"Yeğenim size çok güveniyor..." dedi sonra. Parmakları masanın derin oyuklarında gezindi.

"Ya siz?" diye sordu Komutan Tahir gülümseyerek.

"Sizi tanımıyorum!" Sesi soğuktu.

"Tanımak istiyorsunuz ama..."

"Yanlış seçim hepimizi ölüme götürür!"

"Ah, hayır! Ölmek için daha çok zaman var." Gözlerini ayırmadan onu süzdü Komutan Tahir. Cüretkârlığı Abbase Hatun'u rahatsız etmiş olmalıydı ki:

"Bana bu şekilde bakmaya devam ederseniz sizi kırbaçlatmak zorunda kalırım" dedi dudaklarını büzerek. Komutan Tahir kesik bir kahkaha attı ve yanına biraz daha yaklaştı.

"Belki kısa bir süre köleniz olmayı kabul edebilirim..." Abbase Hatun'un öfkeyle havaya kalkan elini bileğinden sıkıca tuttu ve yaklaştırdı:

"Ama şimdi değil!" Elini kurtarmaya çalışsa da bu boş bir çabaydı; çırpınışıysa Komutan Tahir'i daha da keyiflendirdi. Yaklaşan ayak sesleriyle bileğini bir anda bıraktı ve uzaklaştı. Abdullah ve Uveys kapıdaydı; hemen ardındaki üç kişiyi tanımıyordu.

"Erkencisin komutan!" diyerek yaklaştı Abdullah.

"Halife!" dedi Tahir tok sesiyle. Hitap şekli yakışıksızdı; alay ve samimiyeti diğerlerini kızdırdı; Abdullah ise alışıktı.

"Komutan Tahir" diyerek adamlara tanıttı. İki Arap ve bir Mağribi komutandı. Sert yüz hatları ve derin bakışlarıyla Komutan Tahir'i süzdüler. Abbase Hatun masanın çaprazındaki mor sedefli kumaşlarla süslü geniş yastıklarla döşeli koltuğa geçti; gözleri penceredeydi ama kulağı odadaki konuşmalardaydı. Komutan Abdul söze girdi:

"Batı kanadından girmenin iyi fikir olduğunu sanmıyorum; güneyden girmeliyiz" dedi.

"Onlar da bunu bekliyor..." Sesi alaycıydı Komutan Tahir'in. Abdul yanındaki diğer komutanlara baktı öfkeyle; kibirli tavrı rahatsız etti Komutan Tahir'in. Kendine bu kadar güvenmesiyse biraz kıskandırdı.

"O surları geçmek en az bir ay sürer!" diyerek söze girdi Komutan Fahman. Kızıl siyah derisi bir su gibi ıslak kocaman gözlerini açarak.

"Mancınıklarla değil, surları patlatacağız!"

"Patlatmak mı?" dedi Abdul.

"O işi bize bırak!" dedi Abdullah ve Komutan Tahir ile göz göze geldi. Anlam veremediler ama bir şey de sormadılar.

"Çok derin bir savaş stratejisi gerekiyor..." diyerek homurdandı Abdul. Amacı Komutan Tahir'in yetersiz olduğunu ispatlamaktı; o yanlış bir seçimdi ve içinde en ufak bir kuşku yoktu.

"En derin stratejiler en basit olanlarıdır! Basitliğinde gizlidir detay. Bu görmeyi zorlaştırır; insanlar gözünün önündekini göremez! Neden biliyor musunuz Komutan?" diye sordu Komutan Tahir. Abdul afalladı; cevap vermeli miydi? Daha da kötüsü ne cevap verebilirdi? "Neden?" diyerek sorusunu soruyla geçiştirmeyi denedi.

"Ben de size bunu soruyorum! Neden göremez komutan?" diyerek gülümsedi Komutan Tahir.

"Benimle oyun mu oynuyorsunuz Komutan?"

"Savaş bir oyun komutan ve biz savaşçılar en iyi oyuncularız!" Sadece kılıcı değil zekâsını da ustaca kullandığı belliydi.

"Onları tanımıyorsunuz?" dedi Halife Emin ve onun komutanlarından bahsediyordu.

"Hepsini tanıyorum; zaaflarını, hatalarını, meziyetlerini. Düşmanını iyi tanımalısın komutan, eğer o dengesiz biriyse onu kışkırtmalısın. Bazen güçsüz gibi görünmelisin, zayıf gibi. Ki onu kandırabilesin; bu onun egosunu cilalayacaktır. Ama derine inmeyecektir; sadece ince bir çeper; ağzına bir damla bal süreceksin. Dikkati dağılacaktır; zafer kazanmadan zafer sarhoşu olmalı, bırak kutlasın, tadını çıkarsın! Ve o gevşemeye başladığında savaşın bittiğini değil henüz başlamadığını anlasın!"

"Güçleri birleştireceklerdir!"

"O zaman onlar birleşmeden onları ayırmalıyız!"

"Nasıl?" Kahkahası odayı doldurdu Komutan Tahir'in. Abbase Hatun göz ucuyla ona baktı, bir anlıktı ama bunu gören Tahir ve bakışlarını bir anda kaçırmasına izin verdi.

"Düşman size elçiler gönderir ve süslü laflarla övgüler dizen bir mektup yazarsa bu ne demektir?"

"Barış yapmak istiyorlar demektir!" Öfkeliydi Komutan Abdul. Sesi ve gözleri bunu saklamaktan yorgundu.

"Hayır; kimse barış istemez! Herkes kazanmak ister! Sadece kazanmak ve kaybedeceğini anladığındaysa bunu en az zararla atlatmak ister. İlk fırsatta vuracaktır; ilk fırsatta... O yüzden barış bir hayaldir; bir rüyadır. İki gerçek vardır; zafer ve ölüm! Elbette bu tatsız dünyayı biraz daha eğlenceli hale getirmekse tamamen kişisel bir tercihtir" diyerek güldü. Son sözleri Abbase içindi; bunu anladığını biliyordu; bu hiç tepki vermemesinin ispatıydı. Gülüşü bir anda kesildi ve elini yumruk yapıp masaya vurdu sertçe. "Onları beklemedikleri anda vuracağız; beklemedikleri yerden! Unutmayın her şey aksinden beslenir. Kargaşa düzenden doğar, korku cesaretten. Cesur ve korkak adamları tavrından anlarsın; güçlü ya da güçsüz olanı ise baktığında görürsün; çünkü bu asla gizlenemez. Güneş gibidir ve güneş biziz ve hiç kimse onun doğuşunu engelleyemez!"

"İnsan neden gözünün önündekini göremez?" Sesi cılızdı; en genç komutandı; kafasının karıştığı her halinden belliydi.

"Çünkü mesafe önemlidir; görmek için mesafe gerekir! Ne çok yakın, ne çok uzak. Uygun mesafe!" dedi Komutan Tahir.

**

Şehrin dışındaki vadi sessiz; bin yıllara meydan okuyan kayalar sertti. Abdullah'ın tüm dikkati geniş tahta başındaki alşimilerin yaptıkları karışımdaydı. Bir yumruk büyüklüğünde yapılan patlayıcılar güneşte kurumaya bırakıldı. Daha fazla adama ihtiyacı vardı. Komutan Tahir sıkıntılı halini sezip yanına yaklaştı: "İşe yarayacak!" diyerek teselli etti.

"Umarım..." dedi.

"Ah, halife! Sana ummak değil, bilmek yakışır! Sadece endişem şu ki:"

"Ne?"

"Boyutları çok küçük, elbette bu asırlık kayalar kadar güçlü değil surlar ama daha yoğun olmalı, anladın mı? Bir anda vuracak ve patlatacak! Zemine yerleştirilmeli..."

"Fazla bir seçeneğimiz yok zaten!" dedi sıkıntıyla Abdullah ve yaklaşan bir muhafıza döndü:

"Yeniden deneyebiliriz efendim; hazırız!" dedi muhafız. Abdullah onu onayladığında diğerleri koşarak kurumuş patlayıcıları kayaların dibine yerleştirmeye başladılar.

"Hayır, hayır. Ayrı ayrı değil. Mesafe olmayacak. Hepsini üst üste koyun!" diye bağırdı Komutan Tahir. Adamlar Abdullah'a baktı; onları başıyla onayladığında Komutan Tahir'in dediğini yaptılar. Ucuna ip bağlı bir patlayıcıyı ona uzattılar; biraz uzaklaştı ve kayalığa doğru fırlattı. En zoru buydu; beklemek ve ani bir patlama sesiyle bir anda irkildiler. Büyük kayadan kopup etrafa saçılan irili ufaklı taşlardan korunmak için dirseğiyle yüzünü korudu Komutan Tahir ve Abdullah'ın kahkahası doldurdu sessiz vadiyi. Komutan Tahir ise temkinliydi; yüzünde gizlemediği memnuniyetle:

"Yine de bu kadar mesafe olmayacak; ateşin onlarla daha kolay ve sinsice buluşmasını sağlamalıyız; bir kadın bedeni gibi sarması ve yakması. Sonra bum!" dedi gülerek.

**

Hafif bir esintiydi saçlarını havalandıran ve baharat kokusuydu terası dolduran. Yaprakların arasından sızan ay ışığı ve parlak yıldızlar göğe saçılmıştı. Arkasına yaslandı Komutan Tahir ve elindeki bronz kadehten bir yudum şarap aldı. "Değişik bir havası var!" dedi.

"Şam! Büyüleyicidir; insanı tutsak eden bir yanı vardır; gönüllü bir tutsaklık!" diye cevapladı Abdullah gözleri yıldızlar gibi parlaktı.

"Merak ediyorum nasıl bir halife olacaksın?" dedi ve bir yudum daha aldı.

"Sence?"

"Adil olabilecek misin?"

"Umarım!" diye yanıtladı Abdullah.

"Biraz bilge olacağına eminim ama. Mesela neden yıldızlar üzerimize düşmüyor halife? Ve gündüzleri nereye gizleniyorlar? Döndükleri için mi?"

"Dönen biziz! Bu dünya!"

"Evet, bunu duymuştum, şu Yunanlı filozoflar!"

"Gizemin çözülmesi uzun sürecek ama sabretmeliyiz. Bilgiyi korumalıyız; bu topraklar medeniyetin başladığı topraklar; o yüzden böyle büyüleyici ve muhteşem. Gördüğün taş sadece taş değil, ona dokunan elleri düşün, yaşananları, acıları, umudu. İnsanlar gölgelerini bıraktılar. Gölge siner, toprağa, havaya. Yakalayamazsın ama yok sayamazsın da..."

"Ah, filozof bir halife!" diyerek takıldı Komutan Tahir.

"Gitmekte kararlı mısın? Bağdat'tan sonra!"

"Bir süreliğine evet!"

"Peki, ne yapacaksın?"

"Nişabur'a döneceğim sanırım?"

"Ah, İpek yolu! Ticaret mi yapacaksın?"

"Belki, belki de bir imparatorluğun temeli atarım?"

"Oraları benim topraklarım!" diye güldü Abdullah

"Şimdilik halife, şimdilik!" diyerek kadehini onun kadehine tokuşturdu.

"Bunun anlamını biliyor musun Tahir? Kadeh tokuşturmanın?" Bilmiyordu; merak etti; tüm dikkati Abdullah'taydı. Abdullah:

"Çok eski uygarlıklardan kalma bir gelenek; bilirsin birinden kurtulmanın en etkili yollarından biri onu zehirlemektir; genellikle de yemek ve şarap kadehine atılan zehir. Ev sahibi kadehini kaldırıp misafirinin kadehindeki şarabı kendi kadehine dökmesini ister ve ilk yudumu kendi içermiş ama eğer misafir ona güveniyorsa kadehine vururmuş sadece ve aynı anda içerlermiş!"

"Ah, ilginç! Bu tuhaf hikâyelere meraklısın!" diyerek gülümsedi Komutan Tahir ve:

"Yine de daha mühim işlerin olacak, okumaya pek vaktin olmayacak! Seni delirten valilerin, aç gözlü komutanların ve asla hoşnut olmayan bir halkın olacak!" diyerek oturduğu yerden doğruldu; bedeni hafifti; şarap onu rahatlatıp, yüzündeki gülüşü derinleştirirken:

"Şimdi iyi bir uyku çekmeliyim..." dedi.

"Hizmetkârlardan uzak dur!" dedi Abdullah.

"Yoksa sarayda casusların mı var?"

"Adwoa ve Lollia. Bir Nubialı ve bir Bizanslı! Benim her yerde gözüm var Komutan, her yerde... Daha tehlikeli sulara girme!" dedi Abdullah. Halasını kastettiği belliydi; ama bu uyarı onu engellemeye yeter miydi bilemedi!

"İyi geceler Halife!"

"İyi geceler Komutan!" Odadan çıkıp muhafızlar eşliğinde dar koridorda ilerledi; ya duvarlar biraz sallandı ya da şarap bu gece daha sertti ve sebepsiz gülüşünün kanıtıydı; umursamadı. Odasının olduğu koridora doğru ilerlerken siyahî muhafız kalın sesiyle:

"Buradan, efendim..." dedi. Başı dönse de odasının hangi koridorda olduğunu karıştırması mümkün değildi. Tereddütlü bakışını fark eden muhafız:

"Lütfen, efendim. Benimle gelin!" İtiraz etmedi; nereye varacağını görmek istedi. Koridorun en sonundaki merdivenlerden aşağıya indiler; meşalelerin alevi gölgesini büyüttü nemli taş duvarlarda. Yaklaştıkça çoğalan su sesi ve artan nem onu gülümsetti. Demir kapı gıcırtıyla açılıp içeri girdiğinde buharın sıcaklığıydı onu karşılayan. Adımları yavaştı; beyaz ve somon renkli ipekli perdeleri aralayarak ilerledi; Hindistan ceviziydi mum kokusuna karışan, büyük geniş havuzun kenarındaydı; ıslak siyah saçları beyaz mermerlerin üzerinde dalga dalgaydı ve kollarını iki yana yaslayıp Abbase Hatun başını hafifçe çevirdi; dudaklarının kenarındaki çizgi muazzamdı. "Sanırım sırf bu yüzden bir hanedan kuracağım!" diye gülümsedi Komutan Tahir. Gözleri etraftaydı. Abbase Hatun kendi etrafından dönüp bu kez dirseklerini mermere yasladı. Üzerinde şeffaf bir giysi vardı ve bedenine yapışan; gözlerindeki anlamı çözmekse o kadar kolay değildi.

"Bir hanedan?" dedi.

"Büyük bir hanedan! Sizinkini sarsacak kadar büyük bir hanedan!"

Kahkahası yankı buldu hamamda. Abbase Hatun gülümsedi; onu ilk kez gülümserken görmek hoştu; bir zırh gibi bedenini saran soğukluktan eser yoktu.

"Hm. Ne, olacak bu hanedanın adı?" diye sordu.

"Tahiriler!" dedi ve eğilip iyice yaklaştı kadına. Nefesini hissedecek kadar yakın, dokunmayacak kadar uzaktı.

"Uygun mesafe bu yani?" dedi Abbase Hatun. Sabahki konuşmaları tüm dikkatiyle dinlediğini biliyordu ama ispatı onu daha da keyiflendirdi.

"Ananas!" dedi meyve tepsisine bakıp ve kesilmiş bir dilimi eline alıp ısırdı:

"Sana benziyor!" dedi sonra.

"Beni ananasa mı benzettin?"

"Dışı korkutucu, soğuk! İçinde ne olduğunu tahmin etmek zor; ancak gören bir göz; baktığının ötesini gören bir göz bunu anlayabilir!" ve giysilerinden bir çırpıda kurtulup havuzun merdivenlerinden inmeye başladı:

"Buraya gelebileceğini söylemedim!"

"Ne? Yoksa beni kırbaçlatacak mısın?" diyerek iyice yanına sokuldu. Cevap vermesine fırsat vermeden: "Tüm bu ihtişam seni yeterince mutlu ediyor mu?"

"Mutluluk bir hayaldir komutan! Sadece anlar vardır; ne kadar çok şeye sahipsen o kadar büyük bedeller ödersin!"

"Bütün ömrü boyunca çalışsa bile bu altın tepsiyi alacak kadar para kazanamayan insanlar var; daha mutlu etmeliydi..."

"Onlar bunu seviyor!"

"Kim?"

"Halk! Tarih boyunca böyle olmuştur; krallarına ve kraliçelerine her şeyi sunarlar! Bir çuval buğday verir, umursamazlar; bir avuç buğday verildiğinde mutlu olurlar. Neden biliyor musun? Çünkü olmak istedikleri birini görmek isterler; sen onların düşü olursun, hayali olursun. Senin sahip olduğun her şeye sahip olduklarını hayal ederler; geceleri bir prensese dönüşür herkes, bir krala, bir kraliçeye ve sabah gerçeğe uyanırlar ama asla rüya görmekten vazgeçmezler!"

"Neden?"

"Çünkü bu lanet olası dünya korkunç bir kâbustur!" Düşündüğünden çok daha bilge ve çok daha yaralıydı.

"Zor kararlar verdiğini duydum!"

"Zor kararlar yoktur, kararlar kolay alınır; zor olan onlarla yaşamaktır Komutan!"

Ve kapıdan gelen bir sesle Abbase Hatun tüm gücüyle Komutan Tahir'in kafasını suya batırdı ve önüne geçti.

"Hala! Ah, kapıda nöbetçi yoktu; burada olabileceğini düşünemedim... " dedi Ebu İshak elleri sıkıca perdelerdeydi ve başını eğdi.

"Ah, öyle mi?" Titreyen sesi ve endişesi tüm bedenini sardı; ruhu bedenine sıkışmış gibiydi.

"Çok kalacak mısın?"

"Ne?" deyiverdi.

"Hamamda?"

"Hamamda..." Ebu İshak şaşkındı, onun sesini titremesine de pek alışık değildi; utangaç bir kız çocuğu gibi kızaran yanaklarınınsa sıcak suyla bir ilgisi yoktu. Meraklandı ve ağırdan aldı. Göz gözeydiler, yüzündeki gülüş muazzamdı.

"Çok kalacak mısın diyorum..." dedi gözlerini kaçırarak, inatla bekledi.

"Evet! Sana haber gönderirim..." diye kekeledi.

"Hala!"

"Evet!"

"Eğer elini çekmezsen adam boğulacak!" dedi Ebu İshak ve kahkahalarla gülerek hamamı terk etti. Elini çektiğinde Komutan Tahir nefes nefeseydi ama gülüyordu. Gülüşü bile aklını başından alması için yeterliydi; cüretkârlığıysa bambaşkaydı.

"Merak etme, çocuk kimseye bir şey söylemez!" diyebildi.

"Bunu umursadığı mı sanıyorsun?" dedi Abbase Hatun ve kendini onun kollarına bıraktı.

1 EYLÜL 813
DARBAND - DERBENT
BUGÜNKÜ DAĞISTAN CUMHURİYETİ
RUSYA FEDERASYONU

Mis kokularıydı gündüz gözüyle sarhoş eden ve Safran tarlaları karşıladı tepelerin ardından bir tepsi gibi ovayı saran. Gökyüzünü kıskandıracak kadar koyuydu mavinin her tonu ve yeşile sevdalıydı mor ve eflatun çiçekler. Ağaçlar yorgun ve yaşlı bedenlerine dirense de dalları süsleyen yapraklar rüzgâra teslimdi. Şehrin bin yıllar öncesinden kalan surları şehrin muhafızlarıydı; kerpiç tuğlaların arasından fışkıran arsız, yaramaz otlarsa tazecikti. Ilık bir esintinin armağanıydı ıhlamur kokusu ve derin bir nefes aldı Şeyh Cavidan: "Ah, Darband. Kapıların kapısı Darband!" dedi atını iyice yavaşlatmış, her anın, tüm güzelliklerin tadını çıkarmaya kararlıydı: "Sen daha önce hiç gelmedin değil mi Babek?" dedi. "Hayır..." Büyülenmiş gibiydi; gözleri rengârenk ovada ve ufukta tepesi karlı dağdaydı. Bir yanı deniz, bir yanı dağdı, cennet böyle olmalıydı.

"Surların hemen kuzeyindeki kaleyi görüyor musun? Sasanilerden kalma, gerçi bizimki kadar ihtişamlı değil ama..." diyerek güldü ve beyaz mendiliyle boynundaki ve alnındaki teri sildi.

"Sanki bir dalga kıran?" dedi Babek. Gözleri uzaklardaydı, Hazar'ın azgın suları köpük köpük ince bir çizgiyle kesilmiş gibiydi.

"Artık kullanıyorlar mı bilmem ama denizin içinde dev zincirleri gemilerin kıyıya yaklaşmasına engeldir; izinsiz giremezsin yani. Bahr-i Hazar, azgın deniz, acımasız deniz... Bazen düşmanı sadece dalgalarıyla boğan deniz... "

"Görüyorum, ama sanırım kullanılmıyor... Çok sıra dışı bir havası var şehrin, büyüleyici."

"Sen bir de yakından gör..." diyerek hızlandı ve Babek de gülümseyerek onu izledi. Toprak nemliydi; yumuşak ve bereketliydi yaşam fışkırırken her yerden. Umut ve huzur sardı kalbinin en derinindeki en ince kıvrımları ve kokusu bile başkaydı. Dağ, deniz ve toprak birdi; bütündü. Rüzgâr kıvırcık saçlarını havalandırırken bedeninde hissettiği serinlik su gibiydi. Surlar eskiydi ama düşmana geçit vermeyecek kadar sağlamdı; bir an kılıç sesleri yankılandı kulaklarında. Şeyh Cavidan yavaşladığında o da atının dizginlerini kontrol etti. Atlılar şehrin kapısındaydı; son derece muntazam sıralıydılar; en öndeki üç atlı dikkatini çekti; biraz daha yaklaştığında ortadakinin Mirza oğlu Behram olduğunu anladı. Solundaki Banu'ydu. Çimenleri kıskandıran bir su yeşiliydi uçuşan giysileri diğeriniyse tanımıyordu. Atlarından indiler ve Mirza oğlu Behram bir adım daha yaklaşıp kollarını iki yana açtı. Gülümseyerek: "Bezz Kalesinin Şeyhi. Şehrek'in oğlu Cavidan. Şehrimize hoş geldiniz..." dedi.

"Hoş gördük; Mirza oğlu Behram. Kadim şehrin güzel insanları!" dedi. Elleri bir pençe gibi bileklerini yakaladı ve sol göğüslerini birbirine çarptılar. Babek hemen ardındaydı, elleri bacaklarının iki yanında, gözleri sanki uzaklardaydı."Babek!" dedi Mirza oğlu Behram.

"Efendim..." diyerek başını eğip onu selamladı ama ihtiyar adam onu sımsıkı kendine çekip sarıldı.

"Kızımla tanışın Şeyh Cavidan! Banu!" dedi ve Babek'e dönerek: "Siz zaten tanışıyordunuz..." dedi.

"Banu!" diyerek onu selamladı Şeyh Cavidan, Bebek ise sadece gözlerini kaçırmakla yetindi. Banu'ysa buğulu gözlerle onu izledi; aklı kayıptı kalbinin dehlizlerinde ve bir andı, kısacık bir an, yıllara takas edilecek bir an gözlerinde kaybolduğu. Kirpiklerinin ardında gizlenen bir nehirdi gözleri; uçuşan saçlarıysa Hazar'ın dalgalarıydı. Bir kez yüzüme bak, bir kez daha kaybolayım gözlerinde dedi içinden ve Babek hafifçe çenesini kaldırdığında yeniden buluştu gözleri. Dudaklarının kenarında bir dereydi gülüşünü gizleyen ince çizgiler ve içine aktı sanki.

**

"Taberistan'daki durum nedir?" diye sordu Şeyh Cavidan, salonun ortasındaki geniş yer sofrasındaydılar ve bronz kadehinden bir yudum şarap içti.

"Karin'in Halife Emin ile ilişkileri çok iyi."

"Müslüman olduklarını duydum!"

"Evet, ama bu sadece göstermelik bir hareket! Eski inançlarını devam ettiriyorlar..."

"Arap askerlerinin köyleri yağmaladığı, vergi toplayıcılarınınsa belirlenenden çok daha fazlasını aldığını biliyoruz; dengeler bozuluyor; isyan kapıda..."

"Halifeyi parmağında oynattıkları doğru! Harun Reşid zamanında buna cesaret edemezlerdi ama yeni Halife kendini ispatlayamadı.

"Halife Harun Reşid'in veliahdı olarak Abdullah'ı seçtiğini duydum; sence hala bir şansı var mı?"

"Horasan'da gizlendiğini söylüyorlar; Halife Emin tüm bürokratları ve valileri satın aldı; kimini şantajla kimini parayla.

Bilemiyorum; tarihin sarkacı ilginçtir. Eğer Halife Harun Reşid onu seçtiyse mutlaka bir bildiği vardır; eğer doğru kişiyse tahtın sahibi olacaktır."

"Hm... Anlar güzeldir; dostluklar da öyle " diyerek kadehini kaldırdı Şeyh Cavidan ve tokuşturdular. Sonra aniden:

"Ava gitmeliyiz..." dedi Mirza oğlu Behram: "Bu mevsimde muhteşemdir; kamp yaparız; dağlar her zaman huzur verir..."

"Ah, bu harika olur..."

"İyi bir okçuya benziyorsun Babek!" dedi geniş kaslı kollarında ve omuzlarında gezindi gözleri: "Belki de benim ekibimde olmalısın; biraz rekabet her zaman iyidir..." diyerek abartılı bir kahkaha attı. Şeyh Cavidan:

"Babek avlanmaz! O bir Mazdeki..."

"Senden daha mı fazla..."

"Ah, dostum... Bu çok acımasızcaydı!" diyerek omzuna vurdu Mirza oğlu Behram.

"Tüm dünya nimetlerinden yararlanmak gerekir; neden çürümesine izin verelim ki?" diyerek Babek'e döndü.

Babek: "Et yemeden de yaşayabiliriz..."

"Tatsız bir hayat olurdu!"

"Belki... Belki de değil!"

"Kızımın kafasını karıştırmışsın delikanlı! Bana ya sandığın gibi bir Tanrı yoksa" dedi.

"Ne cevap verdiniz?"

"Tanrı buna aldırmaz!" diyerek bir kahkaha daha patlattı ve:

"Ne lanet olası bir dünyada yaşadığımızı biliyor; o yüzden yaptıklarımızı hoş görecektir." deyip bir kahkaha daha attı ve birden ciddileşip:

"Bazen seçim yaparsın, kötü bir şey yaparsın ama bu çok daha iyi bir amaç içindir... Nasıl karar vereceksin? Kim karar verecek? Tanrı karar verecek!"

"Karar vermekten çok daha zoru var..."

"Neymiş o?"

"Verdiğin kararlarla yaşamak!" dedi Babek.

**

"Ava gideceklerini söylediler..." dediğinde hizmetli kız gözleri parladı Banu'nun. Gitmeyeceğinden öyle emindi ki.

"Bu gece mi?" Öyle olmasını diledi.

"Evet!" dedi kırılgan sesiyle kız.

"Teşekkür ederim Efla..." dedi ve odadan çıkıp kapıyı kapattığında kendini geniş yatağına bıraktı kollarını iki yana açarak ve gülümsedi, aceleye gerek yoktu. Hatta gitmelerini beklemek en iyisiydi; belki biraz o da merak ederdi. Aylar sonra onu yeniden görmek ve aynı çatı altında olmak bile yeterliydi.

**

"İbadethanelerin yan yana olması ilgimi çekti, sorun olmuyor mu?" dedi Şeyh Cavidan.

"Hayır, biz tüm inançlara saygılıyız; Obadiah Kağan da böyle olmasını istedi."

"Halkın çoğunluğu Musevi mi?"

"Hayır, bizler Müslüman'ız... Hala Gök Tanrı inancını devam ettiren Türkler de var! Ayrıca çok az sayıda olsa da Hıristiyanlar ve elbette Museviler."

"Sinagog, Kilise ve Cami..." dedikten sonra ekledi:

"Güzel..." dedi Şeyh Cavidan.

"Darband kadim bir şehir; toprağında, taşlarında bin yılların kanı, kokusu var. Bilgeliği var! Bir kapı..."

"Kapıların kapısı..." diye ekledi Şeyh Cavidan. Ve kapıdan gelen tıkırtıya baktı. Hizmetlilerden biriydi; ince yapılı mahcup bir delikanlı titreyen sesiyle:

"Atların ve köpeklerin hazır olduğunu bildirdiler efendim..." dedi Mirza oğlu Behram'a.

"Gelmeyeceğine emin misin delikanlı?" diye sordu son bir umutla.

"Hayır, efendim..." diyerek yanıtladı Babek.

**

Dağların gölgeleri geceden daha ürkütücü bir o kadar sessizdi. Herkes uykudaydı. Bebek tertemiz havayı soludu ve ince bir rüzgârın ağaç yapraklarına şarkısını dinledi; sonra da yüzünü okşayıp gitmesine izin verdi. Taşların arasına özenle yerleştirilmiş meşalelerin alevleri cılızdı; bir sis bulutu her yeri sarmaya başlarken bir tıkırtıya döndü. Tahta kapısı birbirine vuran ahırdan sızan ışık dikkatini çekti; oraya doğru yöneldi; usulca aralayıp içeri girdi. Samanların arasında kuzguni bir siyah kısrak yere uzanmış; Banu başındaydı; boynunu ve gövdesini ovuştururken endişeli bir şekilde onun doğumuna yardımcı olmayan çalışan adama bir şeyler söyledi. Bir sorun olmalıydı; sessizlik çaresizliklerini gizleyememişti. Yaklaşıp diz çöktü:

"Nedir sorun?" diye sordu. Adam ve Banu çaresizce ona baktılar; adam:

"Ters geliyor..." dedi sesi üzgündü.

"Benim kısrağım..." diyebildi kirpiklerinden taşmak için sabırsızdı yaşlar, onu görmek bile içindeki kederi yok edemedi.

"İzin ver..." diyerek yaklaştı; elleri kısrağın karnında gezindi; şefkatliydi. Sesi ise bir meltem gibi yumuşaktı.

"Şşş" dedi atın gövdesini okşarken.

"Daha önce bir kısrağa doğum yaptırdın mı?"

"Evet..." dedi kısrağın bedenini kontrol etti:

"Su gerekiyor..." Adam hemen yerinden kalktı ve bir testiyle geri döndü. Babek gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve ellerini, kollarını yıkadı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Banu.

"Onu çevireceğim; ön bacaklarından çıkması gerekiyor; yoksa ikisi de ölür..." dedi tok sesiyle,

"Elini onun..." devamını getiremedi Banu. Babek onun bir şeyler söylemesine fırsat vermeden işe koyuldu.

"Onu okşa, sakinleştir..." dedi Banu'ya ve:

"Merak etme, bunu yapabilirim" dedi. Kızın gözlerindeki parlaklığın sebebi güvendi; ya da umuttu. Ya da çok daha ötesiydi. Sadece: "Tamam..." diye mırıldandı ve kısrağın başını, gövdesini okşamaya devam etti. Göz ucuyla onu izlemekten de kendini alamadı.

"Oldu mu?" diye sordu sesi titreyerek.

"Evet..." dedi Babek sesi boğuktu Banu'nun yanına geçip atın gövdesini okşadı.

"Emin misin?"

"Evet" dedi bu kez ona bakmadı. Kısrak arka bacağını iyice havaya kaldırdı, tüm bedeni sertti.

"Geliyor..." dedi heyecanla adam: "Beyaz kesesi göründü..."

"Tanrım, sana şükürler olsun!" Kısa bir süre sonra bedeni salındı kısrağın. Doğum gerçekleşti; hepsinin gözü kesesini çenesiyle yırtmaya çalışan minik taydaydı; Banu ona yardım etmek için doğruldu: "Hayır... Kendi yapmalı!" diyerek onu durdurdu Babek sonra aniden elini çekti ve gözlerini kaçırdı. Kese parçalanırken ayağa kalkma çabaları başarısızdı; ama vazgeçmedi ve devam etti. Anne kısrak doğruldu ve tayı ona iyice sokuldu. "Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim..." dedi ve sonra ince bir kahkaha attı minik tay ayağa kalktığında ve sonra Babek'e döndü. Yüzü ay gibiydi; gülüşüyse güneş. Öylece kalsaydı, zaman dursaydı, gülüşünde yok olsaydı diye geçirdi içinden Banu ve kısrağın gövdesini okşayan elleri bedenine dokunsaydı.

"Ava gitmemişsin?" diye fısıldadı.

"Şaşırdın mı?"

"Hayır..." dedi Banu.

"Onları yalnız bırakmalıyız..." dedi sonra ve doğruldu.

Çıktılar, kâhyaya bir bakış atması yetti; adam bir anda yok oldu. Ve gece her zamankinden daha güzeldi; onun yanındaydı.

"Ne güzel..." dedi başını kaldırıp gökyüzüne bakarak. Ilık rüzgâr saçlarını havalandırırken Hazar'ın sahildeki kayalara vuran dalgaların sesi büyüdü kulaklarında ve mis kokularıydı ruhunu saran ve bir yıldızın kayışı kesik bir kahkaha attırdı Banu'ya.

"Gördün mü? Yeni bir yaşamı müjdeliyor belki de. Bir mucizeyi..." Gülümsedi Babek, bu gece ikinciydi.

"Teşekkür ederim, sen olmasaydın..." Sadece başını eğerek bakışlarını kaçırdı Babek.

"Sahili görmek ister misin?" diye sordu bir anda. Gitmeye hazırlanır gibiydi; onu hemen bırakmaya niyeti yoktu.

"Olur..." dediğinde dünyalar onun oldu. Ihlamur kokulu ara sokaklardan geçtiler; iki katlı taş evlerin pencerelerinden sızan kandillerin çoğu sönük; dar sokaklar dolambaçlıydı. Sedir ağaçlarının gölgesi sokağa düştü; gözü sol taraftaydı ve taş sütunlar dikkatini çekti. Gövdeleri kalın başları sanki gökyüzüne ulaşmak ister gibiydi.

"Şehrin en eski mezarlığı..."

"Kimlere ait?"

"Bilmiyoruz..."

"Üzerinde yazılar var mı?"

"İşaretler var..." Gözlerindeki parlaklığın sebebi meraktandı; sabahı bekleyecek kadar da sabırlıydı.

"Eğer istersen..."

"Korkmaz mısın?" diyerek gülümsedi Bebek.

"Hayır, yanımda sen varsın..." dedi Banu. Hemen bakışlarını kaçırdı Babek.

"Yarın..." deyiverdi sadece. Eski kalenin arasından geçtiler ve harabelerin ardından yükseldi Hazar'ın coşkulu dalgaları. Köpük köpüktü ve kayalara her çarpışında geceyi yırtan bir çığlıktı sesi. "Büyüleyici..." diyebildi Babek ve adımları hızlandı. Kumların arasında gizli irili ufaklı taşlara aldırmadan ilerledi; hemen ardındaydı Banu. Bu kez sadece onu izlemek Hazar'ın dalgalarından çok daha güzeldi. "Orada biri var!" dedi Babek. Karanlıktı, gölgesi ay ışığında büyüdü.

"Mehin Ana!" dedi o yöne bakarak Banu. Daha netti; elindeki bastonu fark etti. Yaşlı olmalıydı, adımları güçsüzdü.

"Bu saatte yaşlı bir kadın?" Anlamaya çalıştı ama zordu.

"Onun gecesi ve gündüzü yoktur; gözleri görmüyor"

"Yardım etmeliyiz..." diyerek atıldı.

"Hayır, hayır o kimseyle konuşmaz."

Tam o anda durdu yaşlı kadın, rüzgâr Hazar'ın hırçın dalgalarını daha da coştururken siyah giysileri uçuştu.

Mesafe çoktu ama gözünün akının parladığını gördü, bir andı. Bir yıldız gibiydi, bir şimşek çakışı gibiydi. Sol elini kaldırıp Babek'e döndü. Sanki görüyor gibiydi; onu işaret etti. Banu'nun nefesi kesildi; bir ürperdi ele geçirdi bedenini. "Bana bakıyor..." dedi kısık sesle Babek. O da şaşkındı.

"O görmüyor..." diyebildi, anlamak zordu, şaşkındı. Adımları bir demir pençe gibiydi; yaklaştı. Birkaç adım kala durdu; gözleri bembeyazdı ama aklın ötesini okur gibi derin, göğü yırtacak kadar keskindi.

"Sen O'sun..." dedi. Sesi çatallıydı, bir mahzende çürümemeye bırakılmış bir bedenden ve kulakları tırmalayan sesinden farksızdı. Nefesi kesildi Babek'in. Tuhaf ve yabancı bir duyguydu sanki aklı tutsaktı bedeninde. "Ben?" diyebildi. İyice yaklaştı yaşlı kadın elini kavradı. Buruşuk elleri sıcacıktı; ateşi içini ısıttı; elindeki bastonu fırlatıp çakıl taşlarına diğer elini de avuçladı ve sıktı. Ellerini özgür bıraktığından parmaklarıyla yüzüne dokundu; yanaklarında, burnunda, gözlerinin etrafında gezindi. Bir kamçı gibi ruhunda patlayan bir tuhaf histi; acıdan uzaktı, kelimelerin çok ötesindeydi. Dudaklarının kenarında beliren çizgide bir gülümseme mi gizliydi, yoksa yılların acının izleri miydi emin olamadı. Gözlerini bir an bile ayırmadı kadın, bembeyazdı, görüyor gibiydi.

"Sanki..." dedi Babek. Gülümsedi Mehin Ana.

"Gözlerin dış dünyaya kapanırsa kapı içeriye açılır Babek! Adın bu değil mi? Kapı!"

"Adımı biliyorsunuz!"

"Adını herkes bilecek oğlum! Bin yıllar boyunca adın hiç unutulmayacak; senin cesaretin, senin yüreğin ve başlattığın büyük direniş ilham verecek diğerlerine..."

"Ben, bakın..." Güldü:

"Sandığınız kadar önemli bir değilim..." Yaşlı kadının parmaklarının yüzünde gezinmesi huzur vericiydi, kokusuysa toprak ve ekmekti.

"Sislerin ardındaki kalede, zirvede olacaksın. Bir kartal gibi en yüksekten uçacaksın; insanlar görüyorum, onlarca, yüzlerce, binlerce. Adını haykırıyorlar, senin için ölmeye hazır insanlar, umutları sensin, gelecekleri sensin. Kapı sensin..." Tüyleri diken dikendi; boşlukta kaybolur gibi, gökyüzünde havalanır gibi. "Her zaman içinden gelen sesi dinle, o seni asla yanıltmaz. Asla. Herkese güvenme, ne kadar çok dostun olursa o kadar çok düşmanın olacak. Unutma, herkese güvenme..."

"Ben..." Sözler kayıptı, aklını toplamak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Bir dönem bitiyor, şimdi... Savaş başlıyor, büyük bir savaş! Dengeler bu gece değişecek!"

"Bu gece?"

"Şimdi... Yeni bir dönem, aydınlık ve karanlığın birbirine karıştığı bir dönem! Bu gece çok kan akacak!"

1 EYLÜL 813
BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Muhafızların adımları hızlıydı; ayak sesleri sarayın koridorlarında yankı buldu. Gece yarısıydı. "Ne oluyor? Ne oluyor?" dedi Vezir Fazl bin Sehl. Uykulu gözlerini ovuşturarak öndekini durdurdu. "Halife'yle konuşmamız gerekiyor" dedi tok sesiyle.

"Uyuyor..."

"Onunla konuşmalıyım!" diyerek Veziri iteledi.

"Lanet olsun! Neler oluyor?" Adımları hızlandı ve ardındaki muhafızlardan bir şeyler öğrenebilme umuduyla omzuna dokundu.

"Ne oluyor?" dedi yalvarırcasına.

"Batı kanadındalar!" dedi genç muhafız sesi titreyerek.

"Ne demek batı kanadındalar?" Başka bir şey söylemedi muhafız; dar koridoru geçip Halife'nin odasına geldiklerinde kapı muhafızları ile sert bir şekilde tartıştı muhafızların lideri. Rahatsız edilmek istemediği belliydi; Halife sesleri duymuş olmalıydı ki kapı sertçe açıldı. Üzerine aceleyle giydiği ipekli beyaz kaftanın kollarını çekiştirip düzeltti.

"Efendim batı kanadındalar!" diye haykırdı muhafız.

"Bu mümkün değil!" Öfke yerini endişeye bıraktı; alnında biriken ter damlalarının sebebiyse nemli gece değildi. Kapının önünden çekilip içeri girmelerine izin verdi. Vezir Fazl bin Sehl herkes girdikten sonra kapıyı kapatmalarını emretti kapı muhafızlarına.

"Otuz bin asker; batı kanadının hemen ardındaki tepenin yamacında toplanmış..."

"Otuz bin mi? Otuz bin asker Bağdat'ın yakınında ve bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz!" diyerek kükredi Halife Emin.

"Efendim, doğu ve güney kapısındaydılar; oradan gireceklerini..."

"Kaç askerimiz var!"

"Birliklerin çoğu doğuda! Daylam'da olduklarını bildiren bir mektup ele geçirmiştik; siz üç ayrı birliği oraya gönderdiniz!"

"Ne yani? Bu adamlar Daylam'dan birkaç hafta içinde bizim haberimiz olmadan batıya mı geçtiler?"

"Haberci bu gece geldi; Daylam'da kimse yokmuş efendim..." Aklı almıyordu; elleri çaresizce başının üzerinde birleşti; anlamaya çalıştı. Bir tuzağa düştüğünü kabullenmek istemedi.

"Peki, peki diğer kapılar? Orada bin kişilik birlikler olduğunu söylediniz. Doğu ve güney kapısında..."

"Öylece bekliyorlar; bence..."

"Sence?"

"Bu bir pusu olabilir; yaklaşamıyoruz. Kamp kurmuşlar; çadırlar var ama bilemiyorum..."

"Bağdat'ı koruyacak kaç askerimiz var? Komutanlar nerede?" Odanın kapısı yeniden açıldı ve Komutan Ahmed bin Hasna

ve Komutan Uhud bin Cabbar kapıda belirdi. Savaş zırhlarını giymişlerdi; başlıklarıysa ellerindeydi. Diğerleri dışarıda bekledi.

"Komutan Ahmed!" dedi umutla Halife Emin. İyi bir şeyler söylemesini bekledi çaresizce.

"Efendim, gözcüler yani biri az önce geldi; diğerlerinin öldürüldüğünü sanıyorum. Batı kanadının ardındaki tepelerdeler; surlara mesafeleri çok yakın. Yeni mancınıkları var ve elli bin asker!"

"Elli bin mi?" dedi sesi titreyerek.

"Surları geçemezler; bu bize zaman kazandırır. Yedi mancınıkla mümkün değil! Askerleri hemen Daylam'dan getirtmeliyiz" diyerek söze girdi Komutan Uhud.

"Ne zaman saldırabilirler?" diye sordu.

"Gün ışıdığında hazır olacaklardır; ama ne zaman saldıracaklarını bilmiyorum!"

"O kadar askeri nasıl topladı? Nereden?" Delirmek üzereydi. Öfke bedenini terk ederken korku ve endişe kalbini ele geçiriyordu hızla.

**

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı; ince eflatun bir çizgiydi dalgalı ve ay kayıptı. Sabahın habercisiydi ince bir meltem kuru otlara sataşıp tenini okşayıp alnına düşen bir perçemi havalandırdı. Çadırların içinde bir kaplanın gözlerini andırır gibiydi kandillerin ışığı ve askerlerin gölgeleriydi büyüyen kalın perdelerde.

"Umarım yanılmıyorsundur baba..." diye mırıldandı ve: "Yanımda olmanı ne çok isterdim!" diyerek iç çekti Abdullah.

"İzliyor olmalı!" dedi tok sesiyle Komutan Tahir. Ilık nefesini ensesinde hissetti.

"Yarın bu saatlerde sarayında olacaksın!"

"Ya sen?" diyerek gülümsedi ve döndü Abdullah.

"Bence biliyorsun!" diyerek göz kırptı: "Daha sonra sanırım uzun bir tatile çıkacağım..." diye ekledi.

"Uzun olmasın, sana ihtiyacım olacak!" dedi Abdullah.

"Kesinlikle haklısın!" dedi ve yanına yaklaşan askere döndü. Genç asker mahcup bir şekilde ve heyecanla: "Efendim emrinizi bekliyoruz..."

"Hazır mı?" bir anda ciddileşti Komutan Tahir.

"Evet efendim..."

"Fark ettiler mi?" Olumsuz anlamda başını salladı asker.

"Güzel..." dedi ve asker birkaç adım geriledi.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordu Abdullah.

"Yedek bir planım var merak etme. Ve evet, sorunun cevabı... Onları aptal edeceğiz! Şoke olacaklar, yüzlerini görmek isterdim" diyerek gülümsedi. Gecenin siyah örtüsünde gizlenen on ikişer kişiden oluşan otuz ayrı grup asker sırtlarındaki patlayıcıları batı surlarının en zayıf yerine yerleştirdi; yağlı urganların ucuysa karargâha dek uzanırken dev mancınıklar eski dünyanın Tanrıları gibi heybetliydi; onlara ihtiyaç kalmamasıysa en büyük dilekleriydi.

**

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var; çok daha fazlasına. Bunu görmeniz gerekirdi; fırtına birdenbire kopmaz anladınız mı? Asla birdenbire kopmaz! Aklım almıyor; elli bin asker şehrimin hemen dışında ve kimse bunu göremedi..." diyerek söylendi Halife Emin. Kapıda beliren hareketlilikse dikkatini çekti; yeni bir haber olmalıydı Komutan dikkatle kapıdaki askeri dinliyordu:

"Gelsin..." dedi. Daha fazla bekleyecek sabrı yoktu.

"Efendim..." diyerek sıyrıldı aralarından asker ve soluklandı:

"Mağribi askerler çoğunlukta. Nil'in diğer yakasından toplanmış ve Abbase Hatun'un neredeyse on bin kişilik askerleri de onlara katılmış..."

"Lanet olası sürtük!" diye söylendi Halife Emin.

"Ayrıca Şiiler de onlarla...

"Şiiler?" Bu sürprizdi; kötü bir sürprizdi.

"Her yerden asker toplanmış, her yerden..." Hızla içeri giren bir başka komutan yaklaştı:

"Okçular surlara yerleştirildi; yakın vilayetlere haber yollandı; en kısa zamanda asker takviyesi alacağız; surları geçmeleri imkânsız efendim"

"İmkânsız ha? İmkânsız! Elli bin askeri ruhunuz duymadan batı kapısına diziyor ve surları geçmeleri imkânsız ha!" Sesi gök gürültüsünden farksız; tükürükleriyse bir yağmur gibi yüzlerine sıçradı.

"Şehre girerlerse şansımız nedir?" dedi sonra soluklanarak Komutan Uhud'a.

"Şehirde beş bin asker bile yok!"

"Lanet olsun! Lanet olsun!" Kendi etrafında dönüp durdu; elleri başındaydı.

"Efendim, surları geçemezler; mancınıklar işe yarasa bile ki bu en azından birkaç haftayı alır. Mesafe uzun; okçularımız iyidir." Öyle olmasını diledi.

**

"Bu da nesi?" diye sordu Komutan Tahir. Abdullah savaş zırhını giymiş başlığını takmıştı; sağ elinde tuttuğu kılıcını kınına

yerleştirdi; kardeşi Ebu İshak hemen ardındaydı. Artık on sekizindeydi ve o da tıpkı ağabeyi gibi zırhlıydı. Koyu bir bulutu andıran gözlerindeki cesaret ve kararlılık yaşından beklenmeyecek kadar çoktu.

"Hayır... Hayır..." dedi Abdullah ile göz göze geldiğinde Komutan Tahir ve ekledi: "Sen savaşamazsın! Sen de ufaklık!"

"Ufaklık mı?" dedi sertçe Ebu İshak. Dudakları öfken ince bir şerit gibi inceldi; gözlerinden taşan öfke de.

"Unut bunu Abdullah!" dedi ve Ebu İshak'a yanıt bile vermedi.

"Ne yani? Tepenin ardında savaşımı mı izleyeceğim? Bu benim savaşım komutan, benim savaşım!"

"Bunu riske atamam; sen Halife olacaksın! Halifeler savaşmaz anladın mı? Unut!"

"Boşuna nefesini tüketme!" dedi Abdullah ve Ebu İshak söze girdi:

"Ağabeyimin dediği gibi!" diyerek onu onaylarken parmakları kılıcının kınında gezdirdi.

"Komutanım hazırız!" diye seslendi askerlerden biri ve ısrarı bir işe yaramadı. Abdullah ve Ebu İshak onları izledi. Yerler çamur; etrafsa koşuşturan askerlerle doluydu. Artık zamanı gelmişti. Uveys ile göz göze geldi; o da diğerleri gibi kılıç kuşanmıştı.

"Ah, hayır!" dedi Komutan Tahir Abdullah ile aynı anda.

"Asla bu savaşı kaçırmam!" dedi kararlıydı Uveys.

"İhtiyar, sana daha sonra ihtiyacımız olacak! Sarayda!" diyerek gülümsedi Ebu İshak ve yakındaki askerlere seslenip:

"Ona engel olun! Bu bir emirdir!" diye bağırdı. Öylesine kendinden emindi ki bu ağabeyi Abdullah'ı gülümsetti. Yağlı kalın urganlar bir yılan gibi toprağın üzerindeydi; başlarında bekleyen

askerlerin ellerindeki meşaleler ise alev alevdi. Hepsi gelecek emri bekliyorlardı. "Bugün güneşten erken davranacağız! Bağdat'ı aydınlatacağız!" diyerek gülümsedi Komutan Tahir ve atına bindi. Abdullah, Ebu İshak ve diğer askerler onu izledi. Bağdat'ın aşılmaz surları bir gölge; surların hemen bitiminde yanan alevlerse okçuların mevzilerini aldığının kanıtıydı. "Bu onları gerçekten şaşırtacak! Dâhice!" diyerek mırıldandı Ebu İshak. İlk savaşıydı ve onlarca savaş kazanmış bir komutan gibi rahattı. Abdullah'sa temkinliydi; gözleri ufukta içinde kalbinin derinlerinde en ufak bir korku ya da endişe yoktu. Dokuz kilit taktığı demir kapılar ardındaki tutsak bir güç özgürlüğünü ilan etmiş gibiydi. Azgın bir nehirdi, önüne çıkan her şeyi yok edecek kadar coşkulu ve ağaçları o derin köklerinden koparacak kadar güçlü. Artık zamanıydı; doğru zamandı. Yılanın eski derisini terk etme zamanıydı; karanlıkta kaldığı; bir mağara gibi karanlıkta, tek başına ve çaresiz kaldığı günlerin sonuydu. Güneş zaferin müjdecisi olacaktı; bu sabah onun doğumunu kutlayacaktı. "Hazır mısın Halife?" dedi kısık bir sesle Komutan Tahir. Hazırdı; artık gerçek bir halife olmaya hazırdı. Göz göze geldiler; bir şey söylemesine gerek yoktu ve Komutan Tahir'in onun gözlerinde gördüğü şeyse tanıdık değildi.

"Şimdi!" diye bağırdı. Sesi öylesine gürdü ki ağaç yapraklarını hışırdatan sanki rüzgâr değildi. Askerler büyük bir düzenle ellerindeki meşalelerin alevlerini yağlı urgana yaklaştırdılar. Alev almaları kısa sürdü ve alevler bir yılan gibi hızla Bağdat'ın batı kanadına doğru ilerledi. Tüm sesler ve nefesler kesildi; tüm gözlerse alevlerdeydi. Ta ki görünemez kadar uzağa gidene dek.

"Ne? Ne oldu?" dedi panikle Ebu İshak.

"Bekle..." dedi Komutan Tahir. Ağabeyine baktı; sessizdi; gözleri karanlıkta kaybolmuş gibiydi. Fısıltılar çoğaldı ve sessizlik yerini homurtulara bıraktı ve sonra büyük bir patlama sesiyle her yer aydınlandı. Ardından bir kez daha ve bir kez daha...

Bu kez askerlerin coşkulu tezahüratları doldurdu geceyi. Gökyüzüne uzanan alevli bir merdiven gibiydi Bağdat'ın surları bu kez çok daha büyük bir gürültüyle tozu dumana katıp çöktü.

**

"Bu da ne?" diyerek terasa koştu Halife Emin. Diğerleri onu izledi. Batı bölümündeki devasa alevler ve kulakları sağır eden korkunç bir patlamaydı. Şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan bir yenisi geldi ve bir tane daha ardından. "Ne oluyor?" Cevap verecek kimse yoktu. Komutanlar şaşkın Vezir Fazl bin Sehl ise küçük dilini yutmuş gibi sessiz korkudan beti benzi atmış, göz kapakları sonuna kadar açıktı.

Komutanlar Halife Emin'in bir şey söylemesini beklemeden hemen önce terası, sonra da odayı terk ettiler. Halife Emin ellerini beyaz mermer korkuluklara dayadı; gözleri alevlerdeydi ve yaşlıydı.

"Geliyor, o geliyor..." diye mırıldandı.

**

Güneş doğudan hafifçe yükseldiğinde Komutan Tahir emri verdi. Tüm vadide nal sesleri yankılanırken askerler coşkuluydu.

"Halifeyi koruyun! Etrafını sarın ve Ebu İshak'ın..." diyerek askerlerine emirler yağdırdı. Komutan Tahir. Abdullah öylesine hızlıydı ki ona yetişmekte zorlandı, patlama öylesine şiddetliydi ki kaleden kopup toprağa düşen irili ufaklı kayalar etraftaydı. Dikkatliydiler; çok dikkatliydiler; biraz yavaşladılar.

Yaya askerlerin toprağı döven adımlarıysa sertti. Üç büyük yarıktan geçtiler... Karşılarına çıkan tüm askerleri ezip geçtiler. Ve işte Bağdat sokaklarındaydılar. Askerlerin çoğu hazırlıksızdı; şaşkındı. Çoğu kılıçlarını çekecek zamanı bulamadı ve bir kısmı da atların ayakları altında ezildiler...

**

"Efendim, saraydan ayrılmanız gerekiyor!" dedi biri. Kim olduğunu anlayamadı; yüzünü net seçemedi. Dudakları mühürlüydü sanki sözcükler mahkûm. Biri kolundan çekiştirip terastan çıkarmaya çalıştı; sonra bir diğerinin sertçe çekiştirdiğini hissetti. Ayaklarında derman yoktu; gördüğü hiçbir şey net değildi. Kafasının içinde birbirine karışan sesler, yüzler ve çığlıklardan başka hiçbir şey yoktu.

**

Şehrin ele geçirilmesi öğleni bulmadı. Sokaklar kan kokuyordu; Bağdatlılarsa evlerinde gönüllü bir mahkûmiyetteydi. Kepenkler kapalıydı. Doğu ve Güney kapıları açıldı ve diğer birlikler şehre girdi; esir alınan askerlerse Bağdat meydanındaydı. Abdullah askerlerle saraya girdiğinde çoktan ele geçirildiğini anladı. Uzun mermer yolun çiçekleri kana bulanmıştı; yol kenarlarındaki cesetlerin etrafından dolaştı atıyla. Sarayın geniş bahçesinde toplanan saray ahalisineyse diz çöktürülmüştü; onlara sarayın dışından getirtilenler katıldı. Askerlerin elindeki listeler birileri araladıklarının kanıtıydı.

"Çok dikkatli olmalılar..." dedi Komutan Tahir'e.

"Ne bu? Şiddet yanlısı bir adam değilim tamam mı?" Askerlerim dikkatli; merak etme. Masumları öldürmezler..." diye söylendi ve hızlanıp askerlerinin yanına gitti; geri döndüğünde: "Seninkini bulmuşlar..." diyerek bir kahkaha attı. Ama ona gülümsemedi; içini soğutan bir serinlikti sadece. Sarayın kapısına yaklaştığında tüm gözler üzerindeydi; Ebu İshak ise hemen yanında. Atlarından indiler ve diz çöktürülmüş kalabalığa doğru ilerlediler. İnsanların yüzlerine baktı; tuhaf bir koku vardı; korkunun kokusuydu; bedenlerine yapışmış ter gibiydi; başka hiçbir şeye benzemeyen ve gizlenemeyen. Kalabalık bir asker grubunu gördüğünde onu getirdiklerini anladı. Halife Emin adi bir mahkûm gibi sürüklenerek ve aşağılanarak yanına getirildi. Muhafızlar ona diz çöktürmek istediyse de izin vermedi; tek bir bakışı yetti

Halife Emin'in kollarını bir sarmaşık gibi saran elleri salındı ve bir adım geri gittiler. Komutan Tahir temkinli elleri kılıcının kınındaydı; Ebu İshak ise hemen ağabeyi Abdullah'ın yanındaydı. Abartılı bir kahkaha attı Halife Emin, herkesin duymasını ister gibiydi ve:

"Sevgili kardeşlerim..." dedi. Abdullah bir şey söylemedi; bakışı acılıydı.

"Demek sonunda başardın! Satılık köpeklerinle Halife'ne ihanet ettin!" dedi aşağılayarak. Komutan Tahir kılıcına davrandı; Abdullah bakışıyla ona engel oldu; gözlerindeki öfke içinse yapabileceği bir şey yoktu.

"Sahte bir Halife! Çalınmış bir taht ve harcanmış bir hayat! Benim gördüğüm sadece bu!" dedi sesi boğuktu.

"Kendini her zaman daha akıllı sanıyordun değil mi? O lanet olası kütüphanelerde o saçma sapan kitapları okuyan Harun Reşid'in bilge oğlu Abdullah!" Elleri rüzgârda savrulan bir yaprak gibi havada salındı. "Senden daha akıllı olduğumu sonunda anlamana sevindim! Elli bin askerimi Bağdat'ın dibine getirdim ve senin ruhun duymadı!" dedi Abdullah. Halife Emin'in gözleri bir yılan gibi kısıldı; elleri titredi ve öfkesini gizlemek ister gibi sımsıkı yumdu avuçlarını. Gözlerinden alevler taşarken: "Şiilerle anlaşmışsın ha? O kaltak Abbase, onu fırsatım varken gebertmeliydim; ne istedi senden ha? Ona ne rüşvet verdin?"

"Anlayamadığın şey bu işte! Kimseye rüşvet vermedim! Kimseyi tehdit etmedim! Sadece söz verdim! Adalet ve barış sözü verdim! Bu kadar! Adalet ve barış!"

"Ebu İshak! Küçük kardeşim! Ağabeyinin ayaklarının dibinde dolanan köpek yavrusuna benziyorsun!" diyerek gülmeye başladı.

"Ağabeyim için ölürüm!" dedi Ebu İshak. Sözleri bir tokat gibi çarptı Halife Emin'in yüzüne.

"Ölürmüş... Ben de senin ağabeyinim!" diye bağırdı. Ağzından tükürükler etrafa saçıldı; Ebu İshak'ın yüzündeki tiksintiyse öfkesini tetikledi. Ebu İshak bir şeyler söyleyecekken Abdullah onu bakışıyla susturdu. Parmakları dudaklarında gezindi; hissettiği neydi? Öfke? İntikam? Nefret? Hepsi ya da hiçbiri... Komutan Tahir ile göz göze geldi; tek bir hareketi yeterliydi kılıcının keskin yanının boynuyla buluşması için!

"Böyle olmamalıydı..." deyiverdi.

"Onu sürgüne göndermeyeceksin değil mi ağabey? Onca yaptıklarından sonra? Sana, bana, annelerimize..." Ağabeyinin gözlerinde gördüğü merhamet gün gibi aşikârdı. Abdullah sessizdi; bakışları boştu; duymuyor, görmüyordu sanki. Bir şeyler mırıldandı ama kimse ne olduğunu anlayamadı.

"Senden merhamet dileneceğimi sanma! Ben bir kralım, asla merhamet dilenmem! Hele de senden?"

"Onu sen öldürdün! Onu yavaş yavaş zehirlettin! Babamı! Babamızı! Rakka'da bunu gözlerinde gördüm; onun geri dönmeyeceğini biliyordun; bunu biliyordun!" diye mırıldandı.

"Neden bahsediyorsun?" diyerek gözlerini kaçırdı Halife Emin.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun! Nasıl yaptın ha? Zehri kim verdi; neydi? Bedeninde hiç iz kalmaması için kimlere neler verdin?"

"Saçmalık bu!" diye kükredi Halife Emin.

"Bunu senin yaptığını biliyorum; anladın mı? Biliyorum. Uyuyabiliyor musun Muhammed. Geceleri rahat uyuyabiliyor musun? Babam rüyalarına giriyor mu? Ona ihanetini affedebiliyor musun?" Abdullah kontrolünü kaybetti; sesi koca bahçeyi doldurdu; ellerindeki titreme tüm bedenini ele geçirmiş gibiydi.

"Söyle ve artık huzur bul! Buna değdi mi? Güce? Saltanata? Altına? Babanı öldürmene değdi mi?"

"Bunun güçle bir ilgisi yok! Altınla da! Anladın mı? Onun gözdesi hep sendin! Her zaman! Sana bakışı, dokunuşu, sanki

yoktum; hiçtim! Taht benim hakkımdı ve o bunu benden çaldı! Uyuyor muydum? Evet, Abdullah çok rahat uyudum; en ufak bir pişmanlık yoktu; tereddüt yoktu. Evet, doğru onun dönmeyeceğini biliyordum; bedeninde hiçbir iz bulunmasını istemedim. Onu her gün yavaş yavaş zehirlettim. Her gün! Anladın mı? Acılarının sebebi bendim ve bundan bir an bile pişman olmadım!" Abdullah kuşağında gizli hançerini çekti ve Halife Emin'in gırtlağına sapladı. Halife Emin'in ağzından ve burnundan fışkıran kan yüzüne sıçradı; bedeni buz gibiydi. Komutan Tahir ile göz göze geldi; bir bakışı yetti. Komutan Tahir'in havaya kalkan kılıcı tek bir hamleyle Halife Emin'in başını gövdesinden ayırdı. Kesik baş havada dönerek sertçe yere çarptı ve yuvarlandı. Bir rüzgâr esti, bir gizem saklar gibi, tüm acıları savurmasını diledi. İçindeki acıyı; babasına özlemini ve sonra dalgın bakışları azgın bir nehre döndü. Merhamet yoktu; acı yoktu; kanı damarlarından çekilir gibi bir hisli; sanki bambaşka biriydi; yepyeni biri.

"Komutanları ne yapacağız?" dedi Komutan Tahir. Başını hafifçe kaldırdı ve:

"Merhamet aklın zehridir Komutan" dedi ve sonra haykırdı:

"Tüm ihanet eden valiler; komutanlar, bürokratlar, babama ihanet eden herkes infaz edilecek! İhanet asla cezasız kalmayacak!" Uveys nemli gözleriyle yaklaştı:

"İşte şimdi gerçek bir kral oldun! Babanın arzusu gibi... Karanlıktaydın; yalnızdın, çaresizdin, ihanete uğramıştın ama direndin. Aklın, kalbin ve ruhun artık dengeyi buldu" dedi ve omzuna dokundu sonra sağ elini bileğinden yakalayıp havaya kaldırdı ve tüm gücüyle haykırdı:

"Ebu Abbas el Me'mun Abdullah bin Harun Reşid!

"Yaşasın Halife Me'mun. "

"Yaşasın Halife Me'mun.

"Yaşasın Halife Me'mun!"

EYLÜL 813
DARBAND - DERBENT
BUGÜNKÜ DAĞISTAN CUMHURİYETİ
RUSYA FEDERASYONU

Öğleden sonraydı ve tepelerin ardında yükselen güneş göz alıcıydı; arada bir savurdu rüzgâr, sarıya teslim olmaya hazırdı yeşilin her tonu. Şehir merkezi canlıydı; çocuklar umarsız, tüccarlar sabırsızdı. Kocaman gülüşüyle yaklaştı Şeyh Cavidan. Gözlerindeki ışığın sebebi gizemliydi. Yaklaşıp omzuna doladı kollarını ve: "Hadi biraz yürüyelim..." dedi.

"Av iyi geçti sanırım?" diyerek gülümsedi Babek.

"Daha iyisi olamazdı, ya da olabilir, bilemiyorum..." Ne demekti ki bu? Birazdan öğrenecekti, sabırla bekledi.

"Ne güzel bir mevsim, şu dalları görüyor musun? Nasıl da salınıyorlar rüzgârda..."

"Sakın bir şiir okumaya kalkma!" diyerek güldü Babek. Her zamankinden çok daha duyguluydu. İnsanların gürültüleri uzaklardaydı; toprak kokusu daha keskindi. İnsanın ruhunu esir alır gibiydi birbirine karışmış kokular ve dağların tepesindeki hareli bulutlar.

"Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim..." diyerek iç geçirdi Şeyh Cavidan ve durdu.

"Özel bir sebebi var mı?" Bunun sadece iki günlük bir av partisiyle ilgili olmadığını sezdi.

"Sanırım var, aslında sana söylemek istediğim şu ki: Ben, biliyorsun uzun zamandır yalnızım. Karımı kaybedeli üç yıl oldu ve aklıma bile gelmezdi ama kalbim sanki kelebekler gibi, aklım bulutlarda ve içimde çağlayan bir nehir var, buz gibi suları serinletiyor ve sonra yakıyor. Öyle tuhaf ki?"

"Neler oluyor? Bu da nesi? Yoksa âşık mı oldun?" diyerek güldü Babek.

"O kadar yaşlı mıyım?"

"Elbette, değil... Sadece? Bilemiyorum..."

"Umarım o da beni yaşlı bulmaz?"

"O kim?"

"Banu!"

**

"Sen aklını kaçırmışsın! Delilik bu, nasıl bana sormadan böyle bir şeye onay verirsin baba?" diyerek kükredi Banu. Annesi sessiz ama düşünceliydi.

"Onay vermedim Banu, sadece sana soracağımı söyledim, hem iyi bir aday. Sonsuza dek bekâr kalamazsın. Adam, Bezz Kalesinin Şeyhi, yönettiği topraklar hiç de az değil..."

"Lanet olası topraklar umurumda değil! Asla böyle bir şey gerçekleşmeyecek. Asla! Anladın mı?"

"En azından düşün, aklını toparla! Sakinleş! Birkaç gün düşünmek isteyeceğini söyledim..."

"Düşünecek hiçbir şey yok! Sana söyledim, asla böyle bir şey olmayacak, git söyle ona. Hayır, dediğimi söyle" diyerek hızla kapıyı çarparak odadan çıktı.

**

"Babek? Beni dinliyor musun?" Bakışları boştu.

"Ha?"

"Beni dinliyor musun?"

"Evet, evet..."

"Ne diyorsun peki?"

"Ben, bilemiyorum. Kabul etti mi?" Kelimeler boğazında düğümdü.

"Etmeyebilir mi yani? Bilmiyorum, onunla konuşacağını söyledi! Eder değil mi? Yoksa beni yaşlı mı bulur? Ne dersin Babek?"

"Bilemiyorum, bilmiyorum!"

"Ben mi konuşmalıydım acaba? Ama o zaman da çok uygun olmadı, belki babasıyla konuştuktan sonra Banu'yla konuşmam gerekir? Öyle mi yapmalıyım? Yoksa beklemeli miyim?" Genç bir delikanlı gibi heyecanlıydı; onu hiç böyle görmediğini fark etti. Yüzündeki mutluluksa ruhunun derinlerinde yanan ateşin yansımasıydı. "Ne dersin Babek? Teklifimi kabul eder değil mi? Eder mi?" Duymak istediği belliydi; gerçekler umurunda değildi; ne düşündüğü de. Bir kuru dal gibiydi yalvaran gözleri ve ince bir rüzgârı fırtınaya dönüşmesi an meselesiydi. "Etmemesi aptalca olurdu? Elbette edecektir..." diyerek gülümsemeye çalıştı Babek. "Umarım, umarım evlat..." Yeniden gülümsedi Şeyh Cavidan.

**

Oradaydı, gözleri Hazar'ın hırçın dalgalarında. Başı dikti, omuzları da. Saçlarına dokunup dağıtan rüzgârı kıskandı. Biliyor muydu? Aklını okumayı ne çok isterdi. İçindeki keder dağıldı bir an ve gözyaşlarını sildi parmaklarıyla. Ne demeliydi? Nasıl demeliydi? Döndü Babek, hissetmiş olmalıydı ve kafasını yeniden denize çevirmesi bir andı. Ayakları kendiliğinden ona doğru gitti; bedenini saran, hapseden soğukluğun rüzgârla ilgisi yoktu. Bir adım gerisindeydi; yanına yaklaşmaya ürktü, bekledi ve: "Onunla evlenmeyeceğim..." dedi. Fısıltısı rüzgârın ıslığında kayboldu."Yakında buradan gidiyoruz" dedi Babek. Sesi ne soğuktu; yüzüne bile bakmadı. Onu bir daha görememek fikriyse ateşlerde yanmaktan beterdi. "Seninle gelirim, her yere. Nereye istersen, her şeyi bırakırım. Ailemi, şehrimi, herkesi geride bırakırım. Nereye istersen gelirim! Seninle cehenneme bile gelirim, Buradan gidelim, çok uzaklara, nereye olursa... Sadece gidelim, sadece sen ve ben" dedi Banu.

"Böyle bir şey olmayacak!" döndü Babek. "Yarın buradan gidiyoruz!"

"Bu benim suçum değil, beni cezalandırma, bizi cezalandırma. Buralardan gidelim!"

"Biz diye bir şey yok!" Ruhunda patlayan bir kamçıdan beterdi sözleri.

"Bunu gözlerinde gördüm, benden hoşlandığını biliyorum. Bunu biliyorum, ama o..."

"Yanlış anlamışsın!"

"Yanlış anlamadım, yanlış anlamam" dedi sesi titreyerek.

"Beni istiyorsun, sırf..."

"Seni istemiyorum! Onunla evlen ya da evlenme, sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum! "

"Yalan söylüyorsun!" Kirpiklerinin arasından bir nehir gibi süzüldü yaşlar yanaklarına. "Yalan söylüyorsun!" diyerek tekrarladı.

"Bak, eğer sana umut verecek bir şey yaptımsa bilmeden özür dilerim."

Gözleri umuttu, sesi, kaçamak bakışları, söz anlamsızdı, istediği kadar inkâr etsi sözlerin yalandı sadece, gözleri değil... Sarp kayalardı donuk bakışı, çarparak parçalayan kalbini, ruhunu ve sessizliği ölümden beterdi. Bakışlarını çektiğinde üşüdü, titreyen bedeni değil, ruhuydu, koca sahil gibi bomboştu içi, o uzaklaşıp giderken ve boynunu saran bir urgandı duygusuz sözleri yankılandı kulaklarında:

"Seni istemiyorum..."

"Yarın buradan gideceğiz."

"Yanlış anlamışsın..." Dalgalar gibi kanı çekilirken damarlarından, uğultular kulaklarını doldurdu, ardından baktı gözyaşlarıyla. Bir umuttu, dönüp bir kez daha bakması... Bakmadı... Yavaşlamadı bile... Sadece yürüyüp gitti... Kalbini paramparça ettiğini bilmeden...

**

"Mirza, eğer kızın teklifimi kabul etmediyse bunu söyle! Eveleyip geveleme!"

"Şeyh Cavidan aslında..." Nasıl söylemeliydi, ne demeliydi? Ruhu bedenine dardı.

"Belki daha genç bir koca istiyor belki, bunu anlarım. Ya da düşünmek istiyor; buna da tamam! Belki onunla konuşmalıyım, yüz yüze..."

"Annesi biraz, bilirsin! O bizim tek kızımız ve uzaklara gitmesini..."

"Onu sık sık ziyarete gelir, ne zaman isterse. Bezz Kalesi o kadar da uzak değil, biz geliriz..."

"Doğru, evet! O kadar uzak değil." diye mırıldanırken Mirza oğlu Behram kapı aralandı. Babek'ti. Boş bakışları yerini soğuk sözlerine bıraktı.

"Ben konuştuğunu bilmiyordum, daha sonra gelirim..." Hemen çıkmak istese de Şeyh Cavidan:

"Gel, Babek gel..." Artık gitmek için geçti; Mirza oğlu Behram'ı başıyla selamlayıp bir adım daha yaklaştı.

"Banu'nun annesi endişeliymiş, yani haklı elbette! Kızını bu kadar sık görmeyecek ama bir ailesi olacak; bunu konuşuyorduk!"

Bakışlarını kaçırdı Babek, içini boğan bir sıkıntıydı; göğsünü daraltan. Bir şey demedi, diyemedi. Bakışlarını kaçırmaktan başka elinden gelen bir şey yoktu.

"Belki de biraz zaman gerekli; mesela önümüzdeki bahar?" dedi Mirza oğlu Behram.

"Önümüz kış, bahara aylar var? Neden o kadar bekleyelim?" Sabırsızdı Şeyh Cavidan, kolay kolay vazgeçmeye de niyeti yoktu.

"Yoksa istemiyor mu?" dedi bu kez. Sarp kayalar gibiydi aklı, bir zirvede bir yerlerdeydi.

"Hayır, tabi ki..."

"Ne o zaman?" Boğuluyormuşçasına boğazına gitti elleri, kararan gözleri ve içinde derinleşen bir uçurumdu, ıslak gözleriydi kulaklarında yankılanan Banu'nun acı sesiydi.

"Seninle cehennem bile gelirim; nereye istersen gelirim." Sertçe açılan kapıydı irkildi. "Şeyh Cavidan!" Banu'nun sesiydi odayı dolduran. Kapıdaydı, teni giysilerinde daha beyazdı. Solgun ince ellerini karnında birleştirip boşluğa bakar gibi donuktu gözleri. Göz ucuyla Babek'e baktı; gözlerini kaçırmasına aldırmadan gülümsedi. Gülüşü sahteydi, sadece içindeki acıyı, boşluğu gizleyen bir kalkandı. "Teklifinizi kabul ediyorum Şeyh Cavidan. Karınız olmak beni onurlandırır!" dedi.

EYLÜL 813,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

"Babek!" diye seslendiğinde Şeyh Cavidan atının eyerini bağlayıp bir çalılığa dönüp gülümsedi. Gözlerinden saçılan mutluluk ışıltısıydı ve çok uzun zamandır kayıptı. O da gülümsedi ve yaklaşmasını bekledi. "Bu gece düğünüm var ve senin köye gittiğini söylediler; evlat bu gece beni yalnız bırakamazsın..." diyerek omzuna dokundu. "Ben, biliyorum. Üzgünüm ama annemin hasta olduğunu söylediler..." Yalan söylemeyi beceremezdi; gözlerini kaçırdı; Şeyh Cavidan ise bunu fark edemeyecek kadar aşk sarhoşuydu. Gözleri dallarda, uçuşan kuşlarda, koşuşturan çocuklarda gezindi, derin bir soluk alıp:

"Umarım ciddi bir şey yoktur..." dedi.

"Sanmıyorum ama yine de endişeliyim..." diyerek omuz silkti.

"Haklısın evlat, ne yapalım! Başka sefere demeyelim, bu son evliliğim!" diyerek bir kahkaha attı, gülümsedi sadece Babek.

"Çok kalacak mısın?"

"Aslında bu kışı köyde geçirmeyi düşünüyorum..." dedi.

"Unut bunu..." dedi Şeyh Cavidan bir anda ciddileşip.

"Ben..." Birinin Şeyh Cavidan'a seslenmesi iyi oldu ve sıkıntılı bir çekip yeniden atının başına döndü, eyeri düzeltti. Şeyh Cavidan döndüğünde gitmeye hazırdı.

"Birkaç gün içinde dön, istersen anneni ve Abdullah'ı da getir kaleye. Hekim ister misin?"

"Hayır, hayır. Ben hallederim..." deyip:" Umarım çok mutlu olursun, olursunuz..." diyerek sol kolunu uzattı, kenetlendi bilekleri ve sarıldı sıkıca Şeyh Cavidan.

**

Geceden daha karanlıktı ruhu ve tırmalar gibiydi baykuş sesleri kalbini. Gözleri odada gezindi, sessizlik büyürken içinde kapının gıcırtısıydı yüreğini delik deşik eden. Kapıda belirdiğinde Şeyh Cavidan soğuk rüzgârlar esti damarlarında ve kaçırdı gözlerini. Kapıyı usulca kapatıp yaklaştığında bir adım geri gitti Banu. İpekli bir örtüyle gizli zümrüt bir gerdanlıktı ellerinde tuttuğu ve kumaşı fırlatıp yere gülümseyerek yaklaştı Şeyh Cavidan. Tam bir adım daha yaklaştığında: "İstemiyorum..." diyerek uzaklaştı. Gülüşü yüzünde donup buharlaştı su misali yine de toparlamaya çalıştı Şeyh Cavidan.

"Beğenmedin mi?" diye sordu.

"İstemiyorum..." Buz gibiydi sesi ve bakışları boşluktaydı sanki. Göğsündeki hırıltı kulaklarında yankılanırken, kalbindeki sızı tüm bedenini sardı. "Evlilik yeminini de etmedin..." dedi Şeyh Cavidan hüzünlüydü sesi. Cevap vermedi Banu, derin bir soluk aldı sadece.

Yaklaşıp dokunmak istediğinde Şeyh Cavidan bir adım daha geri gitti: "Sen benim karımsın!" dedi bu kez, ürkekliği kalbine çöreklenen bir yılandı.

"Eğer hazır hissetmiyorsan..."

"Bu hiçbir zaman olmayacak... İstemiyorum..." Kalbini delik deşik ettiğinin farkındaydı ama kendi yıkıntılarından fazla değildi, üstelik geldiğinden beri Babek'in doğru dürüst yüzünü bile görememek hepsinden beterdi.

"Ama anlamıyorum..." dedi Şeyh Cavidan ve bir adım daha yaklaştığında komodinin üzerindeki meyve sepetindeki bıçağı alıp boynuna dayadı Banu:

"Eğer beni zorlarsan kendimi öldürürüm, o zaman bedenime ne istersen yaparsın..." Bir adım geriledi Şeyh Cavidan, gözlerini ovuşturup kafasını toplamaya çalıştı:

"Lütfen o bıçağı indir..." diyebildi. Gözlerinden taşarak akmak için sabırsızdı gözyaşları ama direndi, içine, kalbini derinlerine akarken boşluklarda kaybolmuşçasına çaresizdi, pişmandı.

Şeyh Cavidan bir şeyler söylese de duymadı, uğultulardı kulaklarında ve yüzünü bile seçemedi; bir çığlık yükseldi içinden bedeninde hapsolan ve bacakları güçsüzdü, yine de dimdik durdu, titreyen parmaklarının sardığı bıçağın soğuk çeliğiydi etinde hissettiği. Yüzünü biraz seçebildiğinde yeniden: "Yarın konuşuruz, daha sonra..." diyerek bir adım daha geriledi Şeyh Cavidan ve yatağın üzerine bıraktı zümrüt gerdanlığı. Şeyh Cavidan odadan çıkıp kapıyı kapattığındaysa yığıldı yere; gevşeyen parmaklarından kayıp giden bıçak tahta zemine saplandığında daha fazla direnmedi içindeki çağlayana ve fırlatıp attı gerdanlığı odanın taş duvarına.

KASIM 813,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

"Kalenin odasından çıkmıyor, Şeyh Cavidan ise etrafında deli divane. Kalede ne olmuş kimin umurunda?" dedi biri. Değirmenin hemen önündeydiler, güneş yakıcıydı ve bir ağacın gölgesindeydiler. "Düğün gecesi kadın yemin etmedi, dikkat ettiniz mi?" diye sordu bir diğeri.

"Kız çok genç, kesin parası için evlenmiştir... Belki de başka bir sevdiği vardı!" dediğinde biri Babek öfkeyle bağırdı.

"Hiç utanmanız yok mu? Oturmuş Şeyhinizin dedikodusunu yapıyorsunuz! Yazıklar olsun!" dedi. Alelacele toparlanmaya çalıştılar ve utançtan başlarını eğdiler.

"Yazıklar olsun!" dedi bir kez daha yüzünü ekşiterek ve çekip gitti.

"Şapşal!" diyerek vurdu biri diğerinin kafasına, "Dikkatli olmalıydın, Babek ne zaman döndü ki kaleye?" diyerek hayıflandı sonra.

"Ne?" diye söylendi adam: "Üstelik bu dedikodu sayılmaz, gerçeği konuşuyoruz! Gencecik kız alırsan böyle düşersin herkesin

diline?" Sanki hissetmişçesine geri dönüp baktı Babek, dağıldılar hemencecik.

"Babek!" diye seslendiğinde bir ses hızlandı. Sarven'di, atların başındaydı ve iyice yaklaşmasını bekledi. "Hazır mıyız?" diye sorduğunda Babek, yüzünü düşürdü Sarven.

"Ne?" dedi.

"E, Şeyh Cavidan senin gelmeyeceğini söylemiş!"

"Neden?" Şaşkın ve meraktaydı.

"Ben, bilemiyorum. Sanırım karısını Darband'a götürecekmişsin!" dediğinde hafifçe çenesini kaldırdı Sarven ve yüzünün öfkeden bir anda kızıla dönüşüne şahit oldu Babek'in, bakışı güneşten yakıcıydı; dudakları ufukta bir çizgi gibi inceldi. Bir anda dönüp kale kapısına doğru yürümeye başladı, yürüyor mu yoksa koşuyor muydu belli değildi; ardından seslenmeye çalışsa da vazgeçti. Babek meydanı geçtiğinde kendisini selamlayan insanlara gülümsedi sadece, durup konuşacak zaman yoktu, hali de yoktu. Bir an önce Şeyh Cavidan'ı görmeliydi... Kalenin iç merdivenlerini bir çırpıda çıkıp kapısının önünde soluklandı, tam içeri girmek üzereyken açılıverdi kapı ve Şeyh Cavidan ile karşılaştı: "Babek! Ben de seni görmeye geliyordum..." diyerek yeniden odaya, masasının başına döndü. Sakinleşmeliydi, nefesini kontrol etmeliydi. "Sarven'e benim grupta olmadığımı söylemişsin..."

"Ah, evet. Sensiz de gidebilirler!" Fazlasıyla rahattı,

"Onların lideri benim!" dedi kelimeleri uzatarak ve üzerine basarak.

"Biliyorum..." dedi sakinliği sinir bozucuydu Şeyh Cavidan'ın. Babek'se patlamaya hazır bir bombaydı:

"Abbasi askerleriyle uğraştığımız yetmiyormuş gibi bir de dağ eşkıyaları çıktı, son iki aydır dört köyün mahsulünü çaldılar;

bu da yetmezmiş gibi güneydeki geçitleri de kontrol ediyorlar, adamları tam da kıstırmışken beni yollamamak da neyin nesi?"

"Neden bu kadar öfkelisin?"

"Öfkeli miyim? Elbette öfkeliyim! Haftalardır iz sürüyorum, şimdi kalkmış sen gitmeyeceksin diyorsun?"

"Babek, Babek! Evlat ne eşkıya biter, ne Abbasi askerleri. Uzun yılların var, dilediğince savaşacaksın..." Başını salladı Babek, eskiden böyle değildi, değiştiğini görmek içini acıttı. Un ufak olmuş kum taneleri gibiydi ve yeniden sert bir kayaya dönüşmesi neredeyse imkânsızdı. Bakışları öylesine boştu ki derin bir sızıydı kalbinin derinlerinde yayılan. Tam bir şey söyleyecekken Şeyh Cavidan yaklaşıp omuzlarına dokundu:

"Banu çok sıkıldı; odasından çıkmıyor! Sanırım ailesini, şehrini özledi. Kolay değil tabi, daha alışamadı. Belki bir süre oraya gitmesi iyi gelir..."

"Başkasını gönder!" Sesi toktu Babek'in.

"Senin götürmeni rica etti, siz eskiden beri tanışıyorsunuz; belki onunla konuşursun? Onu rahatsız eden bir şeyler var belli ki? Öğren Babek! Onu nasıl mutlu edebileceğimi öğren, bunu bir tek sen yapabilirsin!" Öylesine çaresiz ve zayıftı ki öfke yerini yabancı bir duyguya bıraktı. Kafası allak bullaktı, damarlarından akan kansa bedenini çatlatacak kadar coşkuluydu.

"Bak..." dedi ve boğazında bir düğümdü, sözlere geçit yoktu, soluklanıp bir şey söylemeye çabalarken, Şeyh Cavidan: "Babek, lütfen onunla konuş, öğren! Sonra da..."

"Ben senin karının bakıcısı değilim!" dedi. Hiç olmadığı kadar sertti sesi, daha önce hiç böylesine yükselmemişti sesi ve böylesine duygusuz değildi bakışları.

"Bunu böyle mi anladın?"

"Ne anladığımın bir önemi yok, eşkıyalar insanların ekmeklerini, yiyeceklerini, ömrünü adayıp biriktirdikleri kefen paralarını çalarken şımarık bir kadının kaprislerini çekecek değilim..."

"Babek!"

"Kimi istiyorsan gönder, ben ekibimle dağa gidiyorum!" deyip sırtını döndü, tam kapıdan çıkmak üzereyken.

"Bu sadece bir ricaydı, dostça bir ricaydı!" dedi Şeyh Cavidan. Babek dönüp, sesini alçaltarak:

"O zaman hayır diyorum, karına başkası eşlik etsin!" dedi ve yeniden dönüp kapıya yöneldiğinde.

"Elbette bu nezaketen bir ricaydı, ama her an bir emre dönüşebilir!" dedi soğuk sesiyle. Öylece kapıya dönüktü yüzü, ayakları pençelerini toprağa geçirmiş bir kaplan gibi güçlü, bedeni bir kale gibi sertti, kalbiyse hiç olmadığı kadar yaralı.

"Ben kimseden emir almam, bunu biliyor olmalıydın!" diyerek yüzüne baktı, başını hafifçe eğip, sırtını dönüp çıktı odadan.

"Babek..." diye seslense de ardından artık geçti, pişmanlık aniden çöken bir sis bulutuydu aklını esir alan ve peşinden koşması da bir işe yaramadı. Ona yetişmekse zordu, yorgun bacaklarına direndi, yine de vazgeçmedi.

"Babek, dur..." dese de durmadı. Atların yanında geldiğinde Sarven umutla: "Ne oldu? Geliyor musun?" diye sordu. Atının eyerini tutup uçarcasına atladı.

"Babek ne oldu?" Bir tuhaflık olduğunun farkındaydı. "Nereye gidiyorsun?"

"Artık bu kalede işim bitti..." dedi ve hızla atını sürdü.

**

Kahkahaları doldururken Halife'nin üç askerinin han sahibi yaşlı adam kusur etmemeye çalıştı; bir an önce gitmelerini dileyerek. Yemekleri bittiğinde biraz dinlenip kalktılar,

"Yemeklerin o kadar da iyi değildi hancı, neyse ki çok açtık..." dedi aşağılayan gözlerle biri.

"Efendim..." dedi sadece. Diğerleri sessizdi; gülerek uzaklaşmaya başladılar ki: "Hesabı ödemediniz..." diyen sese döndüler.

"Bak sen? Bu köyün sahibi misin?" dedi aşağılayan gözlerle.

"Hesabı öde... Hancı?" diye seslendiğinde.

"Babek, lütfen... Sorun değil, lütfen..." dedi yalvaran gözlerle.

"Babek ha? Cesur adam ya da bir ahmak mı?" diyerek dürttü yanındakini ve parmakları kılıcının kınına gitti.

"Merak ediyorum ne yapacaksın?" dediğinde bir kısacık andı ve Babek adamın kılıcını çekip keskin ucunu boğazına dayadığında gülümsedi:

"Fazla merak iyi değildir; hesabı ödeyip defolun buradan..." dedi kısık gözlerinden saçılan öfke üzerlerine yağan kordu.

"Hey, dostum..." deyip yaklaşmak istese de askerlerden biri.

"Sakın..." dedi kısacık bir andı ve kaçırdı gözlerini.

"Hesabı öde..." dedi diğeri ve birkaç gümüş verdi hancıya.

"Gidiyoruz..." dedi Babek'e ellerini havaya kaldırarak. Kılıcın ucunu düşürüp yere fırlattı ve uzaklaşmalarını bekledi.

"Ah, Babek. Ne yaptın sen?" diyerek ellerini başına götürdü yaşlı Hancı ve birkaç köylü toplanmıştı etrafta, korku dolu gözleri Babek ve uzaklaşan askerler arasında gidip geldi.

"Buna daha ne kadar izin vereceksiniz?" dedi Babek.

"Gideceklerdi, oysa şimdi?"

"Oysa ne? Korkuyla mı yaşayacaksınız? Başınızı mı eğeceksiniz? Çekip gitmelerini mi bekleyeceksiniz?" Etraf sessizdi; başlar eğik, gözler hüzünlüydü.

"Alt tarafı bir tas yemek..."

"Anlamıyorsunuz!" dedi acı doluydu sesi: "Eğer haksızlığa bir kez boyun eğerseniz kölesi olursunuz korkunun! Bugün bir tas yemek, yarın bir çuval buğday... Siz vermeye alıştıktan sonra onların almaya doyacağını mı sanıyorsunuz?"

"Onları kızdırmamalıyız?" dediğinde biri.

"Kendinden utanmalısın!" dedi hayal kırıklığıyla ve çekip gitti; sonra durup daha yüksek sesle bağırdı:

"Hepiniz..."

**

Bir gürültüyle sıçradı yatağından ve ne olduğunu anlamaya çalışırken bir tekmeyle açıldı odasının kapısı ve bir anda doluştu Arap askerleri. Bir şey söylemeye vakit yoktu iki kolundan sertçe yakalandı ama onu yere yatırmak için dört tanesi daha yardıma gelmek zorunda kaldı; sonrası başında hissettiği ağrı ve karanlıktı. Gözleri aralandığında sabahtı; bilekleri arkadan bağlı ve başında kocaman bir ağrı. Nerede olduklarını anlamaya çalıştı; kayalıklar tanıdıktı ve yanındaki elleri arkadan bağlı adamsa yabancıydı. "Gün aydın..." dedi gülümsedi; vurdumduymaz bir hali vardı, ama aydınlıktı gözleri ve samimiydi gülüşü. Tutsak olmalıydı; toparlanmaya çalıştı. İki muhafızın gözleri üzerlerindeydi; ama elleri bağlı olmalarına rağmen yaklaşmaya korktukları da belliydi.

"Adın ne?" diye sordu.

"Babek... Senin?"

"Tarkan..." dedi başını çevirerek, tutulmuş olmalıydı ve uzun zamandır tutuklu.

"Ne yaptın?" diye sordu Babek, gözleri etrafı incelerken.

"Askerlerden birinin kulağını ısırdım..." dediğinde Tarkan gülmeye başladı Babek.

"Kulağını mı ısırdın?"

"Kopardım diyelim..." dediğindeyse içten bir kahkahaydı muhafızları ürküten.

"Nedenini sormayacağım..." dedi.

"Asker askeri ısırmaz derler bir de..."

"Paralı asker miydin?"

"Parasını alamayan desek daha doğru... Ah, uzun hikâye..."

"Buradan kurtulmalıyız..."

"Ah, ne demezsin..." derken sanki dünya umurunda değildi.

"Sen ne yaptın?"

"Sanırım onları kızdırdım..." dediğindeyse Tarkan'dı gülümseyen.

"Bu iyi olmamış..." dediğinde.

"Ateşe biraz daha yaklaş henüz sönmemiş bir kor var, ayağınla onu bana doğru at, dediğimi yap hemen..." Tereddüt yoktu, dediğini yaptı ve bedeniyle gizleyip bileklerini saran ipi yakmaya başladı Babek.

"Ellerinde yanıyor..." dedi gülüşü yoktu yüzünde Tarkan'ın, şaşkın ve hayranlık doluydu bakışı ve canı yanmasına rağmen gözünü bile kırpmaması.

"Biraz ateş iyidir..." dediğinde gülümseyerek Babek şaşkındı Tarkan, bir şey söylemek ister gibi ama o büyülü sözcük kayıptı sanki.

"Atları görüyor musun?" dedi sonra Babek.

"Evet..."

"O kadar vaktimiz olmayacak, ben üç muhafızla ilgilenirken ata bin ve kaç..."

"Sen?"

"Peşinden geleceğim..."

"Olur..." dedi Tarkan şaşkındı, en kötüsü yakalanırlardı yeniden.

"Şimdi..." dediğinde bileklerini saran ipten kurtulup üç muhafızın üzerine koşarken Babek, Tarkan da atlara doğru koştu. Bileklerinde acı yoktu, sadece bir amacı vardı Babek'in buradan bir an önce kurtulmak ve kısacık bir andı, kılıçlarını çekmelerine fırsat yoktu, üçüncüye izin vermişti kılıcını alabilmek için yine de sapıyla vurmayı tercih etti, ölmesi gerekmezdi.

"Hey!"

"Sana gitmeni söylemiştim..." dedi Babek.

"Hadi..." dedi Tarkan ve ata bindiğinde hızla sürdüler.

"İpi nasıl çözdün?" dedi sonra Babek.

"Çakıl taşı, üç gündür uğraşıyorum; ben ateş sevmem, canım da tatlıdır..." dedi. Rüzgâra meydan okudular, kuşların kanat çırpışı gibiydi ta ki diğer askerlerin peşlerinde olduğunu anlayana kadar her şey mükemmeldi.

"Sanırım bu kez gerçekten kızgınlar..." dedi Tarkan.

"Haklısın..." dedi Babek arkasına baktığında en az otuz kişi saydı ve daha da hızlandılar.

"Umarım, bildiğin iyi bir geçit vardır..."

"Kötü haber, tepenin ardı ova..." dedi Babek. Yine de pes etmediler, yavaşlamadılar bile. Nal sesleri kaçırdı dallardaki kuşları ve bir gölgeydi hemen önlerindeki kararttı. Güneş gözlerini aldığından bir süre kim olduklarını anlayamadı.

"Lanet olası askerler, kapana kıstırıldık..." dedi Tarkan biraz yavaşlayarak, Babek de yavaşladı ve gülümseyerek:

"Onlar asker değil..."

**

Tüm askerler diz çöktürüldüğünde, "Fena yanmış..." dedi Ali Mazdek yaklaşıp omzuna dokunarak, soru değildi cevabını biliyor olmalıydı.

"Bazen daha derin yanıklar olabiliyor..." diye mırıldandı.

"Yoksa aşk acısı mı? Ah, o kız mı yoksa?" dediğinde kaçırdı gözlerini.

"Hayır!" dedi sertçe. Daha fazla sorulamadı Ali Mazdek ve diz çöktürülen askerlerin başına dikilip:

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu. Cevap yok; başlar eğikti.

"Kâbusunuz..." diye gülümsedi.

"Onları öldürecek mi?" diye fısıldadı Tarkan Babek'in kulağına.

"Sanmıyorum..." dedi Babek.

Ali Mazdek: "Belki beni mutlu edebilecek bir şey biliyorsunuzdur; belki biraz mutlu olursam biraz daha ılımlı bir adam olabilirim..."

"Ilımlı mı?" diye güldüğünde Tarkan bir anda dönüp ters bakışıyla Ali Mazdek'in sustu; oysaki sadece fısıldamıştı, nasıl duyabildiğine şaştı.

"Evet?" dediğinde genç bir askerdi:

"Rey'in kuzeyindeki depolarda gizleniyor..."

"Nedir o?" derken çelik gibiydi sesi.

"Başkente gidecek vergiler! Altın, tahıl, daha birçok şey ama hepsini göndermiyorlar; yarısına el kondu..."

**

Tüm köylüler sıradaydı ellerinde tencerelere doldurulan irinç ve her bir aileye bir çuval un verildi. Ali Mazdek'in adamları canla başla çalıştı; tüm köyleri gezdiler ve çalınan ne varsa gerçek sahiplerine iade ettiler.

"Lanet bir çember..." diye mırıldandığında Ali Mazdek.

"Ne demek bu?" diye sordu Babek.

"Onlar alıyor, biz geri alıyoruz, ama onlar vazgeçmiyor..." dedi.

"Biz de vazgeçmeyeceğiz..." dedi Babek.

"Ellerin nasıl?"

"İyi..." gözleri yoksul köylülerdeydi, çaresizlik ve mutluluk iç içeydi biraz mahcuplardı, kaçamaktı minnet yüklü bakışları yanaklarını doldurmaya hazırdı.

"Ateş iyidir..." dedi sonra Babek.

"Yanıklara alıştın tabi..." diye takıldığında Ali Mazdek.

"Bir ateş yakmalı, rüzgâr olmalı, alevleri büyütmeli ki sarsın dört bir yanı..."

"Ne?"

"İsyan!" dediğinde Babek ateş gözlerinde parladı.

ÜÇ YIL SONRA...

EYLÜL816,
QARADAĞ YAKINLARI
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Altın sarısıydı buğday tarlaları uçsuz bucaksız ve dev ağaçların gölgelerin altında umarsız çoban köpekleriydi uyuklayan ve güneşten sabırsızdı hasat zamanı köylüler. Değirmenci yaklaştı: "Bu yıl bereketliydi..." dedi yaşlı bedenine inat taptazeydi gülüşü ve umutluydu çatallı sesi.

"Evet..." diyerek mırıldandı Babek.

"Komşu köylerden..." dedi adam ve uzaklardaki gölgelere takıldı gözü sözünü tamamlayamadan. Bir toz bulutuydu dar taşlı sokakta yaklaştıkça büyüyen. Güneş gözlerini kamaştırırken elini alnına götürdü, yine de seçebilmek zordu. Yaklaşmalarını bekledi. Köylüler endişeli gözlerle çalışmalarına ara verip atlıları izledi, gözleri bir yandan da Babek'teydi. İyice yaklaştıklarında Kale'den geldiklerini anladı. Tarladan koşarak gelen çocuğa gülümseyip: "Kale'den geliyorlar..." diye seslendi, o da diğerlerine haber vermek için yeniden koşmaya başladı.

"Babek..." diyerek atından indi Cafer. Siyah başlığını omzuna düşürüp indi atından, diğerleri gerideydi.

"Cafer..." diyerek selamladı onu ve sarıldılar, sonra: "Eğer yeniden kaleye dönmem ..."

"O çok hasta! Çok... Hekimler vaktinin çok azaldığını söylüyorlar, seni görmek istiyor Babek!" dedi Cafer.

**

Bir çocuğun düşünden fırlamışçasına görkemliydi sislerin ardında beliren Bezz Kalesi. Ardında muhafızlığını yapan dağlara meydan okur gibi yaklaştıkça netleşirken sabırsızdı; hızlandı ve ağaçlar sıklaştığında serseri dalların arasından başını eğerek geçti dar patikadan. Bir alageyikti bodurların arkasına gizlenen ve sadece rüzgâr değildi yaprakların hışırtısının sebebi. Sararıp düşen yapraklarıyla doluydu dipleri ve taşların arasında çürümeye yüz tutsa da dikti ağaçlar savrulup gitmelerine aldırmadan. İnce bir derenin yeşiliydi kıvrılıp giden, uçarcasına geçti üzerinden. Her seferinde böyle hissederdi, ormandan olmanın en büyüleyici yanıydı, sürekli izlendiğini bilmek. Bazen bir geniş yaprağın ardında saklıydı bir çift göz. Bazen ürkek bir tavşandı en beyazından, bazen de kendini gösterecek kadar cesurdu bir siyah kurt. Ormandan çıktıklarında uçsuz bucaksızdı ova. İrili ufaklı taşlar ve kayaların arasından fışkıran arsız otların eşliğinde ilerledi. Dar dolambaçlı yollarında tırmanmaya başladı atının yelesini okşayarak. Belli ki o da özlemişti; içindeki sızı gülüşüne engel değildi; kale meydanına geldiğinde hemen biri koştu ve atının iplerini tuttu. Bir şey söylemedi, gülüşü yeterliydi genç delikanlının, saçlarını okşadı ve merdivenlere yöneldi. Derin soluğunda gizliydi içindeki endişe, yine de gülümsedi kendisini selamlayan herkese. Bir kuyu gibiydi merdivenler ve etrafında dönerek çıktı kalenin en tepesine. Soğuk bir rüzgâr esti en ucundaki alçak pencereden ve durdu Şeyh Cavidan'ın odasının kızıl meşe kapısında. Elleri titreyerek uzansa da tokmağa bir çırpıda açıverdi kapıyı sonuna dek. Yatağın etrafı kalabalıktı; ölüm kokusu sinmişti her yere. Üzgün suratlar çevrildiğinde çoğunun

kim olduğunu seçemedi, gözüne ilk takılan Banu'ydu. Siyah bir örtüydü başına doladığı gevşek ve parlaktı gözleri bir yıldızdan fazla. "Babek..." Sesi güçsüzdü Şeyh Cavidan'ın ama sol kolunu kaldırıp iteledi yatağın başucundaki bedenlerden birini. Yaklaşıp yatağın ucunda diz çöküp ellerini avuçları, soğuk ama yumuşacıktı. Rengi sarımsı, gözleri nemliydi.

"Babek..." diyerek mırıldandı bir kez daha.

"Efendim..." diyebildi, sözcükler firardaydı. Ne çok söylemek istediği şey vardı da tek bir sözcük etmedi, dudaklarından dökülen. Pişmanlık da bunlardan biriydi, içini yakan bir ateşti ve keder aktı damarlarından.

"Gitmeden seni görmek istedim..." dedi Şeyh Cavidan. Ölmeyi geciktirdiğini anladı, direndiğini. Yüzünü kaplayan huzur, zaferin işaretiydi, sanki artık ölebilirim der gibi gülümsedi, o gülüşün kalbinde ne derin bir hasar verdiğini bilmeden. Şeyh Cavidan diğer tarafında acılı gözlerle bekleyen Hayyam'a baktı: "Benden sonra Bezz Kalesinin lideri Babek'tir. Vasiyetim budur Hayyam!" dedi ve zorlansa da sesini yükseltti ki diğerleri de duyabilsin: "Hepiniz şahit olun, şahitlik edin! Vasiyetim budur, varisim Babek'tir..." dedi ve Babek'in avuçlarında salındı parmakları, göz kapakları usulca kapanırken ince gülüş vardı dudaklarında.

**

Sisliydi; güneş doğmak üzereydi. Kalenin geniş taş merdivenlerinde yankılanan ayak sesine yöneldi. Yaşlı adam bir merdivene takılıp sendeledi ama düşmedi ve hızlı adımlarla yaklaştı. Babek bakışlarını kaçırıp atının eyerine yerleştirdiği çantasını düzeltti. "Gidemezsin!" dedi Zeynel bin Abban. Cevap vermedi; adam yaklaşıp sağ kolundan sertçe çekiştirdi. Göz gözeydiler, bakışlarını bir kez daha kaçırmasına izin vermedi yaşlı adam.

"O seni seçti, artık liderimiz sensin!" dedi. Sesi yumuşak ama umutsuzdu.

"Ben bir lider değilim!" dedi Babek."Öylesin, olacaksın! Sen bu toprakların umudusun!"

"Ben kimsenin umudu da değilim, lider de değilim. Çok daha uygun lider adayları var, yaşlı, bilge..."

"Yanılıyorsun! O sensin!"

"Değilim!" Bu kez sertti. Gözlerinden taşan öfkeyse bir nehir gibiydi.

"Neden gittiğini biliyorum, onun yüzünden! Banu yüzünden!" diye haykırdı Zeynel.

"Sakın!" diyerek parmağını onun yüzüne yaklaştırdı ve kelimeleri ezercesine tekrarladı:

"Sakın!" Ve gözleri meydanın solundaki dar sokağın başına takıldı. Banu oradaydı. Bukleli saçlarını savurdu rüzgâr ve solgun yüzüyle öylece hareketsizdi; gözleri nemliydi. Teni ayak bileklerine değin inen giysisinden beyazdı. Babek başını çevirdi ve hızlıca atına bindi. Bir an önce uzaklaşmak istiyordu; çok uzaklara gitmek. Dönmenin artık mümkün olamayacağı kadar uzaklara gitmek...

"Babek, gitme..." dedi Zeynel bin Abban. Atının kişnemesi tüm kalede yankılandı, bir daha da ardına bakmadı. Gidişini izlemek kalbinin bin parçaya bölünmesiydi bir kez daha. Taş duvarlardan damlayan su misali bir alev yükseldi içinden ruhunu ısıtan. Kalbinin derinlerinden gelen bir sesti kulaklarında yankılanan, o geri gelecekti, gelmeliydi. Zeynel bin Abban ile göz göze geldi, sonra bir anda başını çevirip koşar adımlarla kalenin merdivenlerini çıkmaya başladı. Kimsecikler yoktu, iç merdivenleri çıkıp Şeyh Cavidan'ın çalışma odasına girdi, uzun zamandır kullanılmadığından havasızdı, aldırmadı ve masanın

başına oturdu. Üzerine dikkatlice yerleştirdiği bir mektuptu, boş olan sayfaya bir şeyler yazmaya başladı. Gözleri bir yandan da kapıdaydı; acele etmemeli sakin olmalıydı; yazmayı bitirdiğinde mektubu özenle katlayıp mühürledi, giysinin içine gizleyip masanın üzerini düzeltti dikkatlice. Bir ceylan gibi sessiz ve narindi adımları, usulca kapıyı aralayıp koridoru kontrol etti ve kimsenin olmadığına emin olduğunda odadan çıktı.

**

Babek köye yaklaştığında yavaşladı, dumanlar yükselirken göğe, hüzün sinen toprak kederli, sessizlikse hayra alamet değildi. Köşe başlarında ağıtlar yakan kadınların acılı çığlığı içini acıtırken çocukların yüzündeki korku ve çaresizlik yüreğini sıkıştırdı. Başlar eğikti, yüzler solgun. Atından inip meydandaki kalabalığa yaklaştığında parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.

"Kaç kişiydiler?" diye sordu.

"Elli!" dedi gözlerini kaçırarak bir delikanlı yirmisinde yoktu.

"Elli mi? En az yüz adam görüyorum karşımda lanet olası..."

"Silahlıydılar!" diye araya girdi bir diğeri.

"Bak sen! Nesin sen? Bir hayvan mı? Gururun yok mu? Onurun! Silahın yoksa yüreğinle savaşırsın, ellerinle... Nesiniz siz? İnsan mı? Hayatta kaldınız evet! Siz buna yaşamak mı diyorsunuz? Anlamıyor musunuz? Sizden ekmeğinizi bölüşmenizi istemiyorlar! Ekmeğiniz bizimdir diyorlar! Emeğinizi çalıyorlar, hakkınızı, alın terinizi. Geleceğini çalıyorlar; çocuklarınızın geleceğini de. Onların çocuklarının geleceğini de. Ben bu zulme daha fazla boyun eğmeyeceğim!"

"Ne yapabiliriz ki?" dedi yaşlı yorgun bir ses.

"Çok şey! Her şey..."

"Onlar kötü, acımasız..."

"Boyun mu eğelim? Ha? Ne kadar saklanabiliriz? Ne kadar? Bize dokunmadıkları sürece görmezden mi gelelim? Bak sıra bize de geldi, gelmeyecek mi sandınız? Onlara yalvaralım mı? Ekmeğimizi, geleceğimizi çalmayın diye? Bunu mu yapalım istiyorsunuz? Sizi bilmem ama ben kimseye yalvarmam, bu adaletsizliği, bu zulmü de görmezden gelemem..."

"Ne yapacağız?"

"Bir isyan çıkartacağız!"

"İsyan mı?"

"Büyük bir isyan... Çok büyük bir isyan! "

**

Üç gündür kalenin önde gelenleri liderliğinde oylamalar yapıldı; tartışmalar, atışmalar, kavgalar... Banu her zamanki yerindeydi, bedenine sardığı siyah şalının uçları yerleri süpürürken gözleri kapıdaydı. Söylenenleri duymuyor, kaçamak bakışları görmüyordu. Gözlerindeki nemin sebebiyse yas değil bekleyişti. "Bu daha ne kadar sürecek?" diyerek söylendi ihtiyar meclisinden biri, aksakallarını ovuşturdu sıkıntıyla. Diğeri başını salladı, bıkkındı. Büyük demir kapı açıldığında bıçak gibi kesildi gürültüler; ayak sesleriydi büyük salonu dolduran ve gözlerinin feriydi her adımından savrulan saçları Babek'in. Oturduğu yerden doğruldu Banu. "Babek!" dedi Zeynel bin Abban sevinçle. Tahta büyük masanın hemen önündeki üç adaysa öfkeyle birbirini süzdü. Babek, Zeynel bin Abban ve diğerlerini başıyla selamlayıp tam ortasında durdu salonun.

"Babek!" dedi bu kez Ahmedi. Adaylardan biriydi, son döneme ce gelmişken bir büyük uçurumdu sanki Babek.

"Ahmedi..." dedi Babek tok sesiyle.

"Oy kullanmak için mi geldin?" diyerek sordu Ahmedi, yine de bir umuttu. Sadece gülümsedi Babek.

"Hayır, kalenin lideri olmaya geldim..." Banu'nun içinde coşan bir nehirdi gözlerinden taşan ve parmaklarıyla sildi birkaç damlayı, omuzları daha bir dikti. Ahmedi'nin kahkahası salonu doldurdu, bir tek kişinin bile ona eşlik etmemesiyle bozuldu; gülüşü bir kar tanesiydi, eriyip yok oldu. "Şeyh Cavidan'ın vasiyetidir; kaleyi ondan sonra Babek'in yönetmesini istedi, şahidim. Başka şahitler de var!" dedi keskin sesiyle Hayyam. Fısıltılar doldururken her yeri:

"Sözle olmaz! Aksini iddia edenler her zaman çıkacaktır! Mesela ben! Böyle bir söz duymadım, üstelik ben bu kalede doğdum, o ise sonradan geldi. Aday bile olamaz..."

Banu ayağa kalkıp: "Vasiyet yazılıdır!" dedi. İnce sesi bir bahar meltemi gibiydi.

"Yazılı mı?" dedi endişeyle Ahmedi. Banu parmaklarının arsında sıkıca tuttuğu vasiyeti Hayyam'a uzattı, yaşlı adam titreyen elleriyle aldı ve okuduktan sonra: "Evet, onun yazısı ve mührü..." Yeniden uğultular doldurdu salonu.

"Eğer bir yazılı vasiyet varsa neden üç gündür bunu bizden gizledin?" diye bağırdı Ahmedi.

"Ben Bezz Kalesinin Hanımıyım ve sen hem konuşmana hem de ses tonuna çok dikkat et Ahmedi." Sesi yankılandı Banu'nun salonun taş duvarlarında ve kılıçtan keskindi hem sözleri hem bakışı.

"Bunda bir iş var..." diyerek söylenirken Ahmedi.

"Bir kez daha bana hakaret edecek olursan seni zindanda çürütürüm!" diye haykırdı Banu ve Ahmedi'yi susturmaya yetti. Hayyam yorgun ayaklarıyla büyük ahşap masanın önündeki üç merdiveni çıktı ve giysilerini düzelterek: "Şeyh Cavidan'ın sözlü ve yazılı vasiyeti gereği Babek Hürremi bundan böyle Bezz Kalesinin Şeyhidir! Kalenin Hanımı onaylar mı?" diyerek Banu'ya

baktı. Çoktan ayağa kalmıştı Banu ve başını eğerek: "Şeyh Cavidan'ın sözlü ve yazılı vasiyeti gereği Babek Hürremi bundan böyle Bezz Kalesinin Şeyhidir!" dedi. Herkes ayağa kalktığında yanına çağırdı Babek'i Hayyam ve sol elini tutup havaya kaldırıp: "Bezz Kalesinin lideri, şeyhi, sahibi: Babek Hürremi!" dediğinde herkes adını tekrarladı ve saygıyla önünde eğildi.

**

Kale halkının meraklı gözlerle kendisini süzmesine alışık değildi, Hayyam hemen yanında, diğer meclis üyeleriyse ardındaydı.

"Sanki beni tanımıyorlar?" diyerek gülümsedi Hayyam'a.

"Artık başka birisin Babek! Artık onların liderisin..."

"Değişen ne ki? Dün olduğundan daha farklı biri miyim?" diye sordu.

"Elbette, lider olmak seni bir anda bambaşka biri yapar! Hele de..."

"Neden fikrimi değiştirdiğimi merak etmiyor musun?" diye sordu Babek.

"Sanırım, biliyorum..." diyerek iç çekti Hayyam, gözlerini kaçırarak ve:

"Biliyor musun evlat hayat ilginçtir. Seni bir şeylere hazırlar, senin hayal bile edemeyeceğin bir yere getirmek içindir her şey. Hiçbir şey sebepsiz değildir, küçük hesaplarımız, küçük hayallerimiz büyük bir planın parçasıdır sadece ve bunun ne olduğuysa ancak gerçekleştiğinde görülebilir. Bu kaleye geldiğin günü hatırlıyorum, sonrasını..."

"Bunu kadere mi bağlıyorsun yani?"

"Olasılılıklar diyorum; sebepler ve sonuçlar... Sende bir ışık vardı, hep vardı. Güneş gibidir, asla gizleyemezsin, sende büyük işler yapacak bir yürek var Babek. İstediğin kadar

sorumluluklarından kaç-kaçtın, inkâr et-ettin, reddet... Sonra ne oldu?"

"Ya yanılıyorsan, yanılıyorlarsa? Ya bir felakete dönüşürse her şey, cennetin kapısını aralamak isterken cehennemin ortasında kalırsak?"

"Risk almayan hiç kimse başarılı olamaz, ancak cesur adamlar büyük risk alırlar."

"Belki de bir kumar, üstelik masaya koyduğun hayatlar, masaya koyduğun kan! Ağır bir bedel değil mi? "

"Kazanmayı umduğun şey ne peki?

"Özgürlük ve adalet..."

"Bence iyi bir ölüm, ölmek için daha iyi bir gerekçe var mı? Uğruna ölünebilecek ne var ki? Belki aşk?" dediğinde Hayyam gözlerini kaçırdı Babek ve gülümsedi Hayyam.

"Beni destekleyecekler mi bilemiyorum, peşimden gelecekler mi?" dedi sesi boğuk, gözleri buğulu.

"Sana inanırlarsa, sana güvenirlerse peşinden ölüme bile giderler!"

"İstediğim bu değil! Biri için değil, benim için değil! Yanlış bir şeyler var, sanki bir delik ve gitgide büyüyor, derinleşiyor... Savaşsız bir dünya bu kadar zor mu? Paylaşmak bu kadar imkânsız mı? Neden doymuyor insan?"

"Bu yaradılışımızda var! Sana anlatmaya çalıştığım şey bu aslında. İnsan bir olasılık! Bir yanı acımasız, hayvani, vahşi... Bir yanıysa ilahi! Savaş insanın içinde, aklında, kalbinde... İşte bu yüzden cesaret önemli, bu riski alabilmek! Ne olacağını, ne olabileceğini bilememek ama vazgeçmemek!

"Büyük bir isyan planlıyorum Hayyam, çok büyük bir isyan!" dedi fısıltıyla. Derindi soluğu Hayyam'ın gözleri dağların zirvesinde.

"Yaşam dediğin şey bir döngü, bir çember... Birbirini takip eder iyilik-kötülük, acı-mutluluk, yükseliş ve çöküş! Bunu asla durduramazsın, iki şeyi: Yükseliş ve çöküş. Bir avcı gibi izleri takip etmelisin, suyu izlemelisin. Nereye aktığına, nereye gittiğine! Çok fazla acı var, haksızlık var. Ama çok güçlüler Babek. Çok güçlüler... Çok fazlalar!"

"İnsanları örgütlemenin bir yolunu bulmalıyım, tek tek değil, küçük gruplar değil! Bir olmalı, bütün olmalı. Bu topraklarda yaşayan herkesi hangi ırktan, inançtan olduğunu sorgulamadan tek bir amaç için bir araya getirmeliyim! Özgürlük için, adalet için! Gelecek için!"

**

Bronz aynanın karşısındaydı; saçlarını parmaklarına dolayıp omuzlarından arkaya attı ve yüzüne tenini daha da beyazlatan bir krem sürdü. Yatağın üzerine serili kızıl giysisine bakıp gülümsedi Banu. Ilık rüzgâr perdeleri havalandırdığında bir garip hisle balkona yöneldi, ilk baktığı yerdi, meydanın hemen solundaki büyük çeşmenin yanındaydı Babek. Yüzünü aydınlatan gülüşüydü aklını başından alan.

**

Aslan başlı çeşmenin buz gibi soğuk suyuydu avuçlayıp yüzüne çarptığı ve tüm bedenini saran bir serinlikti esip giden bir yelin eşliğinde. Zeynel bin Aban gülümseyerek ve heyecanla yaklaştığında gülümsedi: "Nerelerdeydin?" diye sordu Babek.

"Sabahtan beri koşuşturma. Neyse ki her şey yolunda!" diyerek Hayyam'ın omzuna dokundu omzuyla. Bir gariplik olduğunu sezdi ama neydi? Kaçamak bakışları, birbirlerini süzüşleri ve yüzlerindeki gülüşün başka bir anlamı olmalıydı! Kısık gözleriyle diğerlerine baktı ve diğerlerine. Meydan her zamankinden kalabalıktı, anlamsız bir koşuşturma dikkatini çekti, sanki bir şeylere geç kalmışçasına hızlıydı adımlar.

"Ne oluyor? İnsanların bu..." Henüz tamamlayamadan sözünü.

"Ah, bunlar en güzel heyecanlar..."

"En güzel heyecan?"

"Düğünler her zaman güzeldir? Hele de baharlarda!" diyerek kesik bir kahkaha attı Zeynel bin Abban.

"Kim evleniyor? Tanıyor muyum?" diyerek gülümsedi Babek. Donuk bakışlarıydı yüzlerinde bir kaleydi, gülüşü duvarlarına çarpıp yok oldu, "Ne?" diyebildi.

"Şaka yapıyor, bizimle eğleniyor!" dedi bu kez arkalardan biri. Gülüşmeler kısa sürdü.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" dedi sonra biri sesi sertti.

"Neden bahsettiğinizi gerçekten anlamadım! Kimin düğünü bu?"

"Elbette, senin düğünün!" diye bağırdı biri sabırsızca.

Babek'in kahkahası meydanı doldurdu, sonra sadece kendisinin güldüğünü fark edip sustu ve tam bir şey söylemeye hazırlanırken Zeynel bin Aban:

"Bezz Kalesinin yeni liderisin, kalenin dul hanımıyla evlenmek zorundasın! Bunu bilmiyor olamazsın değil mi?" diyerek kollarını iki yana açtı.

"Saçmalık bu!" diyerek yeniden gülümsemeye hazırlansa da Babek, yüzlerindeki sert ifade ona engeldi.

**

Meşaleler yakılıydı ve şarkılar söyleyip dans etti insanlar... Çocuklar etrafta koştururken birbirini süzen genç kızlar ve delikanlıların tatlı heyecanıydı kalabalıkta gizlenen, "Bunu biliyordun değil mi?" diyerek hafifçe eğdi kafasını Bebek. Hemen yanındaki ipekli kumaşlarla süslü koltuktaydı Banu, kolları iki yana dayalı

ve kızıl giysileri parmak uçlarındaydı. Yıldızları kıskandıracak kadar parlak bir ışıltı gözlerinden saçıldı etrafa. Gülüşü akşam yeliydi, sesiyse bir kelebeğin kanat çırpışı kadar yumuşaktı: "Sen bilmiyor muydun?" dedi. Gözlerine bakmamayı tercih etti dans eden, eğlenen ve onları kutlayan insanlardan ayırmamalıydı gözlerini ve gülücükler saçmalıydı geceye.

"Yazılı bir vasiyet yoktu değil mi?" diye mırıldandı Babek.

"Bunun artık bir önemi yok!" diyerek gülümsedi Banu.

"Bu sadece geçici bir durum! Bunu kafana sok! Bu saçmalığa en kısa zamanda bir son vereceğim!" dedi öfkeliyken gülmek ne zordu, onu selamlayan birilerine gülümsedi.

"Geçici bir durummuş..." diye mırıldandı Banu bir mücevher gibi parladı gülüşü. Sesler bir anda kesildiğinde meşaleler söndü, uğultular kesildi ve meydanı boşalttı herkes, bir davul sesiydi, kalbinin göğsüne vuran. İnce uzun dalların ucu alevliydi, beyaz giysileriyle geceye ay gibi doğarken genç kızlar adımları narindi. Güçlü kollarıyla taşıdı kalenin delikanlıları geniş bir tepsinin üzerindeydi siyah öküzün kafasını ve çiçekler saçılmıştı etrafında en güzelinden. İncecik bir kızdı elindeki hasır sepeti koluna takıp gülümseyerek yaklaşan ve Banu ayağa kalktı. Gözlerinde taşan en mutlu gününün sevinç damlalarıydı. Bir hazineyi kucaklarmış gibi aldı kızın elinden sepeti ve yanaklarından öptü onu. Delikanlılardı Babek'in etrafını saran ve muhafızlarıydı öküzün etrafında tur atarken ona eşlik eden. Alkış sesleri ve coşkulu tezahüratlar yükseldiğinde göğe Banu'nun önünde durup diz çöktü. Alevler yüzünde parlarken sıcacıktı damarlarından akan kan ve gözlerinde kaybolmayı diledi sonsuza dek. Defneyapraklarını saçarken etrafında etekleri uçuştu giysisinin.

"Ben Banu, hayatım hayatındır, ömrüm senindir! Bedenim, ruhum, kalbim senindir! Son nefesimi verene dek yanımda olasın, son nefesini verene dek kocamın yanında olayım!" Son

defneyaprağını saçana kadar tekrarladı Banu. Boş sepeti genç kıza uzattığında Babek ayağa kalkmıştı, bakışındaki ışıltı güneş gibi doğdu karanlığa, dudaklarından dökülen sözlerse bir şelale gibi aktı ruhuna: "Ben Babek Hürremi. Bedenim, ruhum, kalbim senindir! Son nefesimi verene dek yanımda olasın, son nefesini verene dek karımın yanında olayım"

**

Kapıyı kapattığında bir süre öylece kaldı, Avucu tokmağa yapışmıştı sanki gözlerini bir an bile ayırmadı Banu. Nefesi kesik, tüm bedeni titredi heyecandan. Çiçeklerden yapılma bir taç takılıydı başında ve usulca düzeltti, yüzünü dönmesini bekledi. Bakmaya doyamadığı gözlerinde kaybolmaya sabırsızdı. Ve nihayet yüzünü döndüğünde çatık kaşları değildi görmeyi umduğu, şakaklarında kabaran bir damar ve bir hançer gibi keskindi boş bakışı ve soğuk bir rüzgârdı nefesi yüzüne çarpan: "Neyin peşindesin?" dedi Babek.

"Ben..." Kopan kolyesinden yerlere dağılan inci taneleriydi kafasının içinde uçuşan düşünceler. Ne demeliydi? Ne diyebilirdi ki?

"Senin... Hep senin..." demek istedi, sadece senin.

"Bu saçmalığa bir son vereceğiz, birkaç gün sonra evine dönmek istediğini söyleyeceksin ve boşanacağız!"

"Benim evim burası!" diyebildi. Onun yanıydı, o nerdeyse evi ordaydı.

"Banu!" diyerek dudaklarını ısırdı Babek öfkeyle. Kulağı kapıdaydı, gitmelerini bekliyor olmalıydı.

"Artık bir engel..."

"Neye engel? O engel miydi? Onunla evlenen sendin! Kendin istedin! Onun karısı oldun, şimdi hiçbir şey olmamış, yaşanmamış

gibi benim karım mı olacaksın?" Sesi en hoyrat rüzgârlardan sertti yüzüne çarpan.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun! Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Sana söyledim, seninle cehenneme bile gelirim dedim, ama sen bana başka bir seçenek bırakmadın!"

"Sakın! Sakın!" Parmağını sertçe yüzüne salladı Banu'nun ve hışımla çıktı odadan. Çarpan kapının yankısıydı kulaklarını sağır eden ve yığıldı yere gözyaşları boynunu ıslatırken. Boğazında tutsak hıçkırıklara direnmedi bu kez. Bacaklarını karnına yaklaştırıp iç çekti, yüzündeki yaşları temizledi sonra, yatağın üzerine serpilmiş çiçeklere kaydı gözleri ve yeniden hıçkırıklara boğuldu. Sonra kızdı kendine, yeniden sildi yaşlarını, burnunu çekerek: "Senden vazgeçmeyeceğim Babek, senden asla vazgeçemeyeceğim. Ömrümün sonuna kadar beklemem gerekse bile umurumda değil, umurumda değil! Senden vazgeçmeyeceğim! Hiçbir yere de gitmiyorum, evim de burası, kocam da sensin! Beni seviyor, biliyorum. Sözleri pek öyle değil tabi, kızgın ama beni seviyor. Bunu biliyorum. Biliyorum, biraz beklemek gerekecek, bir yol bulurum, mutlaka bulurum. Bulacağım. Bir süre uzak durmalıyım, ya da durmamalıyım. Yeterince uzak durdum, en azından artık bir yere gidemez, evet. Kale de, kale onun, kocamın! Kocam, benim kocam..." diyerek gülümsedi bu kez.

"Bedenim, ruhum, kalbim senindir" diyerek onun sözlerini tekrarladı.

EYLÜL 816
BAĞDAT ABBASİ SARAYI

Kaplanın kükremesi yanındakileri ne kadar korkuttuysa onu o kadar keyiflendirdi. Yüksek duvarların üzerleri arsız sarmaşıklarla sarılıydı ve yeşilin her tonuydu yapraklar. Kafese iyice yaklaştı ve hizmetlileri tuttuğu tepsiden iri bir et parçası alıp sabırsızca hırlayan kaplana doğru yaklaştırdı. "Efendim, yalvarırım bunu başkası yapsın..." dedi yaşlıca bir adam.

"Endişelenme Mashud... Bu kaplanı kucağımda büyüttüm biliyorsun..." diyerek gülümsedi Ebu İshak.

"Efendim, o yıllar önceydi, Unutmayınız onlar vahşi hayvanlar..." Yaşlı adamı umursamadan dikkatlice eti kafese, kaplanın ağzına uzatıp çekti, bir oyundu, tehlikeli bir oyundu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi; kanı damarlarından coşkuyla akarken kısacık bir andı bir bıçaktan daha keskindi sivri dişleriyle tek bir hamlede eti yakaladı kaplan. Ebu İshak'ın zamanlaması ve mesafesiyse muazzamdı. Küçücük bir hatada bileğini kaptırabilirdi.

"Buna bayılıyorum..." dedi. Tam olarak ne olduğunu sormaya cesaret edemediler. Tehlikenin onu bu kadar heyecanlandırmasına ise pek anlam vermediler.

"Ağabeyiniz, Halifemiz Me'mun Zotların üzerine bir birlik yollayacak, belki siz komuta etmek istersiniz efendim..." dedi Muhammed el Farras. Danışmanıydı.

"Onlar da kim?" dedi Ebu İshak. Bakışları boştu.

"Tuhaf bir kavim, yerleşik değiller..."

"Çingenelerden bahsediyorsun!" diyerek gülümsedi Ebu İshak.

"Ne o ciddiye mi aldın? Zotları bilmediğimi mi sandın? Sence bu topraklarda neler olup bittiğini bilmiyor muyum? Her şeyi biliyorum Muhammed, her şeyi. Ama ne bilip bilmediğimi hiç kimse bilmiyor! Anladın mı?" Öyleydi, çözülmesi, anlaşılması zordu. Tuhaf zevkleri vardı, ne zaman ne yapacağı kestirilemezdi. Aklını okumaksa neredeyse imkânsızdı. Bazen bir sabah yeli gibi yumuşak, bazen bir kasırgadan çok daha acımasızdı. Ebu İshak diğer kafese yöneldi ve o kaplana da irice bir et parçası verdi. Onları yerken izlemekten büyük bir zevkti. "Bu kadar yeter..." diyerek ellerini çırptı, ellerindeki tepsiyle bekleyen siyahî hizmetliler ufak adımlarla onu selamlayarak uzaklaştılar. Gözü çardaktaydı, biraz soluklanmak istedi. Niyetini anlayan muhafızlarından biri hemen bir diğerine göz kırptı ve kısa sürede o henüz çardağa varamadan iki dev palmiye yaprağını taşıyan hizmetliler çardağın ipek perdelerinin yanından yerlerini aldılar. Geniş uzun bir koltuktu, mavinin her tonundan sedefli ipliklerle işlenmişti üzeri, çimenlerin üzerine atılan deve derisinden bir halı ve hemen ortasındaki alçak bacaklı geniş bir sehpanın üzerindeki bronz tepsiyse meyvelerle süslüydü. Elini uzatması yetti, altın ibrikten boşaltti suyu kâseye bir muhafız ve bir solukta içti. Tam koltuğa oturacakken beyaz mermer sütunların arasındaki gölge dikkatini çekti. Yaklaşan Ebu Bekr bin Sarraf'dı. Bembeyaz dişleriyle gülümsedi Ebu Bekr bir kavak ağacı gibi ince ve uzundu bedeni, beline doladığı yaldızlı kuşaksa gevşekti.

"Ah, sevgili dostum..." diyerek kollarını açtı Ebu İshak. Bir bakışıyla diğerleri uzaklaştı, arkadaşıyla yalnız kalmaktı niyeti. Oturdular, su değil istediği şaraptı, hemen getirildi.

"Bu kara gözler neyi gizliyor?" dedi Ebu İshak.

"Heyecan..."

"Nasıl bir heyecan?" Sabırsızdı.

"Yasadışı bir heyecan..." diyerek katılarak güldü Ebu Bekr. Çok fazla uzatmak tadı kaçırabilirdi; ne sabırsız olduğunu iyi bilirdi. Sonrasıysa tahmin edilemezdi:

"Bu gece büyük bir dövüş var... Bunu görmek isteyeceksin, görmelisin..."

"Nerede?"

"Bağdat'ın arka sokaklarında..."

"Bu yeni bir şey değil, Dmaşk'ta defalarca şahit oldum!"

"Böylesini değil... Şöhreti her geçen gün artan biri var, yenilmez biri. Hiç yenilmedi!"

"Herkes bir gün yenilir..."

"Silahsız dövüşüyor, mızrak, kılıç, bıçak..."

"Elleriyle mi?"

"Ve birden fazla kişiye..."

"Adı ne?"

**

"Aşnas!" diye seslendi karısı. Çocukları etraftaydı, kadının gözlerinden saçılan pırıltının sebebiyse öfkeydi. Tulumbadan çektiği su dolu kovayı başından aşağıya boşalttı, başındaki sabun köpüklerinde tamamen kurtulduğundan emin olunca başını dikleştirip gülümsedi.

"Söz vermiştin..." dedi kadın. Gözleri yeni tıraş ettiği başındaydı kocasının.

"Baba, baba..." diyerek birbirlerine işaret edip kazınmış başını, gülüştü çocukları.

"Çocuklar, bize izin verin" diyerek bahçenin diğer yanına yolladı kadın. Bakışları hala öfkeliydi; bu Aşnas'ı keyiflendirdi. Yaklaşıp örgülü saçlarını parmaklarına doladı, gözlerini bir an bile ayırmadan.

"Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun? " dedi Aşnas.

"Yapma o zaman, bir evimiz var, artık köle değiliz, buna gerek yok! Dövüşmene gerek yok"

"Her zaman daha fazlasına ihtiyacımız var; çocuklar büyüyor..."

"Onların babalarına ihtiyacı var."

"Evet, babalarının ona ve annelerine bakması gerekiyor" diyerek burnuna dokundu.

**

"Gerçekten çok iyi dövüştüğünü söylüyorlar. Bir Türk!"

"Köle mi?" diye sordu Ebu İshak arkasına yaslanarak.

"Artık değil! Özgürlüğünü kazanmış, Türk mahallesinden... Daha önce böyle dövüşen biri olmadığını söylüyorlar!"

"Nasıl? Ne yapıyor ki?"

"İzlemelisin... İzlemeliyiz! Bu gece..."

**

Ay tepede yükselirken arka mahallerde gün yeni başlıyordu. Sokaklarda kandillerin ışığında büyüyen gölgeler ve fısıltılarsa gizem doluydu. Ata arabasının durdurulmasını istedi: "Efendim, bunu yapmayınız. Bu hiç uygun değil. Sanki sıradan bir Bağdatlı gibi..." derken yaşlı adam Ebu İshak pelerininin kapüşonunu çoktan başına geçirip kapıyı aralamıştı. "Merak etme..." dedi sadece. Muhafızlarıysa sokağın dört bir yanına dağıldı, tetikteydiler. Köşe başında beliren ve bir servi ağacını andıran gölgeyse Ebu Bekr idi.

"Hazır mısın?" dedi iyice yaklaştığında.

"Umarım buna değer!"

**

Geniş bir kuyunun ağzı gibiydi, etrafı bir adımı geçmeyen alçak bir duvarla örtülüydü. Taş geniş merdivenler birkaç sıra yükseldi. Bağırtılar geceyi doldururken seyirciler sabırsızdı. Meşaleler özenli yerleştirilmiş, ışığı dövüş yerini daha da bir aydınlatmıştı. İnsanlar tıkış tıkıştı ve hiçbirinin bir şikâyeti yoktu. Etraftaki mızraklı muhafızlarsa çıkacak bir taşkınlığı önlemek için hazırdı. Kalın eskimiş keten perdeyi aralayarak içeri girdi Ebu İshak. Merakla insanları izledi, bahis başlamak üzereydi; insanlar sabırsızdı. Ebu Bekr'in önceden ayarladığı belli olan yere geçtiler, daha sakindi. Heyecan vericiydi, yine de etraftaki pis kokudan rahatsız oldu. Oval bir davula vuran tokmağın sesi diğerlerini susturdu. "İşte, başlıyor..." dedi heyecanla Ebu Bekr. Kalabalığın arasından bir şerit gibi açıldı ve farklı yönlerden gelen iki dövüşçü meydana atladı. Gövdeleri çıplak ve parlaktı; yağlanmış olmalıydılar, bellerinden sıkıca bağlı pantolonların boylarıysa diz altındaydı.

"Hangisi?" diyerek merakla sordu Ebu İshak.

"O en son çıkacak, önce başkaları!" dedi Ebu Bekr. Beklemeyi bilirdi, hele de buna değecekse. Tam üç dövüş izledi; tam da sıkılmaya başladığında

"Of" dedi ve o anda her yer bir anda karardı. Sessizlik yerini ıslıklara bıraktığında tok sesiyle konuşmacı haykırdı:

"Biliyorum, hepiniz bu anı bekliyorsunuz! Bu iki dövüşçü, bu iki yenilmez dövüşçü! Biri kazanacak, ama hangisi?" Alkışlar ve tezahürat yükseldi; meşaleler çoğaldı.

"Ve işte... O bir Berberi, bir çöl aslanı, bir yenilmez savaşçı: Al Barbar!" dediğinde çığlıklar öylesine coşkuluydu ki Ebu İshak kulaklarını elleriyle kapatmak zorunda kaldı.

"Bağdat'ta neler oluyor?" diyerek gülümsedi ve merdivenlerden inen mızraklı adama baktı. Siyahî derisi parlaktı, bedeniyse bir çelik gibiydi, kaslı kolları ve sert adımlarıyla uçarcasına atladı dövüş alanına ve bir kumlu toprak havalandı; dizlerinin biri kırık diğeri yay gibi esnekti. Doğrulup başını eğdi hafifçe. Kısacık saçları düğüm düğümdü.

"Ve işte... O an! O bir Türk. O bir Kurt, o yenilmez bir savaşçı: Aşnas!" ve yeniden çığlıklar yükseldi. Sanki daha coşkuluydu, her yer adıyla inledi:

"Aşnas..."

"Aşnas..."

"Aşnas..."

Kafası ay gibi parlaktı; yüzü gibi. Sertti yüz hatları ve boynu kalındı. Pek uzun boylu sayılmazdı ama gövdesi ve taşı döven sert ayaklarıyla bir dev gibiydi gölgesi. Yürüyüşündeki sakinlik ilham vericiydi. Bir kurt gibi atıldı meydana, dizleri kırıktı; hemen doğruldu. Sol elinin başparmağını alt dudağında gezdirdi ve kalabalığa baktı; sesler yükseldi: "Aşnas..."

"Aşnas..."

"Aşnas..." Aldırmadı, alışıktı; göz ucuyla diğer dövüşçüye baktı. Elindeki mızrak sanki bedeninin bir parçasıydı, ellerinde, parmaklarının arasında, omuzlarında çevirdi, sesi rüzgârın ıslığıydı. Sadece gülümsedi Aşnas, daha çok dalga geçer gibi. Davul sesleri çoğaldı, konuşmacı hızla diğer tarafa kaçtı. Nefesler kesildi; son bir tokmak sesi yankılandı ve sessizlik kapladı yeniden her yeri. Al Barbar bu kez daha dikkatliydi; mızrağın ucu Aşnas'ı işaret etti, kaçamaktı vuruşları, bir oyundu. Aşnas ise öylece hareketsizdi, gözleri Al Barbar'daydı. "Onun kazanacağına emin misin? Berberi çok kıvrak..." dedi Ebu İshak: "Üstelik silahsız" Gözü Aşnas'taydı. Tam da o anda saldırdı Al Barbar, mızrağın sivri ucu

gecede parlarken sadece bedenini çevirdi Aşnas, adım atmasına bile gerek kalmadan mızrağı tam ortasından tutup döndürdü ve kendi etrafından tam bir dönüş yaparak Al Barbar'ı fırlattı. Neredeyse üç adım öteye düşen Al Barbar mızrağının Aşnas'ın elinde olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

"Aşnas..."

"Aşnas..."

"Aşnas..." diye haykıran kalabalık moralini bozdu Al Barbar'ın ve hemen yerden kalkıp üzerine saldırdı. Aşnas mızrağı yere fırlatıp yüzüne okkalı bir yumruk attığında yere serildi. Öylesine sertti ki yumruğu sesi tüm kalabalığı susturdu. Al Barbar yerdeydi, öylece hareketsizdi. İnsanlar kalkmasını bekledi, ama hiç hareket yoktu. "Ne yaptı? Mızrağı elinden nasıl aldı?" Ebu İshak şaşkındı. Her şey o kadar hızlıydı ki anlamak olanaksızdı. Ebu Bekr de şaşkındı. Yakalanamayacak kadar kısa bir andı, sonra o yumruk ne kadar hızlıydı ve nasıl bu kadar etkiliydi. Birkaç görevli alana inip Al Barbar'ı kontrol etti; Aşnas sanki hiçbir şey olmamışçasına sakindi; hatta sıkıldığı bile söylenebilirdi.

"Yaşıyor..." dedi biri. Bu iyiydi; ölmesini istemezdi. Zaten öldürücü bir yumruk da değildi; diğerleri bunu bilmese bile. Konuşmacı yanına gelip sol kolunu kaldırdı ve adını haykırdı:

"Aşnas..."

"Aşnas..."

"Aşnas..." İnsanlar coşkuyla onun adını haykırırken Ebu İshak'ın gözleri Aşnas'taydı: "Onunla tanışmak istiyorum..." dedi ve ayağa kalktı.

**

At arabasının kapısını açan muhafıza baktı göz ucuyla ve içeri girdi. Ebu İshak sol elini uzatıp oturmasını istedi, gülümseyerek. Kısık gözlerle ona baktı, tavan basıktı ayakta durmasına da

olanak yoktu. Oturdu. "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Ebu İshak. Sadece başını salladı Aşnas.

"Merak ediyorum, yani her şey çok hızlıydı! Tam olarak ne yaptığını anlayamadım" Kahkahası keskindi Aşnas'ın rahatlığıysa fazla cüretkâr. Biraz bozuldu Ebu İshak ama çabuk toparladı.

"Ah, bu bir sır mı?" diye sordu.

"Zamanlama! Zamanlaman iyiyse kazanırsın!"

"Sadece bu kadar mı?"

"Hız, zamanlama ve güç! Kontrol etmelisin. Bedenine hükmetmelisin, çok çalışmalısın. O kadar çok çalışmalısın ki artık aklın kollarına, bacaklarına, adımlarına emir vermesine gerek kalmasın. Onlar bilmeliler..."

"Bir dövüşçüden beklenmeyecek kadar bilgece..." dedi Ebu İshak.

"Ben bir dövüşçü değilim, bir bilge de değilim! Ama sıradan bir adam da değilim..."

"Seni sevdim Aşnas. İlginçtir, herkesi kolay kolay sevmem!" Bu kez başını eğdi Aşnas ve onu selamladı.

"Başka bir sorunuz var mı?" dedi Aşnas.

"Evet!" dedi arkasına yaslanarak Ebu İshak ve ekledi: "Benim baş muhafızım olur musun?"

NİSAN 817,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Ihlamur ağacından yayılan baygın kokuya sevdalıydı kuşlar ve yaprakların arasından süzülen ışık göz alıcıydı. Toprağın kokusunu çekti içine, kale duvarlarından sızan cılız otlardı rengârenk çiçeklerler süslenen ve tulumba sesleri karıştı şen çocuk kahkahalarına. "Bu ara ne çok ziyaretçimiz var!" dedi Esmira uzaktan bir kuş bakışıydı meydandakilere. Banu'nun gözü Babek'teydi. Gülüşünün mührüydü sol yanağındaki gamzesi. Hülyalı bakışlarını birkaç adım ötesindeki kadın yok etti. "Şu kadını tanıyor musun?" diyerek sordu Esmira'ya. Ufak tefek ve biraz da kiloluydu.

"Arsız bir şey..." diyerek yüzünü buruşturdu Esmira.

"Gözünü kocamdan ayırmıyor... Bu ilk de değil..." Kadının yüzündeki yılışık gülüş ve gözlerindeki sinsilik tüm sabah keyfini kaçırmaya yetti.

"Ona güldü..."

"Kim?"

"Babek!"

"Gerçekten mi?"

"Bilemiyorum, belki de yanındaki çocuklara, emin değilim! Bir anlıktı." Gözleri Babek'deydi, diğerleriyle konuşuyordu ve pek kadınla ilgilenir bir hali yoktu, ya da var mıydı? Gözleri o ve kadın arasında gidip geldi defalarca.

"Bence çocuklara güldü, çocukları çok seviyor. Ona bir çocuk vermelisin... Yoksa ?"

"Ne yoksa?"

"Olmuyor mu?"

"Esmira çocuk olması için sevişmemiz gerekiyor!" diye gürledi Banu.

"Daha önceki kocandan da olmadı..."

"Çünkü o yaşlı bunakla da yatmadım!" Gözü hala Babek'te ve kızdaydı. "Bir böceğe benziyor, ne çirkin bir kız."

"En tehlikelileri bunlardır..."

"Nasıl yani?"

"Ummadığın taş baş yarar Banu, kocama musallat olan kadını hatırladın m?"

"O işi hallettik..." diyerek gülümsedi Banu. "Bu bir savaş stratejisi Esmira. Birini yok et, diğerleri korkacaktır..." Kahkahalarla gülmeye başladılar...

"Banu..."

"Ne?"

"İki koca aldın ama hala şey..." Sözünü tamamlayamadı Esmira, Banu'nun bakışı soğuk bir rüzgâr gibi çarptı yüzüne hemen

toparlanıp: "Bence endişelenilecek bir şey yok, Babek'in pek umurunda değil gibi görünüyor..."

**

"Gerçekten çok yakışıklı bir adam... Karısıysa soğuk, buz gibi... Onun gibi bir adamın neden bu kadınla evlendiğini anlamak zor, çok uzun süreceğini sanmıyorum bu evliliğin..." derken yanındaki kıza Banu'nun gölgesiydi yüzüne düşen bir kara bulut gibi.

"Yabancı topraklarda, hele böyle bir kalede ağzından çıkan her söze çok dikkat etmeli insan! Her an sarp kayalara çarpıp, uçurumlarda savrulabilir çünkü! Özellikle de aklı kıt, böcek suratlı kadınlar!" dedi Banu. Esmira ve diğer dört kadın hemen arkasındaydı; taş bir kale gibiydiler; öfkeli bakışlarıyla korku saçan muhafızlarıydı.

"Tanışmadık, sanırım adın Banu" diyerek gülümsedi kadın.

"Banu Hanım! Bezz Kalesinin Hanımı!" Yüzündeki gülüş bir anda yok oldu kadının, onu ürkütmüş olmak fikri bile içine su serpti.

"Ben..."

"O küçük aklından neler geçirdiğini biliyorum, şunu bil sadece. Birkaç gün sonra defolup gideceksiniz, o zamana kadar seni kocamın etrafında görmeyeceğim. Ona baktığını görmeyeceğim. Çünkü ona bir kez daha baktığını görürsem o gözlerini oyarım! Anladın mı?"

**

"Bu sabah her zamankinden daha neşelisin..." dedi Anuş Banu'yu süzerek. Gözlerindeki ışıltı bir başkaydı.

"Sanırım bahar yüzünden!" diyerek balkonun korkuluklarını kavradı elleriyle. Dağ kokusu bir başkaydı, kışın ayazından

çıkan kuru dallar ve çiçekler her zamankinden daha cesurdu yarını düşünmeden kokularını saçarken. Kollarını iki yana açıp gözlerini kapadı, süzülüp kirpiklerinden içine doğan güneşin sıcaklığıydı ruhunu ısıtan. Kapı üç kez tıklatıldığında Anuş sert ve kalın sesiyle: "Evet..." diyerek içeri girdi. Kapıda beliren delikanlı mahcup gözleriyle başını uzattı ve bekledi, Anuş ağır adımlarla yanına gitti, döndüğünde sesi daha yumuşaktı: "Seni görmek istiyormuş..." dedi.

"Biraz beklesin!" diye mırıldandı Banu.

"Hemen demiş..." derken Anuş Banu'yu süzdü.

"Sence bu giysi nasıl?" diye sordu yaşlı kadına Banu.

"Güzel, belki bir düğme daha açılabilir!" diyerek gülümsedi Anuş toz yeşili ipekli giysisine bakarak göğsündeki düğmeden birini daha açtı.

"Kesinlikle..." derken gözleri parladı Banu'nun ve saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Anuş yaklaşıp saçlarını parmaklarına dolayıp ensesinde topladı ve: "Bu güzel kuğuyu gizlemeyelim..." dedi boynuna bakarak ve komodinin üzerinden aldığı taşlı bir tokayla tutturdu saçlarını.

"Parfüm sürmeli miyim?"

"Gardenya, beyaz!"

"Tamam..." deyip derin bir nefes aldı Banu ve:

"Hadi artık bekletme!" dedi Anuş küçük parfüm şişesinden parmaklarına sürdüğü kokuyu Banu'nun boynuna ve kulaklarının arkasına dokundurdu. Birkaç damla da saçlarına attı mı tamamdı.

**

Kapıyı aralayıp içeri girdiğinde masanın başındaydı; mektup yazıyor olmalıydı, başı eğikti hafifçe çenesini kaldırdığında sert

bakışlarını daha da derinleştiren çatık kaşlarıydı onu selamlayan. Bu haline bayılıyorum diye geçirdi içinden, her haline bayılıyorum. En sevdiğiydi beyaz gömleği ve kolları dirseklerine kadar sıvalı, saçları omuzlarındaydı. Babek arkasına yaslandı, kısık gözleriyle onu süzdü ve ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçip yaslandı, kolları her zamanki gibi göğsünde birleştiğinde biraz daha yaklaştı Banu. Bir rüzgâr esmeliydi, kokusu sinmeliydi tenine, aklını başından almalıydı onun ve odayı dolduran bir meltemdi saçlarını savururken esip giden ve tüm odayı dolduran gardenya kokusuyla. "Teşekkürler Tanrım..." diye mırıldandı içinden. Etkilendiğini biliyordu, bakışları derindi, biraz doğrulmasından belliydi, bedeninde gezinen bakışlarını kaçırmasından ve boğazını temizleyip bir anda buz kesen sesinden: "Bu sabah misafirlerimizden birinin odasında, yatağında bir zehirli yılan, çok zehirli bir yılan..." dedi Babek, tamamlamasına fırsat vermeden Banu.

"Aman Tanrım... Bu nasıl mümkün olabilir? " Gözleri kocamandı, ellerinin dudaklarına götürdü.

"Ben de öyle düşündüm, nasıl mümkün olabilir?"

"Kim bu şansız adam..."

"Kadın!"

"Zavallı kadın, ruhu huzur bulsun..."

"Neyse ki son anda fark edip kaçmış."

"Ah, şükürler olsun..." Babek'in yüzündeki hiçbir ifadeyi kaçırmamak için kendisini süzmesi ne hoştu.

"Üstelik bir kaplan yılanı, ilginç değil mi?"

"Kim peki? Kimin odasında?" Bu ara Kale'de çok fazla misafir ağırlanıyordu.

"Gohar! Onu tanıyorsun sanırım..."

"Gohar?" diyerek tekrarladı Banu. "Hayır, tanımalı mıyım?"

"Bilemiyorum Banu, dün onu tehdit etmişsin!"

"Tehdit?" Gözleri kısıldı Banu'nun bir adım daha yaklaşıp bir an bile kaçırmadı gözlerinden.

"Bunu sana kim söyledi? Bakıyorum da çok samimi olmuşsunuz! Baksana sana gelip karına iftira atabiliyor!"

"O söylemedi, Ahmed'e söylemiş. Yılanı odaya senin bıraktırdığını da söylemiş..."

"Ve sen de o şırfıntıya inanıyorsun öyle mi?"

"Sadece soruyorum, o yılanı oraya sen mi koydun?"

"Hayır!" dedi Banu. Ne sesinde ne de gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Ama onu tehdit ettin?"

"Tehdit, bilemiyorum. Eğer kocama bir daha baktığını görürsem gözlerini oyarım dedim. Sence bir tehdit mi?" O kadar yaklaşmıştı ki Banu doğrulup uzaklaşmak istediyse de artık geçti. Banu:

"Elbette gözlerini oyacağımdan değil, ama maalesef onurumu korumam gerekiyor, kocam sürtüklerle fingirdeşirken...

"Fingirdeşmek..." Gözleri parladı öfkeden ve doğruldu oturduğu yerden.

"Ona baktığını gördüm, onu süzdüğünü. Dün! Sabahtı. Ne yaptığın umurumda değil, git kiminle istersen yat, kalk ama insanların içinde beni böyle aşağılayamazsın, anladın mı?"

"Kimseyi süzdüğüm falan yok, kızı tanımıyorum bile... Kim olduğunu bile bilmiyorum..."

"Ah, elbette biliyorsun. Bir haftadır izliyorum. Her an peşinde sürtük ve sürekli gülümseyip duruyor, herkesin gözü önünde

hem de. Bunu görmeyeceğimi mi sandın? Buna izin vereceğimi mi sandın? Beni böyle aşağılayabileceğine izin mi vereceğim?"

"Kimsenin seni aşağıladığı yok, misafirleri tehdit etmekle sen beni aşağılıyorsun!"

"Ayağını denk alsınlar yoksa kırarım anladın mı? Git, söyle sevgiline! Sakın benimle uğraşmasın, yoksa onu elimden sen bile kurtaramazsın! Tehdit mi? Al sana tehdit!"

"O benim sevgilim filan değil, sana söyledim. Kim olduğunu bile bilmiyorum..."

"Bu cesareti nereden buluyor peki? Misafir olduğu kalenin hanımına iftira atan bir fahişe..."

"Banu!"

"Ne? Yalan mı?"

"Kadının odasında yılanın ne işi var?"

"Bilemiyorum, belki de senden önce başka kadınların kocalarına göz koymuş olabilir, kimlerle yatıp kalktığını öğren, çember daralacaktır. Sonra yeniden konuşuruz! Söyle o şıllığa karşıma çıkmasın! Yoksa onu ellerimle boğarım!" deyip sırtını döndü adımları sertti, saçlarını savurarak uzaklaştı ki kokusu doldursun bir kez daha odayı.

"Sana söyledim, lanet olası kadını tanımıyorum bile..." diye bağırdı Babek. Banu, dönüp bakmadı ve kapıyı çarpıp çıktı; derindi soluğu. İçinde coşan bir denizdi öfke ve kayaları parçalayacak kadar sertti dalgaları kim boğacağı bilinmeyen. Giysisinin eteklerinden çekiştirerek indi merdivenleri, kalbinin atışı bir çığlıktı göğsünü yırtan ve kulaklarında uğuldayan. Yine de dar koridorlarda koşuşturan ve bedenine çarpan çocukların saçlarını okşayarak ilerledi. Mutfağın kapısına geldiğinde soluklandı, yemek kokularıydı buram buram kokan ve sabahın bu saatinde çekilmezdi, buhar selamladı ahşap geniş kapıyı araladığında.

Gözleri Esmira'yı aradı, buharların arasında: "Esmira!" diyerek seslendi. Kırık beyazdı üzerindeki giysi ve alnı terliydi, halinden pek de hoşnut olmadığıysa aşikârdı. "Banu..." diyerek fısıldadı yaklaştığında.

"Kadın yaşıyor, düşünebiliyor musun? Kaplan yılanından kurtulan bir yılan. Ah, o gerçek bir yılan!" diyerek söylendi sessizce.

"Bu mümkün değil..." Gözleri kocamandı Esmira'nın, yüzündeki şaşkın ifade Banu'yu daha da öfkelendirdi.

"Yaşıyor diyorum sana! Üstelik sürtük beni Babek'e şikâyet etmiş..."

"Aman Tanrım! Sana..."

"Ne bana? Babek bana ne yapabilir! Küçücük basit bir işti Esmira..."

"Gerçekten bir şeytan olmalı! Yılandan nasıl kurtulur..."

"Bir tanesini alıp biraz koparman gerekir, iç kısımdaki renk maviye dönüyorsa mantar zehirlidir; yine de emin olmalısın, gümüş kaşık işini görür! Gördün mü kaynatıldığında gümüş karamaya başladı, bu mantarları hemen yok et, bunlar zehirli herkesi öldürecek misin?" diye söylenen bir başka aşçı kadındı çırağına öğüt veren ve Banu'nun gözlerindeki yıldızların doğumuydu. "Mantar çorbası!" diyerek gülümsedi.

"Banu bu çok tehlikeli, üstelik başkası da içebilir..." diye fısıldadı Esmira.

"Bu işi beceremedin Esmira, bu işi halledeceksin! Dün gece yemekte benimle dalga geçer gibi kocamın etrafında dolanıp durdu şıllık, onu uyardım, biliyorsun ama anlamadı. Anlamazlar, asla anlamazlar! Hatırla... Unutma, kocana musallat olan o kadından kurtulmanı kim sağladı?" diyerek gülümsedi Banu. Esmira: "Evet, sana borçluyum..."

"Şimdi ödeme zamanı!"

**

"Bilmiyorum, yani Banu biraz hırçındır ama yine de böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Üstelik gözlerinin içine baktım, yalan söylese anlardım. Kesinlikle anlardım!"

"O kadar emin olma dostum, onlarda sınır yok. Neler yapabileceklerini tahmin bile edemezsin, iyi ki erkeklerle savaşıyoruz, yoksa asla kazanamazdık asla! Kafaları biraz tuhaf çalışıyor, çok tuhaf!" diyerek söylendi Komutan Tarkan.

"Yalan söylediğinde anlarım, doğru söylüyor. Bu kadarını yapmaz, en fazla bilemiyorum, belki... Hayır, hayır. Belki gerçekten yılan çıktı, havalar ısınmaya başladı." Dedi Babek adımları yavaştı etrafı kolaçan etmeyi severdi, her şeyi görmek isterdi, hiçbir detayı kaçırmadan. En çok da çocukların kahkahalarıydı anlam katan hayata. "O yükseklikte?" dedi Tarkan.

"Of, neyse. Birilerini görevlendir, iyice baksınlar her yere. Özellikle de misafirlerin odalarına!" deyip koşuşturan çocuklardan birini kollarıyla kavrayıp kucağına aldı. Dört yaşında olmalıydı ve yanakları kızarmıştı. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti. Gülüşü cennet gibiydi, parmakları çocuğun koltukaltında gezinirken kahkahaları güldürdü onu.

"Asla yorulmuyorlar, asla! İyi savaşçılar olacaklar!" dedi Komutan Tarkan.

"Onlar savaşmak zorunda kalmasın diye Tarkan. Savaşsız bir dünya olsun diye... Sadece kahkahalar, kutlamalarla dopdolu bir dünya" Sonra eğilip bıraktı çocuğu ve koşarak arkadaşlarının yanına koştu.

"Öyle bir dünya var mı?"

"Olmalı, olacak! Bunun için savaşmıyor muyuz?"

"Barış için savaşmak!"

"Bir gün bitecek, bir gün bitecek!" Buna gerçekten inanıp inanmadığından emin olamadı Tarkan, bulutlu gözlerindeki sırrı

çözmek zordu, "Ah, işte. O kız... Gohar!" diye işaret etti parmağıyla Tarkan.

Babek:"Sen konuş, bir şeyler söyle..." diyerek kestirip atmak istediyse de adını seslenen biriydi ve diğer yöne doğru ilerledi Tarkan.

**

Mutfaktan çıktı; temiz havaya ihtiyacı vardı, boğuluyormuşçasına kendini dışarı attı, yürümek iyi gelirdi, adımları yavaştı, kafasını toplamalıydı, düşünmeliydi. Ya da en iyisi düşünmemekti, hiçbir şey düşünmemek ne güzel olurdu. Gözleri her zamankinden daha kalabalık meydanda gezindi, gülümsedi ve Babek'i gördüğünde göğsündeki sızı büyüdü. O kadının yanındaydı, yalnızlardı.

**

"Ben gerçekten çok korktum, sadece bir andı ve ..." dedi kadın.

"Havalar ısındı, elbette daha sık kontrol edilmeli ama..."

"Karınız beni tehdit etti!" dedi kadın gözlerini süzerek.

**

Düşünceler aklında uçuşup sarp kayalarına çarptı aklının en diplerindeki ve bir volkan gibi kaynayan bir ateş yükseldi vurdu kıyılarına ve kadının yılışık gülüşü bir vahşi hayvanın pençeleriydi iç organlarını parçalayan. En kötüsüydü Babek'in onun omzuna dokunan eli ve tam o anda göz göze geldiler. Savrulup kayboldu bedeninde ruhu, sessiz çığlıkları uğuldarken kulaklarında gözleri karardı, bedeni sallanırken parmaklarıyla göz kapaklarını ovuşturdu, hayal görmüş olmayı diledi. Ama bir kez daha görmeye cesareti yoktu. Kalenin en sarp, en dik merdivenleriydi ilk gözüne çarpan.

**

Gözleri Banu'daydı. "Lanet olsun..." diye mırıldandı ardından bakarken. Kadın bir şeyler söyledi ama pek anlayamadı, gözünü bir an bile Banu'dan ayırmadı.

"Dediğim gibi karınız..."

"Bu ne cüret? Karım hakkında nasıl böyle bir suçlamada bulunursun? Bu nasıl bir hadsizlik? Nasıl bir terbiyesizlik?" diye kükredi.

"Ben... Sadece..." diyerek kekeledi kadın ama çoktan yanından uzaklaşmıştı Babek.

"Nereye gidiyor?" diyerek geçirdi aklından ve seslenmek istedi ardından. Sesi bedeninde yok oldu: "Banu..." diyebildi. Nefesi kesilmiş olmalıydı Banu'nun bir ara durdu. Kollarını merdivenlerin kenarına yasladı, bedeni savrulur gibiydi ve ona yetişmek için zaman yoktu:

"Lütfen dur, orada dur!" dedi içinden. Banu durmadı, hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı, her adımda biraz daha savrulan bedenini taşımakta zorlanan bacakları ve kolları güçsüzdü. Tüm bedenini saran uğultu tırmandıkça derinleşti.

"Yusuf..." diye bağırdı Babek. Merdivenlerin yakınındaydı; Banu'yu işaret etti ve koşmaya başladı. Yusuf seslendi Banu'ya. Banu duymadı, sadece uğultular vardı kafasının içinde ve merdivenler kayıyor gibiydi, durmalıydı. İçinden bir ses dur dedi.

"Banu dur..." diye mırıldandı Babek kendi kendine henüz üst avluya bile çıkamamıştı ve içini saran karartıya direndi. Banu elini duvara yaslamak isterken boşlukta asılı kaldı, tıpkı son adımı gibi. Merdivenlerden yuvarlanırken içinde derin bir yarıktı gitgide büyüyen, bedeni her çarptığında kanı çekildi: "Banu..." Hızlandı, Yusuf merdivenlerin ortasında bedenini siper edip onu durduğunda yanına koştu. "Banu..." diyerek yüzünü avuçladı. Kendinde değildi, titreyen elleriyle boynuna dokundu, kalbinin atışı içindeki umudu büyüttü.

MAYIS 817,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Yüksek pencerenin hemen çaprazındaki koltuktaydı; dizlerini karnına yaklaştırıp üzerindeki şalla iyice sardı bedenini. Rengi soluk, donuk bakışlarıysa gökyüzünde uçuşan kuşlardaydı. Göç mevsiminin başlamış olması bile onu heyecanlandırmadı. "Banu..." diyen sese yöneldi Mehru kapıdaydı. Yaşlı kadın onu süzerek yaklaştı. Derin gözlerinin feri odayı aydınlatacak kadar parlaktı derin çatlaklarına meydan okur gibiydi teninin. Elindeki tastan süzülen duman ve acımsı bir koku yüzünü buruşturdu Banu'nun.

"Bu iğrenç şeyleri daha fazla içmek istemiyorum..." Sesi yorgun ve güçsüzdü.

"Seni iyileştirecek..."

"Ah!" dedi Banu ve derin iç çekişi doldurdu odayı. Şaşırdı Mehru elindeki kâseyi masaya bıraktığında, bu kez ısrarcı değildi, yanına yaklaşıp koltuğun yanındaki sehpanın ucuna oturdu. "Temiz hava almalısın..." dedi. Cevap vermedi Banu, gözleri

gökyüzündeydi, bir an ince parmaklarıyla alnını ovuşturdu ve iyice sarıldı şalına.

"Onları görmek istemiyorum..." diye mırıldandı Banu.

"O gitti..."

"Geri dönecektir..."

"Hayır, bir daha dönmeyecek!"

"Ne demek bu?" Daha fazlası olmalıydı, bu kadarı yeterli değildi.

"Günler önce gitti? O gönderdi!"

"Neden bunu bana söylemedin peki? Ne zaman?" Gözleri parladı Banu'nun.

"Çünkü sormadın!" Öylesine rahattı ki yaşlı kadın. Kaşlarını kaldırıp doğrulmak istediyse de Banu engelledi.

"Ne zaman?" diyerek tekrarladı.

"O gün! Ve kadın gitti. Hem de çok öfkeliydi, hemen gönderilsin diye emretti" İçinde kabaran bir nehirdi; tüm pasını silip attı yüreğindeki tortuların ve bir ateşti bedenini esir alan.

"Seni seviyor Banu!" dedi yaşlı kadın.

"Ah!" Bu kez daha da kederlendi ve dudaklarını ısırarak başını salladı.

"Benden nefret ediyor; beni görmeye bile tahammülü yok. Yüzüme bakmıyor, yıllar oldu! Hastayken bile gelmedi, bir kez bile... İnan o kadını gönderdiyse bunun benimle bir ilgisi yoktur" sesi ağlamaklıydı ama gözlerindeki yaşa direndi, kabullenmek böyle bir şeydi. Umut lanetti, sonu her zaman hüsrandı.

"Sen uyanana kadar yanından bir an bile ayrılmadı..."

"Yalan söylüyorsun!" Niye böyle dediğini bilemedi; ruhunu saran bir yangına daha dönüşmesine izin vermeyecekti. Sonu hep aynıydı, defalarca kırılan kalbini onarmaktan ve yeniden başlamaktan yorgundu.

"Bunu neden yapayım ki? Aranızda ne geçti bilmiyorum kızım! Ama bu yaşlı gözler asla yanılmaz; o sana deliler gibi âşık..." Bedeninin içindeki bir uçurumdan düşmek gibiydi; defalarca. Buğulu gözleri, dağınık aklı ve kırık kalbiyle gerçek olmasını ne çok isterdi. Bir ağaç yaprağından süzülen bir su damlası berraklığındaydı sesi.

"Öyle olması için, bunun gerçek olması için ömrümü verebilirdim..." dedi.

"Sana söyledim, bir kez daha söylüyorum. Kocan sana deliler gibi âşık, ah evet biraz inatçı bir adam. Onu çok kızdıracak bir şey yapmış olmalısın, çok fazla. Ama yine de aşılmaz bir kale değil. Vazgeçmemelisin, sana zaafının farkında, o yüzden kaçıyor!"

"Mehru..." İnanmayı ne çok istedi, içinde çağlayan nehrin dalgaları kabardıkça, gözlerinden taşan köpüktü yaşları.

"Bunları sana anlatmamamı söyledi, rica etti. Ya da tehdit etti, emin değilim..." Gözlerini kaçırdı Mehru: "Nasıl olduğunu ona bildirmek için günde beş kez yanına gittim ve lanet olası merdivenlerin ne kadar çok olduğunu biliyorsun, ben yaşlı bir kadınım sonuçta. Ve bir kartal yuvası gibi en tepede, neredeyse bulutlarda odası!"

**

"Halife Me'mun Komutan Ahmed bin Habbah'ı görevlendirmiş, beş bir piyade ve üç yüz atlı." dedi Komutan Tarkan. "O herifi tanırım, neden böyle aptalca bir karar verdiğini anlamak zor Me'mun'un." dedi Abdullah gözleri masanın üzerindeki maketteydi; vadinin, dağların, geçitlerin yaşayan, canlı bir haritasıydı

sanki. Aralarındaki mesafe gerçek boyutluydu. Babek de sessizdi, tüm dikkati odadakilerdeydi ama gözleri masadaydı.

"Neden öyle dedin?"

"Adam Zotların üzerine saldırdı; Zotlar! Düşün, silahsız, onları bile haklayamadı. Şimdi bu sarp kayalıklarda pek şansı yok..."

"Sen ne diyorsun ağabey?" diye sordu Abdullah. Cevap vermiyorsa hala düşünüyor demekti, o yüzden soruları tekrarlamazlardı; o da sustu.

"Mevzileri sağlam tutmalıyız, menzil mesafesi önemli. Asıl soru şu ki nerden saldıracaklar? " dedi Komutan Tarkan.

"Kuzeyden..." dedi Babek. Sesi boğuktu, kollarını birbirine dolayıp gövdesinde birleştirdi.

"Bu mümkün değil!"

"Ahmet bin Habbah sadece bir piyon! O komuta etmiyor, öyle düşünmemizi istiyorlar! Me'mun aptal biri değil, hiç değil! Arazi şartlarının ne kadar zor olduğunu biliyor, bizi onlarla oyalarken kuzeyden saldıracak. Komutanın kim olduğunu öğren ve casusunu değiştir! Daha uyanık birini bul!" dedi bu kez sert bakışları Şamil'deydi ve ekledi:

"Tek bir kişiye asla güvenemeyiz, aynı görevleri olan en az üç farklı kişi olmalı. Raporları birbirini tutmuyorsa risk büyüktür. Asla emin olamazsın. Anladın mı? Şimdi git ve doğru adamları bul, hızlı ve becerikli olsunlar. Ayrıca yakalanmasınlar!" Şamil hızlı adımlarla odayı terk ederken Komutan Tarkan eğilip dirseklerini masanın kenarına dayadı.

"Kuzeyde bize yardımcı olacak tanıdıklarım var, haber yollayalım, bakalım üzerime doğru gelen bir ordu var mı?"

"Güzel..." dedi Bebek.

"Peki, ne yapacağız? Aynı anda saldırılarsa?"

"Onların taktiğini kullanacağız!"

"Nasıl?"

"Onları kandıracağız!"

"Nasıl?" Bu kez Abdullah'tı soran. Babek'in gülüşüyse muazzamdı; tam bir şey söylemeye hazırlanırken kapı aniden açıldı. Gelen Banu'ydu. Yüzündeki gülümseme aniden terk etti yüzünü, bakışı derin, sesi öfkeliydi.

"Evet?" Buz gibiydi sesi ve içinde bir üşüme hissetti Banu. Ama vazgeçmeyecekti, bu kez geri adım atmayacaktı.

"Konuşmalıyız!" dedi omuzlarını dikleştirerek.

"Çok önemli bir toplantı yapıyoruz!" Daha da sertleşti.

"Bekleyemem!" Madem oyun sertleşti kuralına göre oynamak elzemdi. Komutan Tarkan muzipçe gülerken Abdullah şaşkındı; bir şeyler söylemeli miydi bilemedi.

"Ah, sanırım biraz ara vermek iyi gelecek. Biz dışarıda olacağız. Dışarıda bir yerlerde..." diyerek bir göz kırptı Abdullah'a Komutan Tarkan ve Banu'ya gülümsedi; Babek'in öfkeden kızıla dönmüş yüzündeki ifade ise onu biraz ürküttü. İtiraz etmedi, bir şey söylemeyince de usulca terk ettiler odayı. Kapı kapandığında yaklaşıp masanın diğer tarafında yaslandı Babek, kolları bedenindeydi.

"Neymiş bu çok önemli olan şey?" dedi sertçe. Yutkundu Banu, zaman akmıyor gibiydi, aldığı soluğun içinde bir yel gibi dolaştığını sandı. Nasıl başlayacağını bilemedi, ne demeliydi. Biraz zaman ne iyi olurdu; ateşler saçan gözlerinden bir yumuşaklık, bir sıcaklık beklemek çok mu şey istemek olurdu? "Evet?" dediğinde Babek bir çırpıda döküldü sözcükler dudaklarından.

"Ben baygınken, uyuyorken günlerce başımda beklediğin doğru mu?" Derin bir nefes aldı, o kadar da zor değildi, rahatladı;

gözleri tekrar buluştuğundaysa karanlık çöktü içine, bakışları geceden siyahtı, şefkattense eser yoktu. Aralık dudaklarından bir şeyler söylemeyi planladığı belliydi ama söylemedi; öylece baktı, öylesine boştu bakışı.

"Sana bir soru sordum?" Bu kez sertti sözleri, gözlerini bir an bile kaçırmadan birkaç adım yaklaştı Banu:

"Ben baygınken, uyuyorken günlerce başımda beklediğin doğru mu?"

"Üzerimize doğru gelen beş belki on bin kişilik bir Abbasi ordusu var, üstelik sadece bu kadar mı bilmiyoruz. Çok önemli bir toplantıyı kesip bana sorduğun soruya bak, baygınken başında beklemiş miyim?"

"Bana cevap ver!"

"Çık dışarı, önemli bir toplantımız var" arkasını dönüp masanın başına doğru ilerlerken omzundan çekiştirdi Banu, sesi de gömleği bir pençe gibi yakalayan elleri de.

"Sakın bana yüzünü dönme!" diye bağırdı.

"Sana hemen odana gitmeni söyledim!" Kelimeler un ufaktı; bir değirmen misali ezilip döküldü dudaklarından.

"Oh, büyük lider emretti. Banu odaya git! Banu sus! Banu otur... Banu kapa çeneni..."

"Bak şansını zorlama!" diyerek parmağını kaldırdı Babek

"Zorlarsam ne olur? Ne yaparsın?"

"Banu!"

"Başımda beklediğini biliyorum; beni sevdiğini de biliyorum. Deliler gibi sevdiğini! İstediğin kadar inkâr et, reddet. Bunu biliyorum, gözlerinde görüyorum... Kendine bile itiraf edemiyorsun!"

"Odana git!" Kılıçtan keskindi sesi.

"Nereye istersem oraya giderim tamam mı? Bu kale benim" diye gürledi Banu.

"Ah, evet unutmuşum. Kocanın kalesi!" dedi Babek sözü henüz tamamlanmıştı ki ve okkalı bir tokattı yüzüne inen. Afalladı, eli istemsizce yüzüne gitti; toparlamaya çalıştı. Banu:

"Seni aşağılık herif! Her fırsatta bunu yüzüme vurman yetmedi değil mi?" diyerek göğsünü yumruklamaya başladı. Hızını alamadı tırnaklarını yüzüne geçirdi. Babek kollarıyla onu durdurmaya çalışsa da bu kez başarısızdı; delirmiş gibiydi ve bu kadar güçlü olduğuna şaşırdı.

"Banu kendine gel!" diyerek bağırsa da bacaklarının arasına yediği sert bir tekme için geç kalınmış bir uyarıydı.

"Senin için hayatımdan vazgeçtim; istemediğim bir adamla evlendim. Hayatımı mahvettim..."

"Benim için öyle mi? Bir gün bile beklemedin, bir saat bile... Fırsatı kaçırmadın tabi, kaçırılacak bir fırsat değildi; Bezz Kalesini Şeyhi..."

"Seni aptal! Seni deve! Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Kale, altın?"

"Ah, bak şimdi hatırladım! Altınlarını korumak için benimle kaleye gelecektin hatırladın mı? Umurunda olmayan altınlar?"

"Senin görmemin tek yolu buydu, altınlar umurumda mı sanıyorsun? Çekip gidecektin şehrimden, bir daha yüzünü bile göremeyecektim. Ben ağlarken yüzüme bile bakmadın, sana umut verdiysem affet ha?"

"Bekleyebilirdin!" Başparmağını yüzüne salladı bir daha Banu'nun.

"Bir daha asla dönmeyecektin!"

"Sadece zamana ihtiyacım vardı, düşünmek için. Ama onu bile vermedin! Sakın bana bunu benim için yaptığını söyleme, sevmekten hiç bahsetme..."

"Bana inanamıyorsun öyle mi?"

"Sana günahım kadar inanmıyorum."

"O zaman cehennemin dibine kadar yolun var! Seni de bu lanet olası kaleni de terk ediyorum!" suratına tükürdü Babek'in ve sırtını döndü.

"Bana arkanı dönme! Banu! Buraya gel! Daha sözüm bitmedi..." diye bağırdı. Banu durdu ve kapının hemen yanındaki vazoyu kucaklayıp Babek'e döndü,

"Sakın..." diyerek kolunu kaldırdı en sevdiği vazolardandı, Sasanilerden kalmaydı, bir eşi benzeri daha yoktu. Banu'nun gülüşüyse felaketin habercisiydi. Tüm gücüyle fırlattı üzerine vazoyu; Babek atılsa da geçti ve binlerce parçaya ayrılan vazonun gürültüsü kulaklarını doldurdu ve Banu kapıyı çarparak çıktı; Tarkan ve Abdullah kapıdaydı; doğrulup ona yol verdiler, fırtına gibiydi; gözlerinden taşan alevler yakıcıydı. Henüz koridorun sonuna varmamıştı ki Babek'in öfkeli sesiyle çınladı her yer: "Banu!" Hızlandı, bir an önce odasına varmaktan başka bir düşüncesi yoktu; bu kez yanaklarını ıslatan yaşların sebebi öfkeydi. Ayak sesleri yaklaştığında daha da hızlandı, merdivenleri koşarcasına çıktı ve meraklı bakışlara aldırmadı. Burnundan soluyarak adını haykırdı Babek, her seferinde biraz daha sertti:

"Banu!" Ne yavaşladı ne de dönüp baktı; kapıyı aralayıp kapattı ve kilitledi.

"Aç şu kapıyı!" diye kükredi Babek defalarca. "Ne yapacak? Kapıyı mı kıracak? diye mırıldandı kendi kendine ve gürültüyle irkildi. Kapı sertçe duvara çarpıp geri döndü; gözlerindeki daha önce hiç görmediği bir karanlıktı; bir yanardağdı! En derindeki

öfke gözlerinden taşıyordu, nefesinden, bedeninden. Bir adım geri gitti, üzerinde büyürken gölgesi.

"Sana bana sırtını dönüp gitme dedim değil mi?"

"Sen bana yıllardır yüz çeviriyorsun, yıllardır..."

"Ne yapsaydık, nasılsa öldü gitti, evlendik, sevişelim, çocuk yapalım öyle mi?"

"Ben senin karınım!"

"Sen benim karım filan değilsin! Olmayacaksın da. Yüzünü bile görmeye tahammülüm yok, sesini duymaya. Anladın mı? Buradan gitmen için tüm hazineyi sana veririm, anladın mı? Sadece gitmen için! Ne istiyorsan alabilirsin, ne istiyorsan! Sadece git, yeter ki git! Al ve git!" diye bağırdı ve sırtını dönüp kapıyı çarparak çıktı. Yer yarıldı, gök çöktü... Savrulup durdu karanlıklarda... Kulaklarında cehennemin sesiydi fokurdayan... Kayalara çarpıp parçalanırken ruhu soluğu haramdı. Bakışları boş... Hıçkırıkları boğazında düğümdü. Mehru kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdiğince gözlerinden boşaldı yaşlar, bir ceylan gibi titrerken bedeni gözlerini kapadı. "Banu..." dedi yaşlı kadın sesi kederli gözleri yaşlıydı.

**

Sislerin ardından bir gelin gibi süzülerek gösterdi kendini ay ve saçlarını savurdu onu selamlayan rüzgâr. Babek kapının aralandığını fark ettiğinde hışımla döndü; Tarkan olduğunu anladığında yeniden göğe çevirdi başını. İçindeki fırtınalara inat öyle sessizdi gece. "Bak, üzerime vazife değil ama..." Sözünü tamamlamasına izin vermedi Babek. Sesi soğuktu: "Dediğin gibi Tarkan... Üzerine vazife değil..."

"Tamam..." dedi bozularak ve:

"İstediğin bir şey var mı?"

"Haberciler geldiğinde..." Bu kez sözünü bitirmesine Tarkan izin vermedi.

"Elbette, elbette..." diyerek geçiştirdi onu ve odadan çıktı.

**

Gözleri kanlıydı, etrafındaki çizgilerse daha bir derin. Gece boyunca hiç uyumadığını anladı Tarkan. Kaçamak bakışlarla onu süzerken göz göze geldi Babek'le. "Ne?" dedi Babek ve gözlerini dikti Tarkan'a.

"Yok, bir şey... Habercilerin gelmiş olması gerekiyordu..."

"Sakın?" diyerek araya girdi Abdullah. Endişesi gözlerinde büyüdü.

"Hayır, hayır..." Emindi Tarkan, yakalanmayacak kadar ustaydılar.

"Of..." diyerek sıkıntılı bir iç çekti Babek.

Öğlen olmak üzereydi; kafasından neler geçtiğini tahmin etmenin imkânı yoktu. Doğrulup balkona çıktı, gözleri etrafta gezindi. Bir kartal gibi süzdü. Kalenin meydanı her zamankinden hareketliydi ya da öyle geldi, gündüz vakitlerinde etrafı izleyecek vakti pek olmazdı. Ambarın kapısındaki at arabası dikkatini çekti, hizmetlilerden birkaçı etrafta koşuştururken arabaya yükledikleri sandıkları iteledi birkaçı.

"Ah, beni hiç şaşırtmıyorsun?" diyerek kendi kendine güldü acıyla. Başını çevirdi sonra ve içeri girdi. Sonra yeniden çıktı ve dikkatlice izlemeye devam etti. Hazine kapısının önündeki kalabalık onu öfkelendirdi.

"Lanet olası bütün hazineyi götürüyor..." diye söylendi.

"Ne oluyor?" diye omzuna dokundu Tarkan ve:

"Ne yapıyorlar?" O da şaşkındı. Babek cevap vermeden hışımla yeniden odaya girdi ve çıktı. Bir kaplan gibiydi; yetişmeye çabaladı Tarkan peşinden. Kalenin merdivenlerini üçer beşer atlayarak indi ve Abdullah da onlara takıldı.

"Ne oluyor? Yine neler oluyor?" diyerek söylendi.

Tarkan: "Ah, bir bilsem..." diye homurdandı. Kapıya vardığında güneş gözlerini aldı, toparlandı ve onu bu saatte meydanda görmeye alışkın olmayan insanların tuhaf bakışları arasından sıyrılıp at arabasının yanına gitti: "Ne oluyor burada?" Elleri belindeydi; gözleri sandıkları düzeltmeye çalışan genç çocuklardan birine takıldı. Delikanlı kocaman olmuş gözleri ve kızaran yanaklarıyla kekeledi: "Efendim, biz taşıyorduk?"

"Bana sormadan, benden onay almadan!" diyerek kükredi.

"Biz öyle emir aldık..."

"Kimden?" Burnundan soluyordu; sesi öylesine sertti ki kuşlar uçuştu dalların arasından.

"Kardeşiniz... O bize dedi ki..." Çocuk öylesine korkmuştu ki bir an yere yığılacağını sandı.

"Kardeşim mi?" Tam da o anda gelebildi Abdullah ve:

"Dün konuştuk ya! Hatırlamıyor musun? Arazileri yakılan köylülere erzak dağıtacaktık!" Demek altınlar değildi, ambardan erzak taşıyorlardı.

"Hatırlamıyor musun?" diye yineledi sorusunu Abdullah.

"Evet, evet... Ben sandım ki?"

"Ne?"

Cevap vermedi, gözleri etraftaydı; bir anda hızlandı adımları ve koşmaya başladı. Kalabalığın arasından ustaca sıyrılarak kaleye girdi, merdivenleri hızla çıktı ve Banu'nun odasının kapısında

durup soluklandı. Kapıyı çalmalı mıydı? Bekledi, boğazını temizledi. Eli kapıya gitti ve hemen geri çekti. Biraz düşünmeliydi! Ne demeliydi? Aniydi kararı, çalmadı kapıyı ve tokmağı çevirip açtı. Yoktu, etrafta gezindi gözleri, balkona çıktı. Meydanda olmalıydı, odadan çıktığında çarşafları getiren genç kızla karşılaştı. Mahcup bakışlarını kaçırdı genç kız, adını anımsayamadı kızın, sadece: "Banu'yu gördün mü? Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Başını salladı genç kız iki yana ve gözlerini kaçırdı. Cevap onda değildi ve vakit kaybetmek istemedi. Yeniden merdivenleri inmeye başladı; meydana çıkması kısa sürdü. Mehru takıldı gözüne, seslendi: "Mehru..." Yaşlı kadın duymazdan geldi; hatta yönünü değiştirdi. Bir kez daha seslendi:

"Mehru..." Bu kez durdu; yanına gitmesini bekledi.

"Banu nerede? Odasında yok!"

"Cehennemin dibine kadar yolun var!" diyerek sırtını dönüp uzaklaşamaya çalışsa da omuzlarından tuttu Mehru yaşlı kadını.

"Bak, biliyorum kızgınsın... Bunu düzelteceğim. Onunla konuşacağım! Lütfen nerede olduğunu söyle?"

"Seni aptal! O, gitti..." dedi sesindeki keder içini küle döndüren bir ateş gibiydi.

"Ne? Ne demek gitti? Nereye gitti? Ne zaman?"

"Gece..."

"Mehru bunu bana nasıl söylemezsin! Nasıl?"

"Sakın beni suçlama evlat! Sakın!"

"Nereye gitti? Darband'a mı? Of, Mehru..." derken

"Babek..." diyerek seslendi biri. At kişnemelerine karışan nal sesleriydi meydanı dolduran. Göz ucuyla baktı; haberciler olmalıydı. Şimdi zamanı değildi.

"Tarkan..." diye seslendi: "Hemen atımı getirsinler..." Bu kez daha sertti atlı:

"Babek!" Babek: "Ne?" diye bağırdı. Atından inip bir çırpıda yanına geldi. Nefes nefeseydi:

"Banu ellerinde..."

**

Adam saçlarından sıkıca çekip başını su dolu kovadan çıkardığında derin bir soluk aldı Banu. Ne kadar su yuttuğunu bilemedi. Öksürükleri çadırı doldururken kan damarlarından çekilir gibiydi, bedeninin titremesininse korkuyla bir ilgisi yoktu. Derin bir boşluktu ve içindeki sarp kayalara çarpar gibi yankılandı karşısındaki adamın sesi: "Bunun senin için çok daha acı verici bir hale dönüşmesini istemiyorsan, sorularımıza doğru cevap ver... Ve inan ki tahmin bile edemeyeceğin kadar acı verici olacaktır..." Karanlık gözleri vardı, sözlerinde samimi olduğunu anlamamak aptallık olurdu. Peki, gerçekten öyle miydi? Daha acı verici olabilir miydi? Bedenin acısı daha mı fazlaydı ki? Oysaki kalbine çakılan paslı bir çiviydi onun sözleri ve ruhunu kesen bir kılıçtı duygusuz bakışları. Babek'in sesi hala kulaklarındaydı:

"Al ve git! Sadece git..." "Yüzünü görmeye tahammülüm yok..." "- Sen benim karım filan değilsin, olmayacaksın da..." yaşlar boşaldı gözlerinden,

"Kendinde değil gibi..." dedi saçlarını sertçe kavrayan adam diğerine.

"O zaman getir!" diye gürledi ve bir kez daha suya batırdılar kafasını. Gözleri açıktı, kabarcıklar her yerdeydi ve nefesini tuttu, karanlıktı. Kulaklarındaki uğultu gittikçe çoğaldı, direnmedi. Ağzından çıkan kabarcıklar son nefesi uğurlar gibiydi ve bedeni isyandaydı. Burnundan giren su içine dolarken öksürükleri suyun içinde dalgalandı. Tüm gücüyle başını kaldırmayı denedi;

boşunaydı. Ne kadar su yuttuğunu bilemedi, ne kadar daha yutabileceğini ve ağırlaştı kolları, omuzları. Saçlarından bir kez daha çekildiğinde yeniden öksürükleriyle inledi çadır. Bu kez net değildi karşısındaki adam ve deminkinden daha öfkeliydi sesi. "Savaşçıları hangi bölgedeler? Kaç kişiler? Hepsini anlatacaksın!" Tek kelime etmemesi onu daha da sinirlendirmiş olmalıydı, yüzünü seçmeye başladığında dudakları aralandı Banu'nun. Gözleri kısıktı, kalbi her zamankinden hızlıydı ve gözlerindeki parlaklığın sebebi bir şeyler söylemesini umduğundandı, yüzündeki aşağılık gülüşün başka bir anlamı olamazdı.

"O lanet herifin ne planladığını anlatacaksın birer birer..." dedi ve adam iyice yaklaştığında yüzüne tükürdü Banu ve yüzüne sertçe inen bir tokatla yere savruldu. Kollarından sürükleyip kaldırdılar ve bileklerini birleştirip birkaç düğüm attılar, yüzleri net değildi, bacaklarındaki titremeyse tüm bedenine dağıldı. Sonra yerden kesildi ayakları, uçuyor gibiydi ve çadırın tam ortasındaki tahta direğe asıldığını anladı; bir adımdan fazla değildi yer mesafesi.

Boyları eşitlenmişti adamla, yüz yüzeydi:

"İsyancının karısı bakalım ne kadar dayanabilecek?" Cevap vermedi, bakışları da çekmedi, sadece gülümsedi ve bu kez çok daha sert bir yumruktu yüzüne inen. Bir kez daha, bir kez daha... Her defasında biraz daha sertleşti en acısıydı karnına yediği bir tekme ve göğsünün tam ortasına düşen bir kaya gibiydi son yumruk.

**

"İki binden fazlalar. Ahmet bin Habbah komuta ediyor. Ormanın hemen ardındaki ovadalar" dedi haberci. Babek'in gözleri haritadaydı, nereden bahsettiğini anlaması zor değildi, bakışları boştu ama tüm dikkati gelen haberlerdeydi. "Kuzeydeki geçitlere yaklaşan ordu en büyüğü... Yashur bin Mayyaz yönetiyor,

beş bin belki daha fazla... Yarıdan çoğu piyade, bir haftayı bulur geçitlere gelmeleri..." dedi Komutan Tarkan. Diğerleri gibi Babek de sessizdi, parmakları masanın üzerinde gezindi, sanki bir müzik aleti çalar gibiydi, ritmik ve melodikti. Gözleriyse bulutlu, baktığının çok daha ötesini görür gibiydi.

"Belki Ali Mazdek'ten yardım almalıyız..." dedi sonra Tarkan ve Babek sanki onu duymamış gibi:

"Güherçile..." dedi.

"Ne?"

"Dediğimi yap, otuzar kişilik iki grup hazırla... En iyileri..." ve hızla kalkıp masadan kapıya yöneldi,

"Babek?" diye seslendi Tarkan, en azından bir açıklama yapmasını beklerdi, ne planlıyordu, neyin peşindeydi?

"Ne diyorsa yap!" dedi Abdullah, diğerleri de masadan kalktı ve Komutan Tarkan endişeyle: "Kafası dağınık, otuz kişiyle ya da iki grupla iki bin kişiye mi saldıracak?" kollarını açtı çaresizce. Kimsenin bir yanıtı yoktu, boş gözlerle birbirlerini süzmekten başka..."

**

Gece yarısıydı; ay tepedeydi ve baykuş sesleri sinir bozucuydu. Ahmet bin Habbah etrafı kolaçan etti ve yanındaki askere dönüp: "Tetikte olsunlar, herkes tetikte olsun..." diye emretti.

"Emredersiniz efendim" dedi genç asker.

"Kadın konuşmuş mu?" diye sordu sonra. Başını salladı asker:

"Hayır, tek bir kelime bile etmemiş, baygın. Eğer devam ederlerse sabahı görmez dediler..."

"O kadın konuşacak Ahmed, mutlaka bir şeyler biliyordur ve herkes konuşur anladın mı? Bir kadını bile konuşturamıyorlarsa..."

devamını getiremedi ve öfkeden başparmağını ısırdı. Tam o anda davul sesleriydi kampı dolduran, bir anda büyüdü, hızlandı.

"Ne oluyor?" Sesler her yerdeydi ve çadırlardan koşarak çıkan askerlerle doldu her yer. Yaklaşan bir atlı çadırların arasından belirip Ahmet bin Habbah'a yaklaştı ve: "Güneyden saldırdılar..." dedi, atından inip soluklandı.

"Güneyden mi? Nasıl? Neden?" Şaşkındı Ahmet bin Habbah. "Kaç kişi?" diye sordu sonra.

"Bilmiyoruz efendim..."

"Ne demek bilmiyoruz?" diye bağırdı hiddetle.

"Uzaktalar, bir tür patlayıcıları var, gökyüzü aydınlandı, alevli oklar çadırlara attılar. Karanlık çok karanlık... Tepenin hemen ardında meşaleler var, binlerce kişi efendim, binlerce..."

"Lanet olsun... Komutanlarım nerede?"

**

"Babek'in karısı olduğunu söylüyorlar, aslında..." diyerek gülümsedi çadırın kapısındaki adam davul sesleri pek umurunda değildi. Diğeriyse endişeyle: "Bir sorun olmalı, büyük bir sorun..." Birilerini bulup bir şeyler öğrenmeyi dileyerek bakındı etrafta. Koşuşturan askerlerinse pek umurunda değildi.

"Dünya yıkılsa bu çadırın önünden ayrılmamamız söylendi..." diyerek sırıtmaya devam etti muhafız.

"Aslında biraz eğlenmek için iyi bir fırsat..." diyerek çadırın perdesini araladı. Diğer muhafızla göz göze geldiğinde aldırmadı; sonuçta bir ast üst durumları yoktu; onayına da ihtiyacı yoktu ve girişteki meşalelerden birini aldı; perdeyi aralayıp içeri girdi. Adımları yavaştı, kendi kendine sırıtarak ilerledi. Bir sese döndü ve bir eldi ağzını sıkıca kapatan. Aniydi, hızlıydı ve ne olduğunu anlayamadan boğazında bir sıcaklık hissetti, bir andı boğazından

boşalan kan ve kararan dünyası. Kanlı bıçağı adamın giysileriyle temizledi ve bileklerinden bir iple asılı Banu'ya takıldı gözleri. Bedeni yaralı bir kuş gibi salınmış öylece hareketsizdi. Bir adımda yanındaydı; dönen bedenini çevirdiğinde gözleri aralandı Banu'nun ve bedeni titredi. Tavana asılı ipi kesti ve onu kucakladı; ayak bileklerindeki ipi de kesti ve bir an göz göze geldiler. Ruhu bedenini terk etmiş gibi hafifti, yüzündeki morluklarıysa karanlık bile gizleyemedi, titreyen bedenini kucakladı ve iyice sardı. Çadırın girişindeydi adamları, gözleri tetikte, parmakları sıkıca sardıkları kuşaklarındaki gizli hançerlerdeydi. Dört kişiydi, hemen çaprazındaysa bir dörtlü daha vardı. İnci taneleri gibi dağınık ama bütündü, hepsi birbirini görür gibiydi. Babek'i gördüklerinde bazıları bir çember gibi sardılar etrafını. Etten örülü bir çemberdi; onun nefesinin sıcaklığıydı boynunda hissettiği ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Diğerleri meşalelerle bazı çadırları ateşe verdi, onlar diğer taraftan uzaklaşabilsinler diye ve gözden kaybolduklarında birer birer uzaklaşıp dağıldılar. Birkaç şanssız askerdi gölgeleri çadırların arasında büyürken onları fark eden ve hançerlerin soğuk çeliğiydi boğazlarında hissettikleri son his. Sonrası yoktu, yığılan bedenler arasında ilerlediler. Çadırların bitimindeydi, gece muhafızlarının cansız bedenlerinin hemen ardındaydı atlılar ve etrafı bir kez daha kolaçan ederek yaklaştılar Babek!'e, "O iyi mi?" diye sordu biri. Cevap vermedi, öyle olmasını dilemekten başka çaresi yoktu.

**

Atlılar geri döndüğünde öfkeyle kendi ekseninde dönüp duruyordu Ahmet bin Habbah. Etrafında sadece birkaç yakın koruması vardı. Yüzü düşük Komutana: "Ne, ne oldu?" diye bağırdı.

"Yoklar..." dedi sesindeki hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla.

"Ne demek yoklar?" diye kükredi Ahmet bin Habbah

"Binlerce meşale vardı, üzerimize ateşlerle saldırdılar. Gözlerimle gördüm. Bir anda yok olmadı ya bu adamlar..."

"Onlar sadece meşale, orada kimse yok. Ateşler yakmışlar, bunu niye yaptıklarını anlamıyorum. Madem saldırmayacaklardı? En fazla otuz atlı olmalı, izler çok daha fazlasını işaret etmiyor... Ah, lanet olsun! Bu bir tuzak, öyle sanmamızı istediler... Dikkatimizi başka yöne çekmek için..."

"Ne sanmamızı... Nereye? Neden?"

**

Atı rüzgârla yarışır gibiydi, bir an önce kaleye varmalıydı; Banu kollarındaydı, kalbinin yavaş atışını göğsünün, kalbinin tam üzerinde hissetti, kolları öylesine güçsüzdü ki bedenini saracak hali yoktu, daha sıkıca sardı ve daha da hızlandı. Kaleye vardıklarında dikkatlice atından indi. Kanadı kırık bir kuş gibiydi kollarında, etraf kalabalıktı, ellerinde meşalelerle aydınlattılar geceyi. Adımları hızlıydı, onu sarsmadan dikkatlice çıktı merdivenleri ve odanın kapısındaydı Mehru. Derin gözlerindeki kederi ve susuz topraklar gibiydi teninin beyazı, bir kuş gibi süzülürcesine kenara çekilip yol verdi. Babek onu yavaşça yatağa bırakırken içi burkuldu, bir hırıltıydı göğsünü yırtan ve acıdan göz kapakları titreşip bir deniz kenarındaki dalgalar gibiydi yüzüne çarpan.

"İzin ver..." diyerek omzuna dokundu Mehru. Elleri yüzünde, kollarında, tüm bedeninde dolaştı. Bir adım geri gitse de gözü ondaydı, kolları çaresizce göğsünde birleşti, parmakları dudaklarındaydı. Bir an sonsuzluk gibi uzundu, Mehru'nun dudaklarından dökülecek bir sözdü umut ve yaşamın kıyısında, uçurum başında beklemekti en kötüsü. Sıkıntılı bir iç çekip doğrulduğunda Mehru,

"Ne?" dedi Babek.

"Dışarıda bekle..." dedi yaşlı kadın.

"Hayır, ne?"

"Babek!" Sertti sesi.

**

"Ona biraz afyon verdim, acı hissetmiyor, kaburgalarında birkaç kırık var, sol omzu çıkmış onu oturttum. Morlukların geçmesi zaman alır ama başka bir şey yok. Dinlenmesi gerekecek... Sen git, benimle onunla kalacağım" dedi Mehru.

"Hayır, ben kalacağım." Sesi boğazını yırtar gibi acılıydı. Hangisinin daha çok acı çektiğini kestirmek zordu, diretmedi Mehru. Onu süzmekten de vazgeçti, yüzünden taşan pişmanlığını daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. "Birkaç saat sonra kendine gelecektir, suya birkaç damla yeterli. Ben sabah erkenden geleceğim..." dedi Mehru ve avuçlarında sıkıca tuttuğu küçük şişeyi ona uzattı. Titreyen parmaklarını gizlemeye çalışmadı bu kez Babek ve kederli iç çekişini: "Merak etme, iyi olacak..." diyerek teselli etmek istedi ne kadar işe yaradığını bilemeyerek.

"Sağ ol Mehru..." dedi Babek. Henüz kapıdaydı, başını eğerek gülümsedi ve usulca çıktı odadan.

**

Gözkapakları aralandığında mum aleviydi yüzünde parlayan ve onun kokusuydu teninde hissettiği, kollarıyla bedenini sarmıştı. Rüya gibiydi, ya da öyleydi. Sıcak soluğunu hissettiğinde nefesi kesildi; onun kollarındaydı; olmak istediği tek yerdi. Başını çevirip bakmaya cesareti yoktu. Bedenindeki tüm acılar buharlaşıp yok oldu, bahar çiçekleri gibiydi kokusu aklını başından alan ve içinde çekti. O anda uyanmış olmalıydı, bedeni titredi. Gözlerini sımsıkı kapadı, öylece kalmaktı tek isteği. Uzaklaşmasından korktu, uyandığını bilmemesi belki de daha iyiydi. Bedenini saran kolları daha da sıkıydı, yanağına kondurduğu bir öpücükse

cennetten düşen bir damlaydı, içindeki çorak toprakları yeşerten. Her bir dokunuşu şifaydı bedenini iyileştiren ve yaşama sebebiydi her nefes alışı. Dönüp baksa mıydı? Başını birazcık çevirmesi yeterdi. Ya da en iyisi öylece kalmaktı. Bir an yıllara bedeldi. Sırtına saplanan bir hançerdi bir anda tüm bedenini sızlatan ve: "Ah..." dedi.

"Ne oldu?" Boğuk sessindeki endişe ne büyüktü, ne derindi, ne hüzünlüydü bakışı elleriyle çenesini çevirip gözlerine baktığında.

"Bir şey yok, sadece..."

"Ne?"

"Geçti, sadece küçük bir sancıydı..." dedi. Doğrulmaya çalıştığını anladığındaysa sımsıkı sardı yorgun kollarıyla ve başını yasladı göğsüne, parmakları saçlarında, yanağında gezinirken:

"Mehru..." dedi Babek.

Afyon vereceğini anladı, uyumak istemedi. Kollarında olduğu her anın tadını çıkarmalıydı, sözünü tamamlamasına izin vermeden:

"İyiyim, sadece böyle kal..." deyip daha da sıkı sardı kollarıyla. Öylesine ürkekti ki dokunuşu, sanki canını yakmamak için korkarsında bir bebeğe dokunmaya kıyamazsın, öyle bir şeydi. Yine de sardı kollarıyla sımsıkı, bedenine hapsedercesine. Odayı dolduran dağ esintisiydi, ama hiçbiri onun nefesi kadar içini ferahlatmamıştı.

"Banu... Ben..." Sesindeki acıysa içini yakmaya yetti. Parmaklarıyla dudaklarına dokundu; sözler boştu, her şey boştu. Sihirli bir andı ve bozulmasından öyle korktu ki sonsuza dek sessiz kalmayı yeğlerdi. Ama... Onu durdurmaya yetmedi: "Söylediklerimin hiçbiri doğru değildi!" dedi Babek.

"Gittiğini söylediklerinde her şey anlamını kaybetti, her şey..."

"Gerçekten mi?" Uçuşan kar taneleriydi düşünceler ve kalbi göğsüne dardı.

"Her şey... Seni yeniden bulana kadar, soluğunu yeniden hissettiğimde ve benim yüzümden..." Sözleri toparlamak ne zordu.

"Hayır, hayır..." dedi Banu.

"Hep öyleydi, bunu inkâr etsem de..."

"Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor..." diyerek sözünü kesti Banu, gözleri kocamandı.

"Ne?"

"Ben bunu nasıl söylemeliyim bilemiyorum..."

"Ah, biliyorum o yılanı odaya sen koydun! Sen mi koydun?" Yine de emin değildi Babek.

"Tabi ki hayır..." dedi yüzünü ekşiterek Banu.

"Ne peki?"

"Ben sana büyü yaptım..." dedi gözlerini kaçırarak.

"Büyü mü?" Şaşkındı Babek

"Evet, yani kötü bir büyü değil, aşk büyüsü..." dedi yeniden gözleri buluştuğunda; Babek'in gülüşü biraz içini rahatlattı.

"Banu, ben büyüye inanmam..." dedi hala gülüyordu.

"Biliyorum ama yine de yaptım..."

Doğrulup arkasına yaslandı Babek, kolları gövdesinde kenetli, kısık gözlerinden saçılan ışıltıyla:

"Ne zaman?" Doğruldu Banu, "Geçitlerde... Altınları bulduğumuzun sabahıydı. Derenin kenarına gelmiştin, kolyen vardı, yerde buldum... Senin kolyendi değil mi?" Bir an kafası karıştı.

"Ah, evet geçitlerde düşürmüştüm, aradım ama bulamadım. O kolyeyi çok severdim... Ne yaptın kolyeme?" Rahatladı ve:

"Onu gömdüm, benim kolyeme doladım; hiç ayrılmayalım diye... Bizi ölüm bile ayırmasın, toprakta son bulsun ömrümüz, aynı toprakta..."

"Banu..."

"Evet..."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Hala gülüyordu.

"Çünkü... Çünkü büyü yüzünden belki... Belki tam büyü de değil, iyi bir dua diyebiliriz, yani benim için iyi bir dua. Çok iyi bir dua, çünkü büyüler kötüdür, kötü değildi ama bilemiyorum, belki de sadece dua da değildi... Ya da kendini suçlu hissediyorsun, bence hissetmemelisin. Bu tamamen benim hatamdı ve sen şimdi bana, böyle şeyler söylüyorsun yani... Büyü yüzünden olmalı, yani iyi büyü, büyü değil dua. Merdivenlerden düşmem de öyle, o da benim hatamdı... Ben nedenini anlamaya çalışıyorum... Çünkü pek ayrılmadık, yani birkaç ay var, o da pek sayılmaz, sonra bilemiyorum..." ve bir anda dudaklarının sıcaklığıydı bedenini kavuran. Ve her bir öpüşünde bir şeyler daha erirken içinde bir yerlerde, tarifsiz bir mutluluktu. Dudaklarını çektiğinde soluğu kesikti, gülüşü ve dudaklarına kondurduğu son bir öpücükten sonra:

"Büyüden olduğunu sanmıyorum..." dedi Babek.

"Emin misin?" Kalbi duracak gibiydi.

"Evet, kolyemi kaybetmeden önceydi..."

"Gerçekten mi?"

"Evet..."

"Ne zaman?"

"Beni öldürmek isteyen o askerin başını taşla ezdiğinde..." diyerek gülümsedi Babek onu kollarına alarak.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum..."

"Böyle bir şeyi nasıl unutabilirsin ki?" Çiçekler açtı, toprağı yeşillendi, bahar geldi, kışı bitti ve içinden mırıldandı: "Büyüden değil, büyüden değil... Beni seviyor, biliyorum. Biliyordum..."

**

Mehru gittiğinde arkasındaki geniş yastıkları düzeltip yaslandı gülümseyerek. İnce çarşafı kucağına kadar çekip dün geceyi düşündü. Öpüşleri, her bir dokunuşu ve üzerine sinen kokusuydu yeniden aklını başından alan. Kalbinin atışı, damarlarında akan kan daha bir coşkuluydu, gözlerini kapadı yeniden ve kapı gıcırtısıyla açtı bir anda. Esmira başını uzatıp baktığında,"Esmira, gelsene..." dedi.

"Ah, Banu..." gözyaşları sel gibiydi yanağını ıslatan, yanına sokulup yatağının ucuna kıvrıldı ve ellerini avuçlarının arasına alıp sıktı.

"İyiyim, iyiyim! Göründüğü kadar kötü değil..." diyerek gülümsedi Banu.

"Sana ne getireyim, çorba. Ne çorbası istersin? Ispanaklı, sen en çok onu seversin!" Bu hiç fena fikir değildi;

"Ah, evet..." Gözleri parladı. Esmira hemen doğrulmaya çalışsa da sıktı ellerini ve:

"Sonra... Biraz yanımda kal..."

"Çok canın yanıyor mu? Neler yaptılar böyle... Kut dökmeliyiz, kötü gözler üzerinde, ikinizin de. Oyulası gözler... Mutfakta epeyce kurşun var, istersen hemen bugün..."

"Babek bu tip şeylere inanmıyor... Pek hoşlanacağını sanmam!" dedi göz süzerek. Esmira'nın tepeden tırnağa süzen bakışıysa işveliydi.

"Bak sen?" deyiverdi Esmira.

"Ne?"

"Yoksa siz yaptınız mı?"

"İnanmayacaksın ama evet..." diyerek gülmeye başladı Banu. Esmira sevinçle öyle bir sarıldı ki Banu'ya can havliyle bir çığlık attı Banu.

"Çok özür dilerim, çok özür dilerim..." diyerek kendini geri çekti Esmira. "İyisin değil mi?"

"Evet, sanırım... Biliyor musun Esmira. Aşk gerçekten çok acı verici bir şeymiş..." diyerek gülmeye başladı, sırtına saplanan bir bıçaktı sanki ama hiç umurunda olmayan. Bir kedi miyavlamasıydı pencereden gözleri parladı ve yüzü asıldı Esmira'nn:

"Sana söyledim, kut dökmeliyiz, kalan suyu bunun üzerine atmalıyız..."

"Kedinin günahı ne?" diyerek güldü Banu.

"Neyse anlat bakalım güzel miydi?" diye sordu sanki odada başkaları varmışçasına fısıldayarak.

"Harikaydı..."

**

"Günaydın..." diyerek gülümsedi Babek kapıyı açtığında. Beyaz gömleğinden daha da parlaktı gülüşü. Tarkan ve Abdullah birbirlerine bakıp gülümsedi. "İyi görünüyorsun!" dedi Tarkan.

"Harika..." diyerek masasına geçip oturdu ve yaslandı arkasına.

"Güzel... Haberciler geldi, yanılmamışsın. Kuzeydeki geçitlere doğru ilerliyorlar; ancak..."

"Ancak!"

"Tam olarak bizim üzerimize geldikleri söylenemez; sanki Hazar Kağanlığına gitmek istiyorlar gibi."

"Seni böyle düşündüren ne?"

"Ermenilerle sorunları yok, vergileri zamanında ödüyorlar..."

"Göz korkutmak mı diyorsun?"

"Her zaman işe yarar! Küçük bir uyarı, gövde gösterisi!"

"Yine de risk alamam, geçitleri kapatmalıyız!" dedi Babek ve ayağa kalkıp duvardaki dev haritanın başına geçti. Parmakları kabartmalı haritanın çıkıntıları ve oyukları arasında gezindi. Gözleri bulutlanırdı, sanki bir atmacaydı uçan en tepelerde.

"Belki de..." dedi fısıltıyla. "Gözdağı vermek istedikleri başkalarıdır..."

"Kimler?" Dönüp baktığında gülümsedi Babek:

"5. Leon. Doğu Roma İmparatoru! Ah, Me'mun! Bir taşla iki kuş vurmak istiyor!"

"Ne demek bu?" diye sordu Abdullah

"Leon! Bardas'ın oğlu! O bir Ermeni. Gözünü Anadolu'ya dikmiş belli ki... Yine de geçitleri kapamalıyız... "

"Anadolu'yu da mı almak istiyor?"

"Konstantinaopolis!" diyerek gülümsedi ve haritadaki bir yere dokundu işaret parmağıyla.

"Böyle bir strateji hatası yapmaz, çok doğudalar?" Yaklaştı haritadaydı gözleri.

"İşte burada..." diyerek Antakia'nın olduğu yerdeydi parmakları.

"Kadim Roma şehri..."

"Şimdilik! Sadece şimdilik!" dedi Babek ve dönüp yeniden masasına yöneldi.

"Tüm geçitlerin kapatılmasına gerek yok, sadece iki tane."

"O zaman neden o aptalın tekini gönderdi üzerimize?"

"Çünkü bizi çok hafife alıyor! Onlara günlerini gösterelim! Bunun sıradan bir ayaklanma olduğunu düşünüyor, bırakalım öyle düşünsünler! Bu tarihin görüp göreceği en büyük isyan! Halkların direnişi! Yakında anlayacak! Hepsi anlayacak! Civar şeyhleri, liderleriyle görüşüp anlaştığımızı biliyor olmalı, hepsini olmasa da en azından çoğunu. Habercileri gönder, savaşa gidiyoruz Tarkan."

MAYIS 817,
MARV – GARAKUM /MERV ŞEHRİ
KARAKUM ÇÖLÜNDE BİR VAHA
BUGÜNKÜ TÜRKMENİSTAN

Kapı açıldığında iki muhafız eşliğinde içeri girdi; adımları yavaş ama ahenkli; başı ve omuzları dikti. Başına doladığı yeşil örtü alnındaki bir şeritle sabitli, sakallarının yeni kısaltıldığı belliydi. Teni buğdayımsı ve gözleri bir denizden daha fazla derindi, boğulmak içten değildi, saçlarındaki bazı beyazlarsa suyun üzerindeki ışık gibi parlaktı. "Hoş geldiniz..." diyerek terasın perdelerinin arasından sıyrıldı Halife Me'mun gülümseyerek ve kollarını iki yana açarak selamladı onu. Sağ elini göğsüne, kalbinin üzerine basarak selamladı onu, başını eğişi saygıdandı. Sıcaktı, nemliydi bir rüzgâr esmesini dileyerek onu terasa davet etti elleriyle ve muhafızlarına bir bakış atması yetti, odadan çıktılar. "Büyüleyici değil mi?" diye sordu Halife Me'mun gözlerinin ufukta olduğunu görünce.

"Merv! Horasan'ın Kâbe'si. Şehirlerin Anası!" Sesi öylesine yumuşak ve öylesine derindi bir kılıç gibi ruhunu kesti bakışlarıyla.

"Eskiden Karakum Çölü'nün bir deniz olduğunu söylüyorlar!" dedi Halife Me'mun dağları işaret ederek: "Yamaçlardan fışkıran

akarsular şu bölgede birleşmiş, gördüğünüz yere aslında çöl değil bir denizmiş..." dedi.

"Duymuştum, evet..." diye cevapladı. Gözlerindeki parıltının sebebi hayranlıktı, bakışları bir an bile çekmedi manzaradan.

"Şehri bir ara gezmelisiniz; farklı medeniyetlerin yapılarını görmek isteyebilirsiniz..."

"Elbette..." diye cevapladı. Halife Me'mun bir şeyler ikram etmek istedi ama sadece suydu istediği, bir köşede hazır bekleyen iki hizmetli hemen atılıp altın sürahiden yine altın bir tasa boşaltıp suyu ve uzattı.

"Teklifimi kabul edip, buralara kadar gelmeniz beni çok mutlu etti; gerçi daha öncekileri reddetmiştiniz, ama..." diyerek gülümsedi. Gülüşü aynı içtenlikle karşılık buldu ama bir şey söylemedi.

"Size nasıl hitap etmeliyim? Alî er Razi diye mi?"

"İmam Rıza..." diye cevapladı ve bir yudum daha içti suyundan.

"İmam Rıza..." diyerek tekrarladı onu. "Peki, fikrinizi ne değiştirdi İmam Rıza?"

"Israrcılığınız dışında mı?" diyerek gülümsediğinde bir kahkaha attı Halife Me'mun ve: "Bence bu münazarayı kaçırmak istemediniz?"

"Biraz şaşırdım evet! Çok okuduğunuzu, bilge olduğunuzu duydum, siz de tartışmalara katılacak mısın?"

"Hayır, sadece dinlemek istiyorum... Başka misafirlerimiz de olacak, Hristiyan, Musevi âlimler..."

"Sadece dinleyeceksiniz?" deyip kaşlarını kaldırdı İmam Rıza.

"Evet, sanki ben yokmuşum gibi düşünün lütfen..."

"Akıl dosttur, düşmansa cehalet..." diye mırıldandı İmam Rıza.

"Kesinlikle katılıyorum..." diyerek onu onayladı Halife Me'mun.

"Susmak da bir hikmettir; boş konuşmamak, boş yere konuşmamak muhabbetin derinliğini arttırır ve iyiliğin de rehberidir..." diye devam etti İmam Rıza.

"Çöplükte âlimlerle sohbet, cahillerle minder ve koltuk üzerinde sohbetten iyidir" dediğinde Halife Me'mun, yüzü ay gibi parladı İmam Rıza'nın. Büyükbabasının bir sözüydü, adını mırıldandı.

"Cafer es Sadık... Beşinci İmam! Büyükbabam..."

"Rahmet olsun, en sevdiğim sözü şuydu: Âlimin bir günahı bağışlanmadan, cahilin yetmiş günahı bağışlanır..."

"Bilen bilmeyenden sorumludur! Bu yüzden her şeyin başıdır akıl ve bilgi..."

"İstediğim şey bu işte, bilmek... Her şeyi bilmek..."

"Bu mümkün değil..."

"Ne kadarının mümkün olacağını bilebilir miyiz peki?" Sandığından çok daha fazla zekiydi, bir sıcaklık hissetti ona karşı İmam Rıza.

"Aklın en üstün mertebesi insanın kendi nefsini tanımasıdır!" diye cevapladı sadece.

"Yoldayken bir hadis anlatmışsınız, bir altın silsile!"

"Evet..." Her şeyden haberinin olması hele de bu kadar çabuk, hayranlık verici bir o kadar da ürkütücüydü.

"Babam Musa bin Cafer'den, o da babası Cafer bin Muhammed'den, o da babası Muhammed bin Ali'den, o da babası Ali bin Hüseyin'den, o da babası Hüseyin bin Ali'den, o da babası Ali bin Ebu Talib'den, o da Allah'ın resulünden (s.a.a) şöyle buyurduklarını rivayet etmişlerdir: Cebrail'den Allah-u

Teâlâ'nın şöyle buyurduğunu duydum: "La İlahe İllallah» benim kalemdir, o halde kim kaleme girerse azabımdan güvende olur."

"Sizinle açık konuşacağım İmam Rıza, sizi buraya çağırmamın tek sebebi büyük münazara değil..." Gülüşünden belliydi, biliyordu sebebin bu olmadığını.

"Hilafet makamını size vermek istiyorum..." İmam Rıza sadece yüzünü değil, etrafı aydınlatan gülümseyişiyle birlikte: "Siz Halifesiniz, öyle diyorsunuz. Eğer bu doğruysa, bu size Allah tarafından verilmişse bir başkasına veremezsiniz. Yok, eğer siz aslında halife değilseniz de sizin olmayan bir şeyi yine bir başkasına vermezsiniz..."

"Amacımın ne olduğunu biliyorsunuz!" dedi Halife Me'mun.

"Neden bir dini lider olmak istemiyorsunuz? Neden hilafeti bir başkasına vermek istiyorsunuz? Üstelik bundan hiç hoşlanmayacak insanlar varken, çok fazla insan varken..."

"İnsanların ne düşündüğü her zaman önemli değildir; önemli olan..."

"Önemli olan?"

"Hak sahibine vermek! İlim sahibine, irfan..."

"Yetersiz misiniz?"

"Bundan gocunmam İmam Rıza! Aklımın ve bilgimin bir sınırı var; devlet ve din işleri ayrılmalı diyorum. Elbette sizden devleti yönetmenizi istemiyorum..."

"Bu münazara bunun için miydi? En ilim sahibi olanı bulmak için miydi?"

"Öyle olsaydı şu an bunları konuşuyor olmazdık! Hakikate giden yol, tartışmalardan geçer, bilgi paylaşımından. Bunu çok

sevdiğim bir sır değil, ama ben kararımı çoktan verdim! Ne diyorsunuz?"

"Bundan hoşlanmayacaklar..."

"Bunu bana bırakın!"

"Halifeliği kabul edemem, halife veliahtlığı uygundur, asla devlet işlerine karışmam! Sözümü de esirgemem..."

"İstediğim tam da bu!"

"Siyah bayrak altında mı?"

"Yeşil bayrak altında..." diyerek gülümsedi Halife Me'mun.

MAYIS 817,
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Güneş dağların ardında kaybolurken ne güzeldi ve akşamın esintisi yüzünü okşarken mis kokularıydı odayı dolduran. Yüksekten uçan kuşlar heybetli, balkonun bir köşesinde yuva yapmış kumrular sessizdi. Belini sardığında: "Bu saatte..." deyip kollarının arasında döndü, gözlerindeki ışıktı dünyasını aydınlatan. Hele de yüzünü avuçlayıp göğsüne yasladığında. Şaşkındı, henüz akşam çökmemişken yanına gelmesi bir mucizeydi, gün boyu onu beklemek bile bir başkaydı. Babek:"İşleri erken bitirdim, karımla yemek yeriz, şarap içeriz, falan filan..." diyerek gülümsedi.

"Bütün bir gece mi?"

"Ne istersen yaparız!" Sadece kokusu yeterdi, kollarını beline dolayıp göğsüne bir öpücüktü bir daha... Bir daha.

"Hatta belki..." dediğinde kapı çalındı.

"Ah, hayır..." diyerek başını gömdü göğsüne Banu, Babek alnına bir öpücük daha kondururken gülüşü içini ısıttı. Kapıya yönelip açtığında karşısındaki genç bir delikanlıydı, ürkek bir

sesle ve bakışlarını kaçırarak: "Efendim, Komutan Tarkan sizi görmek istediğini söyledi, çok önemliymiş efendim..." dedi mahcuptu, yanağına hafifçe dokunup: "Tamam, hemen geleceğimi söyle lütfen..." dedi. Gülümsedi delikanlı ve "Efendim..." diyerek uzaklaştı. Odadaki sütuna yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmişti Banu, ışık saçan gözleri ve mahzun gülüşüyle: "Bir an, sadece bir andı..." dedi. Yaklaşıp elini uzattı ve kendisine çekip yatağa uzattı onu. Parmakları yüzünde gezerken soluğunu tuttu Banu.

"Yakında bitecek ve o zaman beni görmekten sıkılacaksın belki de..." dedi Babek.

"Bu mümkün değil..."

"Bu kadar emin olma..." diyerek sırtüstü uzandı yatağa ve Banu dirseğini yaslayıp yatağa göğsüne dokundu. Yorgundu, az uyuyor, çok çalışıyordu ama gözlerindeki ışık öylesine parlaktı ki, başka bir şeydi. İçini yakan, işini serinleten... Ve bir anda doğruldu Babek: "Yoksa gidemeyeceğim..." diyerek eğilip öptü dudaklarından ve: "Çok uzun süremeyecek..." diyerek göz kırpıp çıktı odadan. Bir an yıllara bedeldi, beklemek bile. Saatler akıp gittiğinde içini saran, onu boğan bir histi önce bedenini sonra ruhunu kasıp kavuran. Balkona yaklaştığında yüzüne çarpan rüzgâr bile içindeki ateşi hafifletmedi, gittikçe büyüyen ve derinleşen bir sıkıntıydı. Oysaki gözleri kalenin meydanındaydı, kaleden ayrılmaması içine biraz su serpse de geçmedi huzursuzluğu, geçmeyecekti. Sabah olmak üzereydi ve yatağın ucundaki şalını alıp eline odadan çıktı. Boş koridorlarda ilerledi, kimsecikler yoktu, çalışma odasında da yoktu. Merdivenleri inip toplantı odasına bakmak istedi, aralayıp kapıdan sızan mum alevi içini rahatlattı. Tereddüt etmedi, kapıyı aralayıp içeri girdiğinde ordaydı, yalnızdı. Koltuğa gömülü, gözleri duvardaki haritadaydı. Başını çevirip baktığında gülümsedi yorgun gözleriyle.

"Ben..." dedi Banu.

"Gel tatlım..." diyerek elini uzattı, iki adımdı yanına uçar gibi varması. Kollarını sarıp kucağına oturduğunda başını yasladı göğsüne ve daha da sıkı sardı kolları bedenini. Parmakları saçlarının arasında dolaştı Banu'nun. Bir garipti, ne olduğunu bilemediği. Sessizliğiydi onu ürküten ve sımsıkı sarsa da kolları hüzün kokuyordu odanın her bir yanı.

"Babek..." diye mırıldandı, elleri yüzündeydi. Çenesini hafifçe kaldırıp göz göze geldiklerinde içinde kopan bir fırtınaydı acılı bakışları. Bir girdaptı sanki savrulup gitti, kayboldu derinlerinde. Titreyen dudaklarından döküldü:

"Bir şey mi oldu?" Kötü bir şey olmuştu, bunu biliyordu, yanılmayı umarak.

"Eeee..." diyerek kaşlarını kaldırdı. Sanki orada değildi, başka yerlerdeydi aklı ve kafası dağınıktı.

Parmaklarıyla gözlerini ovuşturup soluklandı ve:

"Vazgeçtiler..." dedi.

"Kimler?"

"Hepsi..." deyip gözlerini kaçırdı.

"Ama... Nasıl?" Yeniden başını göğsüne gömdü ve daha da sıkı sardı Babek. Sıcak nefesi göğsüne çarparken kalp atışını bile duymak zordu.

"Peki neden?" Arkasına yaslanıp: "Yeni topraklar ve unvanlar verilmiş..." diyerek gülümsedi.

"Bizi sattılar yani!" Gözlerinden alevler taşarken gülümsedi Babek ve yanağına dokundu.

"Evet, sanırım dediğin gibi. Bizi sattılar!" Gülmeye başladı. Gülüşünü kontrol edemiyor gibiydi, kendi kendine tekrarlayıp: "Bizi sattılar..." dedi ve sonra kararda yüzü ve bıçak gibi kesildi gülüşler.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Banu.

"Savaşacağım! Bundan nefret etsem de, başka çare yok!" dedi gözlerini kaçırarak.

"Kaç kişiler?"

"On bin!"

"Biz kaç kişiyiz?"

"Beş yüz..." Gözlerini sımsıkı kapadı Banu. Bedeni kayalar altında kalmışçasına ezildi bedeni kalbi ve umutsuzluktu çöken yüreğine bir katran gibi.

"Yarın Abdullah ve Tarkan'la kaledeki kadın ve çocukları Darband'a götürmeni istiyorum... Orada güvende olursunuz!" dedi.

"Unut bunu!" Sesi odada yankılandı Banu'nun.

"Banu..."

"Hiçbir yere gitmem! Kocamı bırakıp da kaçmam!"

"Kazanma şansımız yok!"

"O zaman beraber ölürüz; savaşarak! Kaçarak değil... Ve asla bilemezsin, kimin kazanacağını, kimin kaybedeceğini?"

"On bin kişiler, belki daha fazla..."

"Onlar paralı asker! Para için savaşıyorlar, onurları için değil! Özgürlükleri için değil! Sadece para için. Anladın mı?"

"Bu senden son isteğim..." Yüzünü avuçlayıp iyice yaklaştırdı ve: "Yarın kadınları ve çocukları Darband'a götürmenizi istiyorum..."

"Hayır!" İç çekişi hüzünlü Babek'in bakışlarıysa kenetliydi gözlerine.

"Sana söylemiştim, iyi ok kullanırım ve kılıç. Şimdi bunu ispatlama zamanı" diyerek gülümsedi Banu. "Gerekirse taşla başlarını ezebilirim; bunu biliyorsun!" dediğinde gülümsedi Babek.

"Evet, bunu biliyorum... Ama savaşabilmem için güvende olduğunu bilmem gerekiyor anladın mı? " diyerek burnuna dokundu.

"Bayım, Ben Babek Hürremi'nin karısıyım, Banu Hürremi! Beni böyle kandıramazsın!"

"Ah, bu çok ilginç... Tanrı'ndan vazgeçtin öyle mi?"

"Henüz benimle konuşmadı..." diyerek güldü Banu. Ve ekledi: "Mazdek der ki varlık üç şeyden oluşur: Ateş, toprak ve su. İyilik ve kötülük ise her zaman savaşır! Aydınlık ve karanlık! Birbirini büyütürler; kötülük kötülükle büyür; karanlık karanlıkla. Ama... Karanlığı aydınlık yok eder; karanlık aydınlığı yok edemez. İyilik kötülüğü yok eder ama kötülük iyiliği yok edemez. Mazdek ateş tapınaklarını kapattı; çünkü onların Tanrı'yla bir bağı kalmamıştı. Zerdüşt rahipler ve Sasani asillerinin oyun bahçesine dönmüştü. Orada Tanrı yoktu; orada iyilik yoktu, orada aydınlık yoktu. Sadece üç tanesine izin verdi; onların henüz kirletemediği mabetlerdi. Ve dedi ki: Kadın ve erkek eşittir; eşit haklara sahiptir. Bunu sevmediler; bundan nefret ettiler. Mazdek dedi ki: Tüm dünya nimetleri ortaktır; kim neye ihtiyaç duyarsa verilmelidir; paylaşılmalıdır. Nimetler sonsuzdur ve herkese yeter. Bunu sevmediler; bundan nefret ettiler. Mazdek dedi ki: Hiç kimse bir başkasının üzerinde söz sahibi değildir; böyle bir hakkı yoktur. Bunu sevmediler; bundan nefret ettiler. Mazdek dedi ki: Yârin yanağından gayrı her şey ortaktır! Ona iftiralar atmaktan hiç çekinmediler; utanmadılar. Karısı Hürrem vazgeçmedi; onu yaktılar, ona ait olan her şeyi yaktılar. Ama Hürrem onun öğretisini yaydı; onu anlattı. Onu yok edemediler; bu yüzdendir ki: Mazdekiler Hürremi olarak da bilinir. Çünkü kadın ve erkek eşittir!"

"Çünkü kadın ve erkek eşittir!" diyerek tekrarladı Babek gülüşündeki hüzün ve gurur birdi, bütündü.

"Sanırım sana bir zırh yaptırmalıyız..."

"Ah, bu çok havalı..." diyerek güldü Banu. Sımsıkı sarıldı ve öpücüklere boğdu yüzünü boynunu, saçlarını...

**

Gözleri gökyüzündeydi, yıldızlarda ve tenini okşayıp gitmesine izin verdi belki son kez ve bedenini saran sıcacık kollarıydı her şeyden daha değerliydi ılık nefesini boynunda hissetmek. Elleriyle kollarını ovuşturup yasladı sırtını göğsüne Banu:

"Herkes gitti mi?"

"Evet..." derken boğuktu ve hüzünlüydü sesi.

"Ne güzel bir gece..." diyerek gülümsedi Banu ve kollarının arasında çevirip yüzünü avuçladı Babek. Sanki bir şeyler söylemek ister gibiydi ama sadece gülümsedi ve sımsıkı sardı bir kez daha, bedenine hapsedercesine.

"Banu..." dedi sonra fısıldayarak.

"Hayır... Onlardan korkmuyorum, sensiz yaşamak da istemiyorum, sensiz hiçbir şeyin anlamı yok! Hiçbir şeyin..." derken gözlerinden süzülen damlalar yanağından akıp boynuna düşen inci taneleriydi, derin nefesiyse mutluluktandı, kollarındaydı ve yeterliydi.

"Biliyor musun? Sadece şu anı bile birkaç ömürle takas edebilirim." derken ciddiydi, hesapsızdı. Onun yanında ölmek bile anlamlıydı, hayata anlam katan da bu değil miydi? Kapı tıklatıldığında bir anlığına kollarından ayrılmaksa acının en deriniydi. Dönmesi kısa sürdü ve:

"Kalenin dışındaki değirmencinin karısı doğum yapıyormuş, yardım edecek kimse yok..."

"Ben giderim, gideriz. Gider miyiz?"

"Tamam..." diyerek gülümsedi Babek. Yatağın kenarındaki şalı omuzlarına alıp hemen çıktılar, Tarkan kalenin meydanındaydı, yanındaki adamsa yabancıydı, değirmenci olmalıydı, şaşkın bakışlarından belliydi. Atı getirildiğinde hemen binip elini uzattı Babek ve bir kuş havalanıp arkasına geçti, kollarıyla sardı belini, başını yasladı. Gecenin sessizliğini bozan nal sesleriydi ve ateş böcekleriydi uçuşan ve değirmene vardıklarında yavaşladı Babek, Tarkan ve diğerleri geride kaldı. Elini sımsıkı tuttu ve içeri girmeden durdu Babek, tuhaftı, nemli gözlerinde anlam vermediği bir sızı yüreğinde büyüdü. Kederli gözleri ve boğazında bir yumruktu, bir şey söyleyecekti ama sustu, sadece kendine çekip öptü dudaklarından ve gözlerinden bir damlaydı yüzüne düşen. Sonra gözlerini kaçırdı ama bırakmadı ellerini. Adımları hızlıydı. "Babek, değirmenci neden gelmedi?" diye sorduğunda kapıyı araladı Babek.

"Çok sessiz..." dedi bu kez Banu, sanki kolundan sürükler gibiydi ve içeri girdiğinde kalbine çöken bir karanlıktı sebebini bilemediği. Oda boştu, bir andı ve gürültüyle kapandı kapı,

"Babek..." diye seslendi. "Aç kapıyı ne yapıyorsun?" dediğinde kilit çevrildi, bir daha, bir daha.

"Babek... Yalvarırım aç kapıyı..." Gözlerinden sıçrayan yaşlar saçılırken sesi güçsüzdü, kapıyı yumrukladı.

"Babek, aç kapıyı... Bana bunu yapma, yalvarırım bana bunu yapma... Babek..." Gözleri etrafta gezindi; pencere yoktu, iki kandildi etrafta ve bir yatak, bir mezardan daha soğuktu oysa. Bir çıkış olmalıydı, bulmalıydı, aklını toplamalıydı, yine de çaresizce bir kez daha haykırdı ve yumrukladı kapıyı.

"Aç şu lanet olası kapıyı..." diye bağırdı bu kez.

"Lütfen..." dedi bu kez yalvarırcasına, "Lütfen aç kapıyı..."

**

Yüzüne çarpan rüzgâr bir tokat gibiydi, gözleri nemli, kalbinde derin bir yaraydı. Banu'nun yalvaran sesiyse kulaklarında yankılandı, Tarkan ile göz göze geldiğinde:

"Babek..." dedi Tarkan.

"Ölmesine izin veremem, vermem..." dediğinde başını eğdi Tarkan, bu kez değirmenciye dönüp: "Ne yapacağını biliyorsun, onu Darband'a götüreceksin..."

MAYIS 817,
OSTAN-E ARDABIL YAKINLARI
BUGÜNKÜ ERDEBİL/ İRAN

Kısıp gözlerini gülümsedi Komutan Ahmed bin Habbah ve alaycı bir şekilde Komutan Yashir bin Muaff'a dönüp: "Bu bir zafer bile sayılmaz; şunlara baksana sayıları beş yüz bile değil..." Komutan Muaff ise temkinliydi; bakışlarını bir an bile onlardan ayırmadı. İç çekişindeki tereddüt Komutan Ahmed bin Habbah'ı kızdırdı:

"Ne bu? Bir avuç çapulcu mu seni korkuttu?" Her zaman böyleydi, patavatsız ve dikkatsiz, ters bakışının yetmesini diledi ama:

"Daha akıllı bir adam olduğunu sanırdım..." dedi Babek'i ve ordusunu kastederek.

"Onurlu bir adam..." dedi Komutan Muaff.

"Onurlu mu?"

"Ölüme meydan okuyacak kadar da cesur!" Komutan Ahmed bin Habah'ın bakışları öylesine boştu ki işte bu biraz keyiflendirdi.

"O bir kâfir! O bir asi! Ve birazdan asilere, kâfirlere ne olacağını göreceksin..."

"Efendim, elçi gönderecek miyiz?" diyerek yaklaştı bir atlı asker,

"Ben giderim..." dedi Komutan Muaff ve Komutan Ahmed bin Habbah'a sormaya gerek bile görmeden meydanın ortasına doğru at sürdü.

"Lanet olası, ne oluyor. Bu savaşı ben yönetiyorum..." diyerek söylendi ardından Komutan Ahmed ama diğer askerler dönüp bakmadılar bile.

**

"Ben gideyim..." dedi Komutan Tarkan.

"Hayır..." dedi Babek ve savaş meydanının ortasına doğru at sürdü. Birbirlerine yaklaştıklarında yavaşladılar, gözleri buluştuğunda:

"Komutan Yashir bin Muaff" diyerek kendini tanıttı.

"Babek" dedi sadece. Tepeden tırnağa süzmesi rahatsız edici değildi, atının eyerini sıkıca saran parmaklarını gevşetip:

"Kaleyi teslim et..." dedi.

"Kale benim!"

"Kazanma şansın yok, çoktan kaybettiniz... Görmüyor musun?" deyip arkasına baktı. Binlerce askerin gölgesiydi tüm ovayı kaplayan ve sabırsızdı akbabalar uçuşurken gökyüzünde.

"Kaleyi istiyorsan beni geçmen gerekecek!" Gülümsedi Komutan Muaff. Gözlerinde korkudan eser yoktu, anlamak zordu; tereddüt yoktu, endişe yoktu.

"Ölmeleri gerekmez!" dedi Komutan Yashir.

"Ölüm bir son değildir; en kötüsü de değildir! Onlar özgür insanlar, seçim yaptılar, benim için savaşmıyorlar!"

"Kim için savaşıyorlar?"

"Gelecekleri için... Hayalleri için... Adil bir dünya için!"

"Hayat adil değil Babek!" dedi Komutan Yassir. Cevap vermedi Babek sadece gülümsedi.

"Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sordu bu kez.

"Neyi?" dedi gözleri tekrar buluştuğundan.

"Birazdan savaşacağız, toprak ölüm kokuyor, kana doymak için sabırsız. Kılıç sesleri keserken etleri havada uçuşacak kollar, bacaklar, başlar... Ve yine de gülümseyebiliyorsun..."

"Güneş alevler püskürtür bazen yakıcıdır çoğu kez olduğundan fazla, nehir boğmak ister seni, toprak içinde almak için sabırsızdır, ama..." Bir cevap mıydı? Daha çok kendi kendine mi konuşuyordu anlamak zordu. Kısa bir andı, durdu ve yeniden buluştuğunda gözleri, devamını merak etti.

"Dediğim gibi, kaleyi istiyorsanız beni geçmelisiniz..." dedi. Başka bir şeyler söyleyecekti, söylemeliydi, ama söylemeyecekti.

"Senin gibi bir askerim olsun isterdim ordumda..."

"Ben para için savaşmam!" İşte buydu canını yakan en derinden. Başını eğerek selamladı onu ve atını çevirip ordusuna doğru ilerledi.

**

Atının üzerinde ne heybetliydi; rüzgâr savururken saçlarını ve bakışı delerken ruhunu bir kılıç gibiydi. Ne binlerce düşman asker, ne de uçuşan akbabalar umurundaydı. Gözleri buluştuğunda gülümsedi. "Ne diyor?" diye sordu Komutan Tarkan.

"Teslim olun diyor..." diyerek güldü Babek.

**

"Bu orduya ben komuta ediyorum, bu küstahlığının..."

"Kapa çeneni..." diye kestirip attı Komutan Yassir bin Muaff ve diğer komutanlarının yanına sürdü atını.

"Efendim..." diyerek atıldı biri, emri bekledi.

"Hazırlansınlar..." dedi ve atı şahlandı kendiliğinden.

"Bu da nesi?" diyerek korkuyla haykırdı Komutan Ahmed bin Habbah. Topraktan gelen gürültüyü anlamaya çalıştı.

"Yer sarsıntısı..." dedi biri. Atlar huzursuzdu, uğultular bir anda vadiyi doldurdu.

**

"Bu da nesi?" dedi Tarkan sesler kulaklarında büyürken. Babek temkinliydi; elini tuttu sıkıca, anlamaya çalıştı. Atların kişnemesi doldururken her yeri gözleri gezindi etrafta.

"Yer sarsıntısı..." dedi bu kez Tarkan huysuz atını sakinleştirmeye çalışırken.

"Hayır, başka bir şey..." dedi Babek eğilip toprağa dokundu, toprağın kalp atışıydı sanki bir davula vuran tokmak gibi ritmik ve gittikçe büyüyen.

"Babek ne oluyor?" diye yaklaştı biri. Bilmiyordu, bedenler öylesine sarmıştı ki etrafını, ötesini görmek zordu. Yaklaşan bir atlıydı kalabalığı yarıp ve haykırdı adını: "Babek..." Yüzündeki gülüşe anlam veremedi, seslerse daha da çoğalmıştı.

"Buna inanamayacaksın! Buna inanamayacaksın!" diyerek atından inip yaklaştı.

"Ne?"

"Bak..." diyerek tepeleri gösterdi. Bir çağlayan gibiydi vadiye akan insan seli, binlerceydi.

**

"Bu da nesi?" dedi Ahmed bin Habbah. Topraktan gelen gürültü artık önemli değildi; gözleri tepelerin yamaçlarında gölgeleri büyüyen insanlardaydı. Her yeri sarmış karıncalar gibiydi,

hareketli ve bir o kadar ürkütücüydü. Bir devin adımlarıydı toprağı döven. Komutan Yassir bin Muaff ise sessizdi, gözleri ufukta yaklaştıkça büyüyen, büyüdükçe çoğalan insanlardaydı. Göz ucuyla yaverine bakması yetti; atına atlayıp uzaklaştı; geri döndüğünde atından inip yaklaştı ve: "Yirmi binden fazlalar, daha geliyorlar. Sonu yok, her yerden geliyorlar. "

"Askerler mi? Kim bunlar?"

"Asker değiller, köylüler, kadınlar, çocuklar..."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Kim topladı bu insanları?"

**

"Babek sen misin?" diyerek yaklaştı yaşlıca bir adam. Sözü geçen biri olmalıydı, etrafını açıp yol verdiler saygıyla.

"Evet..." diyebildi Babek. Tepeler sanki kayıptı, her yer insanlarla doluydu, kadınlar, erkekler, delikanlılar, genç kızlar. Ellerine ne buldularsa geçirmişlerdi belli. Kiminin elinde taze bir ağaçtan koparılan kalın bir dal, kiminin elinde bir sopa, bazılarındaysa kılıç ya da bıçakların çeliği parladı gözlerinde. Gülmeye başladı yaşlı adam, aksakallarını ovuşturarak, diğerleri de ona katıldı: "Demek şu meşhur Bezz Kalesinin lideri sensin... Abbasilere kafa tutan..." Sadece kaşlarını kaldırdı Babek uçuşan kar taneleriydi düşünceleri:"Ben, evet..." diyebildi. Kollarını açıp sımsıkı sardı Babek'i sonra biraz uzaklaşıp yüzünü avuçladı ve yanaklarından öptü: "O zibidileri kafana takma! Bizi yeterince sömürdüler! Evet, buna izin vermiş olabiliriz, göz yumduk belki ama halk aptal değildir evlat. Bizim topraklarımızı alıp veriyorlar birbirlerine; bizim... Hepimizin! Belki savaşçı değiliz ama gerekirse savaşırız canla başla. Sana söz verdiklerini biliyorum, sözünde durmamaları beni pek şaşırtmadı; bize de söz vermişlerdi ama bilirsin. Neyse... Yalnız değilsin evlat, bak akın akın geliyorlar, tüm köylerden, kasabalardan. Kaleden gelenler anlattı; koskoca ordunun karşısına dikildi dediler, tek başına...

Ölüme meydan okuyarak! Liderlerimiz ki bizim seçtiğimiz liderler değildi. O aşağılık Abbasi sarayından gönderilen soysuzlar... Bıçak kemiğe dayanmıştı, sadece bir kıvılcım gerekiyordu, sen o kıvılcım oldun Babek. Senin cesaretin, senin onurun, senin direnişin tek başına kalbimizin o kurumuş nehirlerini coşturdu. Bak, çok daha fazlası var, çok daha fazlası olacak." diyerek uzaklardaki insanları işaret etti sol kolunu kaldırarak.

**

"Askerlere hazırlanmalarını söyle..." dedi Ahmed bin Habbah yaverine.

"Geri çekiliyoruz..." dedi Yassir bin Muaff.

"Neden bahsediyorsun? Ne demek geri çekilmek..."

"Askerlerimi geri çekiyorum, sen istiyorsan savaş... Bilesin ki kazanma şansın yok..."

"Birkaç köylüden korkacağımı mı sandın?" diyerek üzerine yürüdü Yassir bin Muaff'ın ama omzundan sertçe çekiştirip yüzünü çevirdi kalabalığa ve: "Görmüyor musun? Dağlardan akan su gibiler. Bir şelale gibiler! Binlerce! On binlerce! Durmuyorlar, sonu yok, daha kaç kişi gelecek belli değil..."

"Onlar köylü savaşçı değil!"

"Binlerce insanı bir araya getirdi, on binlerce! Ne kadar güçlü olduğunu görmüyor musun? Bir ağaç gibi büyüyor, kök salmaya başladı insanların yüreklerinde? Yüreğiyle savaşan insanları yenemezsin! O artık bir kahraman! Halkın kahramanı! Askerlerimi bir hiç uğruna harcamayacağım; tek bir tanesini bile! Biz dönüyoruz..."

**

Tozu dumana katarak yaklaşan atlılardı güneydeki tepelerin ardında. Tüm gözler dikkatle onlardaydı; en az üç yüz atlı saydı Babek. Kısa bir andı ve yaklaştıklarında gülümsedi.

"Kim onlar?" diye sordu Tarkan.

"Ali Mazdek ve adamları..." dedi Babek gülüşü derinleşti yüzünde. Henüz sözü bitmişti ki Ali Mazdek atını şahlandırdı birkaç adım ötesinde, siyah giysileri uçuştu atının yelesi gibi, simsiyah sürmeli gözlerini kısarak: "Savaşı kaçırmadım değil mi?" diyerek güldü ve atlayıp atından yanına geldi; sarıldılar.

"Ne o yine mi savaşmıyoruz?" dedi sonra ve Abbasi ordusuna çevirdi bakışlarını.

"Bayağı da kalabalık gelmişler oysa..." diyerek mırıldandı; Babek'in gözleri de Abbasi ordusundaydı. Huzursuzlukları onca mesafeden belliydi, bir bulutun gölgesi gibiydi dalgalanan bedenleri. İyice yaklaşıp omzuna dayadı ellerini Ali Mazdek: "Evet, ne diyorsun?" diye sordu. Bir an durdu, kısacık bir andı ve gülümseyerek: "Haklısın savaşmayacaklar..." dedi ince bir kahkahaydı; dağıldı etrafta yüzlerce, binlerce kişide yankılandı. Bu kez coşkulu tezahüratlarla inledi toprak ve kederliydi yorgun kanatlarıyla akbabalar.

**

Kapının kilidi çevrildiğinde içinde kopan bir fırtınaydı, savrulup kayalar çarpıp parçalansa kalbiydi. Yerinden kımıldamadı bile, bakışları boştu. "Banu..." dediğinde başını hafifçe kaldırıp hıçkırarak ağlamaya başladı, yerinden kalkacak gücü yoktu, Babek eğildiğinde sımsıkı sarıldı ve ağlamaya devam etti. Bir güneşti doğan karanlığa ve bir rüya olmasından korkarcasına çekti kendini birdenbire. Karşısındaydı, elleriyle yüzüne dokunmak isterken çekti aniden, kan bulaşsın istemedi yüzüne. Ve bakışı ne acıydı, kanlı ellerine bakarken Babek'in. Yeniden sardı sımsıkı göğsüne, hıçkırıklarını gömercesine.

HAZİRAN 817,
ABBASİ SARAYI BAĞDAT

Portakal kokusuydu odayı dolduran ve sıcaktı. Kalın perdelerden sızan güneş odayı aydınlatırken gözlerini ovuşturdu ve masadan kalkıp terasa çıkmaya yeltendi ki kapı tıklatılıp muhafızı yaklaştı. Saygıyla eğilip: "Komutan Ahmed bin Habbah ve Komutan Yassir sizinle görüşmek isterler!" dedi.

"Ah, döndüler mi?" dedi.

"Evet..." derken başı eğikti muhafızın, gözleri kaçırdığına göre haberler pek de iyi değildi.

"Ne?" dedi.

"Ben..." diyebildi muhafızı ama ısrarlıydı bakışları Halife Me'mun'un.

"Sanırım isyan daha da büyümüş diyebiliriz!"

"Ne demek bu?" İpekli beyaz gömleğinin kollarını kıvırdı, gözleriyse bulutluydu.

"Savaşmamışlar, Komutan Habbah, Komutan Yashir bin Muaff'ın askerlerini geri çektiğini söylüyor, üstelik bu isyancı sandıklarından çok daha fazla kişiyi toplamış etrafında..." Gülüşü bir yılan zehrinden tehlikeliydi, gözlerinin etrafında derinleşen

çizgilerse öfkedendi. Hışımla çıktı odadan; muhafızı ardındaydı, diğerleri de onlara katıldı. Ayak sesleriyle yankılandı dar koridor ve kenara kaçışıp kendisine yol veren insanların yüzüne bile bakmadı.

"Nerdeler?" diye sordu sertçe muhafızına.

"Küçük salondalar efendim..." diyerek ona yetişmeye çalıştı.

"Basit, küçücük bir isyan girişimini bile bastıramayan ahmaklarla uğraşıyorum; bin tane olay var ve askerlerim geri çekiliyor..." Öfkeliyken hep olduğu gibi sıktı yumruğunu, nefesi kesikti. Cevap vermedi muhafız, duymak istediği bir şey de yoktu zaten. Küçük salona vardıklarında kapılar açıldı sonuna kadar ve eğilerek kenara çekildi kapı muhafızları. Komutan Ahmed bin Habbah ve Komutan Yashir bin Muaff Halifeye yol verseler de tahtına oturmak istemedi; dikilip karşılarına: "Basit bir isyanı sonlandıramamışsınız; üstelik bir korkak gibi kaçmışsınız öyle mi?" diye bağırdı.

"Efendim..." diyerek söze girmek istediyse de Komutan Muaff, Komutan Habbah hemen atıldı.

"Asla efendim, eğer Komutan Muaff askerlerini geri çekmeseydi..." Sözünü tamamlamasına fırsat vermedi Halife Me'mun ve Komutan Muaff'a dönüp:

"Evet?" dedi. Anlatmasını bekledi, burnundan solusa da tereddüt etmedi Komutan Muaff.

"Halk ona katıldı, binlerce insan. Çocuklar, kadınlar! Tepelerden bir çağlayan gibi aktılar savaş meydanına..."

"Yani?" dedi ellerini beline koyarak.

"Bu basit bir isyan değil efendim..."

"Ah, öyle mi? Nasıl bir isyan?"

"İnsanlar onu seviyor!"

"Adam valilere, şehrin ileri gelenlerine bir manifesto yolluyor! Düşmanı kim? Ben, biz! Güya bu işi anlaştığı liderlerle görüşerek halledecektiniz..." Bu kez Komutan Habbah'a döndü:

"Efendim liderlerle görüşmede bir sorun yoktu, sözlerinde durdular, kimse ona destek olmadı..."

"O zaman?" Bu kez de Komutan Muaff'a döndü.

"Liderlerle anlaşılmadı, satın alındı! Rüşvetle, yeni unvanlarla..." dedi Komutan Muaff. Delici bakışları üzerindeydi Halife Me'mun'un ama susmadı:

"Halk zor durumda, bölgede talan, rüşvet bir yana, vergiler insanların belini büküyor..."

"Seni bakan mı yapsak acaba? Halkın sorunlarıyla bu kadar ilgilendiğine göre..." dedi Halife Me'mun.

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum efendim, isyan büyüyecektir, tahmin edemeyeceğiniz kadar! Şimdi yirmi bin kişiler, katlanarak çoğalacaklar..."

"Bu muhteşem öngörülerin çok hayranlık verici..." dedi dalga geçercesine. Komutan Muaff sustu, gözlerini kaçırmasının sebebiyse saygıdandı, korkudan değil... Komutan Habbah tam söze girecekken başparmağını kaldırıp onu susturdu Halife Me'mun.

"Nasıl bir adam?" diye sordu Halife Me'mun Komutan Muaff'a.

"Çok cesur, çok akıllı, çok..."

"Çok?"

"İyi bir adam..." dedi fısıldayarak.

"O bir kâfir?" diye araya girdi Komutan Habbah ama Halife Me'mun'un ters bakışıyla sustu.

"Onların halkın malı olduğunu söylüyor, hırsız olan..."

"Biz miyiz?" Sesi yankılandı odada.

"Efendim, yeni bir orduyla..." Komutan Habbah.

"Kapa çeneni..." dedi bu kez çok daha sertti Halife Me'mun ve Komutan Yassir'e dönüp:

"Neden savaşmadın?" diye sordu. Bir korkak olmadığını biliyordu; başka bir sebebi olmalıydı.

"Eğer orada savaşsaydık, çocukları, kadınları öldürseydik ki kazanma şansımız yoktu bu çok daha büyük bir ateşin fitilini yakmaktan başka bir işe yaramazdı. Onu bu şekilde yemezsiniz, yenemeyiz... Halk ardında, yanında, peşinde! Benim gördüğüm şu: Onlar kahramanını seçti, bu isyan sıradan bir isyan olmayacak. Bunu bilir, bunu söylerim efendim..."

HAZİRAN 817,
BEZZ KALESİ

Kalenin toplantı salonu bu kadar misafire alışık değildi; kımıldayacak yer yoktu ve çok daha fazlasıysa dışarıdaydı. "Of..." deyip dirseklerini masaya yasladı Babek. Konuşulanları anlamak neredeyse imkânsızdı; her bir ağızdan dökülen sözcükler ve şikâyetlerin sonu yoktu.

"Beyler, tek tek..." dedi, kalabalık bir anda sustu, şaşkın ama mutluydu. En öndekilerden biri atıldı: "En önemli sorun yöneticiler!" dediğinde, bazısı katıldı bazılarıysa itiraz etti.

"Hey, hey..." deyip parmağını salladığında sustular yeniden.

"Evet, bu önemli bir sorun, çözümü de şu: Ortak karar verilecek, herkese fikri sorulacak ve çoğunluğun kararı uygulanacak?"

"Herkes derken?"

"Yetişkin kadın ve erkekler..."

"Kadınlara da mı soracağız?" derken ortalarda bir yaşlı kadındı gözlerini kısıp öfkeyle: "Hem de her şeyi..." dediğinde gülüşler yükseldi salonda. Yaşlı kadın Babek ile göz göze geldiğinde daha da derinleşti gülüşü ve kadının sözlerini tekrarladı:

"Hem de her şeyi..."

Gülüşmeler bittiğinde: "Tahıl depolarında mevsimlik toplanan vergiler ne olacak?" dedi bir başkası.

"Kaç tane?" diye sordu.

"On beş..."

"Yarısı hangi bölgelerden toplandıysa köylülere geri dağıtılacak; kalanı eşit olarak bölüştürülecek..."

"Doğu'dan gelen tüccarlar meselesi de var?" dediğinde Komutan Tarkan.

"Buna yerel yönetimler karar verecek; ortak şartlar olmalı! Alınacak vergiler, neyin ticaretini yaptıklarına ve kazançlarına göre adil bir şekilde ayarlanacak..."

"Bu vergiler toplandığında nasıl bölüştürülecek?"

"Eşit!"

"Neye göre eşit?"

"Kişi sayısına göre..."

"Ama bu adil mi?"

"Evet! Ailede kaç kişi varsa kadın, erkek, çocuk demeden hepsi için eşit..."

"Bu adamın sekiz çocuğu var, bu hiç de adil değil, üstelik üç karısı..." dediğinde yeniden kahkahalar doldurdu salonu.

"Bu da ayrı bir konu, tek eşlilik..." dediğinde Babek gülüşler bıçak gibi kesildi; kadınların gözlerin saçılan ışıksa güneşi kıskandıracak türdendi.

"Ama..." dediğindeyse bir buluttu gözlerinden geçen kadınların ve:

"Eşler birbirinden hoşnut kalmazsa boşanabilirler; bir kadın da kocasını boşayabilir; bir adamda karısını boşayabilir..."

"Kadınlar neden kocalarını boşamak istesinler ki?" dediğinde biri gülerek.

"İnan bana o kadar çok neden var ki!" diyen karısıydı ve daha da büyüdü kahkahalar. Arkasına yaslandı Babek, insanların yüzlerindeki umut ışığı aydınlattı karanlık odayı ve içten bir kahkahaydı tüm yorgunluğunu geçiren.

**

Gece yarısıydı; kapı aralandığında yatağın ortasındaydı Banu, bağdaş kurup tepeden tırnağa süzdü Babek'i: "Birazdan geleceğim, uzun sürmeyecek hayatım..." diyerek taklidini yaptı Babek'in gülümseyerek.

"O kadar oldu mu?" deyip yaklaştı yatağa ve ayak bileklerinden tutup çekti kendine ve bedeniyle örterken üzerini boynunda gezindi dudakları.

"Yavaş ol..." dediğinde Banu daha da hoyrattı dokunuşları,

"Babek, yavaş..."

"Ne?"

"Bana nazik davranmalısın..." dedi gözleri mum alevlerinin aydınlattığı yüzündeydi, parmakları şakaklarında gezindi.

"Bundan hoşlandığını sanıyordum..." deyip iyice sardı kollarıyla

"Evet, hayır... Yani bir süre... Bir süre..." dedi gülerek Banu.

Bir an durdu Babek, yıldızlı gözleri boş bakıyordu, bu haline bayılıyordu. Kopuk bir an hayattan ve derin sessizlik..."

"Babek..." dedi fısıltıyla. Hiç tepki yoktu; bir kez : "Babek..." dedi.

"Hamile misin?" dediğinde öylesine tuhaftı ki ses tonu, bir an dondu kaldı.

"Evet..." diyebildi sonra.

"Emin misin?"

"Evet..." dedi başını sallayarak. Dudaklarının kenarından yayılan gülüşüyle derin bir nefes aldı Banu ve gülümsedi.

**

Gözleri aralandığında gün doğmak üzereydi; göğsüne yasladığı başını hafifçe kaldırıp saldı gözlerine. Gözleri geceydi, gözleri denizdi, gözleri güneşin kavurduğu bir öğleden sonrayı serinleten rüzgârdı; gözleri ateşti, içinde eriyip, yanmaya dünden razı. Yüzünde gezinen parmakları yumuşak ve şefkatliydi ve sardı bir kez daha kollarıyla Babek.

"Bu bir mucize..." diye fısıldadı sonra.

"Mucize?" diye tekrarladığında Banu.

"Doğan her çocuk..."

Hüzün ve mutluluk iç içeydi sesinin kırılgan tonunda ve düşünceliydi, her zamankinden yumuşaktı üstelik.

"Daha güzel bir dünya yaratmalıyız, onlar için, hepsi için..."

Bu halini bilirdi, neler düşündüğünü öğrenmek için sabırsızdı Banu, doğruldu. Babek ise fazla bekletmedi, gözlerinden taşan heyecanla:

"Şöyle bir şey düşündüm..." dedi gülümseyerek.

ARALIK 817,
MARV – GARAKUM /MERV ŞEHRİ
KARAKUM ÇÖLÜNDE BİR VAHA
BUGÜNKÜ TÜRKMENİSTAN

"Bir manifesto mu? Bir manifesto mu yayınlamış?" dediğinde Halife Me'mun şaşkındı.

"Evet, efendim. Tüm köylere, kasabalara ve mektuplarla her yere elçiler göndermiş..."

"Liderler mi?"

"Halka..."

"Halka bir manifesto ha?" dediğinde ayağa kalktı; kendi etrafında dönüp durdu aniden; sormasına gerek yoktu, sabırsızlığı gözlerinden belliydi ve elindeki rulo mektubu açıp okumaya başladı Veziri:

"1.Kadın ve erkek eşittir; eşit haklara sahiptir.

2.Bir çocuk ve bir yetişkin eşit haklara sahiptir.

3.Hiç kimse bir başkasının inancını sorgulayamaz, onu zorlayamaz...

4.Her bir birey çalışmasının karşılığını eşit olarak alır.

5.Unvanlar ve soydan gelen üstünlük kabul edilemez, bütün insanlar eşittir.

6.Hiç kimse kendi düşüncesini bir başkasına dikte edemez, düşüncelerini değiştirmesi için zorlayamaz, inançlarını değiştirmesi için baskı kuramaz!

7.Her topluluk kendi liderlerini seçme hakkına sahiptir; görevlerini yerine getirmeyen liderler çoğunluğun kararıyla değiştirilir.

8.Her köylü kendisine ait bir toprağı hak eder; kazandığı kadarıyla da vergi öder.

9.İnsanların inançlarını kendi çıkarları için kullananlar suç işler." Deyip mektubu yeniden rulo hale getirip gizledi ellerini, gözlerine bakmaya cesareti yoktu Halife Me'mun'un. Sandığı kadar öfkeli değildi ama uzaklardaydı sanki bakışı, aklı derinlerdeydi, boğuk bir sesle:

"Peki, nasıl tepkiler aldı?"

"Ona katılanların sayısı katlanarak artıyor; köleleri özgür bıraktı. Köleliğin insan onuruna yakışmayan bir sömürü olduğunu söylüyormuş, gözü kara, hem de çok... Bu diğer isyancılara benzemiyor efendim..." dediğinde sırtını dönüp:

"Yeni bir ordu hazırlansın..." dedi Halife Me'mun. Şimdi bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemediği belliydi; yeniden Veziri ile göz göze geldiğindeyse sıkıcı konuşmaların bitmediğini anladı, üstelik konu da İmam Rıza olmalıydı.

"Evet?" dedi, duymaya hazırdı.

"Bundan hoşlanmıyorlar... O bir Şia! Yeşil cübbe giymeniz de bazılarını öfkelendirdi efendim, üstelik Bağdat ve Dmaşk'ta Ahmet bin Hanbel'in taraftarları hızla yayılıyor, Hanbelî mezhebi gün geçtikçe büyüyor..." dediğinde kükredi Halife Me'mun.

"Öfkelendirdi ha? Desene onun bilgisine, ilmine sahip olamadıkları için kıskanıyorlar..." Başını eğdi vezir, sıkıntıydı, her halinden belliydi.

"İlk Abbasi halifelerinin Şia olduğunu unutuyorlar mı?" dedi ve sonra: "Bu ayrılığa son vermek istiyorum, bölünmeye. Dünyanın dört bir yanından ilim adamları geliyor, farklı düşünceler, farklı inançlar. Bu kadar mı zor ortayı bulmak? Bulamaz mıyız? Bilginin nereden geldiği mi, yoksa gerçekliği mi önemli? Her gün kendini hoca, âlim ilan eden soytarılar türüyor, çoğalacaklar, kum taneleri gibi çoğalacaklar. Bir ilim adamı, bir bilgi dehası, bir örnek insan olan İmam Rıza neden onları rahatsız ediyor? Neden?"

"O bir Şia..." dedi kısıktı sesi.

"Ah, lanet olsun..." diyerek masanın üzerine vurdu sertçe.

""Bu ayrılığı durdurmazsak, sonumuz olacak. Sonumuz! Anladın mı? Güneş batar ve kurur topraklar. Aklın besinidir bilgi ve eğer cahillerin eline geçerse, ayaklar baş olursa felaketimiz olur... Felaketimiz..."

Belli ki haberi vardı söylentilerden ve canı sıkkındı; ama kararlıydı, geri adım atmayacaktı.

"Onu halife vekili ilan etmeniz..."

"Eğer kabul etseydi, halifelik makamını da ona bırakacaktım..."

"Aman Yarabbim..." dedi Veziri parmakları bir anda dudaklarına gitti ama çabuk toparladı.

**

Sarayın en gizli yeriydi, zindanların ötesiydi kimselerin varlığını bile kabul etmek istemediği. Ölümün çığlıkları sinmişti taş duvarlara ve cılızdı ışığı meşalelerin. Ayak sesleri yankılanırken taş

zeminde cehennemin soluğuydu nereden geldiği belli olmayan bir uğultu.

Sus sesi çoğaldığında adımları yavaşladı ve muhafızlardı etrafını sarsan, siyah pelerinin başlığı takılıydı ve boğuktu sesi:

"Her şey ayarlandı mı?" diye sordu yüzünü dönmeden.

"Evet, efendim. Tus şehrinde olduğunu söylediler..."

"Tus..." diyerek gülümsedi ama öfkedendi, bunu iliklerine dek hissettiler.

"Yeşil cübbe ha! Halife Me'mun'a da giydirdiler. Güya halifelik makamını kabul etmemiş, bak sen... Halife Me'mun o İsmailiyye Daileriyle, İhvan-ı Sefa Risalesi saçmalıklarıyla, Hermetik sapkınlık başka bir şey değil... Şimdi de bu! Yakında Yunanlı filozofların saçmalıklarını duymaya başlarız. Onları davet ediyor, kâfirleri... İlimmiş, matematikmiş... Önce İmam Rıza'dan başlayacağız... Halife Me'mun istediği kadar ortayı bulmaya çalışsın, orta yok! Aşağıdakiler ve yukarıdakiler... Kazananlar ve kaybedenler... Bizler kaybedenlerden olmayacağız, Allah bizimle... " dediğinde tekrarladılar.

"Allah bizimle..."

"Allah bizimle..." Ve sonda tekbir getirdi, tekrarladılar üç kez:

"Allah her şeyden üstündür, yücedir..."

"Allah her şeyden üstündür, yücedir..."

"Allah her şeyden üstündür, yücedir..."

ARALIK 817,
TUS, HORASAN
BUGÜNKÜ İRAN

"Dedikodular artıyor, ne sözlerinizden ne de sizden hoşlanıyorlar efendim..." dediğinde gülüşü sıcacıktı İmam Roza'nın.

"Oysaki susmak hikmet kapılarından biridir, en önemlilerinden. Bırak konuşsunlar, yüreği temizlemek nasip olsun her insana, tövbe de güzeldir; farkına varmaktır. Peygamberimiz buyurmuştur ki: Tövbe eden, hiç günah işlememişten daha üstündür. Doğru yol elbet bulunacaktır. Ana yola çıkmanın tek yoludur, çıkmaz sokaklar. Kolay değil, hiçbir zaman kolay olmadı ve olmayacak. Ama bu bizi durduracak mı? Elbette, hayır..." dedi İmam Rıza.

"Biliyor musun insanlara kendini sevdirmek aklın yarısıdır; sevgiden daha büyük bir amaçsa yoktur..." dedi sonra.

"Nasıl bu kadar rahatsınız? Düşmanlarınız fırsat kolluyorken?"

"Tevekkül..." dedi buğuluydu sesi.

"Tevekkül?"

"Allah'tan başka kimseden korkmamaktır..." deyip gözlerini çevirdi pencereye ve gecenin siyahında cennetin kokularını taşıdı

sanki rüzgâr, gülümsedi. Bakışlarındaki esrar ve gülüşündeki sır muazzamdı. Kapı aralanıp hizmetçi belirdiğinde elindeki tepsiyle gülümsedi:

"Nar suyum geldi nihayet..." deyip doğruldu ve uzatılan tası avuçların alıp bir an durdu. Gözleri nemliydi, ama gözlerinin içi gülüyordu sanki.

"Efendim..." diye fısıldadı öğrencisi.

"Ha..." dedi gülümseyerek. Gözlerinin içinde savrulup kayboldu sanki gece gibiydi yıldızlar çakmak çakmak ve ay bembeyaz. Kâinatın tüm sırrı gözlerindeydi sanki sözleriyse kayıptı, gerek de yoktu. Bir yudumda içti nar suyunu ve uzattı boş tası.

ARALIK 817,
MARV – GARAKUM /MERV ŞEHRİ
KARAKUM ÇÖLÜNDE BİR VAHA
BUGÜNKÜ TÜRKMENİSTAN

Uzun bir yolculuk olacaktı ama sabırsızdı, Bağdat'ı ne kadar da özlemişti, gözleri odada gezindi, ardından terasa çıktı. Dağların zirvesi karlıydı, ağaçlar öksüz ve yarım yeşil sarıya teslimdi, sertti yüzüne çarpan rüzgâr ve yakası kürklü kaftanına sardındı iyice. Kapının sesiyle içeri girdi ve: "Hazırız sanırım..." dediğinde Veziri sessizdi, başı önde ve elleri karnında kenetliydi.

"Ne?" dedi, belli ki bir sorun vardı.

"Ben, efendim..." dedi kekeleyerek.

"Ne?" Bu kez sertti sesi, kötü haberleri hemen duymak isterdi.

"İmam Rıza..." diyebildi sadece. Gerisi uğultulardı, gözlerinde geçen kara bulutlar. Kalbinin tam ortasına düşen bir ateş ve bedenini yakan bir sızı...

"Ölmüş mü?" diye sorduğunda ne çok isterdi bir umutla yanıldığını duymayı. İçini saran, yakan alevin sönmesini ve yanağını ıslatan yaşların sevince dönmesini...

"Nar suyuyla zehirlenmiş..." diye fısıldadı Veziri.

"Kim? Kimler?" diye bağırdığında sesi yankılandı odada, bir şimşek çakışıydı, bir zelzeleydi masanın yanında gidip öfkeyle devirirken ve burnundan soluyarak haykırdı bir kez:

"Kimler..." Bir kaplanın pençeleriydi elleriyle parçalayabileceği ve asla merhamet etmeyeceği.

"Zehri veren hizmetli ölü bulunmuş..." dedi çaresizce.

EKİM 818,
BEZZ KALESİ

Gözleri aralandığında sıcak ellerİydi bedeninde hissettiği ve boynunda ılık nefesi Babek'in gecenin ortasında ve sarıp kollarıyla alnından öptü Banu. Tek kelime edemeyecek kadar yorgundu belli, sadece parmakları gezindi kollarında. Söylemeye çekinse de biliyordu, uykusuz gecelerin ve bitmeyen toplantıların sebebiydi: "Yeniden saldırıyorlar değil mi?" diye fısıldadı Banu.

"Evet..." dedi halsiz ve yorgun sesiyle.

"Aşağılık herifler..." deyip sardı kollarıyla ve alıştığının farkına vardı ilk kez. Babek'in gülümsemesinin aksiydi teninde hissettiği titreme ve soru sormak istemedi; onu daha da yormak istemedi. Bedeni ağırlaştı, gözleri uykuya sevdalıydı; nefesini yüzünde hissetmekse yeterliydi; uykuya dalışını izledi ve öylece kaldı Banu. Kollarındaydı, önemli olan tek şey buydu; tam o anda göz göze geldi Mayda ile. Yatağın köşesindeki sepetinden uzattığı minik başı ve yumuk yanaklarıyla, gözleri kocamandı ve yüzü ekşimeye başladığında:

"Mayda, hayır... Sakın!" diye fısıldadı, gözlerini ayırmadan. Babek öylesine sarmıştı ki bedenini kıpırdayıp onu uyandırmaktansa sonsuza dek öyle kalmaya razıydı.

"Sana söz veriyorum, yarın bütün gün ağlayabilirsin, günlerce. Her gün... Anladın mı bebeğim, şimdi olmaz! Tamam mı? Baban çok yorgun, uyuması gerekiyor, sen de uy... Ya da uyuma ama ses çıkarmak yok, ağlamak yok." Minik kız gözlerini dikip annesini izledi; sessizdi.

"Harikasın bir tanem, işte böyle... Şimdi uyu Mayda, uyu! Tamam mı? Sakın, baban uyanınca istediğin kadar ağlayabilirsin ama şimdi değil... Tamam mı benim güzel kızım?" diye fısıldamaya devam etti Banu ve tam bir fiyaskoydu Mayda'nın kendini çatlatırcasına ağlayışı.

"Lanet olsun..." diye mırıldandığında Babek'in katıla katıla gülmesi içini biraz rahatlattı ve o da gülmeye başladı.

"Sen de uyu ya da uyuma ha?" diyerek gülmeye devam ederken Babek doğrulup kalktı ve sepetteki kızını kucağına aldı, gülüşü ışıktı karanlığı yok eden ve sadece izlemek bile yeterliydi.

"Benim kızım niye ağlıyor acaba?" deyip sırtını okşarken onları izledi ve Mayda'nın hemen susup minik kollarıyla babasını sarışını ve yeniden uykuya dalışını. Tüm yorgunluğu bedenini terk etmişti sanki kızı kollarındayken gözlerinden saçılan ışıltıysa muazzamdı. Onu sepetine bırakıp üzerini örtüp izledi bir süre ve Banu da onu. Tam yanına gelecekken balkondan gelen bir sese döndü Babek, yataktan kalkıp onu izledi Banu.

Bir kızıl atmacaydı; duvara çarpmış olmalıydı. Eğilip avuçlarına aldı ve okşadı ipek gibi yumuşaktı tüyleri ve pençeleriyle kolunu tırmalamasına aldırmadı.

"Kanadı kırılmış mı?" dedi Banu, içi burkularak.

"Evet..." dedi Babek hüzünlüydü sesi.

"Çok sis var; duvarı görmemiş olmalı; bir yavru henüz..." dedi Babek.

"Babek kolun kanıyor..." dediğinde Banu korkuyla.

"Bunu isteyerek yapmıyor" dedi onu rahatlatmak istedi, boynundan gövdesinin altından tutup kontrol etti.

"Seni iyileştireceğim, hiç merak etme... Yeniden uçacaksın, özgürce, ne güzelsin, Banu baksana ne kadar güzel..." deyip gülümsedi. Gerçekten öyleydi, çaresizliği görkemini gölgelemeyi başarmamıştı, kahve ve kızılın en güzeldi tüyleri ve siyah bir noktaydı gözleri.

"Yeniden uçabileceğine emin misin?" dedi Banu eğilerek ona dokundu, sol kanadı pek iç açıcı değildi.

"Elbette uçacak, en tepelerde... Çok iri bir şahin olacak, pençeleri şimdiden ne kadar keskin ve sert görüyor musun?"

OCAK 819,
KARADAĞ/ İRAN

Gri siyah bulutlar üzerlerine çökecek gibiydi; bir gök gürültüsüydü sonra aydınlandı her yer ve sis daha derinleşti sanki ve gök yarılmışçasına döktü yaşını. Askerler huzursuz, aç ve uykusuzdu. Yahya bin Muazz yağmura aldırmadan bir kayalığın üzerine çıktı; Komutan Ahmedi ile göz göze geldiğinde: "Akşam çökmeden geçitleri açmalıyız..." dediğinde öfkeli bakışlarla süzdü Ahmedi, söze gerek yoktu, eğdi başını; sonra dayanamayıp: "Bunu söylemiştim, onu aptal mı sanıyorsun?" dedi.

"Kimin aptal olduğunu göreceğiz..." dedi Yahya bin Muazz,

"Bu isyan burada sonlandırılacak! Etrafına topladığı tüm çapulcularla birlikte infaz edilecek, tabi eğer sağ kalırsa..." dedi ağzından tükürükler saçarak.

**

En tepede sertti rüzgârlar ama saçlarını okşar gibiydi. Atının iplerini sıkıca tutarken elleriyle gözleri geçitlerdeydi. Bir kartal bakışıydı, karanlıktı, kararlıydı. En ufak bir tereddüt yoktu, bedeni sakin bir göldü, yağmur damlaları ıslatırken yüzünü Komutan Tarkan yaklaştı atıyla: "Tam dediğin gibi, kayaları

patlatacaklar...” dediğinde gülümsedi Babek. Gözleri vadinin hemen bitiminde çaresizce koşuşturan Abbasi askerlerindeydi.

“Diğerleri?” diye sordu.

“Ne söylediysen o!” dedi Tarkan.

“Güzel...”

**

Kayaların üzerlerine saçtılar çalı çırpı ne buldularsa ve karakan döküldü üzerlerine, şarap kokusuydu keskin ve acı.

“İşe yarayacağına emin misiniz efendim...” dediğinde yaveri Komutan Ahmedi.

“Bir sonraki dönemeçte bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Bu lanet olası geçitler bir yılan, ne başı belli ne sonu. Ama bu ahmak vali...” devamını getiremedi. Ellerinde meşalelerle ataşe verdiler büyük kayanın üzerini, yağmur düşmandı sanki ama pes etmediler, ne sert esen rüzgâra ne de birkaç adım ötesini görmeleri engelleyen sis dosttu.

“Geri de dönemeyiz... Çoktan kapatmışlardır, bir fare gibi kısıldık kaldık!” dedi sonra Komutan Ahmedi.

“Sayımız fazla...”

“Bunun bir önemi olduğunu mu sanıyorsun? Birazdan ölü adamlar olabiliriz. Adam buraları avucunun içi gibi biliyor, Tanrı da Şeytan da onun tarafında...” dediğinde bir şimşek çaktı ve ürperdi bedeni.

**

“Ateşleri yaktılar...” dedi Tarkan.

“Ne bu tereddüt mü?” diyerek gülümsedi Babek.

“Bilemiyorum, sadece...” dediğinde Babek:

"Asla tek bir plan yapmam Tarkan, asla... Merak etme..."

"Ne yani? Dördüncü bir planın mı var?"

"Çok daha fazlası, ama gerek kalmayacak" dediğinde gözlerindeki ışıltı büyüleyiciydi ve tam bir şey söylemeye hazırlanırken korkunç bir patlamaydı, ardından bir tane daha ve aydınlandı her yer.

**

"Lanet olsun, bu da ne?" diye bağırdığında öyle bir titredi ki bedeni bir an kayalardan düşecekti ama toparladı Vali Yahya bin Muazz.

"Kayaların içine patlayıcılar yerleştirilmiş..." diyerek koştu bir asker.

"Ne? Nasıl?" demeye kalmadan bir patlama daha ardından gelen çok daha şiddetliydi. Sadece bedenleri değil, her yer sallandı. Dağın yamaçlarından kopan kayalardı irili ufaklı ve üstelerine düşerken daha da çoğaldılar sanki. Ardından alev toplarıydı yuvarlanan. Kaçacak yer yoktu, vakit de yoktu.

**

Atını çevirip askerlerine bakması yetti, etrafını sardılar. Başları dikti, omuzları da ve gözlerini bir an bile ayırmadılar. Dudaklarının kenarlarında beliren ince çizgiler bir zafer nişanıydı sanki. Bir andı komutanlarının tek bir komutuyla sıralandılar. Kılıçlar çekili, uçları toprağa bakıyordu, tek bir sözdü bekledikleri ve savaş başlığını çıkartıp Babek koltuk altına yerleştirdi:

"Zafer sizi kayalıkların dibinde bekliyor, ona gideceğiz. Özgürlük sorumluk gerektirir, yürek gerektirir, cesaret gerektirir. Sizlerde bunlar fazlasıyla var. Korkuyu yok eden budur! En büyük korkudur ölüm korkusu ve ölüm bir şölendir, özgürlük uğruna. Bir kutlama! Kalbiniz özgür, ruhunuz ve korkuyu yok eden tek şeydir, cesaret. Gözlerinizden saçılan işte bu! Siz geleceğiniz için

savaşıyorsunuz! Özgürlüğünüz için! Çocuklarınız için! Siz adalet savaşçıları, onur savaşçılarısınız! İşte bu yüzden yenilmezsiniz! Ölümsüzsünüz! Bedenin çok daha ötesisiniz! Sizler geleceksiniz! Aşağıda korkudan tir tir titreyen askerler var, onur için savaşmıyorlar! Onların savaşı değil, sahiplerinin hırsı, öfkesi için savaşıyorlar! Onlar köle! Düşünmüyorlar, bir amaçları yok! Korkuyorlar! Korkmalılar! Bedenleri yok olduğunda yok olacaklar, biliyorlar çünkü sizdeki cesaret yok, sizdeki yürek yok, sizdeki adanmışlık yok! Özgürlük sizin doğanız, sizin toprağınız, kalbiniz! Onlarda yok! Bu yüzden mutsuzlar, bu yüzden korkuyorlar! Korkmalılar! Korkmalılar!" dediğinde adını haykırdılar coşkuyla: "Babek! Babek! Babek!" Dağların asırlık kayalarında büyüdü, yankılandı sesleri.

**

"Lanet olsun bu da ne?" diye söylendi bir asker, gözleri buğulu, sesi kırıktı. Etrafta taşlar altında kalan bedenlerin çoğu hareketsizdi, kimleriyse acı içinde bağırıyordu "Yardım edin... Yardım edin..." diye.

"Adını haykırıyorlar, sanırım saldıracaklar..." diyerek yüzündeki kanı temizledi bir diğeri ve başını kaldırıp sisli sarp kayaların tepesine baktı.

**

"Ancak kaybetmekten korkmadığınız zaman kazanabilirsiniz? Ve bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok! Unutmayın, kırk yıl esaret altında yaşamaktansa bir gün, sadece bir gün ama özgür bir gün yaşamayı yeğlerim. O günün sonunda, bugünün sonunda ölüm bizi kucaklayacaksa buna bile değer, her şeye değer... Ya özgür insanlar olarak yaşalım ya da bugün burada ölelim. " deyip kılıcını havaya kaldırdığındaysa kayalar sarsıldı öylesine şiddetliydi sesleri ve adını haykırdılar bir kez daha, kılıçlar havadaydı ve gözlerden taşan bir nehirdi cesaret!

"Babek! Babek! Babek!"

OCAK 819,
ABBASİ SARAYI BAĞDAT

Hızlı adımlarla ilerledi koridorda, başı öndeydi. Hemen yanında iki muhafız eşlik ederken durdular. Kapı muhafızlarından anladı ki Halife Me'mun'un odasıydı. İçeri girip çıkmaları kısa sürdü ve kapı aralanıp buyur edildi. Keskin bir nane kokusuydu ve ferahtı oda, sıcacıktı üstelik. "Assar..." dediğinde Halife Me'mun gülümsedi. Gök mavisiydi giysileri ve aydınlıktı bakışı. Sol elinde tuttuğu bir kitaptı, küçük ama çok eski olduğu belliydi, kararmıştı cildi.

"Efendim..." diyerek eğilip selamladı Halife Me'mun'u.

"Evet? İsyan sonlandı mı?" dediğindeyse kaçırdı bakışlarını Assar. Bir an sonsuzluk kadar uzundu, hafifçe kaldırıp çenesini.

"Ordumuz yok edilmiş..." dedi ve yeniden eğdi başını.

"Ne?" Kılıçtan keskindi sesi.

"O adam, isyancı ordumu yendi öyle mi?" dediğinde.

"Hayır, efendim, ordunuzu yenmedi, ordunuzu yok etti."

"Ne demek bu?" Şaşkındı, afalladı.

"Peki Vali? Komutanlar?" dedi sonra.

"Vali ve birkaç kişi kurtuldu, ama diğerleri..." deyip yeniden başını eğdi.

Şaşkındı, afalladı. Yüzü karardı birden ve sözcükler kayıptı, dudaklarının arasında ezilip yok oldu, gözlerini kaçırdı, sonra derin bir soluk alıp: "Koskoca ordu, ordum! Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl? Kim bu adam?" diye bağırdı.

**

"Babek..."

"Babek..."

"Babek..."

Yol boyunca diziliydi insanlar ve annelerinin eteklerine sıkıca tutunan çocukların gülümseyen yüzlerinde taşan mutluluktu. Genç, yaşlı, kadın, erkek demeden hepsi bir aradaydı. Zaferin dansıydı, kutlamasıydı. Gözlerdeki umut aydınlattı yollarını ve binlerceydi, sesleri daha gürdü, başları daha dikti. Korku toprağa gizlenmiş bir tutsaktı ve gök maviydi. Kaleye girdiklerinde gülümseyen insanlardı yüzünü güldüren, daha bir başkaydı sanki. Karanlığı aydınlatan ışıktı yüreklerinde büyüyen ve birbirine çarpıp birleşen kar taneleriydi insanlar, birdi, bütündü, kocaman bir çığ gibi bir anda büyüdü. Kucağında Mayda ile merdivenlerdeydi Banu ve gözlerinden taşan sevinç pınarlarıydı; gülüşünü parlatan ve sabırsızdı kollarına almak için atından inip yanlarına koşarken: "Babanı görüyor musun Mayda? O herkesin kahramanı, en çok da ikimizin..." diye gülümsediğinde gülücükler saçtı minik kız.

BİR YIL SONRA

TEMMUZ 820
TÜRK MAHALLESİ/BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Eğildi; taşların arasından sızan bir kuru dalın ucundaydı bembeyaz papatya. Dalından koparmamalı mıydı? Ayaklar altında ezilse miydi? Parmakları usulca kavradı ve dalından koparmaya kıyamadı. Tozpembeydi şeffaf örtüsü, bir yel uçurdu, saçları dalga omuzlarına düştü. Kerpiç evlerin bahçelerinden yükselen öfkeli bir annenin bağırtısı gülümsetti onu ve tahta kapıyı sertçe çarpıp koşuşan çocukların şen kahkahaları gülümsetti. Yemek kokuları yayıldı sokağa buram buram ve güne bahçe kapılarını yıkayarak başlayan kadınlardı tek tük. Öndeki iki muhafız mavi boyalı ahşap, kenarları çürümüş kapıyı aralayıp yol verdi: "Siz burada bekleyin..." dedi muhafızlara tiz sesiyle. Hemen ardında erzakları taşıyan görevlilere ise: "Her eve bırakılacak, çocuklaraysa şekerlemeleri dağıtın..."

"Emredersiz..." dedi biri ve diğerlerine döndü. Zeytin ağacının gümüşi yapraklarına dolanan arsız bir sarmaşığın gülleriydi en kızılından ve kokusu kendinde geçirmeye yetti. İrili ufaklı taşlar yeni yıkanmış, pencere pervazlarına kurumaya bırakılan sebzeler limoniydi.

"Marida..." diyerek kollarını iki yana açtı yaşlı kadın. Örülü saçları başındaki gevşek örtüden taşarken gözlerindeki ışıltıyla birlikte büyüdü yüzündeki kocaman gülüş.

"Akhun Hatun..." diyerek gülümsedi; sarıldılar. İçine alıp saklar gibiydi Akhun Hatun'un kolları. Yüzünü avuçlardı sonra, etli avuçlarında kayboldu ince yüzü Marida'nın.

"Ah, kızım. Nasıl özledim seni..."

"Ben de öyle Akhun Hatun..." deyip bir kez daha sarıldılar.

"Gel, hadi gel... Sana gül şurubu vereyim, en sevdiğinden, daha yeni kaynattım, biraz soğusun..." dedi Akhun Hatun. Bunu reddedemezdi; avuçladığı ellerini sımsıkı sarıp öptü. Kapının eşiğinde rengârenk yastıklar ve kumaşlarla örtülü divanın ucuna oturdu; elleri hala kenetliydi. Gözleri bahçe duvarına yaslanmış yorgun gül ağacının dallarındaki kızıl kurdelelerdeydi.

"Dilek Ağacım..." diyerek gülümsedi.

"Mahallenin kızları bağlıyor..." diye gülümsedi Akhun Hatun.

"İşler yolunda mı?"

"Bazen... Bazen değil! Alışıyoruz; alışmak zorundayız" sesi kederliydi ama umutsuz değildi.

"Bir arada kaldığımız sürece daha kolay olacak!" diye ekledi.

"Erzak getirdim, biliyorum çok daha fazlasını yapmalıyım..."

"Güzel kızım; yaptıkların unutulmaz. Burayı asla unutmadın!"

"Zamanı geldiğinde çok daha fazlasını yapacağım, çok daha fazlasını!" Gözlerindeki parıltıyı çözmek zordu; buğulu gözlerindeki anlamı.

**

At arabalarından indirdikleri son çuvaldı. İnak sırtlamaya çalışan Hakan'a seslendi: "Ben taşırım..." dedi. Zayıftı; güçsüzdü;

hastaydı. Arkadaşlarının onun kollamasından gurur duysa da mahcuptu. "Hayır, hayır..." dedi nefes nefeseydi. Vasıf atıldı: "Arabada kal ve atları kontrol et Hakan!" dedi. On dört yaşlarındaydılar; birbirlerinden başka kimseleri yoktu; ne güvenebilecekleri ne de güvenmek istedikleri. İnak erken davrandı ve son çuvalı sırtladı, Vasıf hemen ardındaydı ardında geçip ağırlığı hafifletmeye çalıştı. Her zamankinden daha sıcak ve nemliydi Bağdat. Toprak kaynıyordu sanki buharlar yükseliyordu. Dar sokağı geçip kapı önlerinde tezgâhlar kurulu çarşının girişindeydiler. Son çuvalı yeşil kapılı dükkânın önüne bıraktı; toz kalktığında bir diğer dükkân sahibi öfkeyle bağırdı: "Lanet olası Türkler, bir işi düzgün yapamaz mısınız? Her yer toz, daha yeni temizledik..." İnak öfkeyle düşlerini sıktı; parmakları birbirine kenetlendi, yumruğunu sıktı ve Vasıf yakaladı bileğini.

"Boş ver..." dedi Türkçe.

**

"Yakında yeniden geleceğim; saraya gelmelisin. Beni ziyaret etmelisin... Hatta benimle yaşamalısın!" dedi Marida.

"O zaman mahalle Akhun Hatun'suz kalır güzel kızım, bana ihtiyaçları var; sana da ihtiyaçları var. Hem bu evi bin tane saraya değişmem..." diyerek gülümsedi. Vedalaştılar; sokakta yanlarına gelip giysilerine dokunup kaçan çocuklara gülümsedi.

"Arabayı hazırlamalarını söyleyeyim..." dedi muhafızlarından biri.

"Ah, önce çarşıya uğramak istiyorum; bir şeyler alacağım..."

"Biz aldırırız efendim..." Sesi nazikti muhafızın.

"Gerek yok, çarşıyı özledim..." dedi Marida.

**

"Bu paraya anlaşmamıştık!" diyerek uzatılan gümüşleri eliyle itti İnak. Bedeni öfkeden titredi.

"Bana yalancı mı diyorsun köle?" diye bağırdı adam tükürüklerini etrafa saçarak ve elinin tersiyle yüzündeki teri sildi.

"Artık neyse? Bu paraya anlaşmamıştık, üstelik geçen haftakileri de vermediniz..."

"Abbas!" diyerek seslendi sokağın başındaki adam. İri yarı, kilolu bir adamdı, sıcaktan bunaldığı belliydi, söylenerek yaklaştı.

"Senin bu köleler bana yalancı diyor, onlara para bile vermeye gerek yok aslında. Arkadaşımın köleleri..."

"İnak?" dedi sertçe Abbas.

"Anlaşmaya uymadı, bize yalan söyledi..."

"Of..." dedi sıkıntıyla Abbas.

"Kölelerini çok fazla şımartıyorsun Abbas..."

"Bugün izin günümüz..." diyerek bağırdı İnak.

"Benimle konuşmana dikkat et köle!" diyerek bağırdı adam.

"Ah, öyle mi? Ne yapacaksın? Bana haddimi mi bildireceksin? Denemek ister misin yağ tulumu?" Vasıf bedenini siper etti; vahşi bir kaplan gibiydi. Bir an adamı parçalayacağını sandı.

"Bu ne cüret... Bu ne cüret..." diyerek söylendi adam. Etraf bir anda kalabalıklaştı.

"Ne oluyor burada..." tüm gürültüyü kesti Marida'nın.

"Sen de kimsin kadın?" diyerek bağırdı öfkeyle adam ve Marida elindeki taşlı yelpaze parmakları arasında ustaca kapandı ve adamın yüzüne sertçe vurdu.

"Halifemiz Me'mun'un kardeşi, Harun Reşid'in küçük oğlu Ebu İshak'ın annesi..." dedi Muhafızı.

Parmakları dudaklarına gitti; ince bir sızıydı ve kana bulanan avuçlarının yerini bir endişe aldı.

"Ne oluyor?" Bu kez İnak'a döndü Marida.

"Haftada bir gün mallarını taşıyoruz, geçen haftaki ödemeyi yapmadı ve anlaştığımız fiyatın üçte birini veriyor..." dedi. Aksanı dikkatini çekti Marida'nın.

"Türk müsünüz?"

"Evet, bayan!" dedi başı dikti, omuzlarını daha da bir dikleştirdi.

"Köle misiniz?" Buna yanıtı yoktu; sadece gözlerini ve başını eğdi. Marida'nın parmakları saçlarında gezindi sonra adama dönüp:

"Çocuklara ne kadar vereceğini söylediysen o kadarını verecek-sin! Geçen haftakilerle birlikte..." Adamın itiraz etmeye cesareti yoktu; bir çırpıda içeri girdi.

"Beni sahibinize götürün..." dedi Marida.

"Benim..." diye araya girdi Abbas.

"Onları alıyorum, muhafızlar size gerekli ödemeyi yapacaklar..."

"Onlar satılık değil." Sesi toktu Abbas'ın. Marida ince bedeniyle muhafızını ezip geçercesine adamın karşısına dikildi, gözlerinden alevler saçarak:

"Onları alıyorum, ödemeyi muhafızım yapacak. Sakın itiraz etmeye kalkma yoksa senin ciğerini söküp köpeklere yediririm ve sen de izlersin anladın mı?" diye kükredi. İnak adamın korkudan kara derisinin sarıya dönmesine şahit olurken tüm öfkesi bedenini terk etti...

"Gidiyoruz..." dedi Marida çocuklara dönüp. İnak atıldı:

"Bir kişi daha var, Hakan! Hakan Urtuc. Biz hiç ayrılmayız efendim..." Yalvarır gibiydi sesi, Marida gülümsedi:

"O da bizimle geliyor o zaman!" diyerek saçlarını okşadı İnak'ın.

**

Süslü ata arabasının içinde birbirlerini dürterek gülümsediler. Düş gibiydi; özellikle de Hakan için. Gözlerini Marida Hatun'dan alamadı; göz göze geldiklerindeyse başını eğdi her seferinde. Gülüşünün sebebini merak etti ama soracak cevabı da yoktu. Marida Hatun'un bakışları şefkatliydi; kırgın bir hali vardı ama bir anda bir kaplana dönüşünü de şahittiler.

"Bunu kafana takma evlat!" dedi Bakışları İnak'taydı.

"Efendim?" diyerek hafifçe çenesini kaldırdı.

"Ben de köleydim... Bu utanılacak bir şey değil ama unutulmaması gereken bir gerçek! Bizi hala kabul etmediler; bizi sevmediler. Sevmeyecekler, buna gerek de yok! Bir olmalıyız, beraber olmalıyız. O zaman bizi yenemezler; gün gelecek köle olarak geldiğimiz bu toprakların efendileri olacağız..." Soluksuz dinlediler onu. Sesi kadifemsiydi ama kaya gibi ağırdı sözleri. Buğulu gözlerindeki ateşin anlamını çözmekse zordu. Öyle bir havası vardı ki etkisine girmek kolay, çıkmak imkânsızdı. "Ah, işte geldik..." dedi. Sarayın kapıları açıldı ağır ağır. Koyu renk perdeden dışarıyı seçmek zordu; nasılsa birazdan görecekleri için bir çabada göstermediler. Onun ardından inerken üç basamaktan güneş gözlerini aldı İnak'ın ve bir sis bulutunun ardında Kaf dağının ötesinde belirdi sanki beyaz mermer saray. Köşeleri altın gibi parlak, yüzeyi ise bıçakla oyulmuş gibi pürüzsüzdü. Sarmaşıkların sardığı sütunların arasından fışkıran rengârenk çiçekler cennetin kokusuydu sanki. "Ağzını kapat..." diyerek uyardı onu Vasıf. Bu uyarı Hakan'ı gülümsetti; kocaman gözleriyle o da sarayın ihtişamına kaptırdı kendini. Uyanmak istemedikleri bir düştü. Bir şeyler söyler diye umdular sonra ama geniş verandadan yaklaşan bir adama:

"Çocuklara yatacak yer bulunsun, yemek yesinler." dedi sadece.

"Emredersiniz efendim..." diyerek neredeyse beline kadar eğildi adam. Ve o bir kuğu gibi uzaklaştı yanlarından.

"Hadi, beni izleyin..." dedi adam. İtiraz etmediler.

**

"Efendim Komutan Aşnas geldiğinizde haber vermemi istedi; Efendimiz Ebu İshak'ın yeni muhafızlarını seçecekmişsiniz..." dedi ince yapılı bir genç kız.

"Ah, evet. Evet! Orada mı?" Başını eğerek yanıtladı onu genç kız. Yatağın hemen başucundaki komodininden ipekli eflatun şalını alıp omzuna attı ve dışarı çıktı. Uzun koridorun sonundaydı mahzene inen merdivenler ve soğuk taş duvarları meşalelerin kızıla çalan alevleri aydınlattı. Her adımda yankılandı ayak sesleri. Her nefes alışı hapseder gibiydi duvarlar ve taşların sırrıydı yıllara meydan okuyan ve hiçbir sırrın ifşasına geçit vermeyen. Son adımda iki muhafız ellerinde meşaleyle yaklaştı ve yolunu aydınlattılar. Demir kapı aralıktı, içeriden sızan gölgelerse kocamandı. İçeri girdiğinde sesler bıçak gibi kesildi. "Marida Hatun!" dedi Aşnas Kalın sesiyle ve daha da bir doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve saygıyla başını eğdi.

"Komutan Aşnas..." diyerek selamladı onu. Büyük iki kazanın içindeydi ateş ve alevleri koca mahzeni aydınlatmaya yetiyordu. Zemin ve duvarlar taştı; bir köşe başındaki iki geniş sandalye ve uzun upuzun bir masadan başka neredeyse hiçbir şey yoktu. Adaylar sıralı diziliydi; kendilerine çeki düzen vermekle birlikte başlarını saygıyla öne eğdiler. Bedenlerinin üstü çıplaktı, bellerini saran bir ip kuşak ve gevşek bir pantolonsa ayak bileklerindeydi. Kaslı kolları ve omuzları dikkat çekiciydi. On iki kişilerdi, içlerinden birkaçı siyahî, diğerleri açık tenliydi.

"Yakın dövüş ustaları. İki tanesi Yemen'den, biri Berberi, dört tanesi Arap, iki Farsi ve üç tanesi Türk." dedi Komutan Aşnas. Marida Hatun'un gözleri adamların bedenlerinde gezindi; tek

kelime etmedi. Memnun mu yoksa hoşnutsuz mu emin olamadı. Aşnas bir şeyler söylemesini beklerken bu bekleyiş sandığından uzun sürünce boğazını temizledi ki bir şeyle söylesin. İşe yaradı, derin bir nefes alıp: "Gidebilirsiniz, sen kal Aşnas!" dedi. Onlar odayı terk ettiğinde uzun masanın yanına geçip Aşnas'ın yaklaşmasını bekledi. İnce narin parmakları masada gezindi; belli ki kafasında bir şeyler vardı.

"Kapı muhafızları da gidebilir, konuşmalıyız..." Her zaman hızlıydı ama bu kez meraktandı diye düşündü Marida Hatun ve Aşnas kapıyı kapatıp yaklaştı. Bakışları Marida Hatun'daydı.

"Sadece Türk muhafızlar, korumaların olmasını istiyorum..." dedi Marida Hatun.

"Bu dikkat çekecektir; konuşacaklardır..."

"O lanet olası kurbağaların ne düşündüğü umurumda bile değil, hiçbirine güvenmiyorum. Hiçbirine! Sadece Türklere güvenebilirim, kanımdan olanlara... Kanımızdan olanlara! Sanki bunu bilmiyorsun Aşnas?" Sesindeki titremenin sebebi öfkeydi; ama biliyordu ki öfkesi kendisine değildi.

"Halife Me'mun özellikle bir eşitlik olmasını..." Sözünü tamamlayamadan: "Halife Me'mun sonsuza dek tahtta kalmayacak; oğlumun zamanları yaklaşıyor. O zaman hazır olmalıyız; tamam olmalıyız...

"Neden bahsediyorsun Marida? Neye hazır olacağız...

"Bir ordu kuracağız, sadece Türklerden kurulu. Kendi kandaşlarımızdan ve bu toprakların efendisi olacağız!"

"Ah..." diyerek yüzünü buruşturdu Aşnas.

"Türklerden kurulu bir ordu, buna asla izin vermezler."

"Onlardan izin almamıza gerek olmayacak! Biz onlara izin vereceğiz, emredeceğiz..."

"Nasıl başaracağız peki bunu?"

"Yavaş yavaş etrafımızda toplayacağız; bugün üç çocuk satın aldım. Gururlu, çalışkan çocuklar. Gerçek bir Türk'tüler. Onları eğiteceğiz; daha fazlası gelecek, onları da eğiteceğiz ve çok daha fazlası. En büyük orduyu kuracağız, en korkulanı, en güçlüsü..." Gözlerinden fışkıran heyecan muazzam sesindeyse en ufak bir tereddüt yoktu. Coşkuyla devam etti: "En büyük Komutanlar bu ordudan çıkacak, en büyük vilayetlere Vali olacaklar. Dünyayı onlar yönetecek, dünyayı biz yöneteceğiz. Türkler!" ve bir tıkırtıya döndü Aşnas. Bir kaplan gibi iki adımda kapıdaydı; Marida Hatun hemen ardındaydı. Bir siluet koridorun sonunda kaybolurken: "Lanet olsun, konuştuklarımızı duymuş olmalı ve kim olduğunu bilmiyoruz..."

"Muhammed bin Ohhar" dedi Aşnas. Sesi buğuluydu.

"Kimseyle konuşmamalı..." Göz gözeydiler; Komutan Aşnas: "Merak etme; kimseyle konuşamayacak!" dedi.

**

Bacakları ağır bedenini taşımakta zorlandı; nefes nefeseydi. Merdivenleri çıkmakta zorlandı ama durmadı; yaklaşan ayak sesiyse kulaklarından çınladı. Sol kolunun tersiyle alnındaki terleri sildi ve derin bir nefes aldı. Nihayet koridordaydı. Aklını toplamalıydı; en güvenli yerde olmalıydı. Tek tük göze çarpan insanlar biraz rahatlattı. Kendi kendine, "Belki de beni göremedi, evet evet. Görmesine imkân yok; kim olduğunu bilmiyor" diye fısıldadı. Rahat olmalıydı, rahat görünmeliydi. Bu onun kalkanıydı, adımları yavaşladı. Hayır, hayır bir an önce birini bulmalıydı, ama kimi? Kime anlatmalıydı? Anlatmalı mıydı? Kime güvenebilirdi ki? Kimseye! Hiç kimseye! Susmalıydı; sonsuza dek susmalıydı! Ya gördüyse? Ya kim olduğunu biliyorsa? Üstelik bu ihanet sayılmaz mıydı? Türkler, lanet olası Türkler mi yönetecekti devleti? Düşüncesine bile tahammül edemedi. Ordu

kuracaklarmış? Bu kadar kolay mıydı? Bu imkânsızdı; bunu kesinlikle duyurmalıydı; kesinlikle. Ama şimdi düşünmeliydi; yalnız kalıp düşünmeliydi. Büyük salona geldiğinde rahatladı; kendisini selamlayan yüzlerse silikti; öylesine başını eğerek geçiştirdi. Artık güvendeydi. Kendisine seslenen birine, "Sonra... Daha sonra!" diyerek odasına doğru ilerledi hızlı adımlarla.

**

Gece yarısıydı; koridorda beliren gölgeler taş duvarlarda büyüdü. Yüzleri gizliydi, tepeden tırnağa siyahlara bürülü giysileri sert adımlarında uçuştu. Dört kişiydiler; en öndeki beyaz bir başlık takmıştı, yüzünü gizleyen. Kapı muhafızları başlarını eğip yana çekildiler; tek kelime etmedi kimse. Kapının tokmağını kavrayıp bir çırpıda açtı beyazlı adam, içerden kitliydi ama ona engelleyecek kadar sağlam değildi. Muhammed bin Ohhar bir çığlıkla yataktan sıçradı ve ayağa kalktı; gözleri korkudan kocamandı. Uykusuz olduğu belliydi; sonsuz bir uykuya dalma fikriyse onu iliklerine kadar titretti. "Yemin ederim kimseye bir şey söylemedim, söylemeyeceğim. Hiçbir şey duymadım, hiçbir şey..." diyerek yalvarmaya başladı. Güçsüz sesi boğazında kaybolurcasına yok oldu. Boynuna dolanan bir ip boğazını sıkmaya başladığında bedeni titredi; karşı koymak istedi, direndi. Ne ayaklarında ne kollarında derman yoktu; bir kum saati gibiydi nefesi son demlerindeydi ve gözleri karardı, silikti her şey ve gözleri öylesine büyüdü ki çığlığını yutar gibiydi. Önce bacakları salındı; sonra kolları, tüm bedeni ve boğazına hapsolan son nefesi de son kum tanesi gibiydi. Boğazındaki ipi gevşetip boynuna doladılar ve sağlam bir düğüm attılar. Tavandaki büyük avizeye fırlattı bir ucunu ve geri çektiğinde cansız bedeni asılıydı tavana. Kapıya yöneldiler; muhafızların başları hala eğikti: "Sabah hizmetçi içeri girene kadar buradan ayrılmayacaksınız..." dedi beyaz giysili adam.

**

Hizmetçisi genç kız kulağına fısıldadı: "Efendim Muhammed bin Ohhar canına kıymış!"

"Gerçekten mi? Aman Tanrım! Neden?" dedi Marida Hatun ince parmaklarını dudaklarına yaklaştırarak.

"Bilemiyorum efendim, odasındaki avizeye asılı olarak bulunmuş..."

"Bu korkunç... Halife Me'mun'un haberi var mı?"

"Evet, efendim. Çok şaşkın ve üzgün olduğunu söylüyorlar, inanması zor ama..."

"Ah, çok üzücü evet..." Daha fazla üzerinde durmadı Marida Hatun. Beyaz mermer sütunların arasından bir kuğu gibi süzülüp bahçeye indi. Gözleri sol taraftaki onarılan gül bahçesinin hemen ardındaki duvardaydı.

"Hala bitiremediler mi?" dedi yüzünü buruşturarak. Kız cevap vermedi. Tam da bir şey söylemeye hazırlanırken sözünü kesti Marida Hatun:

"Dün getirdiğim çocukları görmek istiyorum..." dedi. Emri duyan hizmetçilerden biri hemen uzaklaştı.

"Burayı seviyorum..." diyerek derin bir nefes aldı; baygın kokularını içine çekti çiçeklerin ve mor perdelerle gölgelendirilmiş çardağa geçti. Ayağındaki taşlı sandaletlerden kurtulup geniş koltuğa oturdu ve bacaklarını kırarak kalçasının altına aldı. Soğuk bir tasla şerbet uzatan hizmetçiye: "Sadece su..." dedi ve arkasına yaslandı. Çocuklar büyük palmiye ağacının hemen ardında belirdiğinde yüzündeki gülümseme derinleşti, onları izledi. Bakışları sıcacıktı. İyice yaklaştıklarında: "İnak, Vasıf, Hakan..." dedi gülümseyerek.

"Marida Hatun..." diyerek başlarını eğdiler.

"Marida Anne..." dedi gülümseyerek. Hizmetçiler şaşkın bir şekilde birbirlerini süzdüler ve hemen toparladılar.

"Oturun, oturun..." diyerek sağ eliyle koltuğun döşemesine vurdu iki kez. İnak'ın kızaran yüzü, Vasıf'ın şaşkın ifadesi ve Hakan'ın bulutlu gözleri onu daha da gülümsetti.

"Gül şerbeti sever misiniz?"

"Hem de nasıl?" diyerek atıldı Vasıf. İnak onu dürterek uyardı.

"Evet efendim... Çok teşekkür ederiz..." dedi bu kez. Koltuk yüksekti bacakları salındı, İnak daha ucuna geldiyse de ayaklarının yere değmesini başaramadı, sonra da diretmedi. Şerbetlerini içmelerini izledi, içini tarifsiz bir huzur doldurdu. Hakan'ın hülyalı bakışlarının duvar yapımındaki işçilere çevrilmesi dikkatini çekti.

"Yıkıldı, yeniden yapıyorlar..." dedi Marida Hatun.

"Efendim yine yıkılacak..." dedi Hakan.

"Bu kez değil, çocuğum. Şehrin en iyi duvar ustaları..."

"Yeterince kazmamışlar, zemin eğimli, büyük olasılıkla çok derinde olmamakla birlikte bir su kanalı üzerinde olmalı."

"Su kanalı mı?"

"Bir dere yatağı ya da kaynak suyu... Yeterince kazıp taşlarla güçlendirmeleri gerekir, yoksa ilk yağmur yağdığında toprak kayacak ve duvar yıkılacaktır."

"Sen bunları nereden öğrendin Hakan?" diyerek gülümsedi Marida Hatun.

"O hep okur efendim ve çizer..."

"Ah, öyle mi neler çiziyorsun?"

"Aslında size bir hediye getirmiştim..." Mahcup gözlerini kaçırarak, gömleğinin içinde gizli katlanmış kâğıdı çıkardı. Titreyen

minik elleriyle Marida Hatun'a uzattı. Marida özenle katlanmış kâğıdı nazikçe açtı ve ince bir kahkaha attı. Gözleri yıldız gibi parlaktı; gülüşüyle pembeleşen yüzü gülleri kıskandıracak kadar pürüzsüzdü. Çenesini hafifçe kaldırıp gözlerini kısarak: "Nedir bu? Bir saray mı?"

"Evet, efendim... Sizin için!"

"Marida Anne..." diyerek düzelti Marida Hatun.

"Marida Anne..." dedi Hakan.

"Çok güzel Hakan, harika... Bayıldım, çok teşekkür ederim..."

"Umarım bir gün sizin için o sarayı yaparım efendim, Marida Anne..."

"Bağdat'ta bir saray daha, bilemiyorum! Belki başka bir şehirde, kim bilir? Peki, adı ne? Sarayının adı ne?"

"Ben, henüz bir isim vermedim..." Bunu düşünemediği için bozuldu, Marida'nın sarayı fena olmazdı.

"Cevzak ül Hakani..." diye mırıldandı İnak hemen yanındaki Vasıf'ı dürterek.

"Hakan'ın Kederi..." dedi Marida Hatun Türkçe.

"Neden böyle bir isim veresin ki?" dedi sonra. Hakan arkadaşlarına öyle bir ters baktı ki ikisinin de gülüşleri bir anda yok oldu.

"Ama hoşuma gitti..." Gözleri avuçlarındaki kâğıttan saraydaydı: "Cevzak ül Hakani..." diyerek mırıldandı Marida Hatun.

"Bir süre Dmaşk'a gideceksiniz çocuklar..." En büyük hayal kırıklığı Hakan'ınkiydi, ince beyaz yüzü düştü, karadı.

"Burada kalamaz mıyız?"

"Elbette döneceksiniz; orada eğitim göreceksiniz... Hatta orayı çok seveceğine eminim Hakan, muhteşem mimari eserlerle doludur, dünyanın en iyileri Dmaşk'tadır. Bin yıllar boyunca

yıkılmayan duvarlar, çeşmeler." Yanında kalmayı tercih ederdi; İnak ve Vasıf da öyle. Hüzünlü bakışları içini acıttığında: "Çok da uzun süremeyecek, belki birkaç yıl..." Ve büyük bir gürültüyle irkildi Marida Hatun. Toz duman içindeydi duvar ve ustalar işçilere bağırıp çağırdı. Ayağa kalkıp yıkık dökük duvara baktı Marida Hatun. Gözlerinden ateşler saçan bir ejderha gibiydi; az önceki şefkatli halinden eser yoktu: "Hemen ustaları buraya çağırın, hemen..." diyerek kükredi. Bu hali bile büyüleyiciydi; çocuklar gözlerini ondan alamadılar. Usta mahcup bir halde yaklaştı; başı eğikti. Kekeleyerek: "Efendim... Toprak nemliydi; kurumuş bir dere yatağı olabilir, ama hiç merak etmeyin taşlarla kapatacağız ve bir daha asla yıkılmayacak bir duvar öreceğiz..."

**

Danışmanı Vahab bin Abdullah yaşlıydı, ayakta durmakta zorlansa da ve Halife Me'mun oturmasında ısrarcı olsa da saygıda kusur etmedi. Saç ve sakalları bir dağın zirvesi gibiydi; gözlerindeki derinlik ve dirilikse muazzamdı. Sesi tok ve kendinden emindi.

"İsmailiyye Daileriyle görüşmek konusunda kararlı olduğunuzu görüyorum efendim..." Kızıl ipekli kumaşlarla kaplı geniş yastıklardan birini kucağına alıp güldü Halife Me'mun.

"Ve sen bundan hiç hoşlanmıyorsun?" diyerek göz kırptı.

"Evet, efendim..." Gözlerini kaçırdı yaşlı adam.

"Çünkü kararını vermişsin!"

"Efendim?"

"Yanlış olduğuna karar vermişsin; kötü olduğuna, olmaması gerektiğine! Bunu değiştirecek bir güç yok; karar baştan verilmişse..."

"İhvan-ı Sefa Risalelerini okudum efendim..."

"Hangi taraftan? Tarafsız mısın? Hiç etkilenemedin mi sahi?"

"Tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum, amaçları..."

"Amaçları ne Vahab?"

"Kötü..." dedi kelimeleri ezerek.

"Ben öyle düşünmüyorum... Düşünmek her zaman iyidir, sorgulamak!"

"Eğer efendim, herkes düşünür ve sorgularsa kargaşa olur. Bazı kişilerin düşünüp, sorgulaması yeterlidir..."

"Ya onlar yanlış kişilerse? Ya yanlış dediğin kişiler doğruysa? Hiç yanılmadın mı?"

"Hayır..."

"İnanmak ve bilmek ayrı şeylerdir; bir yanlışa inanabilirsin, ama bilirsen kimse seni aldatamaz..."

"Onları saraya davet ederek ne umuyorsunuz?"

"Fikir alışverişi! Merak ettiğim cevaplar var!"

"Efendim o risaleleri en iyi bilenlerden birisiniz, defalarca okudunuz!"

"Yine de sorularım var..." Onu kararından döndürmek zordu, amacı da bu değildi, sadece başını eğerek selamladı Halife Me'mun 'u. Akşamın en güzel zamanıydı; ufukta bir ince çizgiydi portakalımsı ve gece örtmeye hazırdı bir yorgan gibi. İnce bir rüzgâr terasın korkuluklarına sarılmış arsız sarmaşığın yapraklarına sataşıp kaçarken meşalelerin alevleri titreşti. Kapı muhafızıydı perdelerin ardında beliren.

"Bir şey mi var Jahram?" diye sordu nazik sesiyle Halife Me'mun.

"Horasan'dan elçilerin geldiğini bildirdiler efendim; belki görmek istersiniz?"

"Olur!" diyerek doğruldu ipekli kaftanını düzelterek kendine bir çeki düzen verdi ve:

"Taht odasına alınsınlar!" Sonra Vahab bin Abdullah'a dönüp:

"İsmailiyye Daileri en iyi şekilde karşılanacak ve ağırlanacak. Onlara yapılacak bir küstahlık, terbiyesizlik ya da en ufak bir hadsizliği bana yapılmış sayarım. Onlar misafirimdir; gerekli uyarıları yapın, bunu affetmem!" dedi. Sesi soğuktu, gözlerindeki bakışsa ne kadar ciddi olduğunu anlatmaya yetti. Saygıyla başını eğdi Vahab bin Abdullah.

**

Demir kapıyı aralayan iki muhafız başlarını karınlarına kadar eğerek Halife Me'mun'u selamladılar. Taş duvarlar soğuktu; meşalelerin dans eden alevleriyse gölgeleri büyüttü. Her iki yana dizildiler son derece muntazam bir şekilde, başları eğik değildi ama yine de Halife ile göz göze gelmemeye çaba sarf ettiler. Tahtın önündeki iki basamağı hızla geçerek oturdu Halife Me'mun dirseklerini yanlara dayayarak. Baş vezir ve diğer danışmanlar her iki yanını sararken elçiler tam karşısına geçerek dizildiler ve eğilerek bir kez daha selamladılar Halife Me'mun'u.

"Efendim, Horasan Valiniz Nuh bin Esed'in derin saygılarını ve selamlarını getirdik..." diyerek söze girdi ortadaki adam. Tanıdık gelmedi; yüzünü çıkaramadı Halife Me'mun ve fazlaca üzerinde de durmadı.

"Ben Mahmud bin Askhar" dedikten sonra diğerlerini tanıttı. Horasan Valisinin Halife Me'mun'a gönderdiği hediyelerin olduğu iki sandık görevlilerce taşınmak üzereyken sol eliyle durdurdu Halife Me'mun. Adamlar biraz bozulsa da çabuk toparladılar.

"Horasan'da sorunlar olduğunu duydum Mahmud bin Askhar!" Sesi öylesine gür ve toktu ki taş duvarlara çarpıp geri döndü.

"Sorun yok efendim..." Anlamsızca yanındakilere baktı.

"Ben öyle duymadım..." dedi arkasına yaslanarak Halife Me'mun. Ne diyeceğini bilemedi; Ne kadarını bildiğini de...

"Bazı yolsuzluklar olduğu konuşuluyormuş..."

"İftira efendim..."

"Daha ne olduğunu söylemedim! Kim olduğunu bile?" Sesi bir tokat gibi patladı kulaklarında, gözlerinden saçılan ateş yakıcıydı. Sustu, başka bir seçeneği de yoktu.

"Şimdi, bana ne olduğunu anlatacak mısın? Aslında benim çok iyi bildiğim şeyi?" Bu kez de bir nehir gibi yumuşaktı sesi. En ufak bir tereddüt yoktu; ama sakinliği öfkesinden daha korkutucuydu.

"Vali Nuh bin Esed olayları araştırıyor. Birkaç vergi denetçisi ve görevli muhafız açığa alındı. İpin ucunun nereye varacağını bilemiyoruz..."

"Her zaman en umulmayan yere varır! Her zaman!" diye mırıldandı Halife Me'mun. Sıkıntılı, biraz da bıkkındı. Düşündüğünden çok daha bilge olması onu ürküttü, alnında biriken soğuk terler usulca yüzünden boynuna akarken soluğu kesilecek sandı.

"Horasan'a bir heyetle birlikte döneceksiniz; tam yetkilidirler! Araştırmalarında, soruşturmalarında her türlü yardım yapılacak, eğer aksi bir durum olursa..." Sözünü tamamlamasına gerek yoktu, onlar da çaresizce başlarını eğdiler.

"Valimize iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı efendim?" Parmaklarını birbirine dolayıp karnında birleştirdi Halife Me'mun.

"Evet, Yâda Taşını araştırıp bana bir rapor göndermesini istiyorum"

"Efendim bu bir efsane..."

"Sence bunu bilmiyor olabilir miyim?"

"Özür dilerim efendim..." Baş vezirin bakışları gitmeleri gerektiğinin işaretiydi; Halife selamlayıp saygıyla muhafızlar eşliğinde odayı terk ettiler.

"Yâda Taşı mı?" diyerek fısıldadı Veziri. Şaşkındı, anlam veremedi. Meraklı olduğunu bilirdi ama bu sıra dışıydı.

"Kullanıldığını söyleyenler var!" dedi Halife Me'mun.

"Bu saçmalık!" dedi Veziri.

"Bu bir mit, siz mitlere inanmazsınız. Güya Yafes'ten Oğuz Kağan'a verilmiş bir sır. Yağmur yağdıran taş, sihirli taş."

"Mitleri ciddiye almalısın! İlginç detaylar vardır; sırlar, gizemler, noktalar... Bir halk hakkında en iyi ve en doğru bilgiyi onların mitlerinden öğrenebilirsin; eğer yeterince zekiysen o noktaları birleştirebilirsin. Tarih boyunca insanlar bilgiyi sembollerle gizlemiştir... Hakikat ağırdır Vezir, her dönem her şeyi açık seçik ifşa edemezsin ve gizlersin. Zaman muhafızdır, taşlar, kayalar en iyi muhafızlardır. Sır ortadadır, gözünün önünde ama göremezsin, ancak hazır olduğunda, zamanın geldiğinde herkesçe görülür olur... O taşın bir kurt karnından çıkmadığını elbette biliyorum, ama en gizli yere kondu, bilgi gizlendi. Kurdun içine, kurdun içinde... Bir gizem var, bir kimya, ama efsane değil. Var olan her şey birbirinden etkilenir, birbiriyle uyum içindedir, henüz birçoğunu kontrol edemiyoruz ama eğer o taşın, Yâda Taşının farklı bir çekim gücü varsa, yağmuru getiriyorsa bu çok büyük bir güçtür ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmek istiyorum"

"Bilmek ağırdır efendim, her şeyi bilmek istiyorsunuz, öğrenmeye doymuyorsunuz! Bir halife için bile bu çok büyük bir yük! Ne kadar çok şey bilirseniz o kadar mutsuz olursunuz..."

"Mutluluk dediğin şey bir anlıktır Vezir; gün doğumunda bir çiçeğin yaprağındaki çiğ tanesi gibi! "

**

Loştu, pencerenin pervazından sızan ılık bir rüzgâr perdeyi havalandırırken tütsü ve mum kokuları dağıldı kütüphanenin her yanına. Büyülü gözlerle tavana değin uzayan bölümlere özenle yerleştirilmiş kitaplar, el yazmalarına baktı; dokunmak bile yeterliydi. İnce uzun parmakları üzerlerinde gezerken içini bir heyecan doldurdu; eğilip daha alttakilere baktı ve kalın ciltli bir kitabı rafından koparıp sayfalarını çevirdi. Hangi dilde olduğunu anlamak zordu, Arapça ya da Farsça değildi. İşaretler, sembollerle doluydu, anlayabilmeyi ne çok isterdi. Ne anlattığını merak etti! Kimleri anlattığını? Şimdi çok uzak diyarlarda, sonsuzlukta kaybolan birilerinin, burada ya da bir yerlerde var olduğunun, yaşadığının kanıtıydı. Onlar artık buralarda olmasa bile bir iz kalmıştı geride ve şimdi onun avuçlarındaydı. Şekillere anlam vermeye çalıştı; hayal etti. Düşündüğünden zor ama keyifliydi. Kararlıydı bu gece çok daha fazlasını bilmeye. Doğrulup, ayağa kalktı ve uzun kızıl meşeden yapılma oymalı masaya doğru ilerledi. Henüz bir adım atmıştı ki kapı açıldı ve elindeki kitabı düşürdü. Halife Me'mun ile göz göze geldiklerindeyse ne yapacağını bilemedi. Yakalanmış olmasından daha büyük bir kederdi yere düşen kitap ve hemen eğilip onu kaldırdı ve kollarıyla sardı. Başını eğdi, ne demesi gerektiğini bilemediğinden öylece bekledi.

"Kimsin sen?" İlk kez sesini duymak onu heyecanlandırdı; tahmin ettiğinden saha yumuşak ve melodikti. Hafifçe çenesini kaldırıp:

"Minel..." dedi.

"Cennetteki inci tanesi" diyerek mırıldandı Halife Me'mun genç kadını süzerken. İnce ve uzun boyluydu. Bukleli saçlarını gizleyemeyen bir şeritti şeffaf örtüsü ve toz yeşiliydi giysileri. Işıltılı gözleri bir su damlası gibiydi dalgalı ve dudaklarını büzüştürmesinin sebebi korkuydu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sadece kitaplar..."

"Okumayı biliyor musun?"

"Evet efendim..."

"Yine de buraya izinsiz giremezsin! Nasıl becerdin?"

"Gece yarısından sonra kütüphanede muhafız olmuyor..."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu!" dedi. Bir pot mu kırmıştı, sesindeki tonu anlamak ne zordu. Öfkeli miydi, yoksa şaşkın mı? Göz ucuyla yüzüne baktı ve hemen kaçırdı gözlerini. İki adımda yanında biten Halife Me'mun kollarıyla gizlediği kitabı alıp kapağına baktı. Keskin ve sarhoş edici kokusu tüm bedenini sardı. Tüm dikkati kitaptaydı:

"Hesiodus" Sesi boğuktu.

"Hesiodus..." diyerek onu tekrarlama çalıştı Minel telaffuzu zordu.

"Bir şair duydun mu?"

"Hayır..."

"Yaklaşık bin beş yüz sene önce yaşamış; Yunanlı."

"Ah, bu çok uzun bir süre..." Gözleri kocamandı Minel'in.

"Çok daha eskileri var, çoğu yakıldı... Bak ne diyor..." Sayfaları şefkatle çevirdi Halife Me'mun ve:

"Kaostu hepsinden önce o vardı; sonra kocaman göğüslü Gaia. Ana toprak! Toprak Ana'ydı. Sürekli sağlam tabanı bütün ölümsüzlerin... Onlar ki tepesinde otururlar karlı Olimpos'un ve yol yol toprağın dibindeki Tartaros'ta. Kaos'tan Erebos ve Kara Gece doğdu, Gecedense Esir ve Gün Işığı..." ve başını kaldırdığında Minel'in bakışı onu güldürdü. Genç kadın öylesine şaşkındı ki hiçbir şey anlamadığını fark etti: "Kaos, boşluk demektir; Hesiodos başlangıç olarak Kaos der, her şeyin kocaman bir boşluk

olduğunu kabul eder. Yaradılış miti budur. Sonra bu boşluktan Gaia doğar. Sonra Tartaros yani ölüler ülkesi oluşur Karanlık, yer altı karanlığı Erebos ve Yeryüzü karanlığı Nyks doğar..."

"Neden hep karanlık?" Sorusu afallattı Halife Me'mun'u.

"Sadece karanlık değil elbette, bu bir tür ikilik. Her şey birbirine zıttır; ama tamamlayıcıdır da..."

"Kadın ve erkek gibi mi?"

"Evet, kadın ve erkek gibi... Benimle gel..." diyerek döndü Halife Me'mun ve odadan çıktı; Minel peşindeydi. Muhafızlarıysa kapıda.

"Efendim..." Şaşkındı Baş Muhafız Behreouz, gözleriyse Minel'deydi.

"Sorun yok Behreouz!" diyerek onu ve diğerlerini yararak ilerledi Halife Me'mun.

"Bu da kim?" diyerek diğer muhafızlara döndü Behreouz. Boş bakışları onu daha da sinirlendirdi. Hızlanıp Halife Me'mun'un yanına sokuldu.

"Efendim..."

"Sorun yok dedim..." dedi sesindeki heyecan Behreouz'u daha da endişelendirdi. Kızın odasına girmesine izin vermeye niyeti yoktu. Halife Me'mun'a yol verip Minel'in karşısında dikildi.

"Behreouz..." Bu kez sertti Halife Me'mun'un sesi.

"Kim olduğunu bilmiyorum, Haremdeki herhangi bir kız. Oraya nasıl girmiş, kimdir? Onu aramamız gerekiyor..."

"Kendimi koruyabilirim, merak etme..." diyerek güldü Halife Me'mun.

"Efendim..."

"İyi geceler..." diyerek yüzüne kapattı kapıyı Halife Me'mun.

"Lanet olsun..." diyerek gürledi ve emirler yağdırdı diğerlerine. "Kim olduğunu bulun, ne zaman gelmiş, nasıl gelmiş... Kütüphane'de ne işi var, hemen öğrenin..." Hızla uzaklaştılar, iki kapı muhafızıyla göz göze geldi ve "Ne?" dedi öfkeyle. Muhafızlar başlarını öne eğdiler ama yine de öfkesi geçmedi.

**

Oda safran rengiydi ve gözlerini alamadı. Yıldızlardan parlaktı kumaşlar ve tüller dans eder gibiydi. Devasa vazolar süslerken her köşe başını yere yerilmiş kaplan postlarına ürkerek bastı; canlı gibiydiler; ya da her an canlanacak gibi. Kocaman bir masaydı yatağın yamacında ve usta işiydi oymalı bacakları. Üzeri yazmalarla, kitaplarla doluydu altın bir ibrik ve kâseleriyse göz alıcıydı. "Bana kızacağınızı düşünmüştüm..." dedi Minel. Mahzun bir ceylandı gözleri. Halife Me'mun döndü, göz gözeydiler. Sarıp kendine bağlayan görünmez zincirlerdi yumuşak sözleri ve pürüzsüz teni iç gıcıklayıcıydı. Zamanın durduğu bir andı; düşünceleri uçuştu, bedeni, omuzları ağırlaştı. Bir sıcaklık sardı parmak uçlarından başlayan ve tüm bedenini bir anda ele geçiren."Hayır..." diyebildi ve boğazını temizleyip yeniden masanın başına döndü. Hangi kitabı aradığını unuttu, yine de karıştırmaya devam etti; hatırlamak için zaman kazandı. "Kendine gel Abdullah..." diyerek fısıldadı. İçini saran hoş kokulu bir meltemdi, aklını uçuran ve parmaklarını titreten şey neydi? Eline gelen son kitabı sertçe masaya bıraktı ve döndü. Nefesi kesildi; ayak bileklerine dolanan giysilerinden kurtulup bir adım daha yaklaştı Minel. Çırılçıplaktı; siyah bir inci tanesi gibi parlak ve pürüzsüzdü bedeni ve tam karşısındaydı.

**

"Harem'e geçen ay girmiş. Adı: Minel." dedi nefes nefeseydi.

"Nereden gelmiş?"

"Yemen!"

"Yemen! Ne demek Yemen, lanet olası... Kim göndermiş, nasıl gelmiş? Haremden çıkıp nasıl kütüphaneye giriyor bu kadın?"

"Efendim bence gereksiz bir endişe... Bence rahatlayın" dedi yüzünde muzip bir gülümsemeyle Cirrus. Başyardımcısıydı.

"Yüzündeki o yılışık gülüşü yok edecek sert bir yumruk rahatlatırdı evet Cirrus" diye kükredi Behreouz. Gülüşü yel gibi terk etti yüzünü Cirrus'un.

"Kapıda iki muhafız daha bırak, bir saat sonra kapıyı çalıp kızı Harem'e götürmek için emir aldıklarını söylesinler; diğerleri benimle gelsin..." diyerek sert adımlarla ilerledi koridorda.

**

"Bana biraz su verir misin?" dedi Halife Me'mun arkasına yaslanarak, gözleri Minel'deydi. Bir yılan gibi süzülerek yanından yataktan kalktı ve masaya yöneldi, kuzguni saçlarını toplayıp sırtına bıraktı ve dönüp bir kez daha Halife Me'mun'a baktı gülümseyerek ve kaçırdı gözlerini, parmakları kulaklarının arkasında gezindi ve suyu boşalttı altın tasa. Bir gürültüyle yataktan fırladı Halife Me'mun. Solundaki duvarda açılan bir kapı ve bir anda içeri doluşan muhafızlar odayı doldurdu. "Ne oluyor lanet olası?" diye bağırırken bu kez kapı sertçe açıldı ve diğer muhafızlarda onlara katıldı. Behreouz kızın elindeki tası kavradı. Gözleri korkudan kocamandı Minel'in ve çıplak olduğunu o anda hatırlayıp bedenini sardı kollarıyla.

"Behreouz!" Bir kaplan gibiydi sesi Halife Me'mun'un ve gözlerinden taşan öfkeydi.

"Küpesinden bir şey çıkardı..."

"Lanet olsun! Bu ne? Odamı mı gözlüyorsun? Odamda gizli bir geçit var ve benim haberim yok, bu ne cüret! Bu ne küstahlık"

"Suya bir şey attı..."

"Saçmalama..."

"Bunu gördüm..."

"Hayır, hayır..." diyerek ağlamaya başladı Minel. İkisi ağırdı, utanç ve hakaret.

"Hemen odamı terk edin, hemen!" dedi Halife Me'mun.

"Bunu içmeden olmaz, eğer yanılıyorsam bana istediğinizi yaparsınız! Umurumda değil, ben sizin baş muhafızınızım. Böyle bir risk alamam, görevim sizi korumak. Lütfen efendim, sadece suyu içecek" Avuçlarında sıkıca tuttuğu tas, gözlerindeki endişeye duyarsız kalamadı. Yıllardır yanındaydı, şaşkındı. Yine de ona öfkesi yel gibi uçup gitti.

"Yanıldığını göreceksin..." dedi Halife Me'mun çıplak bedenini ipekli çarşafla gizleyerek. Gözleriyse bir adım geri gitmeye çalışan ve gözlerindeki buğunun sebebini anlamak istemediği Minel'deydi. Göğsünün ortasına saplanmış bir bıçaktı gözleri ve acı derinleştikçe ruhunda bir kasırgaydı her şeyi uçuran. Boğazındaki düğümün sebebiydi yalancı gözleri ve sesi dipsiz kuyularda kaybolmuşçasına güçsüz içinde sönmeye yüz tutmuş cılız bir alevdi.

"Suyu iç..." dedi Halife Me'mun. Başını iki yana salladı Minel, gözlerinden akan yaşlar yanağını doldururken içindeki yangın büyüdü Halife Me'mun'un. Alevler öylesine büyüktü ki bedeninden taşıp her şeyi yakacak kadar. Bu kez daha sertti, gözlerindeki merhamet ışığı karanlığa yenikti.

"İç"

Behreouz atıldı ve kızın çenesinden sertçe kavrayıp suyu içirdi; damlalar dudaklarının kenarından taşarken direnişi boşunaydı. Bir adım geri çekildiğinde tüm gözler Minel'deydi.

"Belki de yanıldı, yanıldım, yanıldık!" diye geçirdi içinden Halife Me'mun. Umut toprağı delip fışkıran bir fideydi, baharın müjdecisiydi gözleri ve hiç olmadığı kadar sertti onu topraktan söküp atan rüzgâr. Göz kapaklarına direnen Minel'in elleri boğazındaydı, gözlerinin bir kan çanağına dönmesi bir andı. Yere yığıldı, ne bir inleme, ne bir çığlık. Öylece terk etti ruhu bedenini. Halife Me'mun bedeninin sallandığını Behreouz'un güçlü bileklerini kolunda hissettiğinde fark etti.

"Efendim..." diyen sesiyse sanki çok uzak diyarlardan gelen bir fısıltıydı. Bir kâbus olmalıydı, öyle olmasını ne çok isterdi. Küçük bir mutluluğun bu kadar büyük bir bedeli olması adil miydi? Gülümsedi, gülüşü acısını gizlemenin bir başka yoluydu. Muhafızlar Minel'in cansız bedenini çarşaflara sarıp götürürken parmakları masum bir çocuğun çaresizliği gibiydi dudaklarını örten. Bakışları boştu, içindeki boşluk gibi. Gittikçe derinleşen ve büyüyen...

"Ben... Ben..." sözcükler kayıptı, aklı gibi.

"Efendim, biraz hava almalısınız..." diyerek onu terasa çıkardı Behreouz. Diğer muhafızlara bir şeyler söylediği fark etti, anlamadı. Umurunda da değildi. Kendini koltuğa bıraktığında sağ eliyle gözlerini ovuşturdu, iç çekişi kederliydi.

"Ağabey..." diyerek yaklaştı Ebu İshak. Şaşkın, endişeliydi yüzü, sesi. Göz ucuyla bakıp gülümsemeye çalıştı, ne kadarını başardı bilemedi, zaten kardeşinin yüzü bile net değildi. Hiçbir şey net değildi, su her zaman bulanıktı. Ölümden korkmazdı ama bu kadar nefret ve ihanetle iç içe yaşamak ne zordu. Arkasına yaslandı, bir kalkandı ipekli çarşaf ve bir çocuk gibi sarıldı."O kaltağı kimin saraya soktuğunu bulun! Bunun ardında kimin olduğu hemen bulunacak!" diyerek emirler yağdırdı Ebu İshak. Behreouz nefret dolu bakışlarını Ebu İshak'a yöneltti; onu sevmezdi; şımarık bir çocuktu sadece hiç büyümeyen.

"Evet, bunun ardında kimin olduğunu mutlaka bulacağım!" dedi gözlerini nefretle kısarak.

"Bu da ne demek?" Şımarıktı ama aptal değildi Ebu İshak.

"Halifemizi öldürmek kimin işine yarayacak demek!" Cüretkârlığında sınır; alttan almaya da niyeti yoktu. Bunu Ebu İshak'ın yaptırdığına emindi; gizlemenin de gereği yoktu.

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye kükredi Ebu İshak.

"Sadece sesli düşünüyorum efendim. Benim işim düşünmek, bir sonraki adımı, daha sonraki adımları! Ve bildiğim bir şey varsa o da eğer suçluyu bulmak istiyorsan bunun en çok kimin işine geleceğini bilmektir..."

"Ağabey..." Derinden yaralıydı Ebu İshak. Gözlerinde biriken yaşlarsa Behreouz'un ne düşündüğü değil, ağabeyinin ne düşündüğüydü. Bakışları öylesine boştu ki. Öylesine sessizdi ki... Kederi derinleşti, yüzünü ıslatan yaşlara aldırmadan yanında diz çöktü:

"Senin için ölürüm, ona inanmadığını söyle. Sana asla ihanet etmeyeceğimi bildiğini söyle ağabey..." Elleri dizlerindeydi, ağabeyinin ellerini avuçladı. "Yalvarırım ona inanmadığını söyle..."

"Belki de bu olay çözülene kadar..." diyerek araya girmek istediyse de Behreouz Halife Me'mun:

"Bizi yalnız bırak Behreouz" dedi.

"Efendim..." Ters bakışı yetti, Behreouz istemese de uzaklaştı, yine de perdenin ardında tetikteydi.

"Ona inanmıyorsun değil mi?" Bir an hıçkırıklara boğulacağını sandı Ebu İshak'ın ve:

"Hayır, bana asla ihanet etmeyeceğini biliyorum" Ve o andı gözyaşları sel gibiydi ve hıçkırıklara boğulan Ebu İshak'ın başını alıp göğsüne yasladı.

"Şşş" dedi ama onu sakinleştirmek o kadar da kolay değildi. Yüzünü biraz uzaklaştırıp parmaklarıyla yaşları sildi:

"Bu bir lanet Ebu İshak. Güç bir lanettir bunu unutma! Öyle ki bazen bir an sıradan bir insan gibi mutlu olabileceğini sanırsın, şaşırırsın. Bu çemberi kıracağını sanırsın... " Güldü, gülüşü sahteydi.

**

Kapı muhafızlarına söylenip durdu Behreouz ve sert adımlarla yürümeye başladı koridorda. Diğerleri ardındaydı; tam büyük salona varmak üzereyken beyaz tenli bir cariyeydi yolunu kesip saygıyla kenara çekilen; belli ki bir şeyler söyleyecekti: "Evet..." dedi, daha çok bir soruydu.

"Efendim, Hanımım Marida Hatun sizinle görüşmek istiyor..." deyip başını eğdi. İtiraz etmeyeceğini bildiğinden hemen yürümeye başladı. Behreouz ve diğerleri peşindeydi, yanındaki muhafızlardan biri eğilip kulağına:

"Güvenebilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Bakalım ne söyleyecek?" Meraklandı, bu pek beklenen bir davet de değildi; üstelik gizli de değildi. Kapının önünde geldiğinde Marida Hatun'un özel muhafızlarıydı kapıyı açıp yol veren ve cariye de onlara eşlik etti. Yüzüne çarpan çiçek kokuları terastan mı, yoksa ondan mı yayıldı bilemedi; yüzünü dönüp gülümsediğinde onu selamladı. Mavinin her tonuydu uçuşan giysileri ve sadece bir göz işareti yetti; hemen odayı terk etti cariye ve muhafızlar. O da kendi muhafızlarına işaret etti, oda tamamen boşaldığında:

"Marida Hatun..." diyerek selamladı onu bir kez daha. Sadece gülümsedi, elleri karnında kenetliydi ve: "Dün geceki başarınızdan dolayı sizi tebrik ederim; Halife Me'mun'un hayatını kurtardınız..." Bir şey söylemedi Behreouz sadece başını eğip

bekledi; devamını merak etti. Neyse ki hiç ummadığı kadar açık sözlü davrandı Marida Hatun:

"Sizi neden görmek istediğimi söyleyeyim; size yardım edebilirim..."

"Yardım mı?" Alaycıydı gülüşü.

"Harem'de yıllarım geçti Behreouz, hafife almayın! Hele de beni..." Bu bir uyarıydı, son derece de ciddiydi, bunu bir kör bile görebilirdi.

"Cesette ne tür bir zehir bulduğunuzu sormayacağım, muhtemelen bulunamadı! Zehirler değişiktir, en öldürücü olanlarıysa ardında hiçbir iz bırakmayanlardır. Çok dâhice, çok profesyonelce! Oğlumdan şüphe ettiğinizi duydum, bu yüzden size kızmıyorum, işiniz gereği herkesten şüphelenmekte haklısınız ama Ebu İshak ağabeyine çok düşkündür; böyle bir ihanet içinde asla bulunmaz."

"Taht hırsı kardeşlikten önce gelir..."

"Her zaman değil!" Bir an soluklandı ve:

"Neyse, demeye çalıştığım şu: O kızı saraya kimin soktuğunu bulamadınız; bulamayacaksınız! Çoktan işleri bitirilmiştir; ama izleri takip ederseniz ve kafanızı kullanırsanız sizi gerçeğe götürür..."

"O her kimse, kimlerse elimden kurtulamaz!" dedi Behreouz.

"Ben de bunu diyordum, kafanızı kullandığınızı biliyorum. Bu suikastın oğlumun işine yarayacağını düşündünüz, haklısınız! Ben de aynı şeyi düşünürdüm! Peki, ikinci seçenek kim? Ya yanılıyorsanız?" Sıkıntılıydı iç çekişi Behreouz'un. Özellikle de ona hak verdiğinden...

"Peki, sizin ikinci seçeneğiniz kim olurdu?" diye sorduğunda şuh bir kahkaha attı Marida Hatun ve bıçak gibi kesildi aniden.

"Halife Me'mun'dan nefret eden biri! Ölesiye nefret eden! Onun ölümünü kutlayacak biri... Zeki biri! Harem'i iyi bilen biri! Onu iyi tanıyan biri, ilginç değil mi? Kitaplara olan zaafını çok iyi biliyor, kızı kütüphaneye sokmuş!" deyip dudaklarını kaşıdı Marida Hatun. Yıldızlı gözlerinin içine baktığında tuhaftı, ne onun ne de Ebu İshak'ın bu işle bir ilgisi olmadığını sezdi; yine de belli etmedi.

"Tüm olasılıkları gözden geçiriyoruz Marida Hatun!" dedi. İyice sokuldu Marida Hatun:

"Sizi çok fazla uğraştırmayacağım Behreouz. Harem ağalarından Jabari ve Haban'ı sorguya çekin; ipin ucunun Zübeyde Hatun'a vardığını göreceksiniz..." diyerek doğruldu ve gülümseyerek selamladı ve odadan çıktı.

**

Avludaydılar, yüksek duvarların arasından fışkıran sarmaşıkların arasından sızan güneş gözlerini aldı. Taş zeminde takunya sesleri yankılandı ve beyaz giysilere bürülü simsiyah derisi parlaktı bir servi ağacı gibi ince ve uzundu boyu. Hemen ardında meraklı gözlerle kendilerini süzen birkaç delikanlı birbirlerine bakıp gülümsediler. Kafasını hafifçe sallayıp bir göz işareti yapması yetti; çocuklardan biri demir kapının hemen yanındaki büyük sepetten aldığı giysileri onlara uzattı.

"Adım Tupak" dedi adam, " Arapça biliyor musunuz?"

"Hayır..." dedi Türkçe, biraz bildiğini ima ederek. Kendini anladığını fark ettiğinde Tupak:

"Sorun istemiyorum, size kalacağınız yeri gösterecekler. Daha sonra görevleriniz de bildirilecek..." dedi ve yürüyüp gitti. Takunya sesleri doldurdu avluyu.

"Aklınca bizi korkutacak..." diye güldü biri, on iki yaşındaydı kocaman bir bademi andıran gözleri çekik, giysileri torak rengindeydi.

"Takılma..." dedi diğeri, aynı yaştaydılar. Beyaz tenine düştü saman renginde bir tutam saçı, ince bedeniyse kırılgan değildi bakışlarından fazla. Çocukların gülüşüp birbirlerine bakması diğerini öfkelendirdi; diğeriyse daha kontrollüydü.

"Hayır..." dedi. Gözlerinde saçılan kordu alevler.

"Arap mı bunlar?"

"Ne halt oldukları umurumda değil" dedi ve gülümseyen çocuğa çıkıştı:

"Neye gülüyorsun?" dedi sertçe elindeki giysileri alıp sertçe. Ürküp bir adım geri gitti ve diğerlerinden destek beklercesine bir şeyler mırıldandı. Umduğu desteği bulduğundaysa bir adım yaklaşıp bir şeyler konuştu Arapça. Sağ eliyle omzunu itekleğindeyse yumruğu bir çelikti ve yüzünde patladı çocuğun ve yere kapaklandı. Durmadı, üzerine atladı bir kaplan gibi ve elleri boğazını sardı. Diğer iki arkadaşı kollarından çekiştirip çekmek istediyse de mümkün olmadı; diğer çocuklar korkudan kaçıştı.

"Gül bakalım, şimdi de gülebiliyor musun seni aşağılık böcek!" diyerek bağırıyor, bir yandan da yüzünü, göğsünü yumruklamaya devam ediyordu.

"Ne oluyor burada?" dedi bir ses Türkçe.

Sesi şimşek gibiydi, tüm avluyu doldurdu. Havaya kalkan son yumruğunu durduracak kadar etkiliydi adamın sesi. Göz ucuyla baktı,

"Size ne oluyor dedim!" Elleri belindeydi ve sonra sıkıca yakasından tutup yerdeki çocuğun üzerinden çekip aldı onu. Hayatında gördüğü en güçlü kollar olmalıydı; küçük bedeni bir kuş gibi havalandı ve sıkıca tutmaya devam etti adamı. Diğerleri de başlarını öne eğdiler.

"Bizimle alay ediyor, aşağılık sümüklü böcek!" diyerek yeniden çocuğun üzerine çullanmaya hazırlansa da onun güçlü ellerinden kurtulmak kolay değildi; bedeni sadece sallandı olduğu yerde.

"Bu işin burada bittiğini sanma, bunu sana ödeteceğim..." diyerek bir tehdit daha savurdu çocuğa. Yüzü kanlar içindeydi; yerden kalkmaya bile cesareti yoktu ve yaşlıydı korku dolu gözleri.

"Aşnas!" diyerek bir ses doldurdu bu kez avluyu. Tüm bakışlar avlunun üst katındaki verandadaydı. Bir kuğu gibiydi Marida Hatun ve gözleri parlaktı bir yıldız kadar. Göz alıcıydı, bir o kadar da ürkütücü. Süzülüp inerken merdivenlerden ardında muhafızlarıydı sanki uçuşan ipekli giysiler içindeki cariyeleri.

"Efendim..." diyerek döndü Aşnas, hala çocuğun yakasındaydı elleri, yeniden saldıracağını düşünmüş olmalıydı. Tupak ise endişeli bir şekilde koşar adımlarla yaklaştı bir diğer taraftan, gözleri utanç içinde, sesi mahcuptu.

"Marida Hatun, çok özür dilerim efendim..." dedi Arapça. Sol elini kaldırması yetti Marida Hatun'un onu susturmak için ve elleri karnında, başını eğerek sustu.

"Ne oluyor burada?" dedi daha yumuşaktı Marida Hatun'un.

"Türkçe konuşuyor..." diyerek dürttü çocuklardan biri diğerini. Gözünden kaçmadı Marida Hatun'un ve gülümsedi, tüm dikkatiyse Aşnas'ın sıkıca tuttuğu çocuktaydı.

"Sana soruyorum çocuk?" dedi. Kaşlarını çattı, dudaklarını ısırıp: "Bizimle alay etti, bir şeyler söyleyip gülüştüler. Bu iş bitmedi, bu iş bitmedi..." diyerek tekrar çocuğa döndü. Marida Hatun gülümsedi. Aşnas'ın yüzüyse bir duvar gibiydi, sert ve geçilmez.

"Efendim, Horasan Valisi Nuh bin Esed'in Halife Me'mun'a hediye ettiği köle çocuklar. Dün geldiler..." dedi Tupak. Öylesine sertti ki bakışı Marida Hatun'un tek bir söz edemeden diğer çocukları alıp usulca avludan uzaklaştı.

"Demek Horasan'dan geldiniz..." dedi kelimeleri uzatarak.

"Fergana, efendim..." dedi biri, daha gerideydi.

"Fergana..." diyerek tekrarladı Marida Hatun.

"Adın ne peki?" diye sordu sonra.

"Ben Tolun efendim, bu arkadaşım Yarcuh!" dedi omzuna dokunarak.

"Tolun ve Yarcuh! Ya sen çocuk? Senin adın ne?" Aşnas'ın güçlü ellerinden kurtulmaya çalışarak beyhude bir çabayla:

"Boğa, benim adım Boğa!" dedi.

**

Kapıyı araladığında nefes nefeseydi Ahmedi ve kısık gözleri korkuyu gizlemeye yeterli değildi.

"Ne oldu?" diye sorduğunda endişeyle Zübeyde Hatun.

"Harem ağalarından Jabari ve Haban'ı götürmüşler efendim..."

"Kim? Nereye?" diye sorduğunda kapıda beliren Behreouz'du. Tok sesiyle odayı doldururken muhafızları hemen ardındaydı.

"Ben!" diye cevapladı.

"Bu ne cüret? Bir halife annesinin evine, odasına nasıl böyle girilir?"

"Eski Halife demeliydin, pek de masum olmayan bir Halife annesi..."

"İlk günlerini hatırlıyorum da..."

"Önemli olan son günlerdir Zübeyde Hatun..." deyip gülümsedi Behreouz.

"Ne istiyorsun?" dedi buz gibi sesiyle.

"Senin kuşlar öttü..." dediğinde iyice sokuldu Zübeyde Hatun'a.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir bilgim yok..."

"Bak sen..." dediğinde ölümün soluğunu yüzünde hissetti ve bedeni buz kesti Zübeyde Hatun'un. Blöf yapıyor olabilir miydi? Ya gerçekten konuştularsa? Şüphe içini kemirmeye başladığında kaçırdı gözlerini ve bir adım geriledi.

"Bunu kanıtlayamazsın..." dedi sonra.

"Kanıta ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

"Ne yapacaksın? Yoksa beni tokatlayacak mısın? Ya da sürgüne mi gönderileceğim?" dediğinde çeliğin soğukluğuydu boğazında hissettiği ve ince bir kesikten taşan kan. Öylesine çabuktu ki anlayamadı, bir andı, ölüm apansız bir rüzgâr gibi sardı bedenini ve elleri çaresizce boğazına gittiğinde yığılıp kaldı ve kapandı göz kapakları.

"Aman Yarabbim..." diye haykıran hizmetkârı Ahmedi'ydi. Zübeyde Hatun'un cansız bedenine bakarken yüzündeki korkunun sebebi kendisine ne olacağıydı, üzerine doğru gelen muhafızların gözlerindeyse merhamet yoktu.

MART 821
ABBASİ SARAYI, BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Ayak sesleri yankılanırken dar koridorları geçti muhafızlar eşliğinde. Geniş bronz kapının önündeydi, omuzlarını dikleştirip kapının açılmasını bekledi; yüzüne çarpan baygın çiçeklerin kokusuydu ve uçuşan perdelerin ardında bir gölgeydi Halife Me'mun, sırtı dönüktü. Adımları yavaştı, terasa doğru ilerledi ve araladığında dönüp: "Tahir!" diyerek kollarını açıp yaklaştı Halife Me'mun yüzündeki aydınlık gülüşüyle.

"Halife!" diyerek aynı sıcaklıkla karşılık verdi Komutan Tahir ve kucaklaştılar. Halife Me'mun bir adım gerileyip omuzlarına dokundu ve:

"Ne kadar oldu?"

"Çok!"

"Ah, eski dostum seni özleyeceğim kimin aklına gelirdi ki?" Bu kesik bir kahkaha atması için yeterliydi Komutan Tahir'in.

Alçak ayaklı kocaman bir masaydı yiyecek ve meyvelerle doluydu üstü ve ilk işi şarap kadehine uzanmak oldu Tahir'in, Halife Me'mun:

"Hiç değişmemişsin..." dedi ve geniş koltuklardan birine oturup sol bacağını kıvırdı ve arkasına yaslandı. Tahir de hemen yanındaydı.

"Merv'de olduğunu sanıyordum..." dedi Komutan Tahir.

"Genellikle, öyle. Ebu İshak Bağdat'ta..."

"Başkenti taşımalısın!"

"Şimdi, değil... Ama haklısın!" deyip bir kadehte kendisi istedi ve sağ kolunu yaslayıp koltuğun arkasına:

"Horasan'da mıydın?"

"Nişabur... Yani, genellikle..." diyerek gülümsedi Komutan Tahir.

"Belki de artık yerleşik bir düzene geçmelisin!"

"Kendini yönetirsen dünyayı yönetecek gücü bulursun!" dedi Tahir kollarını iki yana açarak.

"Aristokles!" dedi Halife Me'mun, sol yanağındaki gamzeyi derinleştirdi gülüşü.

"Eflatun!" dedi Komutan Tahir.

"Bir mağara!"

"Ne?"

"Aristokles der ki kafamızda fikirlerle doğarız; mükemmel fikirlerle. Bildiğimiz, sandığımız kavramlar onların sadece gölgeleridir; orası mağaradır. Ruhun oraya aittir ama bedenin değil!"

"Ah, yine başladık! Bu kadar vakti nereden buluyorsun Halife?"

"Bu da işimin bir parçası! Aristokles insan bedenini üçe ayırır: Baş akıldır; Göğüs istemek, karın haz! Devlet de böyledir; baş akıldır, akıllı olmak zorundayım..."

"Hele de böyle çakallarla çevrili Valilerin varsa! Horasan Valisi işini gücünü bırakmış, yaptığı iş de çalıp, çırpmak... Neyse, duydum ki Yâda Taşını araştıran bir ekip kurmuş, sahi bir şeyler bulabilmiş mi?" dedi dalga geçercesine.

"Bilmediğim bir şey yok; böyle bir taşın olduğunu, kullanıldığını ama bunu nasıl yaptıklarını öğrenemediğini yazmış..."

"Türklerde bulut, yağmur ve su kutsaldır!"

"İlk Abbasi Halifesi Ebu'l Abbas'a anlatmış Horasan Emiri İsmail bin Ahmet. Türklerle savaşırken bir elçi grubu gelmiş ve sizi uyarıyoruz demiş, başınıza dolular yağdıracağız, şimşekler çaktıracağız! Ertesi gün savaş meydanında gerçekten de dedikleri gibi birdenbire bulutlar sarmış gökyüzünü ve dolular yağmaya başlamış..."

"Gördün mü?"

"Neyi?"

"Bir Yâda taşı?" dedi Tahir.

"Ah, hayır..." dedi yüzünü buruşturarak ve Komutan Tahir doğrulup iç cebinden kızıl bir ipekli kumaşa sarılı bir şey uzattı avucunda.

"Hayır..." dedi boğuktu sesi ve heyecan sardı tüm bedenini Halife Me'mun'un.

"Gerçekten mi? Yâda Taşı mı?" İçinde kaynayan sulardı, bedenini yakan, parmak uçlarını titreten. Tahir'in cevabı gülümsemesinde gizliydi ve daha da heyecanlandı. Kumaşından sıyırıp dokunduğunda kanı çekildi, heyecandan ve kalbi göğsüne vuran bir tokmaktı.

"Çok küçük görünüyor..." dedi kaşlarını kaldırarak sonra.

"Bir yumurtadan büyük değil..." diyerek cevapladı Tahir. Koyu toprak rengindeydi ve kızıl noktalar vardı her yerinde, pürüzsüz ve kaygandı.

"Yağmur boncuğu da derler; kurban kanı sürülmesi gerekir..." diyerek arkasına yaslandı Tahir.

"Bunu kullanan birini bulmak için neler vermezdim!" diye mırıldandı Halife Me'mun.

"Bir Yatçı asla konuşmaz; hatta onların kim oldukları bile bilinmez..."

"Peki, bunu nereden buldun?" Kısık gözleriyle onu süzdü Halife Me'mun.

"Bilmek istemezsin..." diyerek güldü Komutan Tahir ve ayağa kalktı:

"Ama görmek istediğin bir şey olabilir..." deyip beyaz mermer korkuluklara doğru ilerledi; onu izledi Halife Me'mun. Güneş gözlerini kamaştırırken

"Ne?" diyebildi; Bağdat'ı seyretmek istediğini sanmıyordu.

"Bekle..." dedi Komutan Tahir. Gözleri ufuktaydı, rüzgâr ıhlamur kokularını saçarken hesapsızdı. Dediğini yaptı, bekledi. Gökyüzü masmaviydi ve bir gölge belirdi uzaklarda. Nefesini tutup izledi; bulutlar gökyüzünü kaplarken koyulaştı daha da.

"Bu imkânsız! Bu mümkün değil..." diyerek söylendi kendi kendine. Ve aniden çakan şimşekti, içinde kopan fırtınadan büyük değildi, gök kardı.

Bir kez daha gökyüzü aydınlanırken gürültüyle inceden bir yağmur yağmaya başladı; giderek hızlandı ve toprak kokusu sardı her yeri. Bulutlar sabırsız ve yüklü, aklı karmakarışıktı, ellerini uzattı ve avuçlarına dolan damlalar içini ürpertirken bir kahkaha attı: "Onu görmek istiyorum, bunu yapan Yatçı'yı..."

"Bu mümkün değil..."

"Elbette mümkün, her şey mümkündür..." diyerek yeniden Tahir'e döndü. Başını iki yana salladı Tahir. Israrcı olmadı; yeniden göğe baktı, yağmurun sesiydi kalbine dolan ve yaprakların hışırtısıydı kulaklarını dolduran.

"Küçük bir hediye diyelim... Bunu görmek isteyeceğini düşündüm!" dedi Komutan Tahir.

"Teşekkür ederim, çok etkileyiciydi..." dediğinde başını eğip selamladı onu Komutan Tahir. Halife Me'mun: "Seni buraya neden çağırttığımı biliyor musun?" dedi sonra.

"Beni mi özledin?" dedi Komutan Tahir. Bu güldürdü Halife Me'mun'u.

"Belki, ama sebebi bu değil! Seni yeni Horasan Valisi tayin ediyorum..."

**

"Bir fikri nasıl yok edebilirsin Aşnas."

"Bu mümkün değil, efendim..." dedi Aşnas elleri karnında kenetliydi.

"Mümkün değil mi? Hiç mi? Öldürsen mesela?"

"Genellikle bir işe yaramaz; bedenler yok edilebilir ama her zaman fışkırır. Fikirler bulaşıcıdır! Bir fikir ancak bir başka fikir tarafından çürütülebilir; bu da çok zahmet ve bilgi ister! Çok zaman, çok çok zaman... Kılıç ve kandan çok daha fazlası gereklidir..."

"Tüm tarih boyunca büyük liderlerin yanıldığını mı söylüyorsun? Ortadan kaldırma gerçeğini, inkâr mı ediyorsun?"

"İşe yarayıp yaramadığı önemli! Bedenleri ortadan kaldırmak kolay, peki işe yaradı mı?"

"Yaramadı mı?"

"Geçici bir süre! Bu budamak gibidir; daha da güçlenerek çıkar fikir, başka bedenlerde, başka kafalarda büyük, dallanır, budaklanır!"

"Ama bir süreliğine insanları kandırabilirsin! Değil mi?"

"Bu herkes için geçerli değil, herkesi kandırmak mümkün değil! Gerçekse arsız bir sarmaşıktır, bir su damlasıdır... Taş duvarları da deler, topraktan da fışkırır..."

Onunla sohbeti her zaman severdi Halife Me'mun. Duymak istediklerini değil, düşündüğünü söylerdi Aşnas.

"Mısır'da işler karışık, ne diyorsun?" dedi sonra arkasına yaslanarak.

"Karışık, çözümü daha da karışık!" diyerek gülümsedi Aşnas. "Ama bu kadar karıştırmayı başarabildilerse çözmeyi de başarabilirler..."

"Sence bunda benim bir hatam var mı?"

"Sorumluluk demek daha doğru efendim..."

"Farklı mı ki?"

"Bir lider umut taciridir! Birilerini mutlu ederken birilerini hayal kırıklığına uğratacaktır! Başka yolu yoktur; hata tekrarlanmıyorsa iyidir; sorumluksa gereğini yapmaktır..."

"Gereği nedir Aşnas?"

"Bir yönetici seçerken bence şuna dikkat etmelisiniz; unvan, para ve güce doymuş olmalı. Ancak o zaman kendisini bir kenara bırakıp toplum için çalışmaya hazır olabilir. Sözler verilir ama kime? İnsanlara verilen sözlerse ilaç gibidir; faydası yoktur genellikle!"

"Ah, bu ilginç?"

"Ölümcül hastalıklar vardır; kesin çözümler gerektirir. Yapılması istenen başkadır; hatta arzu edilen. Yapılması gerekense bambaşka!"

"Şiddetle mi?"

"Bazen kaçınılmazdır!"

"Ama demin diyordun ki fikri yok edemezsin! Dallanır, budaklanır..."

"İnsanların çoğunun pek bir fikri yoktur; bu iyidir..." diyerek gülümsedi; bu Halife Me'mun'u da gülümsetti.

"Akıl hazine gibidir, dipte. En değerlisi oradadır. Sözler konusunda sana katılıyorum; söz bazen anlamını yitirir... Neyse seni çağırmamın nedeni şu:"

"Efendim..." diyerek yerinden kalktı Aşnas.

"Seni Mısır'a Vali tayin ediyorum, sonra da Dmaşk ve çevresi. Ama şimdi değil. Oraları düzelt Aşnas, tam yetkilisin!" diyerek doğruldu Halife Me'mun da...

"Ben..." Şaşkındı, sözcüklerse yetersiz.

"Ben biliyorsunuz, kardeşiniz Ebu İshak'ın Baş Muhafızıyım..."

"Elbette, ben de seni özleyeceğim..." diyerek ardında belirdi Ebu İshak. Yüzünü döndüğünde göz gözeydiler:

"Ah, bu ifadeyi uzun yıllar görmeyeceğim sanırım..." diyerek güldü, şaşkın ve boş bakışlarına alışık değildi. Ebu İshak masanın üzerinden bir üzüm salkımını koparıp bir tanesini ağzına atıp arkasına yaslandı, gözleri Aşnas'taydı.

Ağabeyi Halife Me'mun'un keyifli haliyse onu daha da mutlu etti:

"Ne demeliyim, ben bilemiyorum. Bu çok büyük bir sorumluluk!"

"İşte demin dediğin şey Aşnas. Sorumluluk! Artık gereğini yaparsın! Ben kütüphanede olacağım..." diyerek terastan ayrıldı Halife Me'mun.

"Sayın Vali..." diyerek gevrek bir kahkaha attı Ebu İshak.

"Buna inanamıyorum... Ben..."

"Aşnas!" diyerek ayağa kalktı Ebu İshak ve iki omzundan tuttu, sarstı hatta.

Sonra yanağına dokunup:

"Senin kadar güvendiğim bir başka Muhafızım olmadı hiç! Kendini defalarca kanıtladın, aklını, sadakatini! Orada Valilik yapan zibidilerin hiçbirinde sendeki yürek yoktu, inan bana çoğunu tanıyorum. Şimdi... Git ve Mısır'ın tadını çıkar!" diyerek yeniden gülmeye başladı.

NİSAN 821

KHURASAN

BUGÜNKÜ HORASAN/İRAN

Yağmur sonrasında karışan toprağın kokusuydu çiçeğe, rüzgâr serindi her zamankinden fazla ve güneş tepelerin ardından süzülüp bir gelin gibi aydınlattı ve maviye teslimdi siyah. Vadide nal sesleri yankılanırken, güne bakan çiçekleriydi başlarını güneşe çeviren ve kırılgan dallarına aldırmadan hayata meydan okuyan. Atını yavaşlattı; diğerleri de. Biri yaklaştı usulca, yorgun ama aydınlıktı yüzü: "Sence haberi var mıdır?" diyerek sordu. Gülümsedi Komutan Tahir."Sürprizleri severim, tabi her zaman hoş olmuyor bazıları için... Bu topraklara iyi bak Agâh, bizim topraklarımız! Horasan, güzel Horasan, güneşin yükseldiği yer! Artık güneş biziz, onu daha da yükselteceğiz. Hayal edemeyeceğin kadar genişleyecek bu topraklar..."

"Bir vali için çok büyük bir hedef..." Sormaya cesareti yoktu aklındakileri, ama sessiz de kalamadı. Oysaki cevap vermedi; sadece gülümsedi Komutan Tahir ve atını şahlandırıp hızlandı yeniden. Rüzgâr oydu... Ateş gözleriydi... Yüzündeki gülümsemeyse sadece bir tuzaktı... Kimin yanacağı meçhuldü.

**

"Bir Yâda taşı götürmüş..." dedi Keyvan. Duvarı boydan boya kaplayan pencerenin başındaydı Vali Nuh bin Esed. Yaprak rengindeydi giysileri ve omuzlarına düşen saçlarına doladığı başlık gevşekti. Derin bir soluktu içine çekip; döndü: "Lanet olası bir taşı bulmak bu kadar zor muydu Keyvan?" diyerek kükredi. Bir çukuru andıran gözleri iyice kısıldı, kızıla dönen teniyse öfkesindendi. Sesindeki soğukluk taş duvarlardan farksızdı çoğu kez olduğu gibi.

"Efendim, taşı bulmak sorun değil! Adam Yatçı bulmuş, Bağdat'ta yağmur yağdırmış, Halife Me'mun bizzat görmüş, herkesin dilinde..."

"Lanet olası fırsatçı adam, eminim bir planı vardır. Buradaki olayları Bağdat'taki saraya, Merv'e kim yetiştiriyor sanıyorsun? Serseri!" diyerek söylendi Vali Nuh bin Esed Komutan Tahir'i kastetti.

"Saraydaki bilgi kaynaklarımdan öğrendim efendim, Komutan Tahir'i saraya Halife Me'mun davet etmiş,"

"Neden? Yoksa Bezz Kalesine bir sefer daha mı yapacak? Ya da Anadolu'ya mı?"

"Bilmiyorum!"

"Bilmen için sana para ödüyorum Keyvan! Benim haberim olmadan bu topraklarda kuş uçmayacak anladın mı? Saraydaki casusların işe yaramaz! En nefret ettiğim adam Bağdat'a gidiyor, benim haberim yok..."

"Efendim onların arasındaki ilişki...

"Ah, çok teşekkür ederim! Bilmiyordum; sayende öğrendim. Evet, Halife olmasında ona yardım etti, mükemmel zamanlamaydı, o yılan bu fırsatı kaçırır mı? Geleceğin kim olduğunu gördü ve Halife Emin'i öldürdü; katil!" dedi yüzünü buruşturarak. Başını eğdi Keyvan, sözlerin anlamı yoktu, duymak isteyebileceği bir söz de kendisinde yoktu.

"Onu takip etsinler, Nişabur'a adamlar gönder, ailesini, çocuklarını herkesi izlesinler. Nereye gitti? Kiminle konuştu? Her soluk alışından haberim olsun istiyorum..."

"Ne o âşık mı oldun yoksa?" diyen sesti odayı dolduran kapının sertçe açılmasıyla birlikte."Her soluk alışımdan haberim olsun..." diyerek alay etti Komutan Tahir, yüzündeki gülümsemeyle onu taklit ederek ve devam etti:

"Ama elbette bunun için yetenekli adamlara ihtiyacın var, parayla satın alınmayacak kadar sadık ve onurlu. Buralarda dönen dolapları kimsenin bilmediğini mi sanıyorsun? Herkes biliyor, herkes konuşuyor! Ve küçük kuşlar kanatlanıp Bağdat'a uçuruyor haberleri, Merv'e, Dmaşk'a... Bence en yakınlarına dikkat et, genellikle hep en yakınlardan gelir ihanet, kokusu siner tene, sahte gülüşlere, sonra sararır yüz sonbahar gibi, soluğu soğuktur korkunun ve çarpar bir başka bedene! " Gözleri önce Keyvan'ın üzerinde sonra da Nuh bin Esed'in yüzündeydi.

"Bu ne cüret? Muhafızlar..." diyerek bağırdı Nuh bin Esed.

"Şu an biraz meşguller, benim çocuklar onlarla ilgileniyor..." diyerek gülümsedi. Tam da o anda kapıda beliren gölgelerdi ve odaya doluştular.

"Ah, sanırım işleri bitmiş, muhafızlarına..." diyerek yeniden gülümsedi Tahir.

Agâh, Piruz ve Azad hemen ardındaydı, onların da gerisinde diğerleri çoğaldı.

"Burası Valilik Binası, Ben Horasan Valisi Nuh bin Esed. Siz ne yaptığınız sanıyorsunuz? Bu ne barbarlık, eşkıyalık..." dediğinde Komutan Tahir'in kahkahası odayı doldurdu."Bizim küçük hırsız! Küçük derken başka şeylerden bahsediyorum..." diyerek bedeninde gezdirdi gözlerini "Kalkmış, bize ahlak dersi veriyor. Bu yamuk bedenin, boş kafan ve olmayan ruhunun neresini dolduramadın ki doymuyorsun Nuh?" Bu kez ciddileşti, sesiyse her zamankinden sertti.

"Bu kez yanına kalmayacak Tahir, bu terbiyesizliğe Halife'nin ne diyeceğini merak ediyorum."

"Ah, Halife demişken sana selamları var, gerçi çok hayal kırıklığına uğramış! Bir Yâda Taşı bulamamışsın, oysaki her taşın altından çıkan şey senin pisliklerin..." Öylesine öfkeliydi ki dilinin ucuna gelen sözcükler tutsaktı boğazında. Komutan Tahir ise öylesine rahattı ki en çok da buydu onu öfkelendiren. Gözleri etrafta gezinirken, yüzündeki hoşnutsuz ifadeyse merak uyandırdı, etrafı incelemesi canını sıktı.

"Çok zevksiz, daha iyisini beklerdim..." dedi Vali Nuh bin Esed'e ve Agâh'a dönüp: "Umarım Vali Konağı daha iyi durumdadır..."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ah, evet senin haberin yok tabi! Hay Allah, saraydaki casusların başarısız, gerçekten senin için üzülüyorum. Onca para, gel gör ki haber alamıyorsun? Bir valinin başına gelebilecek en kötü şey Agâh..." Bu kez de kendi adamına söyledi.

Vali Nuh bin Esed'in aklı karışıktı, öfkeliydi, şaşkındı. Ne berbat bir sabahtı. En kötüsü de... Hissediyordu ki bu daha başlangıçtı; günü geceye çevirecek haber Komutan Tahir'in kalbine saplanan bir kılıç gibi keskin bakışlarında gizliydi: "Görevinden azledildin..." dediğinde bacaklarındaki titreme tüm bedenini sardı. Sarp kayalarda kaybolur gibiydi yankılanan sesi, o gerisini duymak istemese de Komutan Tahir: "Eşyalarını topla ve defol git! Yarına kadar Valilik Konağı boşaltılacak, eğer boşaltılmazsa..."

"Ne bu? Yeni valinin koruması mısın yoksa?" dedi sesi titreyerek.

"Yeni Vali benim kurbağa!" Komutan Tahir'in kahkahası yüreğine saplanan oktu.

MAYIS 821
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Tam kapıya vurmak üzereydi ki içerden gelen sese kulak kabarttı Banu. "Bedenin bir yılan gibi kıvrak olmalı, çok kıvrak. Ordun da bir yılan gibi olmalı. Ve zehir nedir biliyor musun? Zekâ! Ancak o zaman kazanırsın, bir kılıç gibi keskin olmalı. Unutmaman gereken şey şu ki önce kendini tanıyacaksın, kimsin sen? Bunu biliyor musun? Ne istiyorsun? Ne yapıyorsun? Sonra düşmanı tanıyacaksın? Kim o? Zaafları neler? Bunlar önemli. Birini tanırsan, onun ne düşündüğünü, ne düşünebileceğini tahmin etmek zor değildir... Bu bir oyun gibi, her şey bir oyun! Kazanmak istiyorsan oynamalısın! Zekâ oyunu, bu yüzden yakında satranç oynamaya başlayacağız... Olasılıklar önemli..."

Koridordaki bir delikanlı dikkatini çekti, usulca seslendi: "Babek'in misafirleri mi var?"

"Hayır, efendim..." dedi delikanlı bakışlarını kaçırıp, eğdi başını...

"Tamam, teşekkür ederim..." dedi Banu ve bir an tereddüt ettiyse de kapıyı aralayıp içeri girdi.

"Banu, gel tatlım..." diyerek masanın üzerine oturttuğu Mayda'yı kucakladı ve ona doğru yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Anne..." diyerek gülümsedi Mayda ama yine de babasına sarıldı sıkıca. Buna alışıktı, burnuna dokundu kızının ve:

"Ben misafirin olduğunu sandım..." dedi gözleri etraftaydı Banu'nun. Kimsecikler yoktu.

"Hayır, kimse yoktu..." deyip Mayda'yı öpücüklere boğdu sonra, ikisinin kahkahaları doldurdu odayı. Onların bu halini görmek bile mutluluk sebebiydi. Gülümseyerek onları izledi ve: "Ama... Konuşmaları duydum, komutanlarından biri belki..."

"Mayda'yla konuşuyorduk..."

"Onları kızımıza mı anlatıyordun?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Evet..." dedi Babek, daha da sıkı sardı Mayda'yı.

"Hayatım, Mayda daha üç yaşında!" dedi Banu.

"Yani?"

"Üstelik o bir kız çocuğu..." Bakışı öyle boştu ki Babek'in bir şeyler söyleme ihtiyacı duydu: "Yani, savaş stratejileri filan... Onu mutlu edecek tek şey bez bebeklerdir..."

"Bez bebek mi?" Sesi de bakışı da soğuktu Babek'in.

"Bez bebek..."

"Mayda..." deyip kızına döndü, gülüşü güneşti, gözleri bir pınar ve bukleli saçları düşmüştü ay gibi parlak yüzüne. Kokusunu çekip içine doyasıya öptü yeniden ve: "Bir tanem, annenle birlikte bez bebeklerle mi oynamak istersin yoksa babamla birlikte at binmek mi istersin?"

"Ah, bu hiç adil değil..." dedi Banu gülümseyerek.

"At!" dedi gözlerini kocaman açarak Mayda ve tekrarladı sonra defalarca. Bakışındaki zafer ışıltısıydı parlayan ve gülüşü yeterliydi:

"Sana söyledim, o benim kızım. Bez bebekmiş..." diyerek yeniden Banu'nun yanağına bir öpücük kondurdu ve:

"Biz kızımla at binmeye gidiyoruz, bize katılır mısın? Yoksa bez bebeklerle mi takılacaksın?" diyerek gülmeye başladı. Kollarıyla sımsıkı sardı Babek göğsüne yasladı başını:

"İşte benim kızlarım" diyerek gülümsedi yeniden. Meydana indiklerinde kâhyaya seslenmesine gerek yoktu; adam heyecanla hemen yardımcısına seslendi, atlarını hazırlamasını istedi. Banu etrafa baktı, Babek Mayda'yı omzundan çevirerek indirdiğinde bir kez daha sarıldı sıkıca, kızının kahkahalarıydı meydanı dolduran ve gelen geçen herkesi gülümseten. Gözleri ondaydı, gülen gözlerinde.Güneş tepedeydi ve göz alıcıydı, ılık bir meltemdi esen ve kokusuydu içine çektiği çiçeklerden daha güzel. Ruhunu saran bir huzurdu, yanında olmak ve gülüşünü görmek yeterliydi. Yaklaştıkça çoğalan nal sesleri tozu dumana kattığında onun yüzündeki gülüş solarken yüreğine düşen bir kandamlasıydı gözlerindeki bulutlar. Atlılar yaklaştığında yavaşladılar; Babek Mayda'yı sıkıca sararken kucağında Banu'yu arkasına aldı. Gözleri atından inip koşar adımlarla yaklaşan Hasan'daydı. Teni her zamankinden soluktu, yüzündeki karanlıksa iyiye işaret değildi. Başıyla selamladı önce Babek'i sonra Banu'yu.

"Konuşmalıyız..." dedi buz gibi sesiyle ve Babek Mayda'yı bir kez daha öpüp Banu'ya uzattı. Kızını kucaklayıp sarsa da gözleri Babek'deydi; solgun yüzünün gölgesiydi yüreğine çöken ve gülüşü bir çiğ tanesi gibi bir anda kayboldu. Onlar kaleye girerken hüzünlüydü bakışı, Mayda minik kollarını doladığında boynuna daha da sardı ve bir öpücük kondurdu saçlarına...

**

"Saraydaki adamımız Halife Me'mun'un yeni bir saldırıya hazırlandığını yazmış; büyük bir saldırı!" dedi Hasan odaya girer girmez.

"Kaç kişi?"

"Henüz net değil, ama çok kalabalık bir ordu göndermeye hazırlanıyor üzerimize..."

"Komutanları belli mi?"

"Hayır, bir iki güne öğreniriz."

"Vazgeçmeyecekler yani..." dedi gülüşü kederliydi,

"Öyle görünüyor!" dedi Hasan diğerleriyse sessizdi. Parmakları dudaklarında gezindi Babek'in, dudaklarının arasından bir ıslık ve masaya vuran parmaklarının sesiydi sessizliği bozan. Gözleri duvardaki haritadaydı; masanın ucuna dayandı. Kapı açıldığında tekrar Komutan Tarkan'dı, gözlerinden saçılan endişe, nefesi kesikti.

"Kaç kişilermiş?"

"Henüz bilmiyoruz..." dedi boğuktu sesi Babek'in.

"Ne demek bilmiyoruz?" Bu kez Hasan'a döndü, öfkeliydi sesi.

"Tarkan..." diyerek susturdu onu Babek. Hasan'sa mahcuptu, elinden daha fazlasının gelmesini dilediği her halinden belliydi.

**

"Halife Me'mun Azarbaycan ve Ermeniyye Valisi Yahya bin Maaz'ı azletmiş, onu Cezire Valisi yapmış, yeni Vali ise İsa bin Muhammed bin Ebu Halid... Destek kuvvetlerle otuz bin kişiden fazlalar, tabi bu en iyi ihtimalle..." dedi Komutan Tarkan.

"En kötüsünü düşünmeliyiz, elli bin diyelim!" dedi Babek masasından kalkıp haritanın başına geçti. Kuzeydeki geçitleri kullanacaktır! Ama bununla da sınırlı kalmayacaktır..."

**

"Kuzeydeki geçitleri kullanmalıyız efendim..." dedi danışmanlarından biri. Gözleri odanın ortasındaki geniş masadaydı, kumların üzerinde bölgenin mini bir haritası vardı, geçitler, dağlar, ovalar... Derin bir soluk alıp:

"Geçitleri tutacaklardır..."

"Bu bölgeyi biz de en az onun kadar iyi biliyoruz efendim..." diyerek gülümsedi danışman,

"O yüzden mi geçen sefer sizi fare gibi kıstırdı!" dedi sert ve alaycıydı Vali İsa bin Muhammed'in. Kızaran yüzünü gizlemek için başını eğmekten başka bir çaresi yoktu danışmanın.

"Tüm geçitleri tutmasına olanak yok efendim..." dedi fısıldar gibiydi bir başka danışman, olgun ve bilge bir hali vardı.

"Tabi hangilerinden gideceğimizi bilmiyorsa..."

**

"Hangi yolları kullandıklarına baksınlar, şaşırtmak isteyeceklerdir, yanlış bilgi yayacaklardır; haberin bize uçurulacağını biliyor olmalı, aptal bir adam değil..." dedi Babek.

**

"Her yerde ajanları olduğuna eminim, belki bu odada bile, şüphelendiğiniz her kimse olursa hemen kurtulun, kanıt gerekmez, en ufak bir şüphe bile olsa... Anladın mı Fazl!" dedi yanındaki yaverine Vali İsa bin Muhammed.

**

"Geçitleri tutacağımızı biliyor, o yüzden de başka yerden saldıracaktır, asıl ordu güneyden gelecektir..." dedi Babek.

**

"Ki asıl saldırı geçitlerden olmayacak, güneyden saldıracağız, o bizi geçitlerde bekleyecek..." dedi Vali İsa bin Muhammed.

**

"Peki nereden? Güneyde bizden habersiz kuş uçmaz? Koskoca orduyla nasıl gizlenebilir ki?" dediğinde Komutan Tarkan.

"Tebriz... Kontrol edemediğimiz tek nokta..." dedi Babek parmakları haritanın çıkıntılarında gezindi, gözlerindeki ışıltıysa muazzamdı.

**

"Güneyi kontrol ediyorlar, koskoca orduyla ilerlemek?" dedi danışmanı, şaşkındı.

"Tebriz!" diyerek gülümsedi Vali bin Muhammed.

"Bu kez o isyancıyı darmadağın edeceğiz efendim, o kâfiri! Çok kolay olacak..." dedi danışmanlardan biri...

"O kadar da kolay olmayacak... Kim bilir aklından neler geçiyor, o tahmin edilmesi çok zor biri" dedi Vali dedi endişeliydi.

**

"İşimiz zor! Hem kuzeyden, hem güneyden... Yeni vali bizi zorlayacak..." dedi Komutan Tarkan, bir of çekerek.

Babek'se gülümsedi, elini atıp omzuna:

"Ah, hayır, tahmin edemeyeceğin kadar kolay olacak... Tereyağından kıl çeker gibi..." diyerek gülmeye devam etti.

"Aklında ne var?" diye sordu umutla Komutan Tarkan.

Sadece gülümsedi Babek, sadece gülümsedi...

**

Gözleri aralandığında göğsündeki acı derinleşti yanında olmadığını fark ettiğinde. Biraz zorlansa da doğrulup yatağın ucuna oturdu. Yastığı kucaklayıp baktı ki kokusu hala orada gülümsedi, iyice sarılıp içine çekti bir kez daha ve kapının açılmasıyla büyüdü gözbebekleri. Kalkıp Mayda'nın yatağına baktı, yumuk yumuktu elleri, parmakları yüzünde ve ay gibi parlaktı yüzü.

Gözleri aralandı, yıldızlar saçıldı sanki. "Benim güzel kızım..." diyerek onu kucağına aldı, sarıldı, öptü ve kapı aralandığında karşısındaydı, sıcacık gülüşü bahardı, çiçekler açtı içinde, kuşlar kanat çırptı, karlar eridi en zirvesindeki görkemli dağların ve bir anda cehennem gibiydi, alevler sardı ruhunu, kalbi soğudu savaş zırhını giydiğini ve kuşandığını fark ettiğinde. Gözlerindeki kederi fark edip yanına gelen Babek yaklaşıp ellerini sıkıca tutsa da gözyaşlarına engel olamadı. Mayda'nın yanağına dokundu. Kucağına gelmek için sabırsızdı minik kızı ama zırhı engeldi, onu yeniden yatağına bıraktı Banu, döndüğünde: "Bunun başka bir yolu yok mu?" dedi ağlamaklı sesiyle.

"Asla yoktur..." dedi gözlerinin içi gülüyordu yine de. Banu ellerini sıkıca sarıp dudaklarına götürdü ve öptü, gözyaşları avuçlarından taşarken hıçkırıkları boğazında düğümdü.

Bir başka hüzündü gözlerinde gizleyemediği, yatağın ucuna oturduğunda dizlerinin üzerine çöküp bir şeyler söylemek istediyse de başaramadı.

"Ne zaman bitecek?" dedi gözlerinden akan yaşa aldırmadan Banu. Cevabı yoktu, "Banu..." dedi. Çenesini kaldırıp baktı.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?" Gözleri delip geçer gibiydi ruhunu,

"Hayır..." diyebildi...

"Banu!"

"Sanırım, ben hamileyim..." dedi. Oysaki çok daha farklı olmalıydı, savaşa giderken değildi vermek istediği haber.

"Bu harika bir haber..." dese de Babek, gülse de hatta; bakışı ne hüzünlüydü. Sözcükler düğümdü boğazında, ne diyeceğini bilemedi. Banu:

"Evet, geri dönmen için bir sebep daha... Söz ver, döneceğine söz ver..." dedi yaşlar yanağını doldururken. Başını salladı

sadece ve yüzünü avuçlayıp alnından öptü. Tam doğrulmak üzereyken Banu eğilip sehpanın üst çekmecesinden bir hamail çıkardı, iri bir deniz kabuğundan yapılmaydı; iplerini parmaklarıyla açıp boynuna taktı:

"Bu seni koruyacak, bu sana kalkan olacak. Günlerce uğraştım..." dedi hamailin üzerinde gezindi parmakları.

"İçin daha rahat edecekse..." diyerek gülümsedi Babek.

"Evet..." deyip ekledi: "Sakın çıkarma tamam mı?"

"Tamam..." Mayda ağlamaya başladığında göz ucuyla baktı Banu:

"Baba..." diyerek ağlayan Mayda'ya bakarak:

"Onunla vedalaşmayacak mısın?" dediğinde başını iki yana salladı Babek, gözlerinden süzülen birkaç damla yaş Banu'nun kalbine çöken karanlıktı. Mayda'nın bir kez daha seslenişi kalbini paramparça ederken koşarcasına çıkıp gitti odadan ve hıçkırıkları doldurdu Banu'nun sonra elleriyle sildi gözyaşlarını. Mayda'nın yatağına doğru gidip karyolasından aldı kızını, göğsüne yasladı.

"Şşş..." diyerek susturmaya çalışsa da Mayda'yı vazgeçti ve yeniden hıçkırıklara boğuldu.

MAYIS 821
TEBRİZ YAKINLARI / İRAN

"Lanet olası bir sessizlik var!" diyerek homurdandı Vali İsa bin Muhammed. Atının üzerindeydi, hemen yanında yardımcısı, komutanları ve ordusuyla yol aldı. Önde atlılar gerideyse piyadelerle birlikte. Dağların zirvesine baktı, karlıydı hala, bir uçurum gibi korkutucu ve bir bıçak gibi keskindi sarp kayalıklar. Cılız otları ezilirken atların altında güneş tanıktı gökyüzünde ve alçaktan uçuştu kuşlar, yeni savaş sahnesine hazırlanırcasına sabırsızlardı sanki. Komutanlarından birinin gözü uzaklara takıldı, birkaç atlıydı tozu dumana katarak yaklaşan, "Gözcüler mi?" diye sorduğunda Vali, başını salladı ve hızlanıp atlılara doğru gitti. Geri döndüğünde sesi boğuk yüzü asıktı: "Geçitleri kapatmışlar..." dedi.

"Yemi yutmadın yani Babek, pekâlâ..." deyip öfkeyle dişerlini gıcırdattı. Elleri sıkıca sarmıştı atının iplerini ve atını döndürüp orduya baktı, bir nehir gibiydi sanki nereden doğduğu belli olmayan.

"Onu alt edeceğiz efendim, onu yenen biz olacağız..." deyip gülümsedi Komutan ama o gülmedi, bakışları sanki gördüğünün ötesindeydi ve aklı da. Tekrar çevirdiğinde atını: "Şu tepelerin ardındaki kasaba, orada dinleniriz..." dedi.

"Emredersiniz..." Hızlandılar. Tarlalar boştu, başakların başları göğe bakarken savruldu rüzgârda ve hışırtısı ölümün şarkısıydı, içi ürperdi. Oysaki ne güzel bir gündü ve bu matem hangi taşları delip ruhunu sızmıştı anlayamadı. Tepeleri aştıklarında"Lanet olsun, bu da ne?" dedi.

"Aman Tanrım..." fısıltılar yükseldi etrafından. Devasa kulelerdi kasabaların etrafını saran ve çok uzaklardan bile görülüyordu, bir karartıydı güne düşen.

"Eski Tanrıların gölgesi gibi..." dedi biri, göz ucuyla baktı, haklıydı. Dev karıncalardı sanki başları göğe değecek gibi ve toprağa kenetliydi, kök salmıştı adeta siyaha çalan taşlar ve dağları kıskandıracak kadar heybetliydi.

"Ne yapacağız?" diye sordu biri. Gözleri kulelerdeydi, bir tuhaflık vardı ama ne? Hemen yakınlarında kayalar dikkat çekiciydi. Sanki bir yol açmıştı Babek, bir yol yapılmıştı, geçmesi gerekiyordu. Ölüm yoluydu belki ama geri dönmek onursuzluktu.

"Efendim..." dediğinde biri.

"Düşünüyorum..." diye bağırdı ve sonra azaltıp sesini, "Kasabaların etrafını çevirmiş olamaz, bu kadar köy ya da kasaba yok. Üstelik birbirine çok yakın!"

"Dağlara çok yaklaştık, her yerden kıstırabilirler; bu bir tuzak. Geri dönelim." dedi komutanlardan biri.

"Geri dönmek mi?" diyerek güldü, alay mı öfke mi kestirmek zordu. "Eski Tanrıların gölgeleri seni korkuttu galiba?" dedi sonra.

"Ona diyorlar ki bir melek kadar iyi olsa da şeytan kadar keskin bir zekâsı vardır..."

"Kimin daha iyi olduğunu öğrenme zamanı..." dedi ve emretti hızlanmalarını.

**

"Buraya gelmek bir hataydı, çok büyük bir hataydı..." diye fısıldadı askerlerden biri piyadedeydi. Titreyen sadece elleri değil, tüm ruhuydu. Bir karabasandı yüreğine çöken. Diğeri de ondan farklı değildi, gözleri dev kulelerdeydi.

"Oradan canlı çıkamayacağız, cehennemin muhafızları sanki..." dedi diğeri, adımlar yavaştı, isteksizdi.

"Buradan gitmeliyiz, ya ölüme gideceğiz ya da yaşama koşacağız..." dediğinde biri atıldı:

"Sizi korkaklar, birkaç gölge mi korkuttu sizi, bir isyancı, sıradan bir isyancı o. Üstelik kafir! Tanrı bizimle, kazanacağız..." dediğinde.

"Tanrı seninle mi konuştu geri zekâlı?" diye haykırıp: "Karanlık kulelerin ardında ölüm, cehennemin zebanileri gibi görmüyor musun? Üstelik bizi nasıl bir felaketin beklediğini bilmiyoruz, bu sadece görünen kısmı... Bu lanet olası savaşa katılmamalıydık..."

Komutanların elleri kılıçların kınındaydı, ordudan yükselen uğultular canını sıktı ve: "Söyle şu lanet olası askerlere sussunlar..." dediği anda gökyüzünden üzerlerine düşen dev bir kayaydı ve gölgesi üzerlerine düşüp birkaç yüz metre ötedeki askerlerin üzerine düştü.

Davul sesleri her yerdeydi sanki gittikçe çoğalan ve kulaklarında büyüyen. Kafasının içine vuruyordu sanki tokmak ve nereden geldiğini anlamak öyle zordu ki, sanki yüzlerceydi, sonra bir anda kesildi bıçak gibi ve sessizlik daha da beterdi.

"Mancınıklar, kulelerden atıyorlar..." diye bağırdı bir komutan ve bir tanesi daha, ardından hızla çoğaldı. Dev kulelerden kocaman taşlar, kayalar yağdı üzerlerine. Askerler dağıldı, acı çığlıklar kapladı göğü, akbabalar beklemedeydi.

"Tanrım bize yardım et..." diye haykırdı askerlerden biri, birlik komutanlarıysa sözlerine kendileri bile inanmasa da:

"Zafer sizi bekliyor. Korkmayın, cesur olun. İlerleyin! Tanrı sizinle, bizimle... Kalkanlar havaya..." diye haykırırken çok azı işe yaradı sözlerinin.

**

"Efendim, eğer devam edersek ordunun yarısını kaybedeceğiz..." dedi Komutanlarından biri. Geri dönmek için geçti, tek yol ilerlemekti. Bir cehennem geçidiydi, ordunun yarıya yakının kaybedeceğini bilse de durmadı, duramazdı. Ardından büyük kayaların ardından oklar saçıldı üzerlerine, öylesine çaresizlerdi ki oklara verdikleri karşılık boşunaydı, sert kayalara çarpıp yere düşerken Komutanlarından biri:

"Efendim..." dese de kafasının içinde yankılanan bir silik sözdü.

"Devam..." dediğinde kalkanını siper etti bedenine ama çok yakınındakiler bile o kadar şanslı değildi.

**

Atı sabırsız, gözleri ufuktaydı. Uçsuz bucaksızdı sanki ova ve bir gölge büyüdü. Tam da düşündüğü gibiydi, ordunun dörtte üçü yoktu. Zaaflardı insanın yenilgisi ve bir tek kendine yenilirdi aslında. Farkında değildi henüz Vali, bu henüz gerçek bir yenilgi değildi. Askerlerinin gözü ondaydı, bakışlarındaki hayranlık ve adanmışlık gözlerini buğulandırdı. Korkunun zerresi yoktu, korku toza, toprağa karışıp terk etmişti bedenleri: "Dönüşü olmayan kararlar vardır, biz kararımızı verdik! Biz özgür yaşamayı seçtik! Dünyanın tüm ordularını da gönderseler üzerimize vazgeçmeyiz, pes etmeyiz, başımızı eğmeyiz! Biz geleceği inşa ediyoruz. Sonsuzlukta yankılanacak cesaretiniz, meydan okuyuşunuz hatırlanacak bin yıllar boyunca. İlham vereceksiniz henüz doğmamış insanlara. Bu bir ödeşme değil, bu bir direniş. Bizi

sindiremezler, bizi satın alamazlar, bizi yok edemezler. Bedenlerimizi belki ama ruhumuzu değil, her rüzgârda savrulan bir yaprağın hışırtısında, bir çiçekten toprağa düşen çiğ tanesinde ve taşlarda, kayalarda, yağmurda bizden bir iz kalacak. Belki nedenini anlamayacaklar, ama hissedecekler, bilecekler. Cesaretinizi, yüreğinizi, hayallerinizi! Özgür ve adil bir dünya için savaştığınızı hatırlayacaklar! Belki birazdan ölüm yakanıza yapışacak aniden, akan kanlarınız toprağı besleyecek, yepyeni tohumlara çatlama cesareti verecek. Sizler! Başınızı dik tutun, sizler özgür insanlarsınız, özgür doğdunuz, özgür öleceksiniz. Nasıl yaşayacağınıza da nasıl öleceğinize de karar verebilecek kadar özgürsünüz, sınırsız, başlangıçsız ve sonsuz. Unutmayın, kırk yıl esaret altında yaşamaktansa bir gün, sadece bir gün ama özgür bir gün yaşamayı yeğlerim. O günün sonunda, bugünün sonunda ölüm bizi kucaklayacaksa buna bile değer, her şeye değer. Ya özgür insanlar olarak yaşalım ya da bugün burada ölelim. " dediğinde kısaydı sessizlik ve: "Babek... Babek... Babek..." diyerek inledi her yer. Okçular hazırdı, Komutan Tarkan ile göz göze geldiğinde başını eğdi hafifçe ve ok yağdı üstelerine yağmur gibi düşman ordusunun.

EKİM 821
ABBASİ SARAYI, BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

"Yenilgi hiç iyi olmadı, her geçen gün Babek'e katılanların sayısı büyüyor ağabey..." dedi Ebu İshak.

"Of..." deyip arkasına yaslandı Halife Me'mun, düşünceliydi ama yapacak bir şey yoktu.

"Sanki insanları büyülüyor, namı yayılıyor topraklarımıza. Yeni isyanların fitilini alevlendirmesinden korkuyorum.

"Ona bir elçi göndermeyi düşünüyorum...

"Elçi mi?" Bunu beklemediği her halinden belliydi, iyice sokuldu.

"Azerbaycan ve Ermeniyye valiliği..."

"O bir isyancı!"

"O zeki bir adam, üstelik halk seviyor. Oraları düzeltebilir..."

"Kimseye boyun eğmeyeceğini söylüyorlar... Özgürlük için savaşıyormuş, gelecek için, satın alınamaz diyorlar..."

"Herkes satın alınır, herkes..." dediğinde toktu sesi Halife Me'mun'un ve ekledi: "Eğer düşmanını yenemiyorsan dost olmalısın, bu herkes için en iyisi..."

"Güvenebilecek misin peki?" dediğindeyse bir kahkaha patlattı Halife Me'mun.

"Hiç kimseye güvenilmez Ebu İshak, sadece kontrol altında tutmayı öğrenebilirsin. Bunu biliyor olmalısın, kaplanların mesela onları seviyorsun ama kafesler ardındayken, onları kontrol ediyorsun. Kafesin kapısını aralamaya cesaret edebilir misin?"

"Onu kafese mi kapatacaksın? O bir kartal..."

"İnsanları yönetmek istiyorsan kontrol etmelisin, bu görünmez bir kafes, şeffaf. Özgür olduklarını düşünürler, kanatlanıp uçacaklarını sanırlar. Buna yeltendiklerindeyse..."

"Altın kafeste olduklarını anlarlar..."

"Yanan kafeste..." diye düzeltti Halife Me'mun.

"Bazen beni ürkütüyorsun ağabey..." dediğinde.

"Bu sert bir oyun, acımasız bir oyun! Ya oyunu kuralıyla oynarsın ya da ölürsün."

"Bu arada..." dediğinde sesindeki merak Halife Me'mun'u da meraklandırdı.

"Komutan Tahir'in yaptıkları çok etkileyici, çok kısa zamanda Horasan'da birçok şeyi düzeltti ama çok hırslı olduğunu duydum, bir hanedan kurmaktan bahsediyorlar. Tahiriler..."

"Evet, bunu konuştuk..."

"Tahir'le mi? Buna izin vermeyeceksin değil mi?"

"Özerk bir devlet kurması seni rahatsız mı etti?"

"Ne gereği var ki? Üstelik alışılmış bir durum değil, Horasan valisi yetmiyor mu?"

"Asla yetmez! Bize yetti mi Ebu İshak..."

"Biz hanedan mensubuyuz ağabey, üstelik..."

"O da bir başlangıç yapmak istiyor, henüz kararımı vermedim..." diyerek konuyu kapattı Halife Me'mun ve ayağa kalktı, yalnız kalmak istediğinde hep yaptığı gibi. Kütüphanesine gidecekti, en huzur bulduğu yere, belki de tek.

EKİM 821

NİŞABUR, KHURASAN

BUGÜNKÜ RAZAVİ HORASAN EYALETİ İRAN

"Buna inanamıyorum. Devlet içinde devlet olmaz, Tahiriler... Daha neler göreceğiz..." diye mırıldandı Omar bin Afruz.

"Açıkçası ben de şaşırdım, Halife Me'mun'un buna nasıl izin verdiğini bilemiyorum. Ne düşünüyor kim bilir? Halife olmasına çok yardım ettiğini biliyoruz, belki o yüzden..."

"Kadın ver, altın ver, unvan ver... Ama toprak?"

"Özerk bir ülke, tam özgür değil... Sadece yönetecek...

"Ahh!" diyerek hayıflandı ve göz göze geldiğinde gülümsedi Vali Tahir'e.

**

"Aşağılık herifler benim dedikodumu yapıyor hamur kafalar... Yakında hepsinden kurtulacağım, onları izlemeye al Agâh, en ufak hatalarını bilmek istiyorum ve diğerleri..."

"Emredersiniz..." diyerek fısıldadı Agâh. Tahtına yaslandı, kızıl ve yaldızlı ipekli bir kumaştı ayaklarını süpüren ve gece mavisiydi

parlak Keşmir kumaşından giysileri. Altın bir kuşak sarılıydı beline ve parmakları sabırsızdı tahtın kenarlarına vururken, yüzündeki gülüşse her zamanki gibiydi, alaycı ve kendinden emin. Muhafızlar eşliğinde gelen oğullarına gülümsedi. Talha büyük olandı on sekizindeydi, Abdullah'sa on bir. Babalarını selamlayıp her iki yanında oturdular, gülümsedi Vali Tahir. Rengârenk halılar seriliydi tahtın hemen önünde bir sütun gibi uzayan ve her iki tarafına dizili devlet erkânı inceden süzdü, gülüşüydü onlara yanıt ve sahte gülüşleri bile yeterliydi. Ayağa kalktığında fısıltılar kesildi.

"Beyler..." dediğinde kaftanını düzeltti ve parlattı gülüşünü. Başlarını eğdiklerini görmek ne büyük hazdı, kalplerinden geçen başka olsa da. Belki de sebebi buydu bu kadar keyif vermesinin, boğazını temizleyip: "Bugün burada tarihe tanıklık ediyorsunuz, bu topraklarda kurulan yeni bir hanedanın doğumuna. Bu topraklara aydınlık, adalet ve güç getirecek bir hanedan! Adımız tarihe yazılacak, yaptıklarımız sonsuzlukta yankılanacak ve cesaretimiz nesilden nesile anlatılacak. Bugün, önemli bir gün... Bugün Tahirilerin doğumu..."Alkışlar yükseldiğinde durdurdu sol elini havaya kaldırarak ve oğullarına bakması yetti, hemen yanına geldiler.

"Talha, Tahir'in oğlu Talha, Horasanlı Talha ve Abdullah! Tahir'in oğlu Abdullah... Gelecek onlardadır, onların çocuklarında, torunlarımda... Gelecek Tahirilerdir..."

"Tahiriler..."

"Tahiriler..."

"Tahiriler..." Tüm meydanı doldurdu coşkulu sesler, tezahüratlar.

"Şölen başlasın..." dediğindeyse müzisyenlerdi meydanı dolduran ve sofralar kuruldu dört bir yanda. Hizmetkârlar misafirleri memnun etmek için koşuşturdu, bir kadeh şarabı eline alıp

arkasına yaslandığında gözleri kalabalıkta kendisini süzen beyaz tenli kadındaydı. İşveli gülüşü ve kaçamak bakışları arzuluydu. Saçları gece gibiydi beyaz tülden taşan saçları dalga dalga omuzlarına düşerken kaçamak bir bakıştı işveli.

"Agâh..." dediğinde.

"Hemen efendim..." diyerek uzaklaştı, geri dönmesi kısaydı, Tahir'in gözleriyse etrafta bir ceylan gibi ürkek ve nazlı gezinen kadındaydı.

"Kimmiş?

"Ferhad bin Yassir'in cariyesi..."

"Adı neymiş?"

"Arya!"

**

Muhafızların eşliğinde girdi odaya, toz yeşiliydi şeffaf tüllerle süslü giysisi ve cüretkârdı bakışları. İnce uzun gerdanını süsleyen gerdanlıksa bir cariye için fazlaydı, adımları öylesine yumuşaktı ki sanki suyun üzerinde yürüyordu.

"Komutan Tahir? Ya da Vali mi demeliyim..." Sadece gülümsedi Tahir ve:

"Haddini hiç bilmezsin değil mi?" dedi.

"Asla..." dediğinde gülümsedi Arya, bir ceylan gibiydi ve kalın bir sürme çekiliydi gözlerinin etrafına. Bedenini hafifçe salladığında başındaki tül önce omuzlarına ardından kollarından kayarak yere düştü, iyice sokuldu, kokusunu çekti içine.

"Zambak..." dedi Tahir.

"Sever misin?" dediğinde ince sesiyle.

"Evet..." dedi boğuktu sesi.

"Artık bir kral olduğunu söylüyorlar..."

"Korkuyorlar mı?"

"Evet..." dedi gülümseyerek.

"Ya sen?"

"Hayır..."

"Edepsizlik ve cüretkârlık, en sevdiğim..." dediğinde belini kavrayıp bedenine yapıştırdı, teninin kokusunu içine çektiğinde bir kez daha damarlarından akan kanın sıcaklığıydı sabırsızlığının sebebi.

"Acele etmek zevkin düşmanıdır..."

"Boynundaki gerdanlığın sırrı bu mu?" dediğindeyse cevabı işveli gülüşünde gizliydi Arya'nın.

"Pahalı zevkleri olan biriyim, bedelini öderim ve ödetirim de..."

"Sabırsızlanıyorum..." dediğinde bir adım geriledi Tahir.

"Şarap?"

"İstemediğin kadar"

Sehpanın üzerindeki testiden boşalttı altın kadehe ve bir yudumdu sadece dudakları ıslatan ve kızıla boyayan. Gözleriyle Tahir'i süzerken aklından geçenleri okumak ne zordu.

"Tadı nasıl..."

"Ekşi..." dediğinde gülümsedi ve devam etti:

"Onu kusursuz yapan bu... Zevki kusursuz yapan nedir sence?"

"Neymiş?" dediğinde yaklaşıp kadehi dikip bir nefeste içti şarabı.

"Acelecisin, bu iyi değil..." deyip bir adım uzaklaşıp etrafı süzdü Arya,

"Cevap vermedin?"

"Acı!" dedi Arya.

"Acı mı?"

"Aralarında çok ilginç bir aşk ilişkisi vardır, zevk ve acı. Daha önce denedin mi? Zirveye çıktın mı hiç?"

"Birçok kereler..." dediğinde parmaklarını dolayıp saçlarına boynundan yakaladı sıkıca ve eğilip öptü. Dudağını ısırdığında Arya

"Ah..." deyip çekti kendini.

"Biraz da öfke..." dediğinde Arya gözlerindeki ateşi görmüş olmalıydı, ilginçtir bir bulut gibi kayboldu öfkesi.

"Acı ve zevk ha?" dediğinde elini uzattı ama o bir su perisi gibi bir adımda kayarcasına parmak uçlarında masanın yanında gidip meyve sepetine uzandı. Bir salkım üzümdü, sarı yeşil iri tanelerinden birini koparıp dalından ağzına attı.Daha fazla sabrı yoktu beklemeye onu çekip kendine bedenine hapsettiğinde kaçışı yoktu Arya'nın. Bu kez direnmedi, dokunuşuna, öpüşüne ve boynunda hissettiği ılık nefesine.

"Biraz daha şarap... " dediğinde.

"Sonra..." dedi Tahir.

"Hemen geliyorum..." deyip kollarının arasından kayıp doğruldu yataktan ve bir kadeh şarap doldurup yaklaştı ağır ağır. Gülüşü iç gıcıklayıcıydı ve bakışlarıyla savruldu, ruhunun en diplerinde ıssız topraklarına siner gibiydi

"İçmeyecek misin?"

"Hayır..." dediğinde itip onu yatağa üzerine oturdu, elindeki şarap kadehiydi döktüğü boynundan akıp bedenini yıkayan ince bir dereydi kızıla boyayıp. Öylesine yavaştı ki her bir hareketi

elinden kapıp kadehi bir nefeste dikti ağzına ve son damlasına kadar içip fırlattı odanın duvarına. Elleri Arya'nın bacaklarında ve kalçalarında gezerken kahkahalarıydı önce sonra bir uğultuya dönüştü; yüzünün netliği kaybolduğundaysa boşluklarda çarpar gibiydi sarp kayalara ve bir inilti yükseldiğinde boğazından öksürmeye başladı; dönen sadece başı değildi, sanki tüm dünyaydı. Bir bataklıktı, kollarından bacaklarından dibe çekilen. Çırpınışıysa boşunaydı, soluğu yavaşladı ve kalbi durduğunda öylece salındı bedeni. Gözkapaklarını kontrol etti Arya, elleriyle boynuna dokundu; emin olmak istedi, "Serseri..." dedi sonra yüzünü buruşturarak: "Senin hanedan bugün doğdu ve bitti, bak sen..." deyip gülümsedi ve üzerinden kalkıp giysilerini düzeltti. Kapıyı tıklattığında muhafızlardı karşısında dikilen ve sertti yüz hatları, bakışlarıysa donuktu.

"Nuh bin Esed'e haber gönderin, paramı eksiksiz istediğimi de söyleyin. Anladınız mı?" dedi.

"Öldü mü?" diye sorduğunda biri panikle sadece güldü ve başını dikleştirip:

"Eksiksiz..." dedi ve uzaklaştı dar koridorda.

**

"Demek Tahiriler ha? Çok da kısa sürdü saltanatı ama..." kahkahası yankılandı taş duvarlarda Nuh bin Esed'in.

"Kadın parasını eksiksiz istemiş..." dedi yanındakilerden biri.

"Ona on bin altın daha verilsin, ödül olarak..." diye bağırdı coşkuyla.

"Aşağılık herif " diye devam etti sonra.

"Halife Me'mun'un sizi yeniden Horasan Valisi mi yapmasını bekliyorsunuz..."

"Başka bir alternatif var mı?" diyerek güldüğünde bembeyaz dişleri parladı loş odada.

EKİM 821
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

"Komutan Tahir ölmüş..." dediğinde Komutan Tarkan

"Horasan valisi?" diyerek gözlerini açtı Babek.

"Horasan Hâkimi! Hayat ne ilginç? Adam saltanatını ilan ettiği günün gecesi öldürülüyor?" Şaşkındı Komutan Tarkan.

"Öldürülüş mü? Nasıl?"

"Sabah yatağında ölü bulunmuş..."

"Kim? Kimler?"

"Kimin işine yararsa bu ölüm zanlı odur..." dedi gülümseyerek.

"Nuh bin Esed..."

"Büyük hayal kırıklığı çünkü Halife Me'mun Tahir'in oğlu Talha'yı Horasan Valisi atamış ve hanedanları da devam edecek...

"Özerk bir devlet? Aklından ne geçiyor Me'mun'un?"

"Yakında onu da harcarlar, diğer oğlu küçük, Abdullah... Asıl haberi vermedim?"

"Ne?" değildi masasının üzerine ve: "Halife Me'mun sana bir elçi göndermiş..."

**

Sıkıntılıydı, sanki bir zindandı soğuk duvarlar ve damlayan bir su sesiydi sinirini bozan. Tahta geniş kapının hemen önünde gözlerini bir an bile ayırmayan iri kıyım iki adamsa iyice canını sıktı. Upuzun bir masaydı ve birkaç sandalye dışında başka bir şey yoktu odada, pencerelerse o kadar yüksekti ki ucundan göğü görebildi sadece. "Daha çok bekleyecek miyim?" diye sorduğunda Ahmed bin Vahhab cevap vermedikleri gibi tepki bile vermediler, göz hapsindeydi ve masanın üzerindeki sürahiden tasa doldurup su içmek istediyse de vazgeçti, belki de zehirliydi. Şüphe zihnine sızmaya başlamıştı bir kere. Onu kızdırmamalıydı, yoksa akbabalara yem olurdu da kimsenin ruhu duymazdı, elçiydi sebep sorulmazdı, yine de rahatlamadı. Kapı aralanıp göründüğünde Babek biraz şaşırdı, daha vahşi bir adam olduğunu sanmıştı ama gözlerinde bir ışıktı, su gibi insanın ruhunu serinleten ve yumuşaktı sesi, merakını gizleyemese bile.

"Ahmed bin Vahhab..." dediğinde eliyle buyur etti onu, oturmasını istediyse de ayakta kalmayı tercih etti.

"Size nasıl hitap etmeliyim, ben..."

"Babek!" dedi.

"Babek..." diyerek tekrarladı onu. Kaçamak bakışlarının hemen yanındaki Banu'nun üzerinde olduğunu fark ettiğinde:

"Karım, Banu Hürremi..." diyerek tanıttı ve: "Komutan Tarkan ve kardeşim Abdullah..." dedi sonra.

"Bir kadın mı?" derken sözcüklerin dudaklarından döküldüğüne pişman olsa da artık geçti.

"Sakınca mı var balık kafa?" dediğinde Banu kapının hemen yanındaki sandalyeye oturup arkasına yaslanmıştı çoktan. Babek

dudaklarını ısırıp gülmesini engellediyse de bu Tarkan ve Abdullah için geçerli değildi, onları susturan ters bakışıydı Babek'in.

"Dinliyorum..." deyip ellerini yasladı masaya, gözleri bulutluydu, şimşekler çakarcasına parlak ve bir kuyu gibi içine çekildiğini hissetti Ahmed bin Vahhab. Gece yarısı bir ormanda tek başına ve çaresiz; bakışları deliciydi bir kılıçtan fazla, oysa ne yumuşaktı sesi su gibi ama her an dalgalanıp boğmaya hazır.

"Halifemiz Me'mun size bir teklif iletmemi istedi..."

"Sözlü olarak mı?"

"Evet..." dedi başını öne eğerek.

"Sabırsızlanıyorum..." dedi kutup yıldızıydı gözlerindeki ışıltı ve dudaklarının kenarında derinleşen bir çizgi. Gülümsüyor muydu yoksa bu birazdan kendini çatlatacak öfkenin tohumu muydu bilemedi.

"Size Azerbaycan ve Ermeniyye Valiliğini teklif ediyor..."

"Gerçekten mi?" dediğinde daha da tedirgin oldu. Dalga geçiyordu yoksa samimi miydi?

"Evet, efendim..." dedi bakışlarını kaçırarak.

"Banu?" deyip döndüğünde bir kadına fikrini sorması onu şaşırttı, alışık değildi hatta küçümser bir hali vardı ama Komutan Tarkan'ın sert bakışıyla eğdi başını önüne.

"Hediye göndermemiş mi?" dedi Banu.

"Hediye?"

"Ne bileyim, gerdanlık mesela? Kumaşlar, değerli hediyeler bilirsin? Hatta bir sandık altın, mücevher, hiçbir şey yok mu?" deyip güldüğünde hangisinin daha tehlikeli olduğunu bilemedi. Ne tuhaf bir aileydi, üstelik ciddi miydi onu da bilemedi. "Genellikle öyle olmuyor mu Tarkan? Değil mi? Birileri satın almak

için böyle şeyler yapıyorlar? Ya da rüşvet, hatırlıyor musun? Kocamı satmışlardı aşağılık herifler, altın ve unvan uğruna... Ah, sonrası çok ilginç tabi, halk onları cezalandırdı, sahip olduklarını, daha doğrusu olamadıklarını çalmışlardı çünkü. Onların değildi yani, hepsini geri aldılar. İnsanlar böyledir, susar, susar sonra..." dediğinde bedeninin titremeye başladığını fark etti.

"Birini tarlada asmışlardı hatırladın mı?" dediğinde Tarkan.

"Ah, evet... Halkla dalga geçersen olacağı bu... Üzücü tabi, erken bir ölümdü ama adildi..." dedi Banu.

Boğazını temizlediğinde Ahmed bin Vahhab alnında biriken terleri sildi ve Babek'e dönüp:

"Halifemize ne cevap vermemi istersiniz?"

"Halifen barış istemiyor..." dedi.

"Efendim, özellikle bildirmemi istedi ki..."

"O sadece köleleri çoğalsın istiyor, altın ya da demir fark etmez, boynunda bir tasma sadece. Bizler özgür insanlarız. Özgürlüğümüz için ölürüz, kimseye boyun eğmeyiz. Ekmeğimizi, aşımızı paylaşırız ama hakkımızı kimseye yedirmeyiz. Altın, unvan, şan, şöhret bir yel gibidir, değer geçer bedenine ama ruhuna işlemez, yüreğinin derinliklerine inemez, yakar geçer üstelik değdiği her yeri. Ona şöyle söyle; mutsuz bir adam olarak ölecek. Çok mutsuz! Adaletin terazisi farklıdır, bir damla gözyaşı ağır çeker, bedelini ödeyemez. Bu topraklar kanla, gözyaşıyla sulandı. Bu topraklarda zehirli sarmaşıktan başka bir şey çıkmaz onun için, gül istiyorsa gül dikecek, ama diken ekti; o, babası, onun babası. Elbet saracak tüm bedenlerini ve o zaman ne altınları, ne unvanları ne de köleleri onları kurtaramayacak. Sırat köprüsünden bahsediyorsunuz kutsal kitabınızda, o köprü aslında zihninizde, aklınızın köklerinde. Ben vicdan köprüsü diyorum, eninde sonunda yüzleşeceğiniz tek gerçek. Sizin cennet ve cehenneminiz

var, mükâfatınızı başka bir âlemde alacağınızı, yeniden dirileceğinizi düşünüyorsunuz; cehenneminiz var, cezalandırılacağınızı düşünüyorsunuz, buna inanıyorsunuz... Ben de diyorum ki mükâfatçı da sizsiniz, cezalandırıcı da... En büyük hâkim o, vicdanınız. Eninde sonunda baş başa kalacağınız tek düşmanınız ve en iyi dostunuz. Halifene söyle: Biz kalp kırmaktan korkarız, hak yemekten, ah almaktan. Altınla, unvanla işimiz yok. Ne sahte bir cennetin peşindeyiz ne de cehennem korkumuz var, biz cenneti de cehennemi de bu dünyada yaşarız. Cehenneme çevirdiğiniz dünyamızı yeniden kuracağız, cennetimizi. O kapıyı aralayacağız, cennetin kapısını...

**

"Cennetin Kapısı ha? Ukala!" diyerek öfkeyle yerinden kalktı Halife Me'mun.

"Kadınlarını görmeliydiniz? Hepsi sanki erkek, hiç utanmaları yok, sözlerini esirgemiyorlar, erkeklerle bir aradalar... Gülüp, şakalaşıyorlar... Bu kâfirler..."

"Nasıl biriydi?" diye sorduğunda Halife Me'mun.

"Şeytan gibi!"

"Bundan böyle Azerbaycan ve Ermeniyye'nin yeni valisi İsa bin Muhammed bin Ebu Halid'dir; yeni bir ordu hazırlansın..." diye emretti öfkeyle Halife Me'mun.'

**

Kalenin terasındaydılar siyah gri bir posta güverciniydi yaklaşan ve avuçlarına konduğunda sıkıca sarıp mesajı aldı ve okudu Komutan Tarkan. Babek'in gözleriyse dağlardaydı, sol koluna yerleştirdiği deri kılıfın bağcıklarını sıkılaştırdı. Rüzgâr sertti yükseklerde ve yüzüne çarpıp saçlarını havalandırdığında soludu tertemiz havayı.

Tarkan boğuk sesiyle: "Yine vali değiştirmiş, İsa bin Muhammed yeni Azerbaycan ve Ermeniyye Valisi." dediğinde gülümsedi Babek.

"Yeni bir ordu da hazırlanıyor muymuş?" dediğindeyse Tarkan'dı gülümseyen.

"Her zamanki gibi..."

"İşte..." dediğinde heyecanla Babek gri bulutların arasından süzüldü dev bir kızıl şahin. Kanatları tüm göğü kaplayacak kadar geniş ve kusursuzdu tüm bedeni, gücünün, heybetinin, göklerin sahibi ve kusursuz bir avcı olduğunun nasıl da farkındaydı.

"Ah, bu vahşi hayvanları sevmiyorum..." deyip yüzünü buruşturdu Tarkan.

"İnsanlar kadar değiller..." dediğinde dönmedi yüzünü ama heyecanı sesinden taştı, uzun zamandır kızıl şahininin yolunu gözlediğini biliyordu Tarkan. Kolunu uzattığında kanat çırpışı rüzgârdan sertti ve bir adım daha geriledi Tarkan.

"Korktuğunu belli etme..." dedi fısıltıyla Babek.

"Ya, ne demezsin..." dediğinde en azından gözlerini kaçırdı ve indirip kanatlarını kolundaki Babek'in kolunu saran deri kılıfa yerleştirdi pençelerini. Gözleriyse her şeyi görür gibiydi, sakin bir göldü, her taşacak kadar tetikteydi ama. Diğer eliyle Babek kanatlarını okşarken sevgiyle bir an göz gözeydiler. Gagasını indirip yeniden etrafta gezindi gözleri.

"Karnın aç mı?" diye sorduğunda Babek, solucanların olduğu bir sepete yaklaştı. Tepkisizdi; gülümseyip Babek:

"Elbette değilsin, sen bir avcısın, ne muhteşem göründüğünü biliyor musun? Ne haşmetli? Elbette biliyorsun..." derken yumuşacık kanatlarını ve kafasını okşamaya devam etti.

"Şunu uzaklaştırabilir misin, lütfen. Babek?" dediğinde sesi titredi Tarkan'ın, özellikle de başını aniden çevirip gözlerini Tarkan'a diktiğinde kızıl şahini.

"Lanet olsun..." diyerek bir adım daha geriledi,

"Bu kez bir değişiklik yapalım..." diyerek biraz uzaklaştı Tarkan'dan.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Tarkan.

"Aras nehrinin hikâyesini bilir misin?"

"Aras?"

"Aras!" dedi ve devam etti: "Iğdır'da bir köy varmış ve bir kadın! Çocuğu olmamış yıllarca dua etmiş ve tam ümidini kestiği anda bir oğlu olmuş, Aras adını vermiş. Büyümüş çocuk ve bir gün aniden kaybolmuş. Tüm köy halkı onu aramış, her yere bakmışlar, çalılara, ağaçlara, tepelere. Bulamamışlar. Kadın oğlunun saklandığını düşünmüş, oyun oynadığını ve nehrin yanına geldiğinde bağırmış: 'Ey Aras, nerdesin Aras... Ses ver Aras...' Ama ses gelmemiş, sadece nehrin azgın suları doldurmuş kulaklarını. Öfkelenmiş ve bağırmış yeniden: 'Ey Aras, sesin kesile Aras...' Sonra çocuğun cansız bedenini bulmuşlar kayalıklarda. Derler ki adını bu hikâyeden alır, o günden sonra da sessizce akar Aras..."

"Hatırlıyorum evet, ama bunun bizimle ne ilgisi var ki?" diye sordu Tarkan sol kaşını kaldırıp. Hangisinin bakışları daha korkutucuydu bilemedi Babek mi yoksa kızıl şahini mi?

**

Bir karabasandı gölgeleri tepelere vurduğunda güneş batmak üzereydi, atının üzerinde omuzları dikti Vali İsa bin Muhammed'in.

"Bu kez onun işini bitiren ben olacağım..." diye gülümsediğinde diğerleri de ona katıldı.

"Bu gece burada konaklamalıyız efendim, yolumuz uzun, geçitlere varmamız bir haftayı bulur..." dedi komutanlarından biri.

"Olur..." deyip etrafa baktı.

Yemyeşil bir ovaydı, Aras nehrinin yamacında ve su her zamankinden berraktı. Keskin bir kokuydu toprağa sinen ne olduğunu çıkaramadı, üzerinde de durmadı. Rüzgâr savurduğunda bedenini sıkıca sarındı yakası kürklü paltosuna:

"Bu kış sert geçecek..." dediğinde.

"Aslında..." dedi Komutan.

"Aslında?"

"Savaşmak için çok uygun bir zaman değil..." diye mırıldandı.

"Henüz sonbahardayız, birkaç haftaya kalmaz zaferle döneriz..." diye güldü İsa bin Halid.

"Onu hafife almayın efendim..."

"O bir isyancı, sıradan bir asi..." dedi kelimeler ezercesine ve:

"Ve asilere ne yaptığımızı görecek herkes, yakında..."

"Geçitler onun evi gibi, ini gibi. Her deliği biliyor, üstelik bölge halklarıyla arası iyi, herkesle. Her şeyi duyuyor, biliyor..."

"Yoksa korkuyor musun?"

"En kötüsüne hazırlanmak benim işim, düşmanı hafife almaksa en büyük hata. Üstelik bir orduyu yok etti, yenmedi yok etti..." Sesindeki saygı ve hayranlık mıydı? Her neyse çok rahatsız ediciydi, yüzünü buruşturup:

"Kimin daha zeki olduğunu anlayacaksınız komutan, herkes anlayacak..." deyip atından indi ve emretti diğer komutana:

"Bu gece burada konaklıyoruz, çadırlar kurulsun..."

**

Tepelerin ardındaydı, zirvede. Sarp kayaların en ucunda ve rüzgâra meydan okurcasına dikti başı, omzu. Sol kolunda kızıl şahini, diğer eliyle atının ipini tutmuştu sıkıca Babek. Kayalarda yankılanan çığlık gibiydi taşlara değip geçen rüzgâr ve toprağın kokusuydu göğe dağılan. Yamaçlarında bodur ağaçları yuvaydı alçaktan uçan kuşlara ve tek başındaydı zirvedeki kartallar yuvalarında. Kıvrılıp giden taşların arsında bir yılan ürküttü Tarkan'ın atını ve kayboldu kayaların arasında aniden.

"Zirve her zaman onların..." diye mırıldandı Babek.

"Onların?"

"Kartallar ve yılanlar..." dedi boğuktu sesi.

"Mesele nasıl geldiğindir. Süzülerek mi? Sürünerek mi? O yüzden zirvenin tek sahibidir, kartallar. Göğün efendileri... Ve elbette sen, benim güzel kızıl şahinim..." dediğinde kabardı kanatları vahşi kuşun.

"En sevdiğim yanın bu işte. Özgür, sonsuza dek özgür! Biliyorum, gitmek istiyorsun, uçmak özgürce ve geri döneceksin yine de zamanı geldiğinde..." deyip kolunu kaldırmasıyla kanatları açıldı. Başını biraz yana çevirdiğinde Babek pençelerini çekip havalandı ve daha da açıldı kanatları, süzüldü gökyüzünde, yükseldikçe daha fazla ve bir nokta gibi olana dek onu izledi, sonra kamp çadırlarını kuran düşman askerlerine çevirdi bakışlarını. Uçup gitti onun kanatlarıyla birlikte yüzündeki ışıltı ve karanlıktı bakışı, hatta acımasız.

**

Gece yarısıydı, sönmeye yüz tutan ateşlerin etrafında birkaç asker nöbetteydi; baykuş sesleriyse ürkütücü, bir anda kanatlanan yarasalar sinir bozucuydu. En iyisi dinlenmekti; ateşin yanından

kalkıp giysilerini düzeltti: "Sabah görüşürüz..." dediğinde gölgesiydi dev kanatlarıyla üzerlerinden uçuşan kızıl şahin ve korkuyla kaçıştılar etrafa. Birkaç asker panikle ateşe doğru gittiğinde tutuştu pantolonları.

"Lanet olası bu da nedir?"

"Gördüğüm en iri şahindi, sanırım kızıl şahin..." dedi Komutanlardan biri. Tam seçemedi, karanlıktı.

"Lanet olası atmacalar..." dediğinde bakışları buğuluydu Komutanın.

"Eğitilmiş..."

"Ne?"

"Asla bu kadar alçaktan uçmazlar..." dediğinde etrafta gezindi gözleri. Sessizdi, içindeki korkuları büyütecek bir sessizlik. Gecenin içinde saklıydı kötülük ve duvarları zorlar gibiydi vahşi hayvanların çığlığı dağların sise teslim yamaçlarında. Bir kurt ulumasıydı ruhlarını titreten. Ardından yankısı mıydı, yoksa bir kurt sürüsü müydü bilemediler, endişeli gözlerle birbirlerini süzmekten başka bir ey gelemedi ellerinden. Etraflarına toplanan askerlerin durumu da pek farklı değildi.

"Kurt sürüsü mü?" dedi sesi titreyerek Komutana İsa bin Muhammed.

"Dağların yamacındayız... Ne bekliyordun ki?" dedi öfkeyle ve:

"Bu topraklar güzel bahçeli evlere, saraylara benzemez. Ölümün kokusu sinmiştir toprağa, taşa, ağaca. Berekette odur, felakette..."

Ne sinir bozucu bir komutandı. Boğazını temizleyip;

"Sabah erkenden yola çıkıp geçitleri aşalım..." dedi İsa bin Muhammed ve kürküne sarınıp çadırına doğru ilerledi, ardında bakmadan.

"Efendim..." dediğinde yaveri.

"İçimde kötü bir his var Abidin" dedi Komutan.

"Belki eşkıyalardır..."

"Umarım öyledir, eğer kalesinden çıkıp buralara geldiyse keklik gibi avlanırız..."

**

Rüzgâr taraftı, saçlarını savuran; kartal bakışıydı derin ve karanlıktı cılız kamp alevlerinde. Kanat sesleriyle başını göğe kaldırdı ve yaklaştıkça büyüdü üzerinde gölgesi kızıl şahininin ve pençelerini geçirdiğinde sol kolundaki deri kılıfına kapattıkça küçüldü dev kanatları.

"Onları izledin mi, yoksa korkuttun mu?" diyerek gülümsedi boynunu öperken.

"Bu hayvandan hiç hoşlanmıyorum..." diye mırıldandığında Komutan Tarkan bir anda delici bakışları üzerindeydi kızıl şahinin.

"Hayvan derken seni kastetmedim..." dediğinde kesik kahkahasıydı Babek'in ve atının iplerini kavrayıp çevirdi.

Ellerinde meşalelerle binlerce askeri hazırdı, giysileri geceden siyah, yüzlerini aydınlatan alevlerden taşansa öfke ve sabırsızlıktandı.

**

Vahşi hayvanlar yetmezmiş gibi bir de üstüne nal sesleri doldurduğunda uzandığı yerden kalkıp yırtarcasına açtı çadırın perdesini, koşuşturan askerleriydi ve alevli oklardı çadırları tutuşturan, bir tanesi ayağının hemen dibine saplandığında korkuyla sıçradı.

"Efendim, saldırı altındayız..."

"Kim Babek mi? Burası onun bölgesi değil ki?" diye bağırdı kollarını iki yana açarak.

"Bilmiyoruz..." dedi asker. Komutanlar hemen yanında belirdi, yeni bilgi getiren bir atlı askere döndüler:

"Sayıları çok fazla değil, Babek olduğunu sanmıyorum. Dağ eşkıyaları olabilir..."

"Kaç kişiler?" diye sordu Komutan.

"Elli kadar atlı, kaçıyorlar, Aras nehrinin ötesine..."

"Hemen orduyu toplayın! Peşlerinden gidin..." diye emretti İsa bin Muhammed.

"Bu hata..."

"Sana ne diyorsam yap komutan!" dedi ağzından köpükler saçarak ve:

"O eşkıyaları hemen bulun..." dedi ve sırtını dönüp çadıra girdi, daha güvendeydi.

"Onlar eşkıya olamaz, deli mi bu adamlar neden bir orduya saldırsın?" diye mırıldansa da dinleyen kimse yoktu, bir anda kayboldular etrafından. Aras nehri hırçındı, bir yılan gibi süzülürken buz gibiydi suyu ve bellerine kadar ıslandı askerler, atlılar biraz daha sakindi. Birbirlerine kenetlendiler ve nehrin öteki tarafına geçtiklerinde titredi bedenleri, savrulan yapraklar yüzlerine çarparken kurtların ulumalarıydı tepelerde yankılanan ve gölgeler hiç olmadığı kadar ürkütücüydü. Askerleri hizaya sokmakta zorlandı komutanlar, çoğu gencecik delikanlıydı, ilk savaşlarıydı ve titremelerinin sebebiyse sadece soğuk değildi. Dağlar üzerlerine yıkılacaktı sanki ve tepenin ardındaydı bilinmezlik, bir ışık yükseldiğinde göğe yüreklerine düşen kordu. Dik yamacı çıktıklarındaysa cehennemin atlılarıydı binlerce, ordunun ne başı ne de sonu vardı, meşaleler geceyi aydınlatırken okçular en ön saftaydı, öylesine sessizdi ki davul sesleriyle irkildi

çoğu ve yaşamla ölüm arasında son bir andı göğüslerine, başlarına, kollarına saplanan alevli oklar

**

Ayak sesleri yankılanırken loş koridorda düşünceliydi, yanındaki iki muhafızdan biri ardına baktı ve: "Efendim..." dediğinde durdu. Hızlıydı ve yaklaşıp fısıldadı kulağına:

"Babek Aras nehrinde pusuya yatmış, orduyu ezip geçmiş, halife henüz bilmiyor..." Gözleri parladı Komutan Zarik'in ve gülümsedi;

"Bak sen..." dedi ve:

"Kalesinden çıkmış demek; o budala İsa bin Muhammed'in suratını görmek isterdim! Yoksa ölmüş mü?"

"Kaçmış..." Kahkahası yankılandığında Halife Me'mun'un kapı muhafızlarının ters bakışıyla onları ürküttüğünü fark edip derin bir iç çekti ve askerinin yanağına vurup hafifçe:

"Aferin evlat..." dedi ve yoluna devam etti.

Kapı muhafızıydı onu selamlayıp içeri buyur etti, kişisel muhafızlarıysa dışarıda kaldı, kendisine eşlik eden Halife Me'mun'un muhafızı oldu içerde: "Halifem, Alizarik bin Sadak..." diyerek takdim etti. Yer sofrasıydı kocaman, yiyecek ve meyvelerle doluydu üzeri, geniş yastıklara dirseğini dayayan Halife Me'mun toparlanıp gülümsedi:

"Zarik!" dedi.

"Halifem..." diyerek eğilip selamladı onu. Diğer gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı ama bakmadı bile.

"Gel otur Zarik, beyler. Komutan Zarik, Musul Hâkimi Muhammed bin Said bin Musulu ile tanışın..." Diğerlerini tanıdığını fark etti ayrıca tanıtmaya gerek görmedi.

"Basra'daydın değil mi?"

"Evet, efendim..." dedi Zarik oturup bağdaş kurdu,

"Nasılsınız komutan?" diye sorduğunda Musul Hâkimi Muhammed bin Seyid gülümsedi.

"Harika..." Kabalık mıydı ona hatır sormamak, aldırmadı, hatta keyif aldı. Gözlerini Halife Me'mun'a çevirdi.

"Babek'in üzerine bir ordu gönderildiğini duydum..." dedi.

"Umarım bu kez bu sorunu çözerler..." deyip bir yudum şarap içti kadehinden.

"Ben bu sorunun kökünden çözüleceğine inanıyorum efendim, bu kez sonu geldi isyancının..."

"Ah, bu kadar emin olma..." dediğinde Zarik, yüzüne bile bakmadı Musul Hâkiminin.

"Efendim..." dedi öfkeyle.

"Babek diyorum, çok zeki bir adam! Bir strateji dehası, o bir kartal. Onun için solucan avlamak kadar kolay..."

"Zarik! İsa bin Muhammed'e solucan mı diyorsun?" deyip gülümsemesiyse Musul Hâkimini şaşırttı, kızmasını beklerdi.

"Geçitlere varamadan kıstırmıştır..." dedi bir üzüm tanesini ağzına atarak ve bir hizmetkârın doldurup uzattığı şarap kadehini alıp bir yudumda içti.

"Yakında zaferle döndüğünde bu sözlerinizden utanacaksınız Komutan Zarik, İsa bin Muhammed çok değerli biridir..."

"Umalım da öyle olsun, vali olması için onu ne kadar desteklediğinizi duymuştum..."

"Bu ne cüret?" dediğinde Halife Me'mun'a baktı ama gülüşü canını yaktı.

"Komutan Zarik açık sözlüdür, elbette ahmaklık ve açık sözlülük arasında ince bir çizgi vardır ama bunu her zaman telafi eder, zekâsıyla..." dediğinde başını eğerek selamladı Komutan Zarik. Kapı aralanıp muhafızı belirdiğinde eliyle işaret etti Halife Me'mun, yaklaşıp mektubu uzatıp odadan çıktı. Mühür kırıp okumaya başladığında gülüşü yok olurken öfkeydi kızılın rengi, önce yüzünü sonra tüm bedenini saran.

"Efendim, kötü haber mi?" dediğinde dudakları ince bir çizgiydi, gözleriyse alevli bir ok. Derindi soluğu ve bir yudumda içti kadehteki şarabı ve bakışlarını dikti Zarik'e:

"Haklı çıktın, Babek, Aras nehrinde saldırmış, ordu darmadağın edilmiş!" dedi.

**

Halife'nin tüm keyfi kaçınca ziyafet erken bitti, yüzündeki keyif muhafızlarının dikkatini çektiğinde dayanamadı biri: "Efendim, yeni Azerbaycan ve Ermeniyye Valisi olarak mı atandınız yoksa?"

"Daha değil, evlat. Daha değil, ama bu kadar da değil?"

Öylesine şaşkındı ki bakışı gülümsedi; biraz yavaşlayıp yanağına dokundu Zarik ve:

"Önce Azerbaycan ve Ermeniyye Valisi, sonra da Musul Hâkimi!"

MART 823
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Tüm dikkati yazılanlardaydı Babek'in ve başını kaldırdığında Komutan Tarkan sabırsızdı; uzattı mektubu ve masasının köşesine yaslandı; okuyup bitirmesini bekledi Tarkan'ın ve:

"Ne diyorsun?" diye sordu bitirdiğinde Babek, şaşkındı Tarkan.

"Ben, bir tuzak olabilir mi?"

"Sanmıyorum..."

"Neden?"

"Çünkü bizimler bir derdi yok, gözü başka yerde?"

"Nerede?"

"Musul'da..." derken gözleri parladı Babek'in.

**

Geçitler mavi ve yeşile teslim yüksek tepelerin zirvesiyse hala karlıydı, nal sesleri vadiyi doldururken gözcüler beklemedeydi. Düzlüğe çıktıklarında güneş tüm ihtişamıyla parlarken çiçek tarlalarıydı selamlayan ve kutlayan yeni doğan günü.

"Bak sen bekletmiyorlar..." dediğinde Komutan Tarkan gülümsedi Babek ve uçuştu siyah giysileri yeniden hızlandığında.

"Babek Hürremi..." diyerek selamladı onu Azerbaycan ve Ermeniyye'nin yeni valisi Alizarik bin Sadak gülümseyerek ve sahiciydi samimiyeti.

"Zarik!" diye gülümsedi Babek de. Komutan Tarkan ise o ve diğerlerini baştan aşağıya süzmekle meşguldü; pek de sıcak değildi bakışı. Onlara güvenmiyordu ve tüm önlemleri almıştı.

"Siz de Komutan Tarkan olmalısınız..." dedi Zarik.

"Sayın Vali..." derken gülümsedi Babek ve Zarik de ona katıldı.

"Sanırım neden görüşmek istediğimi merak ediyorsundur?" dedi Babek'e.

"Merak? Belki, emrine elli bin asker verildiğini biliyorum benimle savaşman için, beni öldürmen için! Ama benimle savaşmak istemiyorsun?" dediğinde.

"Peki, sence neden?" dediğinde Zarik.

"Korktuğun için olabilir mi?" diye araya girdi Komutan Tarkan kaşlarını kaldırıp göz kırptığında.

"İtiraf etmeliyim ki senin gibi bir düşman istemem..." dedi Babek'e dönerek.

"Musul!" dedi Babek.

Kahkahası doldurdu Zarik'in tüm vadiyi.

"Belki..."

"Peki, bunun benimle ne ilgisi var ki? Musul Hâkimi ile sorunum yok!"

"Theofilos ile ilişkilerin iyi ama..."

"Doğu Roma'nın şu an çok daha ciddi sorunları var; Me'mun'a çok yüklü bir tazminat ödemeyi teklif etmesine rağmen kabul edilmediğini biliyorum; yeniden Anadolu'ya sefer yakındır..."

"İşte bu yüzden Musul!" dedi Zarik gözlerinden taşan heyecanla.

**

"Adamı Babek'le savaşması için gönderiyorum o ise Musul Hâkimi Muhammed bin Said bin Musulu'ya suikast düzenledi öyle mi?" diye bağırırken Halife Me'mun öfkeden kudurmuştu; ne bedenine ne de öfkesine hâkimdi. Odadaki herkes sessiz ve saygıyla bekledi; bir şey söylemeye çekindiler; her zamankinden çok daha öfkeliydi; bir kordu ve kimi yakacağı belli değildi. Bir an durdu ve:

"Ordu hazırlansın; iki ordu! Biri Babek'in üzerine, Bezz Kalesine. Diğeri Zarik'e, lanet olsun kendi ordumun üzerine ordu gönderiyorum! Ve... Musul Hâkimliğine de son veriyorum; Musul artık vilayettir; ne gerekiyorsa yapın..."

YEDİ YIL SONRA...

MART 830
BAĞDAT ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ IRAK

İğde ağaçlarından gelen kokular sardı ruhunu ve baharın müjdecisiydi uçuşan kuşlar. Güneş göz alıcıydı, gözkapaklarından sızan ışık bedenine dağıldı; çocuk kahkahalarıyla çınlayan dar sokağın başında Behreouz atıldı, gözleri bir kaplan gibi etraftaydı. Halife Me'mun'un Bağdat sokaklarında gezmesinden hoşlanmazdı; tüm güvenlik önlemleri alınsa da saraya dönene dek içi rahat etmezdi. "Ah, Behreouz..." dedi Halife Me'mun gülümseyerek.

"Yine aynı şeyi söylüyorum, hiç gerek yok. Halkın sorunlarını mı dinlemek istiyorsun? Güzel, zaten bu işlerle ilgili insanlar var, güvenilir insanlar... Halk..."

"Yoksa halkı mı aşağılıyor musun?" diyerek takıldı Halife Me'mun.

"Güvenmiyorum!"

"Sen kimseye güvenmezsin Behreouz..."

"Bu yüzden hayattasınız efendim..." Haklıydı, maalesef haklıydı. Omzuna dokundu sevgiyle ve kerpiç duvarlı evlerin pencerelerinden taşan saksı çiçeklerine baktı.

"Artık dönsek iyi olacak?" dedi Behreouz. Ara sokağa girmeye niyetlendiğini anladı ve vazgeçirmek istedi.

"Henüz değil" Bu bakışı bilirdi; o sakağa girecekti. Diğer muhafızlara göz kırptı; etrafta Halife'yi görmek için sabırsız insanları biraz daha uzak tutmak için etten duvar ördüler; işleri zordu, özellikle de Halife'nin uyarıları geldiğinde. Dar sokak daha önce hiç bilemediği bir geniş alana açıldı; tahmin etmek güçtü; bir çıkmaz sokak gibiydi oysa.

"Çok ilginç..." dedi.

"Ah, lanet olsun..." diyerek söylendi Behreouz.

"Diğer caddeye açılıyor..."

"Sokaklar caddelere açılır..."

"Bugün ne kadar huysuzsun!" Gözlerini kaçırdı Behreouz ve muhafızlardan birine seslendi:

"Arabayı diğer caddenin başına getirsinler..."

"Demek burayı biliyorsun! Bak sen?" dediğinde Halife Me'mun gülümsedi. Muhafızlarıyla göz göze geldiğindeyse onların yüzündeki gülüş bir anda yok oldu. Yıllar onu daha da sertleştirmişti. Sokağın başında bir eski yamalı çuval içinde bamya satan bir kadın dikkatini çekti; yaşlıydı, yüzündeki çizgiler derin, gözlerindeki ışıltı büyüleyiciydi. Küçük bir taburenin üzerindeydi belki ki pek de rahat değildi. Bu yaşta çalışmak zorunda olması içini acıttı. Üzerindeki giysilerin rengi de soluktu, belli ki uzun yıllardır aynıydı. Eğilip diz çöktü yaşlı kadının yanına ve dizlerine dokundu. Kadının yorgun ve yaşlı avuçları ellerini örttü, sıcaktı, gülüşü gibi. Ne demeliydi, bilemedi. Kalbini kırmaktan korktu ama merakına da yenildi.

"Çocukların yok mu?" Başını salladı kadın bakışı hüzünlüydü; belki de vardı ama yoktu. Daha fazlasını öğrenmeye ise cesareti yoktu.

"Buralarda mı oturuyorsun?" Kim olduğunu bilmemesi içini rahatlattı.

"Yakın..." Ellerini sıktı Halife Me'mun ve Behreouz'a döndü. Bir şey söylemesine gerek yoktu; sadece başını eğdi Behreouz.

"Of..." dedi sıkıntıyla.

"Her şeyi düzeltmezsin Abdullah..." diye fısıldadı.

"Ya bu mümkünse ve ben başaramadıysam?"

"Bu mümkün değil!" diyerek gözlerini kaçırdı Behreouz. Bu hali komikti; sol kaşı umarsızca havaya kalkıp burnunun ucu kızarıyordu. Biraz gülümsemek iyi geldi; artık dönebilirdi ama o anda birden durdu. Garip bir histi.

"Ne oldu?" diye sordu Behreouz. Bir yanıtı yoktu; içini yakan bir ateşti. Hırçın bir dalganın kayalara çarpmasıydı; rüzgârın yaprakları savurması. İçinde çağlayan bir nehirdi.

"Ne?" Daha da endişelendi Behreouz.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı Halife Me'mun gözleri etrafta gezindi; bacakları onu sürükledi; nereye gittiğini bilemese de umursamadı. Dar sokağı geçti ve köşe başındaki demir kapının önünde durdu. Aralıktı; tokmağı paslıydı. İki basamağı geçip elini uzattı, kapı aralandı; muhafızlar hemen dizildiler. "Hayır, hayır..." diyerek onları durdurdu. Merdivenler yeni yıkanmıştı belli, ıslaktı. Küçük dükkânlar önünde satıcılar yağa kalkarak selamladı onu. Bir servi ağacının gölgelediği geniş avluya varma uzun sürmedi. Kendi etrafından döndü; kocaman bir han önündeydi; sanki muhafızlarıydı irili ufaklı dükkânlar. Adımları hızlandı; ona yol veren tüccarlar şaşkındı; en çok da Behreouz. O da hayranlıkla etrafı izledi; bir şey söylememesi muhafızlarını bile şaşırttı.

"Behreouz..." diye mırıldandı Halife Me'mun.

"Evet, efendim..." Gözleri hala etraftaydı.

"Bu hanın kimin olduğunu öğren ve küçük dükkânların... Artık zamanı geldi..."

"Neyin zamanı? Ne?"

"Beyt ül Hikme'yi kurmanın zamanı!"

AĞUSTOS 830
BAĞDAT ABBASİ SARAYI

Kapı açılıp içeri davet edildiler; başları dik; adımları sağlamdı. Taş duvarlar soğuk; alevleriyse ürkütücüydü. Halife Me'mun tahtında oturmuş sol eli dizindeydi. Birkaç adım kala durdular ve eğildiler saygıyla önünde, başıyla selamlarken onları: "Komutanlar..." dedi. Veziri hemen yanındaydı; ellerini karnında birleştirerek: "Efendim, Komutan Aşnas et Türki Kurre Kalesini, Komutan Uceyf bin Anbese Sinan Kalesini, Komutan Cafer el Hayyat ie Sündüs Kalesini alıp, topraklarımıza katmışlardır; bu üç kale Anadolu'nun anahtarlarıdır..." dedi memnuniyetle gülümserken.

"Tebrik ediyorum..." derken başlarını eğdiler.

"Mısır'a dönecek misiniz Aşnas? Yoksa Bağdat'ta mı kalacaksınız?"

"Bir süre burada kalmayı düşünüyorum efendim..."

"Güzel..." dedi Halife Me'mun.

"Efendim..." dedi sonra, tüm dikkati Aşnas'taydı.

"Esirler arasında biri var: Adı Kyros. Matematikçi Leo'nun öğrencisi olduğunu söylüyor, biraz konuştum. Magnauro Felsefe Okulunda derslerine girmiş..."

"Gerçekten mi?"

Gözlerinden saçıldı heyecan Halife Me'mun'un.

"Ne kadar süre?"

"Birkaç yıl..."

"Harika, hemen onu görmek istiyorum" dedikten sonra Vezirine dönüp:

"Kindi, Harezmî ve Ahmet bin Musa'yla da görüşmek istiyorum..."

"Emredersiniz efendim..." dedi Vezir.

**

"Meşşai okulunun çalışmaları nasıl gidiyor Kindi?" diye sordu Halife Me'mun.

"Sayenizde çok hızlı efendim..." diyerek gülümsediğinde bir kahkaha patlattı Halife Me'mun.

"Ah, ne diyorsunuz siz? Zaman ve mekân izafidir; zaman hareket ve cisimden ayrı tutulamaz, yavaş dediğiniz şey uzun zaman içinde belli bir mesafenin kat edilmesidir; hızlılıksa kısa zaman içinde aynı mesafenin kat edilmesidir..." Kendi sözlerini Halife Me'mun'dan duymak onur vericiydi; solgun yanakları pembeleşti onur ve birazda mahcuptu.

"Efendim..." dedi sadece.

"Daha çok tercüman gerekiyor; iyi karşılanıyorlar mı? Rahat ettiriliyorlar mı?" dedi bu kez.

"Evet, efendim. Emrettiğiniz gibi inançları gereği şarap ve ekmek sunuluyor; özgürler, her konuda..."

"Güzel... Özellikle sizin ilgi alanınız olan Aristo ve Aristokles, Kindi! Her ne yazdılarsa Arapçaya çevrilecek, tartışılacak, ilim güneşi Bağdat'tan yükselecek ve tüm dünyayı aydınlatacak..."

"Sayenizde efendim..." dedi bu kez. Halife Me'mun Ahmet bin Musa'ya döndü, üç kardeşlerdi, Beni Musa Kardeşler. Ama o hepsinden, herkesten farklıydı. Keskin bir zekâ ve muhteşem bir öngörüsü vardı. Gözleri dipsiz bir kuyuydu, derinlerinde kaybolacak kadar gizlerle doluydu aklının en sarp kayaları.

"Bir cihaz üzerinde çalıştığınızı duydum, güneş sistemiyle ilgili. Çevirdiğinizde hangi yıldızın üzerine gelirse onun adı yazıyormuş, diğer tarafta öyle mi?"

"Henüz istediğim kadar kapsamlı değil efendim. Evren sonsuz, ama geliştiriyorum..." diye cevapladı Ahmet bin Musa.

"Görmek isterim yine de..."

"Gurur duyarım efendim..." diyerek cevapladı. Halife Me'mun: "Ayrıca sönmeyen bir lamba varmış, öyle mi?"

"Gerçekten olağanüstü bir buluş..." diyerek araya girdi Kindi, "Sizin için de bir tane yapmak isterim efendim..." dediğinde Ahmet bin Musa gülümsedi Halife Me'mun ve bu kez Harezmî'ye döndü:

"Matematik çalışmalarınız nasıl gidiyor Harezmî?" İnce ve uzun boylu, toprak rengiydi gözleri ve sesi bir su damlası kadar berrak ama kılıç kadar keskindi.

"Batlamyus'un tüm eserlerini tercüme ettim efendim, çoğaltıyoruz..."

"Duydum ki Hintliler gibi harf ve hece yerine basamaklı sayı sistemini kullanmaya başladınız?"

"Evet, bir yenilik ama en önemlisi sıfır, Sanskritçe yazıtlarda bahsediliyor..."

"Sıfır?" Neden bahsettiğini anlamadı Halife Me'mun, oysaki Matematik ilgi alanıydı, ama sıfır daha önce duyduğu bir kavram değildi, yabancıydı.

"Üzerinde çalışıyorum, araştırıyorum efendim. Bu, matematik hakkında bildiğimiz her şeyi değiştirebilir, her şeyi..." dedi sadece, belli ki daha fazla detay vermeyecekti, ısrar etmedi:

"Sizden istediğim bir şey daha var, dünyanın çapını ölçmenizi istiyorum, yakın değil! Tam olarak..."

"Bildiğiniz gibi yeniden Hindistan'a gidecektik âlimler heyetiyle birlikte, hemen mi başlamamı istersiniz?"

"Döndükten sonra..." dedi Halife Me'mun.

Tam çıkmak üzereydiler ki seslendi:

"El Harezmî, ünlü Matematikçi Leo'nun bir öğrencisi esirler arasındaymış, biraz konuştum, yarından itibaren Bey tül Hikme'de çalışmaya başlayacak; siz de konuşmalısınız" dedi.

"Elbette efendim, aslında..."

"Aslında?"

AĞUSTOS 830

DOĞU ROMA İMPARATORLUĞU

KONSTANTİNOPOLİS

BUGÜNKÜ İSTANBUL, TÜRKİYE

"Bu ne yüzsüzlük? Bu ne kepazelik? Topraklarıma saldırıyor, kalelerimi alıyor sonra hiçbir şey olmamış gibi Matematikçi Leo'yu Bağdat'a davet ediyor, üstelik iki aylık bir eğitim karşılığında yirmi bir altın maaş öneriyor..." derken burnundan soludu İmparator Theofilos. Gençti, henüz yirmisinde bile değildi ama yaşından çok daha olgundu, öfkesini kontrol altında tutardı ama üç kaleyi ve Kilikya'yı kaybetmek can sıkıcıydı, bir de üstüne Halife Me'mun'un mektubu ve cüreti eklenince patlayıverdi. Valens Valerius: "Beyt ül Hikme diye bir yer kurdu, Hikmetler Evi. Dünyanın dört bir yanından kitaplar toplatıyor, filozofları, matematikçileri, kimyacıları, herkesi. İnançlarını özgürce yaşamaları Halife'nin güvencesinde, baskı görmüyorlar, dokunulmazlar. İki mezhebi birleştiremedi ama Mutezile'yi resmi bir mezhep haline getirdi, değişik bir adam, sıradan bir Halife değil, bir âlim kadar bilgili olduğu söyleniyor; kitaplar topraktan daha önemli diyorlar onun için..."

"O yüzden mi Anadolu'ya daldı, topraklarımıza... Sinsice! Tarsus'tan girdi Kappadokia, Kilikya, Anahita... Tanrı bilir, gözü başkentte, Konstantinopolis'tedir..."

"Bence gönderelim, belki barış yapma şansımız olur!" diye araya girdi Zenon Markianus.

"Rüyasında görür, aşağılık herif... Abbasiler, kendilerini dünyanın Tanrıları sanıyorlar, ama beni tanımıyorlar; buna asla izin vermeyeceğim. Her bir kalemi ve Kilikya'yı geri alacağım, onların hepsini kılıçtan geçireceğim! Ordu hazırlansın..."

EYLÜL 830
BAĞDAT ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ IRAK

"Efendim Doğu Roma İmparatoru Theofilos Matematikçi Leo'yu göndermeyeceğini bildirmiş..." dediğinde Beyreouz pek de şaşırmadı Halife Me'mun ya da umurunda değildi.

"Göç zamanı..." dedi kuş sürülerine bakarak, gözlerinin etrafındaki çizgiler gülüşündendi.

"Ne ilginç değil mi? Mükemmel bir ahenk içinde her şey, her şey. Akan suyu durduramazsın, istediğin kadar set çek, her şeyin bir zamanı var! Bazen bizden daha zeki olduklarını düşünüyorum. Yanılmıyorlar, asla yanılmıyorlar..."

"Çünkü düşünmüyorlar..."

"Ama biliyorlar. Önemli olan bu değil mi? Bilmek! Düşünmelerine gerek kalmıyor..."

"Çok düşünce, çok sorun!" dediğinde umarsızca güldü Halife Me'mun.

"Bunu söyleyen sen misin?" diye takıldı.

"Benim düşüncelerim farklı, işim size zarar vermek isteyen kötü düşünceli insanları bulmak, yok etmek; gerisi umurumda değil..."

"Her şeyi bilmek istemez miydin?"

"Niye ki?"

"Nasıl?" Şaşırdı Halife Me'mun.

"Bilmek neyi değiştirecek ki? Bence tadını çıkarmalı, suyun nasıl oluştuğunu bilmeme gerek yok, susarım ve içerim! Ya da yağmurun ya da topraktan fışkıran bir ağacın..."

"Merak etmiyor musun? Bilmek istediğin hiçbir şey yok mu? Tek bir şey bile mi?"

"Eskiden nedenini merak ederdim, neden var olduğumuzu, neden oluştuğumuzu ya da neden yaratıldığımızı?"

"Bir cevap bulabildin mi?"

"Aramaktan vazgeçtiğimde buldum..."

"Vazgeçtiğinde?"

"Arayış bir engel bence, bulmana engel..."

"Hiç böyle düşünmemiştim!" diye mırıldandı Halife Me'mun.

"Peki, cevap neydi?"

"Cevap yoktu, bazı soruların cevabı yoktur. Nedeni de yoktur..."

"Öylece bıraktın yani? Bu içini kemirmedi mi?"

"İnsanı öldüren işte bu! İnsan kadar kendine düşman başka bir canlı yoktur... Üstelik bunu fark ettiğinde sona gelmiştir; artık yapacak hiçbir şey yoktur, zaman yoktur! İşte bu yüzden düşünmeyi bıraktım, düşünmek lanettir..." Halife Me'mun tam bir şey söylemek üzereyken perdelerin ardında beliren gölgeydi, kapı muhafızlarıydı; yaklaşmalarını emretti gözleriyle ve yaslandı korkuluklara. Bir mektuptu katlanıp, mühürlenmiş ve saygıyla uzattığında alıp mühründen kurtardı. Dikkatlice okuyup rulo hale getirdiğinde sordu Behreouz:

"Kötü haber mi?"

"Theofilos ordusunu toplayıp Kilikya'ya hareket etmiş..." dedi küçümser bir halde.

"Cesur bir imparator... Üstelik çok genç!"

"Genelde böyle olur, yıllar geçtikçe daha ince düşünmeye başlarsın, eğer yaşarsan tabi!"

"Geri alacak mı dersiniz?"

"Tabi ki, hayır!" diyerek gülümsedi Halife Me'mun.

KASIM 830
KONSTANTİNOPOLİS
BUGÜNKÜ İSTANBUL, TÜRKİYE

Surların kapısından girdiğinde gururla etrafa baktı; yol kenarlarında diziliydi insanlar. Halk coşkuluydu; havada uçuşan konfetiler ve yollara saçılan çiçekler eşliğinde ilerledi. Zafer yürüyüşüydü; en önde piyadeler ve ardındaydı atlılar. İmparator Theofilos beyaz atının üzerindeydi, aynı renk giysilerinin üzerine attığı ipekli mor şalın uçları uçuştu; başındaki altın taç değerli taşlarla süslüydü. Halkı selamlarken gülümsedi, borazan sesleri yükseldi gökyüzüne ve ıhlamur kokusuydu her yeri saran. Sarayın kapısına geldiklerinde üst düzey bürokratlar ve valiler hazırdı, şehir muhafızlarıysa etten bir duvardı halk ile arasında. Büyük mermer sütunların arasında kaçamak gözlerle izlerken Zenon Markianus: "Böyle saçmalık görülmüş değil, yüzyıllardır böyle bir zafer yürüyüşü yapılmadı, kendini Büyük Sezar filan sanıyor olmalı..." diyerek homurdandı. "Bu Batı Roma'nın eski bir âdeti evet, ama baksana halk ne mutlu..." dedi Manuel Kankuzenus.

"Halk mı? Halk ne kimi alkışladığını bilir, ne de kime sövdüğünü! Yüzyıllardır değişmeyen tek gerçek budur! Eski Roma ya da yeni Roma!"

"Halkı küçümseme Zenon, seni tepeye de çıkarır, yerin dibine de sokar!"

"İmparatorluğu küçük düşürüyor! Kilikya'yı yeniden alması onu kahraman bir Kral yapmaz, bu sadece Arapları daha da kızdırır! Şimdilik minik zaferin tadını çıkarsın, Me'mun bunu ona ödetecektir, bakalım o zaman onu alkışlayan bir halk olacak mı?"

KASIM 830
BAĞDAT ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ IRAK

"Bir zafer yürüyüşü yapmış!" dedi Vezir, başı eğikti, elleriyse karnında kenetli.

"Bu çocuk kendini Sezar sanıyor olmalı" diyerek kesik bir kahkaha attı Halife Me'mun ve arkasına yaslanıp geniş rengârenk sırt yastığını kucağına koydu, daha bir katılarak güldü sonra:

"Yollarına çiçekler de atılmış mı?"

"Evet, efendim..." diyerek gülümsedi Vezir. Diğerleri de birbirlerine bakıp gülümsediler, komutanlarından biri:

"Efendim, ordu hazırlanasın mı?"

"Hayır, bırakalım çocuk minik zaferinin tadını çıkarsın! Sezar!" diyerek tekrar gülmeye başladı ve bir anda ciddileşerek:

"Çok daha önemli bir sorunumuz var; yıllardır çözemediğimiz bir sorun!" dedi, gözleri ve yüzü bir anda karardı, az önceki keyifli halinden eser yoktu.

"Babek!" dedi biri.

"Babek!" dedi Halife Me'mun.

"Her geçen gün ona katılanların sayısı artıyor, bir isyan bölgesi olmaktan çıkalı yıllar oldu, neredeyse bir devlet kurdular, kendi paralarını bastırmışlar, ticaret yollarını kontrol ediyor..."

"Çünkü geri zekâlı valilerim ve komutanlarım henüz isyan büyümeden bastıramadılar, her seferinde daha da güçlendi. Her savaşta! Her zaferde! Mazdekilerin sayısı gittikçe artıyor, tehdit gittikçe büyüyor!"

"Belki ona..."

"Önermediği mi sanıyorsun? Azarbaycan ve Ermeniyye Valiliği, toprak, altın, her ne isterse? Öyle dik kafalı bir adam ki!"

"Ona kapı diyorlar, kale diyorlar! Geçilmez bir kale, açılmaz bir kapı olduğunu söylüyorlar; o toprakların gelmiş geçmiş en büyük kahramanı diyorlar!"

"Şimdilik... Sadece şimdilik!"

**

"Efendim..."

"Evet?"

"Ordumuz Babek ve isyancılara bir kez daha yenilmiş..." dedi gözlerini kaçırarak veziri başını eğip.

Bu kez sessizdi Halife Me'mun, ürkütücü olansa buydu aslında.

"Yeni bir ordu hazırlatmamızı ister ..." devamını getiremedi sözlerini Veziri tek kelime etmeden çıkıp gitti odadan Halife Me'mun.

ÜÇ YIL SONRA...

MAYIS 833
DAYLAM, DEYLEM
BUGÜNKÜ İRAN

"Şşş..." diyerek parmağını dudaklarına götürdü. Tahta korkuluklarla çevrili at arabasında çaresiz ve gözü yaşlıydı; başak renginde saçları omuzlarından süzülürken nemli gözleri umutla parladı tutsak kızın ve başını sallarken umutla parladı gözleri. Sonra usulca uzaklaşıp arabanın arkasına geçti ve kayaların üzerindeki adamlarıyla işaretleşti, onlar da ağaçların ardında gizlenmiş olanlarla. Ateşin etrafındaydı dağ eşkıyaları ve keyifleri yerindeydi, birbirleriyle şakalaşıp abartılı kahkahaları asırlık taşlarda yankılandı. On iki kişi saydı ve eğilip yerden bir taş alıp kayalara fırlattı, sanki suda seker gibi, döndü, başka kayalara çarptı ve ateşin tam ortasına düştü, kıvılcımlar havaya karışıp yok olurken adamlar kaçıştı:

"Ne oluyor?" diyerek homurdandı biri ve kılıçlarına sarıldılar hemen, etrafları çoktan sarılmıştı. Kayaların ardından gelen oklar kimini bacaklarına saplandı, kimiyse o kadar şanslı değildi. Tahmin ettiğinden kısa sürdü, bedenleri hantaldı, zekâlarıysa kıvrak değildi. Panik anında ne yapacaklarını bilemediler; çok kısa sürdü teslim oluşları, sonra. Ateşin etrafından diz çöktürüldüler, elleri arkadan bağlıydı. Adamlarından biri at arabasının

kilidi açıp kızı kurtarırken o diğerlerinin yanına gitti. Bedenlerinden yayılan kokumu daha kötüydü, karanlık bakışlarımı bilemedi. Tiksinerek baktı, biri:

"Bu yaptığınıza pişman olacaksınız!" diye haykırdı.

"Sen mi pişman edeceksin?" İnce sesi kayalarda büyüdü.

"Bir kadınmış..." dedi küçümseyerek ve yüzüne inen tekmeyle savuldu, ağzından ve burnundan fışkıran kan toprağa saçılırken gülüşü de yok oldu. Doğrulmaya çalıştığında saçlarını sıkıca tutan beyaz eller ve gördüğü en öfkeli bakışlardı.

"Sana söylüyorum, sen mi pişman edeceksin aşağılık herif!" diye bağırdı, bir şey söylemesini umut etse de başını eğdi adam. Ellerini çekip sertçe itti onu, yeniden yere kapaklandı. Bir rüzgârdı saçlarındaki örtüyü savuran ve uçup gitmeden yakaladı elleriyle, teni beyazdı bir bahar çiçeği gibi ve toprak rengindeydi saçları gibi badem gözleri.

"Atlarda altın, gümüş var, muhtemelen çalmışlar..." dedi adamlarından biri.

"Nereden geldiklerini öğren" dedi sadece. Nasıl öğreneceği umurunda değildi. "Sonra da nereden çaldılarsa oraya götürün ve bu pislikleri de onlara teslim edin! Gereken cezayı onlar versin..." Tam döndüğünde at arabasındaki kızla karşılaştı, gülümsedi kız bileklerini ovuşturarak, kızıldı bir şerit gibi ip izleri.

"Artık güvendesin, merak etme..." dedi aynı yaşlarda olmalıydılar, belki bir ya da iki yaş küçüktü kız.

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim..." dedi kız. Bir kadın tarafından kurtarılmak pek alışılmış değildi, liderleri olmalıydı.

"Buralardan mısın?" diye sorduğunda...

"Kariniler Hanedanındanım, Adım İbrin, Amul'luyum, Karin'in kızı İbrin. İki gün önce beni kaçırdılar, şükürler olsun ki..." devamını getiremedi, gözleri yaşlıydı.

"İbrin! Adamlarım seni ailene götürecek, merak etme..." diyerek gülümsedi.

"Lütfen siz de gelin, misafirimiz olun. Ailem kurtarıcımla tanışmak isteyecektir, hele de bir kadın olduğunu öğrendiklerinde... Lütfen..." Öylesine ince ve naifti ki hayır demek zordu; üstelik Amul'u görmeyi hep isterdi.

"Bilemiyorum..." dedi, dönmesi gerekirdi. Gerekir miydi? Haber gönderebilirdi...

"Aslında..." dedi sonra.

"Lütfen..." dedi sıcacıktı gülüşü İbrin'in.

"Pekâlâ, İbrin..." dedikten sonra, "Ahmed, babama haber verin, Karinilerin kızını teslim etmeye gidiyorum, bir hafta içinde döneceğim..." diye seslendi, başını eğdi Ahmed.

"Siz şu işi halledin, üç kişi bana yeter..." dedi bir diğerine. O da aynı şekilde başını eğdi.

Hayranlık vericiydi, kendine olan güveni, güzelliği büyüledi İbrin'i. Yeniden göz göze geldiklerinde:

"Adınız nedir?" diye sordu, gülümseyerek.

"Mayda Hürremi, Babek Hürremi'nin kızıyım, Bezz Kalesi'nden..."

MAYIS 833

AMUL, TABERİSTAN

OSTAN-E MÂZANDARÂN

KARİNİLER HANEDANI

BUGÜNKÜ MAZENDERAN EYALETİ/ İRAN

Dağlar bodur ağaçlarla kaplıydı, bir kılıç gibi keskindi oysa kendi topraklarında ve çorak. Yabancı çiçek kokularıydı saçılan havaya nanemsi, ağaçlar yeşilin her bir tonunda kalın kahverengi gövdelerine dolaşan sarmaşıklarsa rengârenkti. Cennet dedikleri böyle bir yer olmalıydı; buğday tarlalarının rüzgâra teslim oluşuna şahit olmaksa bambaşkaydı. Göğe uzanan bir merdiveni andıran ağaçların yapraklarının arasında bir anda göğe saçılan kuş sürüleriyse gülümsetti onu, atını yavaşlattı, doyasıya izledi. "Amul, cennetten bir parçadır" dedi İbrin, Mayda'nın hayran bakışlarını fark edince o da yavaşlamıştı.

"Anlatmışlardı, ama bu kadarını beklemiyordum..." dedi gözlerinde saçılan ışığa gülüşü eklendi.

"Bak, şu tepenin hemen ardında, az kaldı..." deyip hızlandı İbrin. Sıcak ve cana yakındı, yine de kalbinin derinlerinde kapanmayan bir yara vardı sanki yüzünü gölgeleyen. Eflatun çiçeklerin yeşilliklerin arasından fışkırdığı büyük bir tarlayı geçtiklerinde

çitlerin ardındaki büyük gösterişli ev göründü, dağın yamacındaydı, dağa meydan okur gibiydi. Muhafızları olmalıydı, sevinçle büyük tahta kapıyı açtılar; yaklaştıkça daha kalabalıklaştı etraf, dar toprak yolun etrafındaki özenli ve görkemli bahçedense gözlerini alamadı. Büyük kayalardan oyulmuş heykellerdi etrafını saran ince gövdeli bir mantarı andıran ağaçlar ve toprağa saçılmış taşların arasından fışkıran arsız otlarla çevrili. "Onlar çok eski, babam İlk Sarhas döneminden kalma olduğunu söyledi..." dedi İbrin, gözünün heykellerde olduğunu fark etmişti.

"Hep orada mıydılar?" diye sordu Mayra.

"Bazıları, babam çoğunu başka bölgelerden getirdi..." Zevkli bir adam olmalıydı, kesinlikle çok zevkli bir adamdı. Uzaktan pek fark edilmiyordu ama evin her yeri oyma mermerdi, beyaz ve ara ara bir zümrüt gibi göz alıcı yeşil iç içeydi, belki güneşin oyunuydu parlayan sarı gölgeler. Geniş bir avluydu, Hazar'ın kıyılarından getirtildiğini düşündüğü çakıl taşlarıyla döşeli ve kocaman bir fıskiyeli havuzdu tam ortasındaki. Gülümsedi, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, komik geldi ağzından su fışkırtan bir kadın ve sevgilisinin heykeli, belki de bir tanrı ve tanrıçaydı.

Yavaşladıklarında merdivenlerden koşar adım yaklaşan adam babası olmalıydı. Beyazdı giysileri ve güneşte sahada parlayan altın yaldızlıydı uçları.

"İbrin..." diyerek kollarını açıp yaklaştığında atından uçarcasına inip koştu İbrin:

"Baba..." Sımsıkı sarıldılar. Mayda da atından inip adamlarına baktı; bir şey söylemedi. Gözleri etraftaydı onlarında,

"Baba bu Mayda, Babek'in kızı Mayda! Beni kurtaran o. O ve adamları..." diyerek düzeltti sonra diğerlerine bakarak. Adamın yüzündeki mutluluk ve şaşkınlık içi içeydi; sıcacıktı gülüşü ve yumuşaktı sesi:

"Mayda..." diyerek ellerini uzatıp avuçlarında sıktı.

"Demek Babek'in kızısın" dedi sonra.

"Babamı tanır mısınız?" Elleri hala onun avuçlarındaydı.

"Ah, kızım! Onu tanımayan mı var? Maalesef tanışmadık yüz yüze" Hemen ardından ince bir dal gibiydi delikanlı ve İbrin'e sarıldığında ağabeyi olduğunu tahmin etti, yanılmadığını anladı.

"Oğlum, Kufyar..." diyerek tanıttı Karin. Gülümsedi Mayda ve nal sesleri doldurdu her yeri. Tozu dumana katıp yaklaşan en az otuz atlı saydı, belki çok daha fazlaydılar. İyice yaklaştıklarında şahlanan siyah bir at ve uçuşan beyaz giysilerdi.

Sanki göğü kaplayan bir gölge gibiydi, heybetli ve ürkütücü. Teni yanıktı; gözleriyse bir kaplandı, avını parçalamaya ramak kalan. Rüzgâra nispet yapar gibi arkaya attı başını ve uçuştu toprak rengi saçları ve sonra düştü omuzlarından.

"Afşin!" diyerek gülümsedi Karin ve İbrin'e baktı Mayda, genç kız sanki büyülenmiş gibi adama bakıyordu, yanaklarından yüzüne yayılan bir pembelikti.

"Bu da kim?" diye aklından geçirirken dudaklarından döküldüğünü anladı Kufyar fısıldadı:

"Afşin. Usruşana Beyi, aslında adı Kavus'un oğlu Hayzar ama ona herkes Afşin der..." Gözleri buluştu bir an, dipsiz bir kuyu gibi karanlık ve en ufak bir duygu ifadesi yoktu yüzünde, taş gibi, kaya gibi sertti. Atından inip yaklaştığında sanki bir gülümseme belirse de yüzünde anında yok oldu.

"Efendim..." diyerek sarıldılar Karin ile. İbrin mahcup ve çekingendi. Gözüyse Afşin'den başkasını görmüyordu sanki. Afşin İbrin'e baktığında Karin:

"Şükürler olsun ki bulundu..." dedi göz ucuyla Mayda'ya bakarak, sonra yeniden Afşin'e döndü.

"Nasıl?" derken gözleriyle süzdü Mayda'yı. Sesi boğuk ama toktu, "Kızımı kurtaran kahramanıyla tanış; Mayda'yla, Babek'in kızı Mayda!" dedi. Yüzündeki gülümsemeyi çözmek zordu. Küçümseme miydi? Memnuniyet miydi? Hayranlık mıydı? Şaşkınlık mıydı? Ne çok şey gizliydi de bir cevap bulamadı, çözülmesi ne zordu bakışlarındaki gizemin.

"Babek..." dedi ve: "Bezz Kalesinden yani?" Nedense ona cevap vermek istemedi Mayda, tuhaf biriydi. Cevabı biliyordu da, neden soruyordu ki? Kaşları çatıldı, gözleri kısılıp yeniden gülümsediğinde ona mı kızgındı yoksa bunu bilememek mi onu öfkelendirdi bilemedi. Cevap vermemesiyse onu daha da keyiflendirdi sanki dudaklarının kenarında derinleşen bir çizgiydi yüzüne yayılan ve başını bir anda çevirip: "Kufyar!" diyerek yaklaştı ve sarıldılar. Sonra İbrin'e döndü: "Geç kaldık ha?" diyerek burnuna dokundu ve yeniden Mayda ile buluştu gözleri ve birkaç adım atıp yaklaştı Mayda'ya, gözleri keskindi, delip geçer gibi ve aklını okur gibi garip his sardı bedenini, ürperdi ve kaçırdı gözlerini. Çenesini hafifçe kaldırdığında bakışlarını hiç çekmediğini fark edip bir kez daha kızdı, "Bu ne cüretkârlık..." diyerek geçirdi içinden. Sanki duymuş gibiydi, içine dalar gibi, aklını okur gibi gülümsedi ve yeniden Karin'e döndü.

"Kimlermiş?" diye sordu.

"Ben bilemiyorum, henüz konuşamadık... Az önce geldiler..." deyip Mayda'ya döndü.

"Dağ eşkıyaları..." dedi Mayda Karin'e.

"Nerdeler?" diye sordu Afşin.

Tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti Mayda, alt dudağını ısırarak: "Adamlarım ilgileniyorlar..." dedi sesi buz gibiydi ve

bakışları donuk. Tam bir şeyler daha soracağını sandığındaki ters bir cevap vermeye hazırlarken kendini aniden başını çevirip adamlarının yanına gitti ve bir şeyler fısıldadı; nedense kendisiyle ilgisi olmadığını düşündü, öyle olmalıydı uzaklaştılar bir anda. "Beni kurtarmak için mi geldin?" diyen ince sesiydi İbrin'in, sessizliği bozan. Hülyalı gözleriyle Afşin'i süzerek...

"Elbette..." dedi Afşin, oysa ne soğuktu sesi ve ne duygusuzdu bakışı. Yine de güller açmasına yeterliydi İbrin'in, babası Karin hissetmiş gibi: "Mayda, Afşin'i tanıştırmalıyım seninle, Usruşana Afşin'i. Babası Kavus, çok eski dostumdur, dostumdu..." diyerek düzeltti, demek artık hayatta değildi: "Afşin artık Usruşana'nın lideri..." dedi.

**

Sislerle çevriliydi Demavent dağının karlı zirvesi; güneş kendini göstermeye başladığında aydınlandı her yer, su serindi, parmaklarını daldırdı ve dalgalar büyüdü Haraz nehrinde. Taşların üzerinden yalayıp akarken henüz serindi hava ama yine de karşı koyamadı öylesine berrak ve büyüleyiciydi. Yaprakların hışırtısı kulaklarını doldururken kanat çırpan kuşlar yeni güne sabırsızdı. Giysilerini çıkarıp geniş kayalıklara bıraktı, nehre girdi. Tahmin ettiğinden daha soğuktu su ama tereddüt etmeyip kendini bıraktı, akıntıya aldırmadan ve başını çıkardığında savurdu saçlarını bir sevinç çığlığıydı havaya karışan ve kanatlanıp kaçıştı yaprakların ardında gizli kuşlar ve güneşin ışıltısıydı suya yansıyan. Yalayıp giderken su bedenini yosunlarla kaplı bir kaya parçasıydı tutunmakta zorlandığı, sonra ondan da vazgeçip bıraktı akıntıya ve ona karşı yüzdü, bir kez daha dalıp çıktığında gözlerini alan güneş ışığıydı, kapandı göz kapakları, kirpiklerinin arasından ruhuna sızan bir çağlayandı sanki. Öylesine huzur verici, öylesine büyüleyiciydi ki, bir ses döndüğünde gözleri buluştu, Afşin kayanın hemen ardındaydı ve küstah bakışlarıyla kendisini izlediğini fark etti. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak

etti Mayda, yüzündeki gülüş tüm keyfini kaçırmaya yetti. Sol elinde sıkıca tuttuğuysa kendi giysileriydi. İyice çömeldi suyun içinde dizlerini büküp, su dudak mesafesindeydi.

"Elinde tuttuğun benim giysilerim mi?" diye sordu öfkeliydi sesi Mayda'nın. Cevap vermedi, sadece gülümsemeye devam etti ve sol kaşını kaldırdı, gözlerini bir an bile ayırmaması sinir bozucuydu, saçlarıysa ıslaktı. O da nehre girmiş olmalıydı, beyaz gömleği bedenine yapışmış, omuzları sandığından genişti. Aslında hiç fena değildi, etkileyici bile sayılırdı ama o alaycı gülüşe tahammülü yoktu, hepsi buydu. Kendini beğenmiş haliydi belki onu rahatsız eden ve karanlık bakışları gece gibi boğan, tahmin etmek zordu, ne düşündüğünü.

Sırlarla gizli bir geçitti sanki ve yabancıydı topraklarına.

"Giysilerimi bırak, arkanı dön..." dedi sertçe sonra buna hiç aldırmadığını gördüğünde:

"Hatta dönme, defol git!" dedi iyice yükselterek, gözlerinden saçılan öfke kıvılcımları içinde biriktirdiği lavlardan daha fazlaydı Devament Dağı'nın. Hele de buna hiç aldırmamış olmasıyla gözlerini yumdu Mayda.

"İstiyorsan gelip kendin almalısın!" dedi Afşin giysileri hafifçe salladı elinde. Öyle kendinden emin bir bakışı vardı ki karşısında utanıp sıkılıp bedenini gizleyerek onu daha da keyiflendirmek istemedi ve ani bir kararla dizlerini doğrultup ayağa kalktı. Adımları hızlı ama dikkatliydi, kaygan taşlarda kayıp düşmek istemedi. Yanına yaklaştığında sert bir hareketle alıp giysilerini üzerine geçirdi, ne Mayda bakışlarını çekti ne de Afşin. Bakışlarının çıplak teninde gezinmesi bile rahatsız etmedi, öfkesine öfkeliydi. "Bak işte bunu beklemiyordum," dedi Afşin yüzündeki şaşkınlık yerini yeniden o yılışık gülüşe bıraktığında Mayda saçlarını arkaya atıp iyice eğildi ve onun göğsüne dokundurdu

sol parmağını sertçe: "Bunu sana ödeteceğim, fazlasıyla..." dedi Mayda, atını bağladığı çalılıklara ilerledi.

"Sabırsızlanıyorum..."

"Öyle olmalısın!" diye bağırdı yüzünü dönmeden. Afşin'in kahkahasıydı büyüyen ardında.

**

Adımları yavaştı, gözleriyse etrafta. Yaprakların arasından süzülen güneş henüz ısıtmaya başlamamıştı ki bir çiğ tanesiydi bir yaban gülünün yaprağından kayıp toprağa düştü.

Kurumuş otların çıtırtısına aldırmadan ilerledi, oradaydı. Atını ipini bırakmadı, ilerledi. İyice yaklaştığında bu kez özellikle sert bastı ki toprağın üzerindeki kuru dallara geldiğini anlasın.

"Mayda..." diyerek döndü Afşin. Nehrin serin sularında doğruldu, omuzlarından süzülen su göğsüne aktı, gülüşüyse aydınlıktı.

"Beni mi takip ediyorsun?" diyerek kıstı gözlerini sonra. Gülüşü ne abartılı ve sahteydi Mayda'nın, yine de gününü aydınlatmaya yeterdi.

"Buralardaydım, diyelim..." diyerek iyice yaklaştı. Afşin'in tepeden tırnağa süzen bakışlarına alıştığını fark etti, artık rahatsız edici değildi. Üstelik o da yüzündeki gülüşe bir anlam vermeye çalışıyor gibiydi, sessizce bekledi, gözlerini kısarak. Mayda'nın gözüyse irice bir kayanın üzerindeki giysilerdeydi; oraya baktığını, hatta bir adım attığını gördüğünde Afşin: "Yoksa sen de beni çıplak mı görmek istiyorsun?" dedi kesik bir kahkahaydı gittikçe büyüyen. Mayda'nın gülüşüyse daha derindi, yüzünü kaplayan bir zafer coşkusuydu hatta bir tuhaflık vardı, daha fazlası olmalıydı ama ne? Etrafa baktı, kimsecikler yoktu, tekrar göz göze geldiklerinde sol eliyle giysilerini alıp havada salladı Mayda ve:

"Ben değil!" diyerek atına bindi ve çevirip öyle bir şahlandırdı ki Afşin'in bir anda düşen yüzüydü,

"Mayda, sakın!" diyerek sudan çıktı, ama birkaç adım atmaya bile fırsatı olmadı, çevirip atını biraz uzaklaştı, Afşin'in atının da iplerini çözerek bir tokat patlattı gövdesine. At dörtnala uzaklaşırken bir süre bekledi ve sürdü atını; kahkahalarla gülerken Afşin'in sesi hala kulaklarındaydı:"Mayda, hemen buraya gel. Mayda..." Ve giderek azaldı sesi, gülüşüyse terk etmedi hemen ve bir kahkaha daha attı. Rüzgâr uçuştururken saçlarını daha da hızlandı.

**

Öğlen olmak üzereydi; Mayda sabırsızdı, gözleri uzaklardaydı. Saatlerdir evin verandasında hiçbir şey yapmadan beklemesi adamlarını şaşırtsa da bir şey söylemediler ve onlar da dağıldılar. Kufyar'ın yaklaştığı gördüğünde gülümsedi: "Dağın eteklerinde bir kaynak var, görmek ister misin?" diye sordu Kufyar.

"Elbette, şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

"Belki yarın, yarın olur mu?"

"Ne zaman istersen? Bir sorun mu var?" diye sordu Kufyar, gözlerinin etrafta olması, heyecanlı, sabırsız hali dikkatini çekmişti.

"Hayır, hayır..." diyerek gülümsedi Mayda. Üstelemedi Kufyar.

"Ben buralardayım, bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Teşekkür ederim Kufyar..." diyerek eline dokundu, biraz mahcup oldu delikanlı ve hafifçe kızardı yüzü, başını eğip gülümseyerek uzaklaştı.

"Hadi Afşin! Nerelerdesin?" diyerek güldü kendi kendine. Gece olmasını mı beklerdi acaba?

"Ah, lanet olsun, bunu nasıl düşünemedim..." diyerek mırıldandı kendi kendine ve İbrin'in sesiyle irkildi.

"Mayda..." dedi genç kız. Bembeyaz giysileri içinde bir kuğu gibi güzeldi, mahzun bakışları ve hüzünlü gözleriyle gülümseyerek.

"İbrin..." dedi Mayda. Gözleri etraftaydı genç kızın,

"Afşin'i gördün mü? Sabahtan beri ortalarda yok..."

"Ah, hayır..." deyip başını çevirdi ki bir gölge yaklaşırken netleşti sanki yüzü. Adımları bir boğanın toprağı çiğnemesinden farksızdı. Ne kadar öfkeli olduğunu anlamak için daha çok yaklaşmasına gerek yoktu, iliklerine işleyen bir mutluluktu etrafta çığlık atarak kaçışan evin hizmetli kadınların utançtan kızarmış yüzleri. Kimi beyaz çarşaflarla dolu sepetini düşürüp, gözlerini kapattı.

"Aman Tanrım..." diyerek beyaz pamuksu ellerini dudaklarına götürdü İbrin, büyülü bahçe bir anda savaş alanına döndü; başları eğikti herkesin ve kimsenin gülmeye cesareti yoktu Mayda'dan başka. Katıla katıla gülmesi insanları daha da utandırdı; iyice yaklaştığında Afşin göz göze geldiler, bulutlu gözlerinde ve kaskatı kesilmiş bedeninden saçılan öfkeye aldırmadı; bir kahkaha daha patlattı. Afşin söylenerek kadınlardan birini yere düşürdüğü sepetteki beyaz çarşafı yırtarcasına alıp bedenine örttü, fısıltılar büyüdüğündeyse öyle bir ters baktı ki insanlara bir anda dağıldılar başları eğik.

"Afşin..." diyerek merdivenlerden indi İbrin, öylesine donuktu ki kıza bakışı, sanki görmüyor, duymuyordu. Gözleri Mayda'daydı. Kahkahalar yerini ölçülü bir gülüşe bıraksa da aniden yeniden gülmeye başladı Mayda. Afşin bir kaplan gibi hızlıydı merdivenleri geçip yanına geldiğinde ve karşısına dikilip tam bir şey söyleyecekken: "Afşin..." diyen sese döndü. Karin'di, hemen ardındaysa Kufyar.

"Ne oldu? Bu da nedir?" diyerek çarşafa dolanmış Afşin'in süzdü, şaşkın bakışlarıyla. Konuşmak, anlatmak zulümdü,

"Giysilerin nerede?" dediğinde İbrin, öyle bir ters baktı ki kız sorduğuna soracağına pişman oldu, başını eğip bekledi sessizce.

"Sanırım bir sincap götürdü..." diyerek Mayda'yı süzdü. Sanki biraz öfkesi dinmiş gibiydi, ama Mayda'nın gülüşüyle yeniden alevlendi ve kor saçıldı gözlerinden.

**

Ahşap upuzun bir masaydı bronz şamdanların aydınlattığı ve kocaman bir tepsideydi kızarmış bir kuzu, "Et yemiyorsun?" dedi Karin, masanın başındaydı. Afşin karşısındaydı, Kufyar'ın yanında ve İbrin'in gözleri Afşin'deydi her zamanki gibi.

"O bir Mazdek kızı!" dedi Afşin elindeki iri et parçasını ısırarak.

"Yasak değil, ama evet genelde yemeyiz..." diyerek cevapladı Mayda.

"Neden?" diye sordu Kufyar, samimiydi; öğrenmek istediği belliydi.

"İki sebebi var, biri et yemek insanı vahşileştirir; diğeriyse et yemeden de hayatta kalabiliriz..."

"Nasıl peki, yumurta, süt bu gibi şeyler de yemiyor, içmiyorsunuz?"

"Hayır, elbette..." diyerek gülümsedi Mayda, gözleri sessiz ama sürekli kendini izleyen Afşin'deydi. İnatlaşır gibiydi her ısırığında. Uzanıp kadehine uzandı Mayda ve bir yudum aldı sıcak şaraptan, gözleri meydan okur gibiydi. Nedense gülümsedi Afşin, sebebini öğrenmek için can attı ama her zamanki gibi gizemliydi, sesi, gülüşü ve derin bakışları.

"Yarın Mayda'yı dağın eteklerindeki kaynağa götüreceğim, gelmek isteyen var mı?"

"Elbette..." dedi Afşin, gözlerini ayırmadan Mayda'dan. İbrin'in ise gözleri parladı, sanki Afşin'in bir şey söylemesini bekler gibi sabırsızdı:

"Harika... Kaçta çıkacağız?"

**

Koridorun kenarlarına yerleştirilmiş heykelciklerdi rengi soluk ve parmakları gezindi üzerlerinde; içini ürperten bir şey vardı; sır saklar gibiydi, üzerinde gezinen parmakları düşündü yüzlerce yıl boyunca, sanki görünmeyen izlerini bırakmışlar da bir hüzün dalgası sardı ruhunu, kalbini daraltan bir çemberdi sanki ve hülyalıydı bakışları. "Eğlendin mi bari?" diyen sesiyle Afşin'in duvara yapışması bir oldu Mayda'nın. Kollarını duvara yasladığında sıcak soluğunu hissetti yüzünde. "Sana söylemiştim; bunu sana ödetirim demiştim..." Gözleri parladı Mayda'nın, kolları bir kelepçeydi ve beni aşılmaz bir kaleydi, onu itmeye çalışsa da pek mümkün değildi. Gözlerinin içinde kaybolduğunu sandı; bu kez öfke yoktu, sadece bir girdaptı savrulup durduğu ve kalp atışları hızlandı. Kokusuydu tenine sızan ve daha da yaklaştığında toparlayıp kendini: "Uzak dur benden..." diyerek itmeye çalıştı elleriyle. Bu kez bileklerinden yakalayıp duvara kenetledi Afşin ve daha da yaklaştı. Soluğu bir rüzgâr gibi boynunda gezinirken içinde coşan, kabaran bir denizdi ve başını eğdi. "Buna değdi mi peki?" yanağına değen dudağının sıcaklığı içini eritirken:

"Benden uzak dur..." diye fısıldadı bir kez daha. Uyarıları hiçbir işe yaramadı hatta bedeniyle hapsetti onu duvara, kulağına fısıldadığında adını: "Mayda..." dediğinde savrulduğunu sandı boşluklarında, bir an bıraksa mıydı kollarına? Sanki zaman durmuştu ya da kaybolmuştu boşluğunda, adını fısıldadığında bir kez daha kulaklarında yankılandı sesi ve çevirip başını: "Hayır..." dedi, en tepeden yere çakılmış, bir büyüden kurtulmuş gibiydi... Afşin ise kararlıydı; sol bileğini biraz gevşetip

çenesinden tutup çevirdi başını, tam eğilip öpmek üzereyken içindeki coşku, yerini kasıklarındaki acıya bıraktı. "Sana hayır dedim..." dedi Mayda, dizini geri çekip. Çok acı çektiği belliydi, ama yine de etten bir duvardı önünde. Hatta acı dolu inlemesinin bir gülüşe dönüşmesi çok zaman almadı.

"Ağırdan alalım diyorsun yani..." dedi gülümseyerek.

"İbrin seni seviyor..." dedi Mayda.

"O aptal kız umurumda değil..." Yeniden yok oldu gözlerindeki sıcaklık ve karanlıktı bakışı.

"Benim umurumda..." diyerek ezip geçti bedenini ve arkasına bakmadan odasına girip sertçe kapattı kapıyı.

**

"Tanrılar kızdığında ateş püskürtürlermiş çok eski zamanlarda..." diyerek Demavent dağının zirvesini işaret etti Kufyar, bir şerit gibi inen çorak bölgeleri vardı, ağaçsız, yeşilsiz, kuruydu ve sonra yeşilin bin tonu sarmalıyordu insanı.

"Yarın Hazar kıyılarına gitmeliyiz..." diyerek söze girdi İbrin. Başını kaldırdığında Afşin ile göz göze geldi Mayda ve hemen kaçırıp bakışlarını atının gövdesini okşadı elleriyle

"Artık eve dönmeliyim..." dedi.

"Bu kadar çabuk mu? Sana göstermek istediğimiz öyle güzel yerler var ki çok seveceksin Mayda..."

"Başka zaman..." diyerek atın ipini gerip çevirdi ve hızlandı. Gitmeliydi, daha da karmaşık bir hal almadan eve dönmeliydi. Üstelik kaleyi ne kadar özlediğini fark etti. Yol boyunca konuşmadılar, başak tarlalarından geçtiler, mor çiçekler gönüllü muhafızlarıydı çitlere dolanan ve ağaç dallarının rüzgârla şarkısı eşlik etti yol boyunca. Eve vardıklarında yardımcılardı koşan atların yanına ve İbrin'in sevinç çığlığıydı düşüncelerden sıyıran:

"Ağabey..." diyerek uçarcasına indi atından, merdivenlere doğru koştu. Anlamsızca Kufyar'a baksa da o da atından inmiş ve uzaklaşmıştı. Kısa bir süre sora yaklaştı elinden tutup çekiştirerek ağabeyini.

"Bu Mayda, beni o kurtardı..." derken göz göze geldiler, kalbi duracak gibiydi. Toprak renginde gözlerinden saçılan yıldızlardı sanki yüreğine saçılan ve bedenini saran bir heyecan dalgasıydı kalbini sıkıştıran. Bembeyaz dişleriyle gülüşü aydınlattı içindeki karanlığı. Saçlarını savuran rüzgâr teninin kokusunu taşıdı sanki ve ay gibi beyazdı pürüzsüz teni. "Mayda, bu büyük ağabeyim Mazyar!" diyerek tanıttığında gülümsedi, ya da gülümsediğini sandı. Kalbinde uçuşan kuşların kanat çırpışıydı, yüreğinde çağlayan bir nehirdi, gözlerinde kaybolmak istediği bir denizdi. Atından inmeye çalışırken bir an dengesi bozulduğunda kollarından tuttu sımsıkı Mazyar ve hemen toparlanıp: "Teşekkür ederim..." dedi.

"İyi misin?" Afşin'in sesiydi kendine getiren ve kolundan tuttu; ani bir refleksti çekti kolunu Mayda:

"İyiyim, iyiyim..." dedi gözlerini kaçırarak.

"Yolda adamlarınızla karşılaştık, o yüzden döndüm. Teşekkür ederim, size nasıl teşekkür etsek azdır..." dedi Mazyar. Ne diyeceğini bilemedi Mayda, aklı başından uçup gitmişti. Sonbahar yaprakları gibi uçuştu düşünceler... Bir sıcaklıktı tüm bedenine yayılan ve serin sulara bıraksa ne güzel olurdu, içindeki ateş söner miydi?

"Mazyar..." diyen Afşin'in sesiydi kendine getiren.

"Afşin..." diyerek gülümsedi Mazyar ve sarıldılar; Mayda'nın gözüyse Mazyar'daydı. Gözlerindeki tutukluluk kısa sürdü, biraz kendine gelmek iyiydi; yine de bir kez daha kaybolmayı diledi ki kaçamak bir bakıştı gülümseten. "Ağabey, Mayda yarın gitmeyi düşünüyor, onu ikna etmelisin..." dedi İbrin.

"Bu kadar çabuk mu?" diyerek kaşlarını kaldırdı ve

"Hayatta olmaz..." dedi gülümseyerek. Ne güzeldi gülüşü... Sonra; "Kendine gel Mayda, git buradan. Evine dön..." dedi içinden ama dudaklarından sökülenler başkaydı:

"Belki birkaç gün daha..." dedi gülümseyerek.

**

Lacivert gökyüzüne saçılan inci taneleriydi yıldızlar ve ay kayıptı, dağın zirvesiyse bir sis haresiyle taçlanmıştı sanki. Ilık bir esinti yüzünü okşarken bir karartı dikkatini çekti, adımları hızlıydı, savrulan saçlarından anladı ki Mazyar'dı.Toprağı delip fışkıran bir tohumdu yüreğinde çatlayan, hemen içeri girdi; aynanın karşısında saçlarını düzeltip buklelerini daha bir belirginleştirdi parmak uçlarına dolayarak ve attı omuzlarından arkaya bir şelale gibi. Hemen uzandı kızıl şalına ve sardı bedenini, içindeki ürperti soğuktan değil heyecandandı. Parmak uçlarında geçti dar salonu ve aşağıya inip usulca açtı büyük kapıyı, gözleri onu aradı avluda, yoktu. Hüzünlü bakışları gezinirken karanlıkta kalbine doğan bir ışıktı yumuşak sesi: "Mayda..." Gözlerini yumdu, sardı iyice şalını titreyen ellerini gizlemek için ve dönüp:

"Mazyar..." dedi gülümseyerek, gözleri yıldızlardan parlaktı, gülüşü güneş ve nefesiydi. Bir an sonsuzluk kadar uzundu gözlerindeki gökyüzünde kanatlanıp uçmaktan öte bir anlamı yoktu hiçbir şeyin. Ve hiçbir şey anlamlı değildi, yanında olmanın ötesinde. Ne sözlerin bir anlamı vardı, ne de başka bir şeyin. Atının ipini tuttuğunu fark etti sonra, "Ben gezinti yapacaktım..." dedi. Bu bir teklif miydi? Yoksa neydi? Öylesine boş ve anlamsızdı ki bakışı: "Gelmek ister misin?" dediğinde.

"Evet..." deyiverdi,

"Tamam" Atının üzerine binip elini uzattığında, elleri birbirine dokunduğunda göğsünde kabaran bir dalgaydı ruhunun

kayalarına çarpan. Arkasına geçip dokundu sırtına. Mazyar hafifçe çevirip başını: "Sanırım..." dediğinde sımsıkı doladı kollarını ve karnında birleştirdi ellerini ve yasladı başını sırtına. Hızlandıklarında uçuştu saçları. Gece hiç olmadığı kadar güzeldi, sebebiyse oydu. Bir ara göz ucuyla etrafa baktı, geçtiği yerler tanıdık ama öylesine farklıydı ki ve tepeleri aştılar. Ay kendini gösterdiğinde gülümsedi, cennetin muhafızıydı sanki yolu aydınlatan ve dik yamaçları tırmandılar. Yavaşladığında Devament dağının eteklerindeydi uçsuz bucaksız şehir ve kandiller aydınlatıyordu evlerin kapılarında cılız ışığıyla,"Büyüleyici görünüyor..." dedi.

"Sevdin mi şehrimizi?"

"Çok!" dediğinde Mazyar indi attan, elini uzattığında bir kez daha hiç gereği yoktu ama tuttu bir kez daha ve yüzüne çarptı nefesi.

"Birazdan güneş doğacak, o anı görmelisin..." dedi Mazyar gözleri ufuktaydı portakalımsı bir çizgi karışırken siyaha. Onu izlemek daha güzeldi ama ufka çevirdi bakışlarını, titreyen bedeninin sebebiyse rüzgâr değildi.

"Üşüdün mü?" deyip kollarına dokunduğunda,

"Evet, hayır... Biraz..." dedi. Yine de çekti ellerini, Mazyar. Her hareketi inceydi, bakışları, dokunuşu, kaçamak bakışları. Farklıydı, sesi yumuşaktı, duyguluydu.

"İşte..." dediğinde coşkuyla bir ışık huzmesiydi dağın ardından yayılan geceye ve aydınlatan.

Kutlar gibiydi kuşlar kanatlandı gecede gizlenen ve toprak kokusuydu keskin rüzgârın savurduğu. Yani günü kutlar gibi kâinat. Öylesine sessizdi ki bir su sesi doldurdu kulaklarını inceden.

"Gel..." dedi Mazyar. Bodur ağaçlarının arasından ilerlediler, yemyeşil otlardı aralarından fışkıran ve gittikçe çoğaldı ses ve bir anda durup arkasına aldı Mayda'yı bedenini siper ederek.

"Ne?" dediğinde,

"Şş" dedi. Kıvrılan irice bir yılandı, eğilip yerden bir taş aldı ve bekledi Mazyar.

"Lütfen, yapma..." dedi içinden Mayda sesi bedeninde hapsolmuş gibiydi, elleriyse kolunda.

Bekledi ve yılanın kıvrılarak uzaklaştığını gördüğünde gevşeyen parmaklarından süzülüp yere düştü taş. Yüzünü döndüğünde:

"Ne? Onu öldüreceğimi mi sandın?" dedi. Bir an öyle sansa da yapmamasını dilediğini söyleyemedi. Sadece:

"Ben..." diyebildi gözlerini kaçırarak.

"Sadece Mazdekilerin mi bu kadar hassas olduğunu sanıyorsun? Tüm varoluş bir uyum içindedir Mayda, ne bir eksik ne de fazla. Bize bir tehlike oluşturmadığı sürece hiçbir canlıya zarar vermeyiz. Her şey birbirinden beslenir, hayatta kalır. Çoğu kez insanlar bunu fark etmese, bilmese bile..."

"İnsanların çoğu böyle değil... Kendini dünyanın Tanrıları sanıyorlar, varoluşun kralları..."

"Ama gerçek bu değil, sadece farklıyız. Hiçbir canlı bizden üstün değil ya da aşağıda..." dedi Mazyar.

"Aşağılık insanlar tanıyorum, mesela Abbasiler..." dediğinde bir kahkaha patlattı Mazyar.

"Ne, yoksa onları seviyor musun?"

"İnsanlar güce tapar, sanırlar ki ne kadar çok şeye sahip olurlarsa o kadar mutlu olacaklar, tam tersi..."

"Tam tersi?"

"İhtiyaç arttıkça derinleşir kuyu, asla dolduramazsın..."

"Onlarla aranızın iyi olduğunu duydum..."

"Ne zaman bozulacağı belli olmaz, evet şu an sorun yok. Sorunumuz Tahiriler..."

"Dur tahmin edeyim; topraklarınıza göz diktiler..."

"Onlar gider, başkaları gelir..." Öylesine rahattı ki, hayranlık vericiydi.

"Siz de ortayı mı buluyorsunuz?"

"Bulmak zorundayız, yoksa savaş kaçınılmaz!"

"Bu kölelik!"

"Her zaman değil... Babam yaşlandı, Hanedanın tüm işleriyle ben ilgileniyorum, bir gün ben yöneteceğim. İnsanlarımı düşünmek zorundayım, savaş bir çözüm değil..."

"Savaş kaçınılmaz!" dedi Mayda ve: "Çünkü asla azıyla yetinmezler, daha fazlasını isterler. Daha fazlasını..."

"Babanın kızısın..."

"Ona taparım..." dedi Mayda ve ne kadar özlediğini hissetti, oysaki henüz birkaç gün olmuştu, burnunun direğiydi sızlayan.

"Babam onun bu topraklarda doğmuş en cesur en korkusuz adam olduğunu söylüyor ki pek böyle laflar etmez bilesin... İnsanlara umut oldu, sanırım Abbasiler ondan çok korkuyor" diyerek güldüğünde gülümsedi Mayda da.

"Pek alışılmış şeyler değil..."

"Ne?" diye sordu Mayda.

"Kadın ve erkek eşittir, eşit haklara sahiptir dediğinde..."

"Kadınların değersiz olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

"Elbette, değil. Farklı!"

"Ya köleler? Evdekiler hizmetli mi yoksa köle mi?" diye sordu Mayda.

"Çoğu azat edildi..."

"Köleler yani..."

"Azat edilmiş köleler; arada fark var..." diyerek düzeltti Mazyar.

"Hiçbir fark yok Mazyar, köle köledir. Efendisinin insafına kalmış yani, karar veren efendi, isterse azat eder, istemezse etmez. Bu adil değil..."

"İnsanlar bu durumdan memnun..."

"Ne demek bu?"

"Babam beş yıl önce birkaç köleyi azat edip özgür bıraktı, istedikleri yere gidebileceklerini söyledi, gitmediler..."

"Çünkü öylesine sindiriliyor ki insanlar, bunu kaderleri sanıyorlar. O kadar aşağılanıyorlar ki, aşağıda olduklarını düşünüyorlar, düşündürtüyorlar..." Sesi soğuktu.

"Bu bir seçim..."

"Hayır, Mazyar! Seçim hakları olduklarının bile farkında değiller..." dediğinde sustu Mazyar, belki söyleyecek bir sözü olmadığından.

"Eski kuralları değiştirmek zordur" dedi sonra.

"Eski Tanrılar değişti ama..." dediğindeyse Mayda gülümsedi.

Uzatmadı, ona katıldı, çok da uzatmak istemedi. Taşların arasından fışkıran sulara daldı gözü, henüz elini değdirmeden serinliği sardı bedenini.

Buz gibi olmalıydı, yanılmadı parmakları değdiğinde ve ürperdi içi.

"Su akar yolunu bulur, her zaman bulur..." dedi Mazyar. İri bir taş alıp akıntının ortasına iliştirdi, sonra bir daha, birkaç tane daha ve bir set oluşturup doğruldu ve Mazyar'a baktı.

"Ya şimdi?" dedi gülümseyerek.

"Sızıyor, görüyor musun? Aralardan, eninde sonunda çökecek set dedi; bir yol bulacaktır..." Haklıydı, haklı olmasına mı daha çok sevindi yoksa suyun her iki yandan taşmasına mı bilemedi. Zaman onun yanında akmıyor gibiydi, ya da bir önemi yoktu. Bastığı toprak da başkaydı, kokladığı çiçek de, hatta sessizlik bile anlamlıydı. Zaten anlam katan her şeye insan değil miydi? Şu anı diğerlerinden farklı kılan, ölümsüz kılan sadece yanında olmaktı; yıllara takas edilebilecek kadar güzeldi, değerliydi. Bir yanı evini, kaleyi özlerken bir yanı sonsuza dek yanında kalmak istedi. Yaban çilekleriydi toplayıp avucunda sunduğu: "Biraz ekşidir..." dedi Mazyar, aldırmadı ve haklıydı yüzünü buruşturduğunda gülümsedi Mazyar, yine de bir tane daha aldı. Acıyı bal eden gözlerindeki sıcaklıktı. "Artık dönelim mi?" diye sorduğunda isteksizce, "Neden?" deyiverdi, sonra: "Tamam" dedi toparlanıp Mayda.

"O zaman Hazar kıyılarına gidelim..."

"Tamam..."

**

"İbrin!" diye seslendiğinde Afşin heyecanla döndü genç kız,

"Afşin..." dedi gözleri parlayarak.

"Mayda'yı gördün mü? Sabahtan beri ortada yok!"

"Hayır, ben de onu arıyordum ama sanırım gezintiye çıktı..."

Daha sözünü tamamlamadan uzaklaştı Afşin, tam bir şey söylemek isterken öylece kalakaldı yüzündeki mutluluk toprağa düşen bir damla gibi kayboldu. Neredeyse akşam olmak üzereydi

ve önüne gelen herkese sordu Afşin, kimsenin bir şey bilmemesiyse her seferinde biraz daha öfkelendirdi. Kufyar ile karşılaştığındaysa: "Mazyar nerede?" diye sordu bu kez. "Bilmiyorum, en son dün gece gördüm..." dediğinde içine düşen bir kordu bedeninde yayılıp büyüyen. Gözleri etrafta gezinip adamlarından birine işaret etti ve:

"Atımı hazırlasınlar" dedi. Beklemek sinir bozucuydu; bir şeyler yapmalıydı ki uzaktan yaklaşan ata takıldı gözleri, bir duvar gibiydi heykelin yanında ve soluksuz bekledi, Mazyar olmalıydı, çok sonra fark etti ki Mayda da arkasındaydı. Yavaşlayıp, durdu Mazyar ve atından inip Mayda'nın inmesine yardım etti. Neydi onu en çok öfkelendiren? Gözlerindeki ışıltı mı? Kendisini fark etmemiş bile olmaları mı? "Mazyar..." dedi sertçe. Dönüp baktığında gülümseyerek: "Afşin..." dedi.

Mayda ise gözlerini kaçırdı, sönmüş bir volkandı ama Devament Dağı'nın lavlarından beterdi Afşin'in gözlerinden saçılan ateş, kaçırdı gözlerini.

"Neredeydiniz?" dedi sesi soğuktu, ikisini de süzerek.

"Biraz gezinti yaptık..." dedi Mazyar, gözleri Mayda'daydı.

Biraz ha? Saatlerdir ortada yoklardı, belki de geceden gitmişlerdi, üstelik gözlerini kaçırması daha da öfkelendirdi Mayda'nın. O umursamaz tavrı, rahatlığı, mutluluğu içinde bir yerlerde zelzeleydi. "Sonra görüşürüz..." diyerek Mazyar'ın omzuna dokunduğunda kanı çekilir gibiydi, en sert rüzgârlardan daha çok savurdu ona dokunan yumuşak elleri. Yüzüne bile bakmadan ilerledi, merdivenleri çıkıp İbrin'e bir şeyler söyledi, gülüşleri sinir bozucuydu, dönüp bir kez daha baktığıysa Mazyar'dı. "Atı götürmeliyim, sonra konuşuruz Afşin..." deyip omzuna dokunmasa kendine gelemeyecekti; bir şey söyledi mi emin olamadı Mazyar uzaklaşırken yeniden verandaya çevirdi gözlerini ama yoktu Mayda, İbrin'in gülümseyen bakışı tahammül edilemezdi.

Koşar adımlarla merdivenleri çıktı; "Afşin..." dedi İbrin, belli ki bir şeyler söyleyecekti ama durmadı, dönüp bakmadı bile kızın yüzüne. Koşar adım çıktığı merdivenlerin sonunda koridorun sonundaydı tam odasına girip kapattığında sertçe açtı kapıyı ve sertçe kapattı. Mayda irkilerek döndüğünde öfkeli bakışları bir ok gibiydi, bir şey söylemesine fırsat vermeden:

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Afşin.

"Benimle nasıl bu şekilde konuşursun?" diyerek kükredi Mayda.

"Mazyar'la gezinti de ne demek?" İkisi de vahşi birer hayvan gibiydi, pençelerini birbirine geçirmek için sabırsız.

"Sana ne?"

"Bana mı ne?"

"Sana ne?"

"Mayda..."

"Çık dışarı!" diyerek kapıyı işaret etti Mayda.

"Defol git!" diyerek bağırdı bu kez daha sertti. Yaklaşıp kolunu sertçe tutup savurdu Afşin, diğer eliyle de çenesini kavramıştı.

"Benimle oyun mu oynuyorsun? Ha?" dediğinde,

"Defol git odamdan..." dedi Mayda. Gözlerinde korkudan eser yoktu, daha çok tiksintiydi ve sertçe çekti bedenini.

"Onunla yattın mı?" deyip gözlerini kıstığında suratında patlayan tokatla afalladı ve bir tokat da o attı yüzüne, pişmanlık içinse çok geçti. Mayda'nın eli yanağında, gözleri doluydu ve bir damlaydı yanağını ıslatan.

"Ben özür dilerim, gerçekten..." diyebildi Afşin, sadece bir refleksti ama Mayda'nın gözlerindeki nefret gerçekti.

"Defol git..." dedi kelimeleri ezerek ve gözyaşlarını sildi,

"Ben özür dilerim..."

"Git!" diye bağırdığında bir adım geriledi, kafası allak bullaktı ve belki de biraz sakinleşmeliydi, dönüp çıktı odadan.

Nefes nefeseydi, göğsündeki bir sızı sardı bedenini, kolunu yaslamasa duvara ayakta duracak hali yoktu. Çenesini hafifçe kaçırdığında koridorun sonundaydı Mazyar; meraklı gözleri üzerindeydi, daha bir dikleşti omuzları, başı ve adımları sertti. Yanında yaklaşıp: "O bana ait, aklına bile getirme... Anladın mı?" diyerek göğsüne bastırdı parmağını ve omzunu iteleyerek uzaklaşıp gitti.

**

Neden yüzüne bile bakmıyordu ki? Üstünkörü cevaplar, ortadan kaybolmalar öylesine anlamsızdı ki? Yanlış anlamış olabilir miydi? Hayır, hayır. Başka bir şey olmalıydı! Bilmediği bir şey, belki de Tahiriler ile ilgili bir şeydi. Öyle ya topraklarında gözü vardı; her neyse öğrenmeliydi, öğrenecekti... Onun verandadan avluya indiğini gördüğünde alelacele odasından çıktı ve koşar adımlarla indi merdivenlerden. Atını getiren kâhyaya bir şeyler söylerken seslendi: "Mazyar..." Dönüp baktığında ne soğuktu bakışı, hemen kaçırdı gözlerini.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu iyice yaklaştığında.

"İşim var..." dedi. Yalandı, gözlerinden belliydi, pes etmedi:

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır..." dedi ve atına binip çevirdi. Öylece kalakaldı tozu dumana katıp ilerlerken. Aklı durdu, kalbi kırık ama kararlıydı, adamlarından Feyruz ile göz göze geldiğinde:

"Atımı getirsinler..." dedi sonra beklemekten vazgeçip ahıra yöneldi ve:

"Mayda nereye?" diye sordu Feyruz. Cevap vermedi, hızla çıkıp ahırdan dörtnala sürdü atını. Ona yetişmek sandığından uzun sürdü; Mazyar onu fark ettiğinde tepeleri aşmıştı; yavaşlatıp atını döndürdü ve bekledi, bakışlarındaki boşlukta savruldu, bir şeyler söylemek ister gibiydi ama sustu.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu Mayda,

"Kaçmıyorum, bunu da nereden çıkardın?" Ne kötü bir yalancıydı.

"Neden?"

"Bana Afşin'le beraber olduğunu söylemeliydin..." dedi sonra öfkeyle.

"Afşin mi? Ben onunla beraber değilim..."

"O böyle düşünmüyor..."

"O şapşalın ne düşündüğü umurumda değil..."

"Ona ait olduğunu söyledi..."

"Ben kimseye ait değilim. Mal mıyım ben?" diye bağırdığında gözlerinden ateşler saçıldı.

"Neden böyle bir şey söylesin, ben yokken aranızda ne geçti?"

"Hiçbir şey, yemin ederim. Sadece..."

"Ne sadece..."

"Olabilirdi belki ama sonra..."

"Ne sonra..."

"Seni gördüm..." dedi.

"Sen geldin..." diye ekledi.

Oysa ne duygusuzdu bakışı, ne hissiz ve soğuk. Sessizliğiyse ölüm gibiydi, kaçırıp gözlerini çevirdi atını ve hızla uzaklaştı.

Gözyaşları ıslatırken yanağını yüreğine oturan bir yumruktu, göğsünde düğümlenen bir hıçkırıksa tutsaktı boğazında. Geri döndüğünde atını şahlandırarak durdurduğunda meraklı gözlerle süzen Feyruz'a baktı ve atın ipini uzattı: "Eve dönüyoruz..." deyip merdivenlere yöneldi.

**

"Odanın kapısını tıklattığında tok bir sesti: "Evet" dedi Karin. Yavaşça aralayarak girdi içeriye Mayda, yaşlı adam şöminenin başında çok eski olduğunu zannettiği bir kitabı kapatıp gülümsedi: "Mayda, gelsene" dedi. Karanlık ama tuhaf bir gizemi vardı odanın, büyüleyiciydi duvardaki kalkanlar ve kenardaki vazolar. "Size veda etmeden gitmek istemedim, ben her şey için çok teşekkür ederim..." dedi Mayda.

"Gidiyor musun? Neden?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Evet, eve dönüş zamanı..." yine de gülümsemeye çalıştı Mayda, zor olsa da. Ve kapı açıldı aniden:

"Afşin..." diyerek gülümsediğinde Karin, gülüşü dondu yüzünde Mayda'nın dönüp bakmadı bile, Karin:

"Mayda da gidiyormuş. Keşke bir süre daha misafir edebilseydik..." deyip yaklaştı.

"Ben de gidiyorum, onu Bezz Kalesine bırakırım..."

"Yolu biliyorum, hiç gerek yok..." dedi sertçe, yüzünü görmeye tahammülü yoktu.

"Tek başına olmaz..."

"Adamlarım var..."

"Olmaz..." dedi Afşin ve Mazyar'ın sesiydi odayı dolduran.

"Mayda Hanedan misafiridir, onu ben götürürüm..." dediğinde nefesi kesildi sandı, dönüp göz ucuyla baktığında güneşiydi

gülümseyen gözleri ve tüm hüznü alıp götüren bir rüzgârdı nefesi.

"Güzel, beraber gideriz o zaman!" dedi Afşin kelimeleri ezbere gibiydi, sahte gülüşü öfkesini gizlemeye yetmedi.

**

Ne hoyrattı Hazar'ın dalgaları ve uçsuz bucaksızdı sahil. Atlar yorgundu, yavaşladılar ve yanın yaklaştı Afşin Mazyar'ın. Alaycı bakışlarıyla süzerken tepeden tırnağa:

"Küçükken de bana meydan okurdun hatırladın mı?" dedi. Başını çevirdi Mazyar, gözleri birkaç adım öndeki Mayda'daydı.

"Ve hep kaybederdin..." diye ekledi Afşin.

"Her zaman kazanamazsın!" dediğinde Mazyar, gülüşü derinleşti.

"Ben her zaman kazanırım Mazyar, her zaman..."

"Bana yalan söyledin, onunla beraber olduğunuzu düşünmemi istedin..." dedi.

"Hayır, ben yalan söylemem, bana ait dedim ve öyle. Göreceksin!" deyip hızlandı tekrar. Rüzgâra meydan okudular yeniden, giysiler uçuşurken havada kuşlar eşlik ederken gökyüzünde dik tepelerdi karşılayan ve çoraktı toprak. Kum ve toprak öylesine birbirine karışmıştı; ağaçların gövdeleri daha bir ince daha bir dikti. Bir büyük kanyondu ince bir dereydi, çamurlu ve geçitlere girdiklerini anladılar. Gök masmavi her yer kayaydı. Nal sesleri yankılanırken kayaların ardındaki karartılar dikkatini çekti Afşin'in. Atını yavaşlattı, adamlarına: "Ziyaretçilerimiz var..." dediğinde Mayda: "Ziyaretçi sizsiniz..." dedi yan bakışıyla gülümseyerek ve seslendi, kayalara çarpıp büyüdü sanki:

"Mahmoud al Askar..."

Yine yankılanan bir sesti kulaklarında büyüyen ne dediğini pek anlamadılar,

"Mayda Hürremi..." dedi Mayda atını şahlandırarak. Karınca sürüsü gibiydi siyah giysili adamlar kayaların ardından kendini gösterdiğinde şaşkındı Afşin, bu kadar fazla olabileceklerini kestirememişti. Mayda atından inip Feyruz'a verdi iplerini. "Mayda..." diyerek yaklaşan bir adamdı, kocaman bir göbeği ve simsiyah saçları vardı omuzlarına düşen, sakallarıysa yeni kısaltılmıştı. Otuzlu yaşlarındaydı; gözlerinin etrafında kalın bir sürme çekiliydi, çift kılıç kuşanmış, kuşağındaki kabarıklıktan birkaç hançer daha gizlenmiş olmalıydı, kalın ve uzun çizmelerinde de bir şeyler olduğunu tahmin etti Afşin.

"Mahmoud..." diyerek ve gülümseyerek yaklaştı, kucaklaştılar. Meraklı ve sert gözleri bir yandan da diğerlerindeydi, biraz uzaklaşıp bir şeyler konuştular, hatta güldüler. Afşin atını iplerini sıkılaştırıp onlara doğru gitmek istediyse de Feyruz'du önünde bir kale gibi ve taş gibi sertti bakışları.

"Kim o?" diye sordu Afşin, Mazyar sessizce beklemedeydi, gözüyse Mayda'da.

"Dostlarımız..." dedi sadece Feyruz.

"Mazdeki mi? Babek'in adamları mı?"

"Çok soru soruyorsun?" dedi Feyruz ve kafasını çevirdi, yine de yolundaydı, geçmesine olanak yoktu.

Gözden kaybolduklarında meraklandı Mazyar,

"O güvenilir mi?" diye sordu bu kez Feyruz'a. Alaycı bir gülüştü Feyruz'un yüzündeki, cevap bile vermedi. Atlarından indiler; kayaların üzerine yaslanıp dinlenmek en iyisiydi, Afşin'in adamlarından biri yaklaşıp: "Geçitlere geldik, Babek'in aşılmaz geçitleri..." diye fısıldadı.

"Daha önce geldin mi?" diye sordu Afşin. Başını eğdi adam: "Yahya bin Maaz ilk saldırdığında onun birliğindeydim..."

"Burası çok doğu..."

"Her yeri tutar, artık çok daha geniş bir alana hükmediyor... Onun rızası olmadan Bezz Kalesine kuş bile uçamaz..." dedi.

"Tüm geçitleri mi tutuyor?" diye sordu bu kez Mazyar.

"Her yeri... Ki bu yıllar önceydi... Eminim çok daha güçlenmiştir!"

"Kaç geçit var?"

"Bunu kimse bilmiyor, ilkini geçen olmadı!" dedi adam başını eğerek. Beklemek sinir bozucuydu; gözleri etrafta gezindi Afşin'in adamlarının gözleri ondaydı, dinlenmeleri için başını hafifçe eğmesi yetti, buldukları bir kaya dibine çöktüler. Yaklaşan adamların kucaklarında taşıdıkları yiyecek bir şeyler olmalıydı, demek ki bir süre daha buradaydılar; yine de sordu Afşin:

"Mayda nerede?" Adamlar cevap vermediği gibi yüzüne bile bakmadılar. Sadece kalın bir parça ekmekti uzattıkları almadı Afşin ve bir kez daha:

"Mayda nerede?" diye sordu, sesi sertti, kısık gözlerinden fışkıran alevlerse yakıcı. Yine de cevap alamadı.

"Kurda kuşa yem olmak istemiyorsan çeneni kapalı tutmalısın!" dediğinde bir ses arkalardaki biriydi, bir atmacaydı gözleri ve bir kaya gibi sertti sesi de yüzü de...

"Denemek ister misin? Kim kurda kuşa yem oluyormuş?" dediğinde adamları etrafını sardı, tek bir hareketi yeterdi, Feyruz adamın yanına yaklaşıp bir şeyler mırıldandı ve arkasını dönüp uzaklaştı, diğerleri de onu izledi. Mayda kayaların ardında belirdiğindeyse doğruldu. "Kim bunlar?" diye sordu. Sıkıntılı bir

iç çekti Mayda ve cevap vermedi, gözleri Mazyar'daydı ve ona doğru ilerledi.

"Yola çıkmalıyız, akşam çökmeden geçitleri geçmemiz gerekiyor..." dediğinde gülümsedi Mazyar ve adamlarına işaret etti. Mayda atına yöneldiğinde kolundan yakaladı Afşin: "Sorularıma cevap isterim..." Biraz daha yumuşaktı; sertçe kolunu çekip bir şeyler söylemek üzereyken: "Bak, özür diledim, daha ne yapmamı istiyorsun?" Onun için zor olduğunun farkındaydı; yine de hiçbir anlamı yoktu.

"Hiçbir şey, Afşin... Hiçbir şey yapmanı istemiyorum..." dediğinde, atına binmiş ipini bileğine dolamıştı. Mazyar'la göz göze gelip gülümsedi, atını çevirip hızlandı. Bir buluttu yüklüydü, arasından sızan ışık huzmesiydi gözlerini alan ve dağların başında yol gösteren ve dardı geçitler. Topraktan fışkıran otlar rüzgârda salınırken kuş cıvıltıları yankılandı sert ve keskin kayalarda. Ne çok özlediğini fark etti kokusunu Mayda topraklarının ve evine biraz daha yaklaşmanın heyecanıyla daha da hızlandı. Nal sesleri kaçırırken dağ keçilerini gülümsedi. Bir yılan gibi kıvrılan geçitleri aştıklarındaysa tepelerden yayılan sümbül kokularıydı karşılayan ve bir söğüt ağacıydı saçaklarında sırlar gizleyen. Uçsuz bucaksız ovaya gölgesi düşen dağların keskin yamaçlarıysa heybetliydi. Atını yavaşlattığında Mazyar yanında belirdi: "Tepelerin ardında mı?"

"Birkaç geçidi daha geçmemiz gerekiyor..." diyerek cevapladı.

"Kaç?" diye sordu Afşin, diğer yanında belirip. Gözleri bir şahin gibi süzdü etrafı, aklına kazır gibiydi her bir detayı.

"Üç..." dedi Mayda.

"Yine böyle çok misafirperver dostların mı koruyor geçitleri..." diye iğnelerken gülümsedi.

"Kime nasıl davranacaklarını bilirler ve evet çok misafirperverdirler. Şanslısın, misafirimiz olmasaydın o geçitte akbabalara yem olurdun!" dediğinde bir kahkaha attı.

"Beni öldürmek o kadar kolay değil Mayda, annem efsunlu olduğumu söyler..."

Bu kez Mayda'ydı gülen:

"Kendine çok fazla güveniyorsun Afşin ama..." devamını getirmedi Mayda,

"Ama?" Yine de devamını getirmedi Mayda, bir kerpiç evdi uzaklarda bacasından dumanları tüten ve çitlerle çevriliydi geniş bahçesi:

"Bu gece burada konaklayacağız, şafakta yola çıkarız" dedi ve yeniden hızlandı.

MAYIS 833
BEZZ KALESİ / QARADAĞ
DOĞU AZARBAYCAN EYALETİ
BUGÜNKÜ KARADAĞ / İRAN

Kapı açılıp heyecanla: "Mayda, geliyor..." dediğinde adam yerinden fırlarcasına kalktı Babek, "Nihayet..." derken gülümsemesi yayıldı yüzüne ve çıkması bir oldu odadan, merdivenleri koşarcasına inip kapıya vardığında soluklandı; meydan kalabalıktı. Tozu dumana katan atlıların arasına karışan halk da en az onun kadar meraktaydı, şaşkın gözlerle birbirlerini süzdüler. "Baba..." diyerek atından inip koşmaya başladığında Mayda tüm düşünceler dağıldı yeniden ve sımsıkı sardı kızını, öylece kaldılar bir süre. Banu kapıda belirdiğinde, "Anne..." dedi bu kez kocaman gülüşüyle. Sarıp sarmaladığında kollarıyla başını yasladı göğsüne Banu, bir gözüyse yabancı atlılardaydı, bir an Babek ile göz göze geldi. Afşin ve Mazyar atlarından inmiş öylece beklerken adamları hemen arkalarında son derece muntazam sıralıydılar, başları eğik.

"Kim bu herifler?" diye fısıldadığında Feyruz'a kaşları çatıktı Babek'in.

"Ah..." diyerek kıstı gözlerini Feyruz, nereden başlasa bilemedi, susmak en iyisiydi. Annesinin elinin bırakmadan yaklaştı Mayda:

"Baba, bu Mazyar, Karinilerden. Karin'in oğlu Mazyar..." dediğinde gülümsedi, Mazyar yaklaşıp selamladı onu ve:

"Efendim..." dedi. Bakışları ürkütücüydü Babek'in biraz korkmuş olduğunu görmek Mayda'yı eğlendirdi. Başını hafifçe eğerek karşılık verdi Babek ama sertti bakışları ve pek memnun olmadığı da her halinden belliydi.

"Bu da Afşin, Usruşana Afşini, Kavus'un oğlu Hayzar..." dedi yüzünü buruşturarak.

"Afşin sadece Afşin, deyip yaklaştı Afşin ve elini uzattığında bir süre havada kaldı elleri ama bileğini yakalayıp sıktı sonra Babek.

"Afşin... Mazyar..." dedi homurdanarak.

"Hoş geldiniz..." diyerek araya girdi Banu, öfkesini biraz yatıştırmak gerekirdi, bir yandan da gülümsedi kocasının haline.

"Bana eşlik ettiler..."

"Ne gereği vardı..." dediğinde Babek, Banu:

"Çok teşekkürler Afşin, Mazyar. Ne ince ve nazik beyefendiler..." dedi gülümseyerek, Babek'in ters bakışıyla dondu kaldı gülüşü.

**

Büyük salon coşkuluydu; tıka basa doluydu Kale ahalisiyle. Büyük sofrada yer bulamayanlar ellerindeki tabaklardan bir şeyler atıştırıp, şakalaştılar. Bir yanda kahkahalar, bir yanda şarkılar söyleyen birileri ve genellikle beklenmeyen misafirleri süzen kadınlar ve yaşlı adamlar. Masanın başındaydı Babek ve yanında Banu, ikisi de arkasına yaslanmış gözleri Mayda, Mazyar ve Afşin'deydi. Sessizlerdi, Banu şarap kadehinde bir yudum alıp

süzmeye devam etti, göz ucuyla Babek'e baktığında sert bakışları ve çatık kaşları onu güldürdü; parmaklarını sertçe koltuğun kenarlarına vururken döndü ve: "Benim gördüğümü görüyor musun?" dedi fısıldayarak,

"Ah..." diyerek bir soluk aldı Banu. Babek'in aksine çok rahat ve keyifliydi.

"Sanırım kızımız âşık olmuş...

"Banu!" dedi sertçe.

"Ne?" deyip yeniden onları izlemeye devam etti, Mayda'nın gülüşleri, daha bir parlayan gözleri ve bedeninden taşan heyecanı gün gibi aşikârdı.

"Ama hangisine?" dedi sonra. Gözleri Mazyar ve Afşin arasında gidip geldi, "Bence şu Usruşanalı..."

"Ah, o yılan gözlü, bakışlarını sevmedim... Bence Karini, neydi adı Mazyar..."

"O çocuk şapşal biraz..." dediğinde Babek, bir kahkaha patlattı Banu.

"Nazik, ince ruhlu... Ayrıca çok kibar, ben kızımı tanırım, kesinlikle Mazyar..."

"Şapşal..." dedi sonra yeniden ve gözleri Afşin'le buluştu, başını eğdiğinde Afşin güldü, gülüşü ne karanlıktı Babek'in.

"Yılan gözlü..."dedi Banu, bu kez Babek gülmeye başladı. Tam da o anda önce Mazyar ardından Afşin ayağa kalkıp yanlarına doğru gelmeye başladılar, Banu'nun tek bir işareti yetti yanlarındaki adamlar hemen kalkıp onlara yer verdiler, Mayda hemen arkalarındaydı.

"Mazyar, Afşin..." dedi Banu gülümseyerek ve Babek bir sert bakış daha attı ve dürttü kolundan Banu. Bir anda yanlarında

beliren bir adamın elindeki kızıl sedefli bir kumaş dikkatini çekti.

"Efendim, babam sizlere selamlarını ve teşekkürlerini iletmemi istedi, bu değersiz hediyelerin dostluğumuzun bir başlangıcı olması dilekleriyle" deyip uzattı önce Banu'ya. Heyecanla kumaşından sıyırıp açtığında sedefli bir kutuydu, kapağını aralatıp açtığında yıldızlardan parlaktı elmas bir gerdanlık ve küpeler.

"Bu Sasanilerden kalmadır, bir kraliçeye ait olduğu sanılıyor..." dedi Mazyar.

"Muhteşem... Çok teşekkür ederim diyerek eline aldı Banu, çok teşekkür ederim, Mazyar... Bu, bu olağanüstü..." dedi parmakları üzerinde gezerken ve gerdanına yaklaştırdı, Babek ile göz göze geldiğindeyse boğazını temizleyip: "Çok teşekkür ederiz, bizi mahcup ettiniz..." dedi, daha ciddiydi.

"Ve bu da sizin için efendim..." diyerek yine sedefli bir kutu uzattı Babek'e sert bakışları yüzündeki gülüşü yok etti ve bekledi. Babek kutuyu alıp açtığında gördü ki mücevherlerle süslü bir hançerdi, "Bu daha..."

"Sarhas'ın hançerlerinden..." dedi Babek. Göz alıcıydı, çok değerliydi, çok ender bulunuyordu, hatta ondan bile emin değildi ama avuçlarındaydı işte... Sert yüzü sanki bir an yumuşasa bile hemen toparlandı ve: "Teşekkür ederim, çok değerli bir hediye..." dedi soğuktu sesi ve Banu'yla yeniden göz göze geldikten sonra omzuna dokundu Mazyar'ın.

**

Güneş doğmak üzereydi ve sis bulutu dağılırken bir gelin gibi nazlıydı güneş ve aydınlattı karanlığı. Tepenin ardındaydılar, Babek'in gözü Mayda'daydı; gülümsedi. "Bensiz tadı yok değil mi?" dedi Mayda.

"Sensiz hiçbir şeyin tadı yok, " dedi Babek ve:

"Gerçi çok keyfin yerinde gibi görünüyor, pek özlememiş gibisin..." dediğinde.

"Baba..." dedi başını öne eğerek, gülüşünü gizleyemedi yine de. Onu daha fazla utandırmak istemedi, gözlerinden taşan mutluluk kıvılcımları ömre bedeldi.

**

Adamlarından biri yaklaştığında Afşin: "Getirdiler mi?" diye sordu.

"Ahırda efendim, " diye cevapladığında gülümsedi ve tam bir adım atmak üzereyken nal sesleriyle irkildi, Babek ve Mayda'ydı yaklaşan. Öylece bekledi yaklaşmalarını,

"Afşin..." deyip atından indi Babek.

"Efendim..." diyerek selamladı onu Afşin. Mayda'nın soğuktu bakışları. Babek atından inip ipini dolarken eline:

"Mayda ile her sabah güneş doğmadan bir gezinti yaparız..." dedi ve ekledi:

"Üç yaşından beri..." Babasının ona gülümsemesine bozuldu; ne gereği vardı ki.

"Onu sizin yetiştirdiğiniz belli efendim, gerçek bir savaşçı!" dedi Afşin.

"Sen de öyle evlat, sen de bir savaşçısın! Asla yanılmam..." dediğinde gülümsedi Afşin, samimiydi gülüşü ve bir sıcaklık hissetti ona karşı, belki de hayranlıktı.

"Gerektiği zaman evet..." dedi.

"Abbasilere vergi ödüyor musun?"

"Hayır..."

"Güzel, güzel..." diyerek omzuna vurdu Babek ve Mazyar göründüğünde:

"Mazyar..." diye seslendi Mayda, sevinçle. Yaklaştığında "Günaydın efendim..." dedi önce Babek'i sonra Mayda'yı selamladı.

"Ya sen?" dediğinde Babek.

"Efendim?"

"Abbasilere vergi ödüyor musunuz?" Cevabı biliyordu ama yine de duymak istemişti.

"Evet, efendim..." dedi ama başını eğmedi Mazyar.

"Anladım..." dediğinde Babek ne zordu ne düşündüğünü anlamak, hayal kırıklığı mıydı? Öfke miydi? Bilemedi.

"Ama bu sonsuza dek sürmeyecek" dediğinde.

"Ne zamana kadar?" diyerek başını kaldırdı Babek, keskin bakışları keser gibiydi ruhunu ve öyle bir havası vardı ki sarıp sarmalayan.

"Zamanı geldiğinde..."

"Ya o zaman hiç gelmezse..."

"Kaybedeceğimiz bir savaşa girmektense beklemeyi ve güçlenmeyi tercih ederim..." dediğinde alaycı bir kahkaha patlattı Afşin.

"O zaman hiç gelmez, ya şimdi ya hiç!" dedi kelimeleri ezerek.

"Her zaman gelir, hep gelmiştir..."

"Onları sevmediğin sürece sakıncası yok evlat. Fırsatın hep olacaktır, yeter ki kaçırma..." deyip Mazyar'ın omzuna dokunduğunda Afşin bozuldu, bulutluydu gözleri ve sahteydi gülüşü. Bir at kişnemesi meydanı doldurduğunda tüm gözler çevrildi, vahşi bir kısraktı ve üç kişi zapt etmekte zorlandı.

"İşte..." diyerek gülümsedi Afşin. Bu kez tüm gözler ona çevrildi.

"Size hediyem efendim, bu sabah Usruşana'dan geldi," sözünü tamamlayamadan Babek heyecanla:

"Ahal Teke..." dedi.

"Saf kan Türk Atı..." dediğinde Afşin Mazyar ve Mayda birbirini süzdü.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu fısıldayarak Mazyar.

"Usruşana'dan getirttim, yola çıktığımız sabah... Ne o hediyelerini görmedim mi sandın! Ben her şeyi görürüm Mazyar, her şeyi bilirim..." diye fısıldadığında Babek çoktan atın yanına gidip gövdesine okşamaya başlamıştı.

"Bu bir efsanedir, bulmak hele de böylesini o kadar zor ki..." deyip Mayda'ya döndü.

"Şu asil duruşu, uzun ve ince boynu görüyor musun?" Uzun bir sırtı ve uzun bacakları vardı atın, gümüş renginde kılları ince ve yumuşaktı, kulaklarıysa bir orak şeklindeydi, toprak renginde gözlerinin etrafında siyah bir hareydi kalın bir siyah çizgi.

"Gerçekten çok güzel..." dedi Mayda gözlerini alamadı attan ve dokundu sırtına. Afşin, "Aslında inatçıdır, huysuzdur ama sahibine bağlıdır, çok bağlı... Artık sahibi sizsiniz efendim..." dediğinde Babek'in, gülüşü kocamandı.

"Bu aldığım en değerli hediye diyebilirim, hayatım boyunca..." dedi Mazyar'ın alınmış olabileceği aklına bile gelmedi, öylesine büyülenmişti.

**

Kızgın güneşin yakıcılığına inat serin bir rüzgâr yalayıp geçti yüzünü, yaprakların hışırtısıydı gülüşünün sebebi ve bir anda beliren Afşin'di bir bulutun gölgesi gibi üzerine çöken: "Mayda..." dediğinde yumuşaktı sesi ve kaçacak yer yoktu,

"Afşin..." diyerek selamladı onu, gözleri etrafta gezindi, aksilik bu ya hiç olmadığı kadar ıssızdı etraf. İyice yaklaştığında bir adım gerilese de bu kez sırtını duvara yaslamak zorunda kaldı.

"Biliyorum hala kızgınsın..." dediğinde.

"Bak, sorun değil..." dedi ama Afşin daha da sokulup: Gerçekten çok özür dilerim, sadece bir refleksti. Şaşkındım, daha önce kimse beni tokatlamadı!" diyerek gülümsedi: "Evet, sanırım bunu hak ettim de..."

"Aklımı başımdan alıyorsun..." diye ekledi.

"Afşin..."

"Bu doğru, düşünemiyorum, senden başka hiçbir şey düşünemiyorum" derken samimiydi, sesi boğuk, bakışları bir kordu.

"Ben..."

"Bir şey söyleme, sadece ben böyle biri değilim, sandığın gibi." dediğinde saçlarından bir tutamı dolayıp parmaklarına eğildi ve onun göğsüne dokundu Mayda, "Hayır..." dediğinde çalılıktan gelen bir sesti. Hızlı adımlarla uzaklaşansa Mazyar.

"Lanet olsun..." diyerek itti Afşin'in ve seslendi: "Mazyar..." dese de daha da hızlandı Mazyar. Arkasına bakmadı, ona yetiştiğinde sol omzundan yakalayıp çekiştirdi Mayda.

"Sana sesleniyorum!" dedi sertçe. Mazyar'ın gözlerinden saçılan öfke ilk kez bu kadar belirgindi, hatta korkutucu. Sesiyse buz gibi ve duygusuzdu: "Ne?" dediğinde bir adım geriledi Mayda.

"Bak, sandığın gibi değil!"

"Ne sandığım gibi değil? Senin odandan çıkarken gördüm, sonra burada. Ne sandığım gibi değil?" diye sesini yükselttiğinde Afşin'di yaklaşan ve

"Hey..." dediğinde,

"Kapa çeneni..." diye bağırdı Afşin'e

"Benimle nasıl bu şekilde konuşursun?" diyerek üzerine yürüdüğündeyse suratında patlayan bir yumruktu. Öylesine sert ve beklenmedikti ki sarsıldı, dudaklarından sızan sıcakkanı eliyle silip sıktı dişlerini ve okkalı bir yumruk attı Mazyar'a.

**

"Banu, Banu..." diyerek kapıyı açtığında nefes nefeseydi Esmira.

"Ne?" dedi endişeyle,

"Adamlar sanırım kavga ediyor, Mayda için..." diyerek gülümsedi.

"Ah, nerede?" diyerek hemen omzuna bir şal aldı ve odadan çıktılar. Koridorun hemen sonundaki balkona çıktılar, aşağıya inecek vakit yoktu. Rüzgâr sertti yükseklerde saçları uçuştu, onları çok net seçemese de yüzündeki gülüşü derinleşti.

"Mayda'yı görüyor musun? Şaşkın kız..." dedi Esmira.

"Onları neden ayırmaya çalışıyor ki?" diye güldüğünde Esmira: "Ben şu Türk'ü sevdim, çok yakışıklı, havalı..."

"Ah, yılan gözlü... Mazyar, benim tercihim o, asil bir çocuk! Konuşması, tarzı, tavrı, asil, çok asil!" dedi Banu.

**

"Hey, neden öyle bakıyorsunuz, ayırsanıza..." diye bağırdı Mayda etraftakilere. Kimse üzerine alınmadı, cevap bile vermediler. Hatta aralarında bahse tutuşanlar olduğunu görmek onu daha da öfkelendirdi.

"Ben şu Usruşanalı diyorum..."

"Ben Karinilerin oğlu diyorum, hiç fena dövüşmüyor, bir asil için hiç fena değil..." diyerek sakallarını ovuşturdu bir diğeri.

"Mazyar, Afşin, kesin artık şunu..." diye bağırması da hiçbir işe yaramadı. Yerlerde yuvarlandılar, yumrukları yüzlerinde, göğüslerinde patlarken tekmeleri savruktu.

"Ne oluyor burada?" Babek'in sesi doldurdu her yeri. Sesler kesildi ve yumruklar durdu, ikisinin de mahcuptu bakışı ama bir an göz ucuyla birbirlerine baktılar ki her ana bir alevin fitiliydi öfkeli bakışları.

"Buna inanamıyorum! Benim kalemde, benim evimde, benim misafirlerim..." dediğinde elleri belinde, yüzü öfkeden kızıla teslimdi. Başlarını eğdiklerinde: "İkinizi de odama bekliyorum, hemen!" dedi ve arkasını döndü.

"Herkes işine!" dediğindeyse kalabalık bir anda homurdanarak dağıldı.

**

"Benimki onu parçalayacaktı ama kocan yetişti..." dedi Esmira, dövüş erken bittiği için hayal kırıklığına uğrasa da gülümsedi.

"Hadi, canım sen de... Onun içinde gizli bir güç var, her an patlamaya hazır bir bomba gibi, bunu gizliyor... Ama ben görüyorum, Mazyar'da kocaman bir yürek var, Mayda kesinlikle onu seçecek. Ben kızımı tanırım!" diye mırıldandı Banu.

**

Kapıyı sertçe açtı, zemini döver gibiydi ayakları, içeri girdiklerinden emin olduğunda dönüp masasına yaslandı ve ellerini kavuşturdu göğsünde: "Evet?" dedi burnundan soluyarak. Toz toprak içindeydi üstleri, gömlekleri yırtık ve yüzlerindeki morartı daha da derinleşirken birbirlerini süzdüler, nefretle.

"Nedir derdiniz? Ne?" dedi bu kez Babek.

"Ben Mayda ile evlenmek istiyorum." dedi Mazyar omuzlarını dikleştirerek, sesinde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Ben de, ben de efendim. Mayda ile evlenmek istiyorum..." dediğinde Afşin odayı doldurdu sesi.

**

Kapıyı açıp seslendi: "Banu..."

"Hayatım..." diyerek gülümsedi Banu,

"Konuşmalıyız..." diyerek yaklaştı Babek, fısıldar gibiydi. Sanki odada başkaları varmışçasına,

"Ne oldu?" Banu da fısıldadı nedense ve iyice yaklaştı.

"Mayda ile evlenmek istiyor..."

"Hangisi?" diyerek parmaklarını yüzüne dokundurdu, gözleri kocaman, şaşkındı.

"İkisi de..."

"Neden fısıldıyorsun?"

"Bilmiyorum..." dedi Babek.

"Ne dedin? Sen ne dedin?"

"Ne diyebilirim ki, hiçbir şey..."

"Nerdeler?"

"Odamda..."

"Onları yalnız mı bıraktın?" Bu kez yükseldi sesi Banu'nun.

"Tarkan ve Abdullah başlarında..." diyerek kaçırdı gözlerini.

"Ne yapacağız?" Yine fısıldadığında güldü Banu.

"Ah, bilemiyorum. Usruşana çok uzak, zaten Afşin'i sevmedim, Amul daha yakın!"

"Ne? Ne demek bu?" Kaşları çatıldı Babek'in ve bir adım geriledi.

"Yani, evlenirse ikisinden biriyle ya Amul'a gidecek, ya da Usruşana?"

"Saçmalık bu!" diyerek güldü Babek,

"Onları buraya mı almayı düşündün? Babek..." diyerek güldüğünde öylesine sertti ki bakışı gülüşü yok oldu Banu'nun.

"Hayatım, bir kız evlendiğinde kocasının yanında gider, tersi pek görülmemiştir" Öylesine donuktu ki bakışları acaba sussa mıydı? Ama artık geçti!

"Yani, Mazyar mesela hanedanın veliahtı topraklarını koruması gerekiyor, orada olması gerekiyor. Afşin ki hiç tercihim değil onun da topraklarını koruması gerekiyor... İyi misin Babek?" Tuhaf bakışı endişelendirdi, "Babek..." dedi daha da yumuşaktı sesi. Ses vermedi, kapı çalındığında:

"Gel..." dedi sadece. Babek.

"Efendim, Usruşana ve Amul'dan mektuplar var misafirlerinize..." dedi genç bir delikanlı, elini uzatıp mektupları aldı, delikanlı usulca çıktı odadan. Mührü kırıp, mektubu açmaya başladığında: "Babek, bu mektup sana değil!" dese de Banu sert bakışıyla sustu.

**

"Demek onunla evlenmek istiyorsun..." diyerek dalga geçti Afşin, Mazyar'sa ne dönüp baktı, ne de cevap verdi. Afşin'in gülüşüyse suratına bir yumruk atmak için yeterli bir sebepti ama Komutan Tarkan'la göz göze geldiğinde vazgeçti, kısa bir sessizlikten sonra: "Bana geldi, gördün değil mi? Her seferinde..." dediğinde bir vahşi kaplandı pençelerini geçirmek için sabırsız ve bir yanardağdan farksızdı Afşin'in gözleri, boğazını temizleyen Komutan Tarkan'ın gözlerinde soğudu. Kapı açılıp Babek göründüğünde omuzlarını dikleştirdiler, öfkesini dinmiş hatta sebebi belirsiz bir gülüştü yüzündeki. Beyaz gömleğinin kolları

dirseklerine sıvanmış, elindeki mektupları hafifçe sallayarak masasına geçip oturdu: "Sen Mazyar, Amul'dan mektup var, baban seni çağırıyor. Şu Tahiri velet sizin topraklarda dolanıyormuş..." deyip mektubu uzattı. Endişeliydi adımları Mazyar'ın ve mektubu alıp göz attı. Afşin'in gülüşüyse sabah güneşi gibiydi odayı dolduran ama Babek'in sesiyle bir anda battı: "Sen Afşin, ihtiyar heyeti seni çağırıyor, bazı sorunlar varmış ve epeydir ortada yokmuşsun..." diyerek mektubu uzattığında: "Mührü mü kırdınız?" dedi kaşlarını kaldırarak. Cevap bakışlarında gizliydi Babek'in, donuk ve bir kaya gibi sertti, başını eğdi sadece."Umarım sizi iyi ağırlayabilmişizdir, gerçekten çok keyifliydi ama artık gitme vakti, adamlarım geçitlere kadar size eşlik edecek beyler..." deyip ayağa kalktı.

**

"Öyle mi söylemiş, benimle evlenmek istediğini mi?" derken gülümsedi Mayda,

"Biliyordum, Mazyar olduğunu biliyordum..." dediğinde Banu bir zafer pırıltısıydı gözlerinden saçılan.

"Çok ince, nazik biri... Asil çocuk, Afşin nasıl denir..." derken yüzünü buruşturdu.

"Boş ver onu anne... Demek öyle demiş ha..." deyip sarıldı ve öpücüklere boğdu annesini. Parmakları saçlarında gezinirken sardı kızını ve ince bir kahkahaydı odayı dolduran: "Yalnız bir kötü haber var ki, sanırım baban onları gönderiyor..." dediğinde gözleri açıldı kocaman.

"Ne? Nasıl? Neden?"

"Ona biraz zaman ver tatlım, gerisini bana bırak! Demek Mazyar ha! Mazyar! Biliyordum, biliyordum..."

**

"Böyle tepemde dikilecek misin?" diye haykırdığında hiç üzerine alınmadı Komutan Tarkan ve kapının arkasına yaslandı, yüzündeki gülüş silinmedi, hatta daha derinleşti. Afşin söylenerek eşyalarını toplamaya devam etti; sonra sinirlenip yatağın üzerine fırlattı hepsini ve balkona çıkıp meydanı izledi."Adamlarına haber verdik, bence fazla vakit kaybetmeyin, güneş batmadan geçitleri geçmelisiniz..." dedi gülümseyerek Komutan Tarkan, onun öfkeli halinden keyif alır gibiydi.

**

"Mazyar!" diyerek gülümsedi Banu, koridorun başındaydı karşılaştıklarında ve endişeliydi. Abdullah ise hemen ardında bir muhafızdı, halinden pek de hoşnut değildi.

"Efendim..." diyerek selamladı Mazyar.

"Sanırım gidiyormuşsunuz?"dedi kırılgan sesiyle Banu, tepeden tırnağa süzerek onu. Gözlerini kaçırıp bir an başını dikleştirdi ve:

"Mayda ile konuşmam gerekiyor, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Odasında..." dedi kadife gibiydi sesi ve omzuna dokundu.

"Teşekkür ederim..." deyip ilerlediğinde Abdullah'ın önünde bir kale gibi dikildi,

"Babek dedi ki..." dese de kıpırdamadı Banu. Gülümseyerek omzundaki tozu silkti Abdullah'ın ve:

"Bence biraz temiz hava almalısın, gergin görünüyorsun ve sıkılmış..."

"Hey, nereye gittiğini sanıyorsun sen? Hey!" Komutan Tarkan'ın sesiydi koridoru dolduran ve Afşin'in ayak sesleriydi yankılanan.

"Banu Hanım..." dediğinde,

"Afşin..." diyerek gülümsedi Banu.

"Ben Mayda ile konuşmalıyım, odasında mı?"

"Ah, hayır. O atla gezintiye çıktı; çok olmadı, acele edersen yetişebilirsin Afşin!" der demez döndü Afşin, sözünü bitirmesini bile beklemedi, Komutan Tarkan ise ardındaydı, "Hey, sana diyorum... Lanet olası!" diye bağırırken koluna girdi Abdullah'ın Banu ve:

"Sanırım biraz temiz hava hepimize iyi gelecek..." dedi.

**

Odasının kapısı vurulduğunda koşup açtı bir anda, karşısındaydı.

"Mazyar..." dediğinde nefesi kesilecek sandı, kan damarlarından çekilir gibi bir his sardı bedenini ve derin bir sızıydı yüzündeki morlukları fark etmek. Parmakları uzandığında, içi acıdı ve:

"Çok acıyor mu?" dedi kısıktı sesi.

"Hayır..." dedi gülümseyerek.

"Girebilir miyim?" dedi sonra.

"Evet, elbette..." Öylesine şaşkındı ki kenara çekildiğinde kapıyı kapattı usulca Mazyar.

"Babanla konuştum, gerçi bir şey söylemedi. Bilmiyorum! Gitmem gerekiyor, şehirde sorun varmış, babam mektup yazmış. Ona söyledim, babana! Seninle evlenmek istediğimi, yani sana sormadım tabi! Bilmiyorum, önce ona sordum, sana inanıyorum, ben evet sana inanıyorum. Ama gitmeliyim, ama döneceğim, geleceğim! İstersen? İster misin?" dedi.

Bir nehirdi köpürüp taşan ve ruhunu kaplayan bir ferahlık.

"Evet, tabi ki! İsterim, gelmeni. Yeniden! Gitmelisin evet!"

"Yani evlenecek misin benimle? Baban bundan pek hoşlanmadı ama sanırım Amul uzak diye, bilemiyorum..."

"Evet, evet... Seninle her yere gelirim, dünyanın bir ucuna hatta. Nereye istersen!"

HAZİRAN 833

AMUL, TABERİSTAN

OSTAN-E MÂZANDARÂN

KARİNİLER HANEDANI

BUGÜNKÜ MAZENDERAN EYALETİ/ İRAN

Her bir Fars halısının ortasına kuruluydu yer masaları ve üzerleri yiyecekler, meyvelerle doluydu. Şen kahkahalar yükselirken göğe santur çalan müzisyenlere eşlik etti kimileri. Büyük masaysa güneşe doğru kurulmuş, rengârenk ipekli masa örtüleriyle süslü, üzerindeki sedefli şamdanlar yakılıydı. Tam ortadaydı bronz bir kazanın içinde yanan ateş ve etrafına çiçekler saçılıydı. Müzik durduğunda genç kızlar kadife yastıklar üzerinde taşıdılar ipekli kızıl bir tül kumaşı ve daha da bir sessizleşti etraf. Önce uçlarından tutup nazikçe açtılar; Mazyar ve Mayda'nın başlarının üzerinde gerdiler. Süslü bir sepetten rengârenk şekerler saçıldı üstlerine.Karin doğrulup önlerine geçtiğinde ellerini iki yana açıp: "Bereket ve tat sizin olsun çocuklarım..." dediğinde masalara vurmaya başladı misafirler, yüzlerden saçılan gülücükler baharı kıskandıracak türdendi.

"Işık ve güneş yolunuzu aydınlatsın" dedi sonra ve masanın üzerindeki kaplardan avuçlayıp haşhaş tohumları serpti üzerlerine,

kötü gözlerden, büyülerden korunmaları için, ardından siyah pirinç serpti, melek otu ve tuzu parmakları arasında ezip "Şeytanların gözü kör olsun!" deyip saçtı üzerlerine. Siyah çay ve buhur Şeytani ruhları kovmak içindi. Sordu:

"Sen Mayda! Babek'in kızı Mayda, oğlumla evlenmeyi kabul ediyor musun?" Mayda sessizdi, kalbi göğsünden fırlayıp çıkacak gibi ama su gibi sessizdi, başı önündeydi. Misafirler gülüştü; Karin'in kahkahasıysa doldurdu her yeri, bu kez daha yüksekti sesi: "Sen Mayda! Babek'in kızı Mayda, oğlumla elenmeyi kabul ediyor musun?" Sessizdi Mayda, gülüşler çoğaldı ve misafirlere baktı Karin kollarını açarak:

"Sanırım evlenmeyecek..." dediğinde kahkahalar yükseldi. Mazyar: "Mayda, Babek'in kızı Mayda, karım olmayı kabul ediyor musun?" dediğinde.

"Evet..." dedi bir ceylan gibi ürkekti sesi ve şen kahkahalarda, alkışlarda kayboldu. Müzisyenler aşkla vurmaya başladı davullara ve genç kızlar başlarındaki ipekli kumaşı havalandırıp saçtı şekerleri etrafa. Küçük çocuklardı koşuşturan ve kapmaya çalışan çimenlerin üzerinde. Altın bir tepside getirtildi bir tas içinde bal ve işaret parmağını daldırıp dudaklarına çaldı Mazyar Mayda'nın. Aynını tekrarladı Mayda da, ağızlarının tadı hiç bozulmasın diye. Sepetlerde sunuldu renkli yumurtalar, bademler, cevizler ve fındıklar misafirlere. Nar taneleri saçıldı her yere, cennetin meyvesiydi, elmalar dağıtıldı, yaratılışın simgesiydi. Fars gülleri atıldı üzerlerine ve yaprakları döküldü üzerlerine. Kocaman bir ekmekti önlerine getirilen bir parça koparıp dudaklarına uzattı Mazyar ve ardından Mayda. Altın paralarla dolu kâseler getirildiğindeyse çocukların gözleri parladı, etrafa saçtılar altınları Mayda ve Mazyar. Çocukların altınları kapma çabası güldürdü herkesi."Işık ve güneş yolunuzu aydınlatsın, bereketli, tatlı, uzun bir ömür süresiniz..." dediğinde Karin, Mazyar alnından öptü Mayda'yı.

"Ne duruyorsunuz, hadi eğlenelim..." dediğinde müzisyenler başladı en coşkulu şarkılarını çalıp söylemeye ve dans etmeye başladı misafirler masalardan kalkıp.

"Ahh!" deyip gözlerinin etrafındaki yaşları sildi Banu, gözleri kızındaydı. Küçük oğlu Babek'in kucağında, kızı elinden tutmuş, diğer iki kızlarıysa eteklerinden çekiştirdi, hepsinin gözü ablalarındaydı. Mayla:

"Benim düğünüm de böyle olmalı... Mazyar gibi yakışıklı bir kocam da olmalı tabi..." dediğinde gülümsedi Banu. Gözleri kocasındaydı, kendini zor tuttuğu belliydi, birkaç damla yaşa dirense de Mayda'nın mutluluğu her şeye bedeldi. Kollarını doladı Babek'in beline ve Karin yaklaştığında gülümsediler:

"Kızın artık kızımdır Babek, gelinim değil..." dediğinde içten ve samimiydi omzuna dokunduğunda gülümsedi ve elini uzattı. Yine de içinde kocaman bir boşluktu ve özlemdi daha ayrılmadan.

**

Mazyar yanına geldiğinde Karin Mayda'nın koluna girip: "Ah, seni tanıştırmak istediğim birileri var..." diyerek uzaklaştı.

"Mazyar..." dediğinde.

"Efendim..." dedi saygıyla başını eğip.

"Eğer kızımı üzersen, bunu duyarsam ya da hissedersem ki hissederim senin derini yüzerim..." dediğinde korkuyla açıldı Mazyar'ın gözleri.

"Elbette efendim..." dediğinde rengi soldu, Babek'in gülümsemesi bile bir işe yaramadı. Yanaklarına dokunup: "Güzel, güzel..." dedi Babek. Banu hissetmişti ki yaklaşıp koluna girdi Mazyar'ın. Gülüşü biraz rahatlattı, en azından öyle gibi geldi.

"Baba..." diye seslendiğinde Mayda, Babek ona doğru adım attığındaysa rahat bir nefes aldı ki yüzündeki gülüş bir anda yok oldu Banu'nun. Sanki bulutlardı kapkara gözlerinde ve sesi bir kırbaç gibi korkutucuydu.

"Eğer kızımı üzersen, onun kalbini kırarsan... Mazyar, bunu öğrenirim, mutlaka öğrenirim. Sanma ki uzakta olmamız seni kurtarır, senin gözlerini oyar, bağırsaklarını köpeklere yediririm..." dediğinde ne demeliydi bilemedi, hangisi daha ürkütücüydü karar veremedi.

"Hayır, efendim asla. Ondan değerli bir şeyim yok..." dedi sesi titreyerek.

"Güzel, güzel..." diyerek yanaklarına dokundu ve gülümsedi Banu.

HAZİRAN 833
ISTARAVSHAN
USRUŞANA, KAVUS HANEDANI
BUGÜNKÜ TACİKİSTAN

Öğleden sonraydı, tepeliklerdeki ağaçların gölgesiydi gölün üzerine düşen ve mavini her tonuydu yerden göğe yükselen. Yine de boğuluyordu, içindeki derin bir sız yayılıp ruhuna sızan su gibi sinsiydi. Sıkıntılı bir iç çekip koltuğuna yaslandı, güneşlikler seriliydi üstlerinde ve ihtiyar heyeti diziliydi, söz almak için sabırsız. Ne söylendiğini duymadı, sinek vızıldar gibiydi kulaklarında aynı her şey aynıydı ve dirseğini dayayıp koltuğun kenarına rüzgârın ağaç yapraklarına her dokunuşunda titreşmelerini izledi.

"Efendim..." diyen bir sese döndü Afşin. Hemen yanındaydı.

"Ha?" dediğinde dinlemediğini anladı Pamir ve: "Pamuk fiyatlarının düşürmemiz gerektiğini konuşuyorduk..."

"Evet, evet. Hayır!" dedi sonra. Tüm bakışlar üzerindeydi. "Hayır..." diye tekrarladı.

"Ama..." diyerek söz almak isteyen bir ihtiyara ise tahammülü yoktu.

"Daha sonra, daha sonra..." diyerek ayağa kalktı, hepsi daha bir dikleştirip omuzlarını hafifçe eğdiler başlarını. Pamir bir şeyler söylemek üzereyken: "Daha sonra..." diyerek sol elini kaldırdı ve şaşkın bakışlar arasında kızıl halının üzerinden yürüyüp uzaklaştı. Yemyeşil tepelerdeydi gözleri ve koşuşturan çocukların elindeki sopalar gülümsetti, bir an kıskandı gülüşlerini, ne mutlu görünüyorlardı.

"Afşin..." diye seslendiğinde bir sese döndü ve keskin bir kahkaha attı.

"Çingiz! Burada ne işin var?" dedi. Atından inip iplerini adamlarına teslim etti, beyaz tenli ve çekikti gözleri

"Hindistan'a gidiyorum, yakınken..."

"Buna çok sevindim..." diyerek sarıldı Afşin. Epeydir görüşmemişlerdi, eski bir dostu görmek iyi geldi, kederi dağıldı sanki.

"Kalacak mısın? Elbette kalacaksın..."

"Ah, hayır. Belki bu gece..." dediğinde ısrarcı olmadı Afşin,

"Aslında seni bulabileceğimi sanmıyordum..."

"Neden?" diye sordu Afşin.

"Düğüne gittiğini düşünmüştüm..."

"Düğün?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Mazyar'ın düğünü? O senin en iyi arkadaşın!" dediğinde uğultulardı bedenini esir eden ve bir karabasandı içine çöken.

"Mazyar'ın düğünü mü?" dedi boğazında bir düğümdü.

"Babek'in kızıyla evlendi, bilmiyor muydun?"

HAZİRAN 833

AMUL, TABERİSTAN

OSTAN-E MÂZANDARÂN

KARİNİLER HANEDANI

BUGÜNKÜ MAZENDERAN EYALETİ/ İRAN

Rengârenk kuşlardı dallara konan ve ötüşlerine eşlik eden ılık rüzgârdı yüzünü okşayıp giden. Güneşe döndü yüzünü, yem-yeşil tepelerden yayılan baygın çiçek kokularını çekti içine. Çalıların arasında bir kurbağaydı kendini heykel sanan öylece hareketsizdi, gülümsedi, rahatsız etmek istemedi, gül bahçesine yöneldi. Güneşin kıskandıracak kadar sarı, kan rengindeydi bazısı, koklamak yeterdi, dalından koparmaya kıyamadı. Evin hizmetlileri yeni günü karşılarken gülümseyerek selamladılar onu, annesinin eteklerine saklanıp arada bir yüzünü bir gösterip gülümseyen çocuğa göz kırptığında gizlendi yine annesinin arkasına. Amul'un havası başkaydı, her solukta bedenini saran huzur ve gözlerinden taşan mutluluktu. Çoğalan nal sesleriyle toz dumana karıştı, büyük kapıdan geçip hızla yaklaştıklarında mermer yolun ortasındaydı. Otuz atlıydı, belki daha fazla, sayamadı. Üzerinde büyüyen bir gölgeydi şahlanan at ve kişnemesi kulakları sağır edecek türdendi. Afşin olduğunu o an anladı ki

Mazyar'ın sesiydi: "Mayda..." diye haykıran. Atlılar etrafı sararken öylece donakaldı, kısacık bir andı, Mazyar'ın kolundan çekiştirip:

"İçeri gir..." dediğini duydu, gözleriyse Afşin'deydi. Dizginleri elindeydi atının ama hangisinin daha öfkeli olduğunu kestirmek zordu; delip geçti ruhunu bakışı, sert kayalarına çarpıp un ufak oldu sanki içinde bir şeyler. Afşin'in boğazında beliren bir damarsa çatlamak üzereydi sanki ve her yeri kana bulayacak kadar nefret doluydu gözleri.

"Mayda, içeri gir..." dediğinde atıyla sanki onu ezip geçeceğini sandı, sadece bir andı, yaşam ve ölüm arasındaki kadar kısa ve acımasızdı bakışları. İçeri giremezdi, tek bir adım atmaya mecali yoktu ve bedenini siper edip Mazyar'ın önüne geçti, gözleriyle meydan okuyarak Afşin'e. Afşin'in bakışları ne boştu, bomboş, bulutlu ve bir ateşti yakmaya hazır. "Mayda..." dediğinde bir kez daha gitmeyeceğini anladı Mazyar, bu kez arkasına aldı onu. Mayda, kollarını sardı sımsıkı kocasının beline ve başını yasladığında sırtına ölümün soğukluğuydu içini titreten, zaman durmuştu sanki. Mermerlere çarpan nal sesi kulaklarında uğuldarken gözlerini yumdu sımsıkı ve daha da sardı kolları Mazyar'ı. Afşin'in gözleri Mazyar'ın bedenini saran Mayda'nın ellerindeydi, aklının zindanlarında sessiz bir çığlıktı sanki öylesine sessizdi, yer yarılıp içine düşer, gök çatlayıp altında kalır gibi güçsüz ve çaresizdi ilk kez. Bakışları karanlık, sözlerse anlamsızdı. Mazyar ile göz göze geldiğinde kirpiklerinden taşan mutluluk pırıltısını kıskandı, korku yoktu, endişe yoktu. Daha önce hiç şahit olmadığı bir adanmışlıktan başka!

"Efendim..." dediğinde adamlarından biri, hafife çevirdi başını. Tek bir sözü yeterdi, ezip geçmeye. Yok etmeye! Gözlerini kapadı bir an ve rüzgârın dokunuşu en derindeki yarayı sızlattı, bir depremdi içinde ne var ne yoksa yıkan, parçalayan. Gözleri aralandığında silikti Mazyar'ın yüzü, gerçek olan sadece Mayda'nın

kenetlenmiş beyaz elleri vardı Mazyar'ın bedenini saran ve yüreğini dağlayan. Yeniden şahlandırdığında atını gözlerini daha da sıkı yumdu Mayda, elleri daha da sıkı sardı ve gölge terk ettiğinde tozu dumana katıp uzaklaştığını gördü gözleri aralanırken.

"Afşin..." diyen İbrin'in sesiydi sessizliği bozan ağlamaklı. Geldiği gibi tozu dumana katarak uzaklaştı, nal sesleri mermerlere çarparken uzaklaştılar, bir rüzgârdı ardından kalan ve kollarının arasına aldı Mazyar bu kez, gözleri uzaklardaydı. Çitleri geçtiğinde yavaşladı, adamları da. Mesud yaklaşıp bir şey söylemek isterken boğuk sesi ve bir kaya gibi sertti yüzü: "Eve dönün..." dedi Afşin.

"Efendim?" Anlayamadı, tam bir şey söylemeye hazırlanırken uzaklaştı atıyla.

"Nereye gidiyor?"diye sordu yanındakilere,

"Bildiğini sanmıyorum! Bir daha döneceğini de!" dedi biri, gözleri Afşin'deydi. Mazyar elinden tuttu sıkıca ve verandaya doğru ilerlediler; tüm şaşkın bakışlar üzerlerindeydi, kulakları sağır edici bir sessizlikti üstelik. Herkes her şeyin farkında ama bir o kadar meraktaydı. Biraz üzgün, biraz rahatlamıştı, bir kişi hariç! İbrin'in nefret dolu bakışları bir ok kadar can yakıcıydı, bir kordu, alevdi, karanlıktı. Başını eğip birkaç adım attıktan sonra: "Hayatım, sen..." devamını getiremedi Mazyar, ama bakışlardan, sessizlikten rahatsız olduğu belliydi Mayda'nın ve odalarına gitmesinin daha iyi olacağını düşündü, haklıydı. Sahte bir gülüşle selamlayıp herkesi çabucak uzaklaştı. Hızlı adımlarla geçip büyük salonu, merdivenleri çıkıp tam odasına girmiş ve kapıyı kapatmak üzereydi ki ensesinde soğukluğunu hissetti sesinin ve döndüğünde ateş gibiydi gözleri İbrin'in: "Seni gördüğüm güne lanet olsun! Seni tanıdığım güne..." dedi dişlerini sıkarak.

"İbrin?" dedi gözlerini açarak, şaşkındı, kafasıysa allak bullak. Bir yılandan daha sivri ve zehirliydi sözleri:

"Senin yüzünden, onu senin yüzünden kaybettim. Onu büyüledin, sen olmasaydın benim olacaktı. Sonra ağabeyimle evlendin ve ben onu sonsuza dek kaybettim, senin yüzünden lanet olsun sana, umarım hiç gün yüzü görmezsin..." diyerek ağlamaya başladığında bile öfkesini, nefretini kusamaya devam etti.

"Tam bir yılansın! Sen gelmeden önce o benim olacaktı, onun olacaktım..."

"İbrin..." Kufyar'ın sesiydi koridorda yankılanan ve hiç duymadığı kadar sertti Mayda'nın.

"Yalan mı?"diye bağırdı İbrin, delirmiş gibiydi, titreyen elleri ve bedeni tüm öfkesini savurdu Mayda'nın sadece derin bir acıma duygusuydu göğsünde büyüyen ve içini acıtan.

"Kiminle konuştuğuna dikkat et, neyle suçladığına. Ağabeyimizin karısıyla..." dediğinde kolunu sıktı İbrin'in.

"O gelmeseydi..."

"Senin olacağını mı sanıyorsun? Gölgeni bile fark etmiyordu Afşin! Seni umursadığını mı sanıyorsun? Seninle evleneceğini mi?"

"Kufyar..." dedi fısıldarcasına Mayda, gerçekleri görmek istemediği belliydi, görmeyecekti. Afşin'e olan saplantılı aşkı buna izin vermezdi ve daha fazla incinmesini istemedi. Biraz zaman gerekliydi, sadece zaman... Koşarak uzaklaştığında İbrin hıçkırıkları çarptı duvarlara ve eritti içini bir kez daha Mayda'nın. Gözlerinden süzülen birkaç damlaydı, ardından öylesine çaresiz baktı. "Artık gerçekleri görmesi gerekiyor, özür dilerim ben kardeşim adına..." dediğinde başını salladı Mayda, sorun değildi, hiç sorun değildi.

Mazyar göründüğünde koridorda gülümseyerek uzaklaştı Kufyar. Koşup kollarına atıldığında sardı sımsıkı Mazyar. Bu kez direnmedi gözyaşlarına ve onun parmakları saçında gezindiğinde bir ferahlıktı bedenini saran, güneşten sıcaktı dokunuşu.

"Şşş" dediğinde soluklandı. Yine de kopamadı kollarından ve kokusunu çekti içine. Yüzünü avuçlayıp başını kaldırdı ve gözyaşlarını sildi, ruhuna sızan güneş ışınlarıydı gülüşü ve gülümsedi.

"Geçti artık, tamam mı?" dediğinde başını salladı Mayda ve bir kadın çığlığıydı tüm evi dolduran. İçi ürperdi, gözlerinde savrulan bir buluttu.

"Efendim..." diyerek ağlayan bir kadındı koridorun ucunda beliren yaşlı gözlerle ve yüzünü gizledi elleriyle.

"İbrin..." diyebildi ve koşmaya başladı Mazyar ardındaydı Mayda. Hiç olmadığı kadar uzundu koridorlar, bitmek bilmedi ve odasının kapısına doluşan hizmetlileri yarıp girdi içeri, kalbine saplanmış bir hançer ve kana bulanan beyaz çarşafın arasında öylece hareketsizdi bedeni. Uğultulardı Mayda'nın kulaklarından ruhuna sızan ve karanlık çöktü yüreğine. Acı dolu çığlıklar sardı evi ve matem havasıydı güne gölge düşüren. Mazyar'ın çaresizliği miydi içini acıtan ya da Kufyar'ın ruhunu daraltan pişmanlığı mı? En kötüsüydü Karin'in kızının cansız bedenine dokunan titreyen elleri ve gözlerinden taşan yaşlardı, öylesine içliydi ki feryadı, yürekleri dağlayan ve: "Baba..." dedi Mazyar, yüzü kızıla döndüğünde elleri göğsündeydi. Soluğu kesikti, göz kapakları büyüdü ve bu kez endişeliydi etrafına üşüşen ev halkı. Bir şeyler yapamaya çalıştıkça başarısızlardı:

"Baba..." Ne acıydı sesi Mazyar'ın ve babası son nefesini verirken kollarında çaresizliğin inci taneleriydi sessiz gözyaşları.

TEMMUZ 833
EL İSKENDERİYYE
BUGÜNKÜ İSKENDERİYE, MISIR

Kararmış tahta masaların üzeri boş; taş duvarların kenarlarına iliştirilmiş meşaleler yetersiz olsa da kimsenin bir şikâyeti yoktu. Masaları gezen adam boşalan kadehleri doldurmak için sabırsızdı. Fısıltılar, kahkahalar birbirine karışırken masaysa vurdu boş kadehi. Saki yüzünde kocaman bir gülüşle kadehi doldurup: "Yabancısınız sanırım! Nereden?" diye sorduğunda meraklıydı kim olduğunu öğrenmek istedi, çuval renginde pelerinin başlığını düşürüp yüzünü görmeyi diledi de cevap bile alamadı. Parmaklarıyla sarıp dolu kadehi bir nefeste içip yeniden masaysa vurduğunda ürktü adam ve şarabını tazeleyip hemen uzaklaştı.

"Kimmiş?" diye fısıldadığında biri başını sallayıp cevap bile vermeden ortadan kayboldu. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu sezdi, fısıltılar onun hakkındaydı yine de aldırmadı. Ta ki hemen yanındaki tabure sertçe çekilip dirseklerini dayanana dek siyahî bir adam, güneyden olmalıydı, derisi kuzguni siyahtı, gözlerinin akıysa ay ve iri dişleri parlayarak:

"Adım Nabuhi, Nubialıyım..." dedi.

"Afşin, Usruşana..." dedi dudaklarının arasından bir ıslık gibiydi sözcükler.

"Afşin? Türk beyi misin?" diye sorduğunda başlığını biraz geri attı, yıldızlı gözleriydi parlayan ve uzamış sakalının ovuşturdu. Kahkahayla masansın etrafını saran adamlara:

"Türk beyiymiş..." dedi alaycıydı sesi ve kahkahası bitmeden suratının ortasında patladı sert bir yumruk ve savruldu yerinden, dudaklarının kenarından sızan kana dokundan parmaklarına baktı ve şaşkınlığını atip üzerinden doğrulmaya çalışsa da yerinden bir anda bir yumrukla daha savrulup yere düştü. Kahkahalar bıçak gibi kesilirken üzerine çullanmaya çalışan kalabalığa rastgele savurdu tabureyi Afşin. Yetmedi masayı kaldırıp üzerlerine attığında aç bir vahşi hayvandan daha tehlikeliydi, ne yumruk savuracak vakitleri vardı, ne de onun hızına yetişmek mümkündü. Gözü dönmüş bir halde adamları yere serdi, karartılardı etrafında dans eden gölgeler gibi yok olan bedenler ve gürültüler doldurdu her yeri, kaçışan insanlar ve kollarından çekiştiren birilerine direndi, savurmak zor değildi, ama her seferinde yenileri geldi. Sert bir rüzgârda savrulur gibiydi ve sırtına yediği sert bir dirsek ya da tekme olmalıydı yere yığıldı. Kollarını, el ve ayak bileklerini sıkıca tutan adamlar vardı, yine de onu zapt etmekte zorlandılar ve kendini bıraktı, bedeni salındı, pes ettiğinden değil, umursamadığındandı.

**

Güneş doğmak için sabırsızdı; palmiyelerin dev yapraklarından geceye yayılan hışırtı, baykuşların seslerine karışırken portakal çiçeğiydi kokusunu gecede savuran. Şehrin taş sokaklarında yankılandı nal sesleri ve gölgeler kaçıştı kenara ürkerek tek tük insanlar vardı etrafta. Kocaman taşlarla örülü bir duvardı yüksekçe ve durdular önünde, iki yana açıldı yeşile boyalı demir kapı, muhafızlar endişeli gözlerle süzdüler ama bir şey sormaya cesaret edemediler. Kapının tam açılmasını bile beklemediler ve

girdiler bahçeye, mermer sütunlar birer muhafızdı sanki ve ağaçlar seyrekleştiğinde yavaşladılar ve girişte durduklarında yanlarına yaklaştı muhafızlar.

"Hemen Valiyi görmem gerekiyor..." dedi öndeki.

"Vali Aşnas et Türkî, uyuyor..." dediğinde öyle bir tersti ki bakışı:

"Hemen haber veriyorum, efendim..." diyerek mermer merdivenlere yöneldi. Düşündüklerinden çok daha kısa sürdü, Vali Aşnas et Türkî kapıda belirdi; giysileri siyahtı; omuzlarına attığı bir kumaş ve başı dikti, bu kadar kısa sürede hazırlanıp inmesi şaşırttı adamları.

"Evet?"

"Efendim..." diyerek yaklaştı adam ve fısıldarcasına kulağına: "Şehrin meyhanelerinden birinde olay çıkmış..." Tüm dikkati adamdaydı Aşnas'ın,

"Ve zor olsa da onu etkisiz hale getirmişler, tutuklanmış..."

"Ee?"

**

Tüm gözler üzerindeydi; parmaklıkların arasından sol kolun adamın boynunu sarmıştı, kolunu nefes alması için biraz gevşetse de, diğer eliyle tuttuğu bıçağın sivri ucuysa gırtlağındaydı, ölümle arasında sıfır noktasındaydı adam. Yine de yüzünde en ufak bir korku yoktu, belki öfke. Afşin'in gözleriyse ne yapacağını bilemeyen ve şaşkın gözlerle kendisini izleyen adamlardaydı.

"Adamlarına söyle, kapıyı açsınlar..." diye mırıldandığında.

"Aklına bile getirme..." diye homurdandı adam. Kapı açılıp bir muhafız:

"Komutanım, Valiye haber verildi..." dediğinde Afşin gülümserken, o daha da öfkelendi.

"Komutan mı?" diye güldü Afşin.

"Adın ne?" dedi sonra.

"Atalay!" dedi hırıltı gibiydi daha çok.

"Atalay... Türk müsün?"

"Beni öldürmek için yeterli bir sebep değil mi?"

"Ben de Türküm..." dedi Afşin. Buna şaşırdı Boğa, biraz daha gevşetti kolunu Afşin.

"Bak, buradan gideceğim, onlar kendi kaşındılar, buradan gideceğim..." dedi.

"Valinin kesin kuralları vardır, yargılanacaksın..."

"Kesin kurallar..." diyerek dalga geçti Afşin:

"Kesin kural diye bir şey yoktur, kural diye bir şey yoktur, kurallar sadece çiğnenmek içindir..."

**

"Efendim, meyhaneyi birbirine katmış. Onu zapt edememişler. Bir ayı gibi güçlü, bir kaplan gibi çevik diyorlar. Neredeyse on iki muhafız yine de..."

"Adam parmaklıklar ardında ama yine de Atalay'ın hançerini aldı yani?" deyip içeri girdi. Kapının önünde bir dev gibiydi, delip geçen öfkeli bakışları, dik omuzları ve başını görünce vali olduğunu anladı.

"O bıçağı hemen bırak..." dedi sesi tüm odayı doldurdu, keskin ve toktu. Emir vermeye alışık gibiydi, emirlerinin yerine getirilmesine de.

"Senin komutan elimde... Ve ben emir almam vali..." dedi Afşin kelimeleri taşla ezer gibiydi dişleriyle.

"Kimsin? Adın ne?"

"Afşin! Usruşana Afşini..." dediğinde sessizleşti o da.

"Ben Mısır Vilayetleri Valisi Aşnas et Türkî, evlat bırak o bıçağı..." dedi Aşnas. Şaşırdı; bilemediği bir yakınlık duydu ona; değişik bir histi; varlığıyla sanki tüm odayı doldurdu,

"Gitmeme izin verecek misiniz?"

"Bırak o bıçağı..." dedi daha yumuşaktı sesi, bakışları.

Bakışları ruhunu deler gibi, aklının derinlerine iner gibi, kalbini okur gibiydi. Parmakları bir anda salındı ve yere saplandı bıçak. Komutan Atalay'ın diğer kolundan kurtulmasıysa bir andı ve uzaklaşıp boynunu ovuşturdu; gözleri Afşin'deydi. İki eliyle parmaklıkları sıkıca kavramış, vurdumduymaz bir hali vardı. Sonra Vali Aşnas et Türkî ile göz göze geldiğinde biraz da utançtan başını eğip dudaklarını büzdü. "Efendim, ona ne yapmamızı istersiniz?" diye sorduğunda arkadan bir ses ters ters baktı Vali Aşnas ve gülümsedi Afşin gözlerini kaçırarak.

"İsteseydi beni öldürürdü..." dedi Komutan Atalay.

En çok da bu şaşırttı Vali Aşnas'ı, ona karşı bir öfke ya da kin beslememesi tuhaftı. Parmaklıkların yanına yaklaşıp tuttu sıkıca Aşnas:

"Burada ne işin var? Buralarda?" diye sorduğunda boşluklarda kaybolur gibi savruldu kendi bedenine tutsaktı ruhu, dardı. İçindeki bir çığlıktı boğazında düğümlenen ve derinlerinde yok oldu.

"Senin vahşi bir hayvan gibi dövüştüğünü söylediler..." dedi sonra Vali Aşnas.

"Öyle mi?" dedi umarsızca.

"Bence öyle değil..."

"Nasıl?"

"Yaralı bir hayvan gibi! En tehlikelisi her zaman odur..." dedi Vali Aşnas et Türkî

**

Saçı sakalı birbirine karışık, gözleri bulutlu; bir haftadır tutukluydu. Sıkıntılı bir iç çekip arkasına yaslandı ki kapı aralandı. Muhafızların saygılı hallerinden Vali Aşnas'ın geldiğini anladı, göz ucuyla baksa da yerinden kımıldamadı bile, gözleri tavandaydı.

"Beni kandırdın Vali?" dedi yüzüne bakmadan.

"Kandırdım mı?"

"Beni bırakman gerekiyordu..." dedi kaşlarını kaldırarak. Vali Aşnas bu kez şaşırttı ve kilidin açılmasını istedi, demir kapı gıcırdayarak açıldığında tek başına girdi içeri,

"Bir haftadır bu lanet olası yerdeyim..."

"Bunu adamları dövmeden önce düşünecektin evlat, neyse ki şikâyetçi olmadılar..." Kahkahası yankılandı taş duvarlarda Afşin'in, dizlerini kırıp karnına çekti.

"Ne yapacaksın? Nereye gideceksin?" diye sorduğunda cevap vermedi Afşin, kendisi de bilmiyordu.

"Beni bırakıyor musunuz?" dedi sonra.

"Sana bir teklifim var..." dedi Aşnas.

"Teklif?"

"Benimle gel..." dediğinde derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve izledi, muhafızların endişeli bakışlarıysa onu güldürdü. Dışarı çıktıklarında güneş ışığıydı gözlerini alan ve palmiyelerin dev yapraklarının gölgesine sığınan insanlar. Caddeye çıktılarında gürültü de arttı, meraklı gözler üzerlerindeydi, insanlar Vali Aşnas'ı saygıyla selamlarken: "Halk seni seviyor mu ne?" dedi.

"Kim bilir?" dedi Aşnas.

"Nereye gidiyoruz..." dediğinde atlar hazırdı.

"Sabret..." dedi Aşnas.

Şehri dar sokaklarından geçtiler ve evler azaldı, insanlar, gürültü... Çöle doğru gittiklerini anladı, nereye varacağını merak etti. Güneş acımasız, kum ve toprak birbirine kenetlenmiş sevgiliydi. Çöl uçsuz bucaksızdı ve bir karartı dikkatini çekti, yaklaştıkça büyüyen. İyice yaklaştıklarında bir çöl şehriydi; uzun koridorları andıran birbirine kenetli kerpiç barakalardan oluşan. "Bu da ne? Çölde bir şehir mi?" diye mırıldandı Afşin, kulaklarının bu kadar hassas olmasına şaştı, Vali Aşnas da gülümsedi.

"Bu biraz farklı bir şehir..." dedi bir ıslık gibiydi dudaklarından dökülen sözcükler. Bir kaplumbağayı andıran bu çöl şehrine girdiklerinde her yerdeydi askerler ve selamlayıp yol açtılar. Öylesine disiplinli ve muntazamdı ki her bir hareketleri ve sayıları binlerce olmalıydı. Büyük bir çadırın önüne geldiklerinde yavaşladı Vali Aşnas ve muhafızları, kalın perdesi açılır açılmaz birkaç kişi saydı girişte beliren. Giysileri diğer askerlerden farklıydı, gözleri çekik, tenleri beyazdı. Türk olduklarını düşündü, yanılmadığını anladı: "Efendim..." diyerek atıldı biri, yirmili yaşların ortalarında olmalıydı, uzun boylu değildi ama sadece gözleriyle bir kâbus gibi çökebilirdi insanların üzerine. Gözleri öylesine keskin ve parlaktı, omuzları ve başıysa dik; ince bir çizgi gibiydi dudakları.

"Boğa..." dedi Vali Aşnas ve sarıldı adama, diğerleri sırasını bekledi. Yüzlerindeki saygı ve hayranlık dikkat çekiciydi.

"İnak, Vasıf!" deyip diğerlerine yöneldi Vali Aşnas.

"Efendim..." diyerek selamladılar Vali Aşnas'ı.

"Bu, Afşin!" diyerek tanıttı. Yüzlerinde en ufak bir duydu ifadesi yoktu, ne düşündüklerini anlamak zordu. Başlarını eğdiler ve

çadırın perdesini aralayıp yol verdiler. Karargâh çadırı olmalıydı, zemin kumdu, içi göründüğünden genişti. Büyük bir masa hemen ortada için kum doluydu. Etrafı incelemeye hazırlanırken: "Herkes Türk mü?" diye sordu aniden. Bu beklenmedik soru hepsini şaşırtsa da tek kelime etmediler. Vali Aşnas: "Evet..." dedi boğuk sesiyle. Afşin gülerek: "Ne bu? Çölde bir Türk Ordusu mu kuruyorsunuz? Kiminle savaşacaksınız? Develerle mi?"

"Develer sadece çölde değil, her yerde..." dediğinde Boğa dişlerini sıktı, gözleri bir kılıçtan keskindi. Sadece güldü Afşin ve karşısına dikilip gözlerinin içine baktı:

"Sen komutanları mısın?"

"Öyleyim..." dedi gözlerin kısarak.

"Hm, Komutan Boğa..." deyip döndü ve masanın kenarlarında gezdirdi parmaklarını; etrafı süzdü. Komutan Boğa Vali Aşnas ile göz göze geldiğinde: "Şşş..." dedi Vali Aşnas.

"Neyse, beni neden buraya getirdiniz?"diyerek döndü Afşin, bir anda ciddileşip.

"Bize katılmak isteyebileceğini düşündüm!" dedi tok sesiyle Vali Aşnas.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Yarın sabah limandan Berka'ya gideceğim, bu gece düşün! Sabah limanda olursan benimle Berka'ya gelirsin ve her ne merak ediyorsan öğrenirsin! Gelmezsen bir daha görüşmeyiz."

"Çölde bir şehir kurmuşsun Vali, askerlerden oluşan; Türk askerlerinden! Onları sonsuza dek çöle hapsetmek istediğini sanmıyorum! Bir şeye hazırlanıyorsunuz! Büyük bir şeye... Yüzlerine baktım, on üç ila on dokuz yaşlarındalar! Komutanlarıysa yirmi beş yaşlarında, bu da demek oluyor ki on, on iki yıldır hazırlanıyorsun! Merak ettiğim şu: Eminim çok daha fazlası vardır, güneyde, hatta Dmaşk'ta; hatta Berka'da... Bunca askeri nereye

götüreceksin? Bir yer bulmalısın! Kaba bir hesapla yetmiş bin kişi diyorum; Bağdat'ta Türkler sevilmez, hele de bir aradaysalar... Onları nereye götüreceksin Vali? Yoksa yeni bir şehir mi kuracaksın?" Vali Aşnas'ın ilk kez bu kadar içten gülümsediğini gördü; gözleri hiç olmadığı kadar parlaktı.

"Umarım yarın limanda olursun, evlat!" dedi sadece.

**

Liman her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü. Tüccarlar gemilerden mallarının indirilmesini beklerken bazılarıysa pazarlığa devam etti. Sıcağı fırsat bilip biraz serinlemek isteyenlere soğuk şerbet satan sokak satıcılarıysa en şanslılarıydı. Denizden esen rüzgâr bile sıcaktı, hurma ağaçlarının geniş yaprakları yorgun, her gölgelikte birileri diziliydi. Vali Aşnas'ın gözüyse etraftaydı, yanındaki muhafızlardan biri yaklaşıp: "Efendim, yükleme tamamlandı. Gitmek için emrinizi bekliyoruz..." dedi başını eğerek. Son bir kez etrafa baktı, ince bir hayal kırıklığıydı boğuk sesinde gizli. Komutan Boğa: "Fazla ukalaydı zaten..." dedi.

"Hayır, sıra dışı bir adamdı, bunun da farkındaydı..." dedi sadece.

"Bu bir iltifat mı vali?" dediğinde Afşin şaşkındı, oysaki gözü etraftaydı, nasıl göremediğine hayıflandı. Afşin'in saç ve sakalı kısaltılmış, omzunda bir küçük çanta asılıydı. Giysileri temiz, gözleri su gibi berraktı. "Demek karar verdin!" dedi Vali Aşnas,

"Ne olacağını merak ediyorum, diyelim..." dedi Afşin.

"Parlak bir deve..." diyerek takıldığında Komutan Boğa gülümsedi Afşin ve uzatılan eli geri çevirmedi. Bileğini sımsıkı tuttuğunda kendine çekti Komutan Boğa ve sarıldı. Ondan beklemediği bir yakınlıktı.

"Belki de o kadar huysuz ve öfkeli bir adam değilsindir" dedi Afşin.

"Belki, ya da öyleyimdir..." dediğinde bir kahkaha attı Vali Aşnas, aralarındaki buzların erimesi mutluluk vericiydi. Limana yaklaşan atlılar keyfini kaçırmaya yetti; gelişlerinden belliydi, haberler iyi değildi.

"Efendim..." dedi atından inip soluklanarak yaklaştı Vali Aşnas'ın yanına. Ve:

"Kıptiler, şehrin merkezinde olaylar çıkardı..."

"Nasıl?"

"Gitgide çoğalıyorlar, her yer karıştı, halktan destek de alıyorlar..."

"Bir isyan mı?" diye sorduğunda Vali Aşnas, başını salladı gözlerini kaçırarak.

"Kaç kişiler?"

"Bin kişiden fazla..."

"Gültekin!" diye seslendi Komutan Boğa, yaveriydi.

Bir anda yanında bitti, saçları omuzlarında, tüm dikkati komutanındaydı; biraz uzaklaştılar. Vali Aşnas sıkıntılıydı, belli ki karar vermeye çalışıyordu.

"Onları şimdi kullanma..." dedi Afşin.

"Ne?" diyebildi, öylesine dağınıktı kafası.

"Bana iki yüz kişi ver, yarına varmaz bu sorunu çözerim..."

"İki yüz kişiyle?"

"İki yüz" dedi Afşin öylesine emindi ki kendinden.

"Ne yapacaksın?" diye sordu,

"İsyanı sonlandırmamı istersen yaparım! Ama nasıl olacağını sorma! Bu sorunu çözmek istiyor musun? İstemiyor musun?" Komutan Boğa da yeniden yanına gelmişti ki:

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Kısa süren bir sessizlikti; Afşin'in gözlerindeki ateş yakıcıydı; Vali Aşnas:

"Afşin komuta edecek..."

**

Meydanda öfke mi daha fazlaydı coşku mu belli değildi. Siyaha bürülüydü giysileri ve başlarına dolanan kumaşlar. Gençlerden birkaçı yanan bir haç taşıyordu; diğerleri sopalıydı. Kadınlar arkalardaydı, tepeden tırnağa siyah çarşaflı, sadece gözleri belliydi öfke saçan, ellerinden çekiştirdikleri çocuklarsa şaşkın ve etrafı izlemekle meşguldü. Liderleri olmalıydı; iri yarı biriydi. Siyah giysisinin göğsüne işliydi kocaman bir haç işareti ve alnına sürülü kan ve dudaklarından dökülen öfkeydi: "Bu topraklar bizim, bin yıllardır! Kendi topraklarımızda bir yabancı olamayacağız. Önce Romalılar geldiler, zulmettiler. Sonra Katolikler, bizi sapkınlıkla suçladılar. Sonra Araplar... Daha fazla boyun eğmeyeceğiz... Biz Kıptiler, artık kendimizi ezdirmeyeceğiz! Siz Kıpti kadınları başınızı eğerek yürümeyin, gurur duyun! Siz İsa Mesih'in cennet çocuklarının annelerisiniz. Siz kutsalsınız, Siz Kıpti erkekleri başınızı öne eğerek, inancınız gizleyerek yürümeyin! Hem bu dünyada hem diğerinde, Tanrı'nın Krallığında gururla yürüyün, onurla... İsa Mesih'in kuzularısınız! O kendini feda etti. Tüm günahların bedelini ödedi. İlk günahtan beri tüm günahların bedelini kanıyla ödedi. Tanrının oğlu İsa Mesih kendini feda etti, sizin için, Tanrı'nın Çocukları için. Daha fazla susacak mısınız? Onun kanıyla sulanan topraktan fışkırdı cesaret! Sonra ne oldu? Tanrının kuzuları, Tanrı sizden direnmeniz istiyor! İsa Mesih sizi izliyor, artık sizin bir şeyler yapmanızı istiyor..." dediğinde tezahüratlarla inledi meydan.

**

Meydanın tepesindeydi, bir karınca sürüsü gibiydi insanlar. Siyah giysileriyle bir kara buluttu şehre çöken. Atının gövdesini okşarken Afşin, yanındaki muhafıza dönüp:

"Meydanına çıkan yolların kaç tane olduğunu öğrenmek istiyorum! Kaçabilecekleri en geniş sokaklarında... Kıpti mahalleri de. "

"Dükkânlar?"

"Hepsi kepenkleri indirmiştir çoktan!" dedikten sonra:

"Kıpti liderlerinin isimlerini de istiyorum, kiliseleri sarılsın!"

"Emredersiniz..." deyip uzaklaşırken muhafız Vali Aşnas yaklaştı atıyla.

"Pişman olmayacaksın!" dedi gözlerine bakmadan, bakışları meydanda büyüyen ateşteydi.

"Düşündüğüm şey bu değil!" dedi Vali Aşnas.

"Ne peki?" diye sorduğunda gözlerinin içine baktı Afşin.

"Savaşmak için doğmuşsun! Bu bir lütuf mu? Yoksa bir lanet mi onu düşünüyordum!"

Dudaklarının arasından bir ses çıkardı Afşin, gözleri bulutluydu. İçindeki ateş ve heyecansa bambaşkaydı.

"Savaş bir oyun değildir evlat!"

"Belki de öyledir! Her şey bir oyundur! Önemli olan tek şey..."

"Neymiş o?"

"Kazanmak!"

**

Müslüman dükkânları yağmaladılar, sokaklar inledi: "Defolun gidin! Burası bizim topraklarımız!"

"Yaşasın Tanrı'nın çocukları! Yaşasın İsa Mesih'in çocukları!" Ve bir gölge gibi sardılar her sokaktan akan bir nehirdi, at kişnemeleri doldurduğunda meydanı kaçıştılar. Kılıçlar acımasızca şaha kalkarken kan fışkırdı siyah giysilerin üzerine, yüzlere ve bağırtılar doldurdu bu kez meydanı. Kaçacak yer yoktu, bir çembere hapsoldular. Kimi atların ayaklarında ezilirken çok azı şanslıydı, direnenlerin de son gördüğüydü çeliğin soğukluğu ve yığılan bedenler arasında ilerlerken tereddüt yoktu, merhamet yoktu. Bir atmaca gibiydi gözleri tepenin ardında Afşin, atının iplerini dolayıp: "Şehrin kuzeyine doğru gidiyorlar, liman yolları kapatılsın..." dedikten sonra atını çevirdi.

**

Diğer tepedeydi Vali Aşnas ve Komutan Boğa'ya dönüp: "Sanırım isyan sonlandı..." dedi, üzgündü sesi ama pişman değildi.

"Onu daha tanımıyorsunuz ama..."

"İnsanları tanımak için Boğa yıllar geçmesi gerekmez. İlk görüşte anlarsın, görecek gözün varsa. Aklının derinlerine inmek imkânsız, ama gözlerinden fışkırıyor zekâsı. O bir savaş dehası!"

"Açıkçası bu kadar kısa zamanda başarabileceğini sanmıyordum..." dediğinde Boğa.

"Onun başarabileceklerinin sınırını sadece zaman gösterecek! Bu daha hiçbir şey..."

**

Valilik konağının kapısına geldiğinde kapılar açıldı saygıyla. Dönüp bakmadı bile hayranlıkla süzdüğünün farkındaydı muhafızların. Bir kaplan gibi çevikti adımları merdivenleri çıkarken ve iki muhafızın eşliğinle odasının kapısındaydı Vali Aşnas'ın. Kapı açıldığında masasından kalkıp yaklaştı:

"Afşin..." dediğinde başını hafifçe eğerek selamladı:

"Efendim..." dediğinde kesik bir kahkaha attı Vali Aşnas.

"Bu kez Vali demedin..." dedi, bir şey demedi sadece gülümsedi Afşin.

"Gel, otur..." dese de.

"Hayır..." dedi, gözleri etraftaydı, yeşil ve yaldızlıydı oda. Sadeliğiyse göz alıcıydı. Özenli ve tertemizdi her yer, yasemin kokusuysa rahatlatıcı.

"Kıpti liderleri yakalandı..." dediğinde, sanki bir soruydu.

"Güzel..."

"Sence nasıl bir ceza verilmeli?" diye sordu Vali Aşnas.

"Cezası bellidir..."

"Ölüm yeni bir isyanı teşvik etmez mi?"

"İsa'yı öldürdüklerinde isyan ettiler mi? Hayır, hepsi buna tanıklık etti. Kalabalıktılar, ama karşı koyacak cesaretleri yoktu! İnsanlar böyledir, kendileri olmadığı sürece kimin öldürüldüğünü umursamazlar... Hayatta kalmaktır tek gerçek! Ve eğer onları daha da sindirmek istersen, isyancılardan birkaçını daha öldür, bu onları korkutacaktır. En az elli yıl bir isyan girişiminde bulunmazlar..."

"Yine de süresi var diyorsun!"

"İsyanlar asla bitmez, asla..."

"Hepsi aynı değil tabi, mesela Babek..." dediğinde yüreği kabardı, bir dalgaydı göğsünün en derinindeki kayalara vuran. Boğazına takılan bir düğüm engeldi soluğuna ve boğazına temizleyip kaçırdı gözlerini.

"Ne dersin? Sıradan bir isyancı değil! Hatta bir kahraman olduğunu söylüyorlar. Yıllardır üzerine ordular gönderildi, dört bir

yandan saldırdılar ama nafile... Herkesi yendi, herkesi! Üstelik çok seviliyor, halk ona tapıyor..."

"Bir gün herkes yenilir! Mutlaka!" dedi Afşin.

"Bir gün onu yenebilir misin Afşin? Babek'i yenebilir misin?" Ne çok gizliydi de bakışında tek bir sözcük olamadı.

"Berka'ya gidiyor muyuz?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Yarın sabah evet! Kıpti liderlerinin infazından sonra..." dedi sesi soğuktu.

TEMMUZ, 833

BERKA

BUGÜNKÜ BİNGAZİ, LİBYA

Palmiyelerle çevriliydi sahil şeridi ve altın rengiydi kumlar. Gök ve deniz birdi, mavinin her tonu. Kerpiç evlerin geniş balkonları denize çevriliydi, portakal kokusuydu rüzgârın taşıdığı. İpekli perdeler havalandığında sıkıntılı bir iç çekti Afşin, "Sıcağa alışmalısın..." deyip gülümsedi Vali Aşnas,

"Cehennem gibi..." dedi Afşin ve ayağa kalkıp zeminden tavana kadar uzanan geniş pencereye doğru bir adım attı. Uğultulardı göğe yükselen ve siyah gölgelerdi dar toprak sokaklarda.

"Her gün pazar kuruluyor, bu delilik..." dediğinde gözleri takıldı tezgâhların üzerlerindeki gölgeliklere.

"Berka bir ticaret merkezi. Aklına ne gelirse var, hatta gelmeyenlerde..." dediğinde Vali Aşnas çarpık bir gülüştü dudaklarında beliren.

"Gel..." dedi kapı çalındığında Vali Aşnas ve başını eğip selamladı muhafız, elinde sıkıca tuttuğu mektubu uzatıp: "Bağdat'tan geliyor efendim, önemliymiş..."

"Teşekkür ederim..." deyip mührü kırdı ve okumaya başladı; kısık gözlerinden taşan karanlığın içinde gizliydi parlak yıldızlar ve meraklandı Afşin:

"Ne?" diye sordu.

Çenesini hafifçe kaldırdığında derinleşti gülüşü, yine de bir keder gizliydi:

"Bir süre burada Vali vekilliği yapmanı istiyorum..." dedi.

"Vali vekilliği mi?" dedi kısıktı sesi, gözleri. Sadece gülümsedi Aşnas.

9 AĞUSTOS 833
BAĞDAT

Perdelere çarpıp odaya dolan rüzgârdı bir çığlık gizliydi derinlerinde içini ürperten ve başını kaldırıp kitabından arkasına yaslandı Halife Me'mun. Limoniydi tütsünün kokusu keskin. Parmakları şakaklarında gezindi; aralandığında kapı Behreouz'un gölgesiydi büyüyen: "Behreouz, gel otur..." deyip masasından kalkıp kadife kumaşla kaplı geniş koltuklara geçti, hemen başındaydı.

"Otur, otur..." dedi gülümseyerek. Ayakta olmaya alışıktı Behreouz bu kez oturdu; hali bir başkaydı. Kırılgan ve birazda hüzünlüydü Halife Me'mun.

"Hekimi çağırayım..." dediğinde doğrulup kalkmak istese de,

"Hayır, hayır..." dedi yorgun sesiyle. "Ben düşünüyorum da..." derken kelimeler tutsaktı boğazında, sabırla bekledi Behreouz.

"Olmadı..." dedi bir çırpıda döküldü dudaklarından.

"Olmadı mı? Ne olmadı?"

"Başaramadım..." derken sesi titredi.

"Efendim, neden bahsediyorsunuz?" gülüşündeki endişe büyüdü.

"Adil olabildim mi? Acılara son verebildim mi? Bilmiyorum, bildiğim tek şey şu ki: İstediğim şey bu değildi, hayal ettiğim. Biliyor musun? Yıllar önce bir adam, onu duymuşsundur Cabir bin Hayyan..."

"Evet..."

"Bana demişti ki bir ömür evlat çoğu kez yetmez, güzel bir geceydi, Kufe'deydik... Bağdat'a girmeden önce, Uveys vardı, Tahir... Çok güzel bir geceydi, ona demiştim ki dünyanın en büyük kütüphanesini kuracağım, güneş Bağdat'tan doğacak, tüm dünyayı aydınlatacak..." derken gözleri doluydu.

"Dediğinizi de yaptınız!"

"Ya acılar? Ölümler? Haksızlıklar? Güneşi Bağdat'tan doğurabildim mi?"

"Siz Tanrı değilsiniz, her şeyi düzeltemezsiniz..."

"Uveys, ah Uveys... Babama da aynını söylemişti, bana da. Belki de daha iyisini yapabilirdim, o adam..."

"Kim?"

"Babek..."

"Babek mi?"

"Evet, bu gece onu düşündüm, son birkaç gündür... Beni altı kez yenen adamı..." deyip gülümsedi.

Merak ediyordu, nereye bağlanacağını sözlerin Behreouz.

"Neden yenilmiyor biliyor musun?" dedi bu kez Halife Me'mun ve: "Yenilmek tohumunda yok, kimyasında. Öyle adamlar için yenilgi yoktur; ölüm bile yenemez onları. Çünkü ölüme bile meydan okurlar, bir insanın hayatından daha değerli bir amacı varsa işte o zaman hayatının bir anlamı vardır ve o zaman ölümsüz olurlar. Adları, cesaretleri asla unutulmaz; o adam hiçbir

zaman unutulmayacak, hep hatırlanacak. Uğrunda savaştığı hayalleri... Ya ben? Ben nasıl hatırlanacağım Behreouz..."

"Efendim, siz bu karanlık dünyanın ışığısınız; bir mum alevinden öte insanlığı aydınlatmak için çabaladınız..."

"Ya sonuç?"

"Dünyanın ilim merkezi Bağdat, en büyük, en zeki icatlar ve ilim adamlarıyla dolu Beyt ul Hikme..."

"Peki, gelecek zamanlarda ne olacak? Ben öldükten sonra, onlar öldükten sonra..."

"Devam edecek..."

"Umarım Behreouz, umarım..." derken ayağa kalktı; yalnız kalmak istediği belliydi.

"Ben yine de hekimi..."

"Hayır..." dedi tok sesiyle Halife Me'mun ve yeniden masasına döndü.

"İyi geceler efendim..."

Gülümsedi Halife Me'mun, yüzü her zamankinden daha parlak ve aydınlıktı; gülüşüyse kederliydi.

Biraz daha okudu, yorgun gözkapaklarına direndi ve bir sesti:

"Abdullah..."

"Baba..." dediğinde gözleri parladı.

"Ne okuyorsun?" deyip omzuna dokunduğunda

"Eflatun..." dedi gözleri parlayarak.

"Ne diyor Eflatun?"

"En büyük aldatma insanın kendi kendini aldatmasıdır, diyor..."

"Doğru söylemiş..." dediğinde Harun Reşid yanağına dokundu Abdullah'ın ve bir anda aralandı gözleri; bir düş sandı önce sonradan anımsadı; henüz altı yaşındayken bu kütüphanedeydi; yıllar önceydi. Gözlerini sımsıkı kapadı ve zorladı kendini hatırlamak için küçücük bir anı da olsa yeterdi ama başaramadı.

"Baba..." diye mırıldandı sadece ve göğsüne sağlanan bir bıçaktı sanki tüm bedenini ele geçiren ve damarlarındaki kan çekildi sanki bedeni ağırlaştı, kısacık bir andı ve son nefesini verdiğinde başı usulca düştü masaya bir kitabın üzerine...

11 AĞUSTOS 833
BAĞDAT

Bağdat'ın taş sokaklarında yankılandı ayak sesleri, gözler etrafta, korumalarsa tetikteydi. Siyah pelerinin başlığını düşürdü; öğlen güneşinde daha da dikkat çektiğini fark etti, adımları hızlandı ve büyük mavi kapılı tahta bahçe kapısını açıp ilerledi.

"Ahmed bin Habbar..." diyerek karşıladı biri kollarını açarak, diğerleri sessizdi.

"Mahmud bin Koashar..." deyip gülümsedi.

"Hadi, yukarı çıkalım, acele etmeliyiz! Vaktimiz yok, Halife Me'mun'un oğlu Abbas'ı bir an önce Halife etmeliyiz, tüm hazırlıklar tamam, ancak..." demeye kalmadı gürültüler yükseldi sokaktan, anında belirdi muhafızlardan biri:

"Efendim..." dediğinde.

"Ne? Ne oldu?"

"Askerler..."

"Ne askerleri?

**

Şehrin tüm kapıları sonuna dek açıktı, Bağdat'ın dört kapısından girdiler. Atlılar öndeydi, savaş zırhları giyilmiş, kılıçlar kuşanmıştı. Ardından piyadeler bir karınca sürüsü gibi ilerledi, toprağı döver gibi sertti adımları ve daha önce görülmemiş bir düzen içindeydiler. Bellerine yaldızlı kuşak dolanmış, giysileri toprak rengindeydi. Başları ve omuzları dikti, tenleri başak renginde, gözleri çekikti. Bağdat halkı şaşkın ve endişeli gözlerle izledi, çoğu tek kelime edemedi, uğultular sardı şehri ve dönüp bakmadı bile askerler. Demirden sertti yüzleri, dar sokakları dolduran davul sesleri büyürken eller yüzlerdeydi, kaçışanlarsa çok fazla değildi.

"Lanet olsun bu da ne?" dedi köşenin başında belirdiğinde Ahmed bin Habbar, alnı terliydi, gözleriyse kocamandı.

"Türk askerleri..." dedi biri.

Binlerceydi, her bir sokaktan akın akın yağıyordu yağmur gibi şehrin üzerine ve:

"Nereye gidiyorlar?" dediğinde.

"Saraya..." dedi sesin kimin olduğunu anlamadı, umursamadı da haklı olmasıydı canını sıkan. Endişeliydi yaklaşan bir ses:

"Ebu İshak'ın askerleri, Türk ordusu kurmuş..."

"Ne demek bu? Nerede? Nasıl?"

"Aşnas ve diğerlerinin komutasında, yıllardır Mısır'da, Dmaşk'ta eğitmişler..."

"Bu mümkün değil!" dediğindeyse gözünün önünden geçiyordu gerçek, bir nehir gibi başı sonu yoktu, her yerdeydiler, bir karabasan gibi çökmüştü beyaz yüzleri Bağdat'a ve kafasının içinde yankılanırken ayak sesleri:

"Yeni halife belli oldu!" dedi kırıktı sesi Mahmud bin Koashar'ın.

"Halife Me'mun oğlu Abbas'ın halife olması gerekiyor, Ebu İshak'ın değil!" derken sesi titredi.

**

Sarayın kapılarından girdiler ve bir anda sıralandılar. En öndeydi komutanlar ve atları huzursuzdu. Saray ahalisi korkuyla gizlendikleri sütunların, ardında meraklı gözlerle izlediler. Bir anda çöktü sessizlik Ebu İshak ve annesi Marida Hatun belirdiğinde balkonda tezahüratlar yükseldi. Safran rengi altın ipliklerle işliydi kaftanı ve kalın bir kuşak bağlıydı beline, gözleri bir kartal gibiydi askerleri süzerken ve başı daha bir dik, gözleri daha bir karaydı. Hemen solundaydı Vali Aşnas et Türkî ve gözleri doluydu askerlerini süzerken. Altı birlik ve en soldaydı Komutan Boğa, hemen yanında, Komutan Yarcuh, Komutan Tolun, Komutan İnak, Komutan Vasıf ve Komutan Hakan Urtuc. Ardındaysa sarayın bahçesine sığmayan askerleri diziliydi, binlercesi Bağdat sokaklarındaydı.

"Halife Ebu İshak el Mu'tasım Billâh!" diyerek haykırdı adını Vali Aşnas ve tüm Bağdat'ı doldurdu Türk askerlerinin sesleri:

"Halife Mu'tasım..."

"Halife Mu'tasım..."

"Halife Mu'tasım..."

HAZİRAN 834

AMUL, TABERİSTAN

OSTAN-E MÂZANDARÂN

KARİNİLER HANEDANI

BUGÜNKÜ MAZENDERAN EYALETİ/ İRAN

Beyaz kumaşlara sarılıydı rengârenk çiçeklerle süslü sepetine uzanıp kucağına alıp kokladı ve yanağına bir öpücük kondurdu Mayda.

"Dane, bu gördüğüm en güzel bebek..." deyip annesine baktı.

"Bayan Mayda, teşekkür ederim..." gülümsedi ve arkasına yaslandı yatağında.

"Adını ne koyacaksınız?" dediğinde.

"Aslında, siz ona isim verirsiniz diye düşündük..."

Gözleri açıldı Mayda'nın:

"Aref..." dedi.

"Aref de öyle düşünüyor, biz onur duyarız..." dediğinde.

"Lila..." dedi Mayda pembe yüzüne bakarak ve burnuna bir öpücük kondurup

"Sence nasıl?" diye sordu Dane'ye.

"Lila..." diyerek gülümsedi Dane.

**

"Efendim..." diyerek selamladı Aref, Mazyar koridorun başında belirdiğinde.

"Aref..." dedi gülümseyerek, evin hizmetkârlarındandı. Bebeklerinin doğumuyla birlikte kırsalda bir ev ve birkaç dönüm arazi hediye etmişti.

"Ben size ne diyeceğimi bilemiyorum, çok mahcup..." tamamlayamadan sözlerini başını eğdi.

"Lafı bile olmaz Aref..." dedi Mazyar omzuna dokunarak.

"Çok teşekkür ederim, gerçekten. Ben!"

"Umarım hemen gitmeyi düşünmüyorsunuzdur, biliyorsun Aref, burası da sizin eviniz..." dediğinde.

"Hayır, efendim, hayır. Elbette gitmeyeceğiz..." dediğinde.

"Bebeğiniz size bereket getirsin, mutluluğunuz artsın ve güzel, uzun bir hayatı olsun..." dedi Mazyar.

"Teşekkür ederim, efendim. Çok teşekkür ederim..." deyip başını eğerek uzaklaştı. Gülümseyerek çalışma odasına girdi Mazyar, henüz masasına oturmuştu ki kapı aralandı ve Kufyar belirdi:

"Ağabey..." dediğinde,

"Ne çabuk döndün?" deyip yerinden kalkıp kucakladı kardeşini ve yüzünü avuçlayıp öptü.

"Beni bilirsin... Ne kadar çabuk o kadar iyi..." dedi. Sabırsızdı, belli ki yeni haberler vardı; sormasına gerek kalmadan:

"Güneydeki toprak sahipleri bizimle birlikte..."

"Bu harika..."

"Artık Abbasilere vergi ödemeyeceklerini bildirdiler, ayrıca Tahiroğlu Abdullah ile de araları kötü, daha da güneye çekilmek zorunda kalmış"

"Merv'de işler nasıl?"

"Karışık, her zamanki gibi, Halife Me'mun başkenti taşıdığından beri gözden düşmüştü zaten..."

"Yine de temkinli olmalıyız, çok temkinli..." derken düşünceliydi Mazyar

**

"Ondan ayrılmak öyle zor ki..." deyip parmaklarını öptü Mayda ve isteksizce onu sepetine bıraktı.

"Güzel, Lila. Benim güzel Lila'm..." dedi sonra.

"Umarım Bayan Mayda, sizin de olur. Kızlarınız, oğullarınız..." derken başını eğdi, öylesine içten ve samimiydi ki gülümsedi Mayda.

"Gitmeliyim, Dane. Bir şeye ihtiyacın olursa... Ne olursa?"

"Hayır, efendim. Sayenizde..." dediğinde eğilip yanağından öptü ve çıktı odadan Mayda. Verandaya çıktığında güneş gözlerini aldı ve tepeleri izledi, masmaviydi gökyüzü ve kendisini selamlayan evin hizmetlilerine gülümseyip içeri girdi. Merdivenleri çıkıp koridora yöneldiğinde seslendi Kufyar: "Mayda..." dediğinde,

"Kufyar, döndün mü?" diyerek koştu ve sarıldılar.

"Evet, yeni geldim, odana baktım ama yoktun. Harika görünüyorsun?" dedi yanağından öperek.

"Ah, evet öyleyim. Gerçekten..." dedi.

"Tamam, gitmeliyim. Sonra görüşürüz..."

"Tamam..." dedi ardından koridorda kaybolana değin baktı ve odasına yöneldi.

"Bu eve uğrusuzluk getirdi, geldiği günden beri..." diyen sesle durdu. Sesler odasından geliyordu, odayı temizleyen hizmetkârlardan biriydi, adını anımsayamadı.

"Üstelik kısır! Çocuğu olmuyor, neredeyse bir yıl oldu. Efendi Mazyar babasından korktuğu için onu boşayamıyor bence. Yoksa çoktan bitmişti bu iş!"

"Yakında bitecek ve kalesine dönecektir, bir varisi olması gerekiyor. Hanedanın geleceği için, ayrıca haklısın kesinlikle uğursuz bir kadın. Önce İbrin, sonra babası. Daha haftası geçmemişti, üstelik inançsız, bir Mazdeki." Göğsüne kalbinin tam ortasına düşen kayalardan sert ve acımasızdı sözleri. Önce gülüşü terk etti yüzünü ve bir karanlık çöktü, siyah bir balçıktı sızan ruhundan içeri ve kaplayan tüm duvarlarını. Soluk almak bile ağırdı, oysaki bir kuş gibi kanatlanıp uçacakken yerin bin kat dibine girmişçesine siyahtı her şey. Kapıda belirdiğinde bıçak gibi kesildi konuşmaları ve yüzlerinin utançtan değil korkudandı kızıla çalması, başları eğik düzelttikleri çarşafları bıraktılar.

"Efendim..." dedi biri, yüzü net değildi, sesi de.

"Çıkın dışarı..." dedi sertçe.

"Biz..."

"Çık dışarı! Bu kez daha sertti sesi ve kaçarcasına uzaklaştılar. Kapanan kapının sesi kafasının içinde yankılandı, doldurulamaz bir boşluktu acıya doymayan ve parmaklarının ucundaki titrem tüm bedenini ele geçirdi bir anda. Soluğu haramdı, boğazında bir yumruk hıçkırığına engel olurken gözyaşları daha cesurdu yanağını ıslatan. Oda dardı, ev... Dünya dardı, nefesi kesildiğinde derin derin soludu. Oradan çıkmalıydı, evden çıkmalıydı. Bir an gözleri kararıp sendeledi ama toparladı hemen.

Elleriyle gözlerindeki yaşları silip çıktı odadan, koridordan ve evden. Kulaklarında uğuldadı, yankılandı sesleri: "Kısır, çocuğu olmuyor... Bir veliaht gerekli, o bir kâfir. Uğursuz... Kısır! Uğursuz..."

"Bayan Mayda..." dediğinde seyisin sesiyle irkildi, bir tuhaflık olduğunu anlamış olmalıydı, cevap vermedi ve atına binip hızlandı. Bir rüzgâr esişi kadardı çitleri geçip uzaklaşması. Sandı ki her şey geride kalan evle birlikte uzaklaşacaktı ama sesler daha da büyüdü sanki:

"O bir kısır, çocuğu olmuyor..."

"Üstelik kâfir..."

"Bir veliaht gerekli..."

**

Gece yarısını geçmişti, ay bıçakla kesilmiş gibi yarımdı, kalbi gibi ve göz pınarları kurumuş bir nehirdi ardında toprak, taş, çamur ne varsa ruhunu kirleten bir bataklıktı. Bakışlarından belliydi, meraktaydılar ama yine de bir şey sormaya cesaret edemedi kimse. Atından inip ipini seyise uzattı ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp içeri girdi. Çalışma odasının kapısı aralıktı, dışarı sızan ışıktan orada olduğunu anladı. Yine de durmadı ve odasına doğru ilerledi. Çok geçmeden kapının açılmasıyla kapanması bir oldu, derin bir nefes alıp döndüğünde gözleriyle buluştu Mazyar'ın.

"Nerdeydin?" dediğinde ne soğuktu sesi ve karanlıktı bakışları. Yüzündeki endişe öfkeye teslimdi.

Cevap vermediğinde daha sertti Mazyar:

"Mayda..." dedi gözlerinden yıldızlar saçarak.

"Yarın buradan gidiyorum..." dediğinde allak bullaktı yüzü Mazyar'ın.

"Ne?" diyebildi.

"Evime dönüyorum." dedi sonra.

"Senin evin burası..."

Başını salladı sadece, derinlerde köpüren yaşlar taşmak için sabırsızdı ama direndi ve daha da derinlere gömdü onları.

"Bir şey mi oldu?" dedi bu kez yumuşaktı sesi.

"Hayır, hiçbir şey olmadı, hiçbir şey olmuyor. Lanet olası hep aynı! Her gün aynı! Evime gitmek istiyorum..." diye bağırdığında,

"Sakın bir daha..." deyip parmağını kaldırdığında Mazyar ve dondu kaldı bir an, terk etmesi anlıktı odayı ve çarpan kapının sesi bir zelzeleydi içinde güzel olan ne var ne yoksa yok eden.

**

Usulca araladı Kufyar kapıyı ve adımları sessizdi yaklaştığında masaya. Bir andı ağabeyiyle göz göze geldi ve kaçırdı bakışlarını Mazyar. Şarap kokusu sinmişti odaya, kederden fazla değildi.

"İyi misin? O iyi mi?" dedi sonra Kufyar.

"Of!" dedi Mazyar. Bir cevap mıydı bilemedi.

"Ağabey..." dedi endişeliydi sesi.

"Gitmek istiyorum dedi, evime gitmek istiyorum. Burası evi değil yani, düşünebiliyor musun?" dediğinde ne acıydı gülüşü.

"Gitmek mi?"

"Bilmiyorum, belki de sıkıldı. Burada hayat ağır akar, ben bilmiyorum. Sadece işler karışık ve belki de onunla yeterince ilgilenemedim..."

"Ağabey..."

"Ha?"

"Sabah çok mutluydu, çok... Gözlerinde akıyordu mutluluk...

"Ben, bilmiyorum... Bilmiyorum."

Masaya yaslanıp Kufyar, "Bir şey olmuş olmalı, Mayda böyle davranmaz..." dediğinde düşünceliydi, Mazyar'ın ve odayı doldurdu sesi:

"Reza..." dediğinde kapıda belirdi iri yarı bir hizmetkâr.

"Bu sabah evde temizlik yapanlar kim?"

"Hemen öğrenirim..." diyerek çıkmaya hazırlanırken,

"Bul ve getir..." dedi Kufyar.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Kufyar."

"Odasına gittiğimde iki kadın temizlik yapıyordu, koridorda Mayda'yı gördüm, sonra fırtına gibi gittiğini söylediler... Bir şey olmuş olmalı..."

Reza iki hizmetçiyle kapıda belirdiğinde:

"İçeri girin..." dedi Kufyar. Kadınlar tedirgindi başları eğik.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı? Benim aslında çok iyi bildiğim şeyi?" dediğinde biri ağlamaya başladı,

"Evet..." dediğinde Kufyar.

"Çok özür dilerim efendim, biz şeytana uyduk. Lütfen bizi affedin, hanımımdan da özür dileriz, lütfen bizi kovmayın..." dedi diğeri.

"Hala cevap bekliyorum..." dedi Kufyar,

"Ben demedim, o dedi. Onun kısır olduğunu söyledi, uğursuz olduğunu. Bir veliaht doğuramadığını. Yemin ederim, ben onu susturmaya çalıştım. Ama hanımım duydu, ona kâfir dedi, inançsız ve uğursuz dedi..."

"Yeter..." diye bağırdığında Mazyar yumruğu öylesine sertti ki masaya vurduğunda bir çıtırtı sesi duyuldu, gözlerinden taşan lavdı bir yanardağ gibi: "Evimden defolun, topraklarımdan. Hemen Reza hemen..." dediğinde kadınların gözyaşlarına aldırmadan odadan sürüklercesine çıkarttı Reza.

**

Kapı açıldığında gözyaşlarını silip parmaklarıyla soluklandı, biraz bekledi, odaya girmek istemedi, uçuşan tüller korunağıydı, yüzünü dönmedi. Soluğunu ensesinde hissettiğinde sımsıkı yumdu gözlerini ve kollarını beline dolayıp çevirdiğinde Mazyar yeniden doldurdu yaşlar yanaklarını, bu kez hıçkırıklarına direnemedi.

"Her şeyi biliyorum..." dediğinde gözlerinden akan bir damla yaş yüreğini dağladı Mayda'nın.

"Doğru söylüyorlar..." derken sesi titredi.

"Hayır, hayır..." Boğuktu sesi Mazyar'ın.

"Belki de gerçekten uğursuzum, sana bir çocuk vermedim..."

"Umurumda değil..."

"Öyle değil, bir veliahdın olması gerekiyor... Ben bunu kabullenebilirim, başka bir kadın..."

"Hayır, hayır... Eğer bir çocuğum olacaksa senden olsun, olmayacaksa olmasın. Yeter ki yanımda ol..."

Başını göğsüne dayayıp ağlamaya başladığında kederi dolup taştı bedeninden ve her bir hıçkırıkta yankılandı ruhunun en karanlığında. Kokusu cennetin kokusuydu, kederi cehennemin ateşi. Savruldu boşluklarda ve her kayaya çarpışında bedeni siperdi Mazyar'ın.

"Bir daha sakın, sakın öyle söyleme..." dediğinde ağırlaşan göz kapaklarına direndi, sımsıkı sarsa da kollarıyla düşmek gibiydi

uçurumlardan ve yığılıp kaldığında kollarında sesi giderek azaldı Mazyar'ın:

"Mayda... Mayda..."

**

Gözleri aralandığında bedeni ağırdı, kollarlı güçsüz. Yüzünü seçtiğinde ellerinin sıcaklığı yayıldı bedenine:

"Mayda..." diyerek gülümsediğinde anladı ki baygındı. Keskin bir koku kendine getirdi, yüzünü buruşturdu, hekim kadın olduğunu anladı.

"Tatlım, iyi misin?" dediğinde endişeyle Mazyar.

"Evet..." diye mırıldandı. Bu kez gözleri hekim kadındaydı Mazyar'ın:

"Önemli bir şeyi yok efendim merak etmeyin, hamileliğin ilk haftalarında bunlar olacak" dedi gülümseyerek.

AĞUSTOS 835
DEYR'UN ADİ KENTİ
BUGÜNKÜ SAMARRA, IRAK

"Bilinen ilk şehirlerden, Asurlular zamanında kurulmuş. Adı: Sur Maratti..." dediğinde gözleri parladı Marida Hatun'un ve uçsuz bucaksız tepelerde gezindi. Yıkık dökük kerpiç evler. Birbirine bağlı avlular dikkat çekerken dikdörtgen biçiminde uzayan bloklar dikkat çekiciydi, Dicle nehriyse yaşamın kaynağıydı ve yemyeşildi beslediği topraklar.

"İşte orası, ordugâh için ne kadar uygun..." dedi Marida Hatun, bir yandan tül eşarbını uçuran rüzgâra direnerek.

"Şehri Dicle'nin diğer tarafına kurmalıyız, ordugâha ne çok yakın ne de uzak." diyerek parmağıyla işaret etti Aşnas, diğer eliyle atının ipini sıkıca tutarak.

"Harika, harika... Peki, Deyruniler topraklarını satacak mı?" dediğinde sadece gülümsedi Aşnas, çoktan o işi hallettiği belliydi.

"Hayal edebiliyorum, geleceği görüyorum Aşnas. Dicle'nin kenarlarında koşuşturan çocukları, buğday tarlalarını... Yeni hayatımızı, geleceğimizi... Dünyayı titretecek ordumuzu,

halkımızı…" dediğinde ne heyecanlıydı Marida Hatun ve yaklaşan atlılar Komutan Boğa ve Hakan Urtuc'du.

"Marida anne…" diyerek selamladılar onu. Kocamandı gülüşü,

"Çocuklar, ne harika değil mi?" dediğinde coşkusuna ortak oldular. Hakan Urtuc:

"Şu tepeleri görüyor musunuz? İşte orası en uygun yer…" dediğinde Aşnas et Türkî:

"Uygun yer?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Cevzak ül Hakani…" diyerek cevapladı bu kez Komutan Boğa, "Sarayınız…" dedi Hakan Urtuc Marida Hatun'a gülümseyerek.

"Ne biçim bir isim bu? Hakan'ın kederi…" dediğinde Aşnas et Türkî Marida Hatun'du cevaplayan:

"Ah, bu çok eski bir hikâye…" diyerek göz kırptı Hakan'a.

"Peki, adı ne olacak efendim, yeni şehrimizin?" diye sorduğunda Boğa.

"Surre men reah, kim görürse mutlu olur! Şehrimizin adı: Samarra olacak!" dedi Marida Hatun.

**

Dicle nehri sakindi, yeşil sarıya teslim olurken kuru yaprakları savurdu rüzgâr. Çam kokusu doldururken yamaçlardan diken ve çalılıkların arasında gizliydi fıstık ağaçları. Yabani tavşanlar ürkek bakışlarla izlerken kahkahaları yükseldi göğe. Molayı balık avlayarak geçirmeye karar verdiler; sabırsızlardı; çamurlu nehre girdiğinde su diz mesafesindeydi, hemen biri daha bıraktı kendini ılık suya. Yağmur ve nehrin sularıydı ıslanmanın en güzeli. "Gültekin…" diye seslendi biri. Gözleri parladı, meydan okuduğunun farkındaydı.

"Var mısın?" dedi sonra göz kırparak.

"Ah, hadi..." diye dürttü sonra biri. Gülümsedi. En zoruydu çıplak elle balık avlamak ve su kabarcıklarından anladı ki bir balık sürüsüydü gizlenen.

"Yoksa korkuyor musun?" diye kışkırtıldığında oltaya geldi ve ayakkabılarından kurtulup nehrin sularına bıraktı kendini.

"On balık!" dedi arkadaşı omzuna vurarak.

"Bir tanesini yakalayalım da..." dedi. Diğerleri izlemedeydi, kimi çimenlerin üzerine oturdu kimi bir ağaca yaslandı nemli gövdesine. Oyun başladığında coşku zirvedeydi. Avuçlarından kayıp giden her bir balık arkadaşlarını gülümsetti;

"Ah, hayır..."

"Hadi Gültekin hadi..." her seferinde hayal kırıklığıydı ama yine vazgeçmediler, dikkatliydiler, zamanlamaları iyiydi, pusuya yatmışlardı ama yine de kayıp gidiyordu balıklar.

"Ne oluyor burada?" diyen sesle gülüşleri dondu kaldı hepsinin.

"Efendim..." diyerek toparlanmaya çalıştı hepsi,

Komutan Boğa'ydı. Kısık gözlerinden taşan pırıltının sebebini çözmek zordu; elleri belinde dudakları bir çizgi gibi inceydi. Ne düşündüğünü kestirmek zordu, kızgın mıydı? Yoksa merak mıydı gözlerindeki?

"Efendim, biz... Eee, balık avlayacaktık..." dedi Gültekin. Sudan çıkmalı mıydı bilemedi, öylece kaldı.

"Bu şekilde mi?" deyip kaldırdı sol kaşını.

"Çocukları rahat bırak, eğlensinler..." diyense hemen ardında beliren Komutan İnak'tı.

"Amaç eğlenmek mi? balık yakalamak mı?"

"Ah, yine başladık... Bu bir savaş değil Boğa..." diyerek omzuna vurdu,

"Kazanan ve kaybeden varsa elbette bir savaş, her şey bir savaş... Stratejini doru kurmalısın..."

"Bunlar balık..."

"Askerlerinle dalga geçen balıklar, avuçlarından nasıl kayıp gittiklerini görüyor musun? Dalga geçiyorlar, balıkların askerlerimle dalga geçmesine izin veremem..."

"O zaman onları yakalayalım, var mısın?" dediğinde Komutan İnak askerlerin yüzündeki gülüş güneşten parlaktı, heyecanla Komutan Boğa'nın yanıtını beklediler.

"Evet?" dedi sonra, onu daha da kışkırtarak.

"Sen ve ben mi?"

"Ve askerlerimiz..."

"Teçhizatı hazırlamak gerekiyor..."

"Sen seç?"

"Kova..." dedi Boğa.

"Ağ..."

"Taş..."

"Taş mı?"

"Taşlar..." diyerek düzeltti, anlamadı İnak ama kabul etti ve:

"Mızrak..." dediğinde İnak gülümsedi Boğa.

"Kova ve taş mı? Bu delilik, asla balık yakalayamayız..." diye homurdandı biri ve hemen dürttü arkadaşı.

"Başka?" dedi sonra İnak.

"Bu kadar, güneş yükselene kadar kim daha fazla yakalarsa..." diyerek gülümsediğinde aklını okumayı ne çok isterdi ve gülüşünün sebebini.

**

At arabaları ilerlerken toprak yolda pencerenin perdesini kaldırıp tepeleri izledi Marida Hatun. Uzaklarda beliren şehri yeni yapıları belirdiğinde içini doldurdu tatlı bir heyecan ve alt dudağını ısırarak gülümsedi.

"Harika bir şehir olacak efendim..." diye mırıldandı cariyelerinden biri, dönüp bakmadı ama gülümsedi.

"Görüyor musun? Tepedeki sarayımız, ah ne kadar ilerlemiş. Neredeyse bitmek üzere..." deyip arabanın kapısına vurdu:

"Daha hızlı, daha hızlı..." dedi heyecanla.

Kurutulmaya bırakılmış kerpiçlerle doluydu yol kenarları ve iççiler dinlenmedeydi. Saray arabalarını gördüklerinde ayağa kalkıp selamladılar.

"Askerler nerede?" diye mırıldandığında.

"Ben, bilemiyorum..." dedi cariye gözleri onları aradı ama kimsecikler yoktu.

**

"Hey, bu da nesi?" derken gözleri parladı Komutan Tolun'un ve askerlerin arasından ilerledi. Yarcuh el Türkî hemen yanındaydı, meraktaydı. Son bedeni geçtiğinde Komutan Boğa ve Komutan İnak nehirdeydi, su dizlerinin üzerinde gözleri balıklardaydı.

"Bu da ne?" diye bir kahkaha patlattığında Komutan Vasıf hemen ardındaydı Komutan Hakan.

"Efendim balık avlayacağız..." dedi bir asker heyecanla.

"Balık mı?"

"İddiaya girdik, Komutan Boğa ve askerleri, Komutan İnak ve askerleri."

"Bak bu heyecan verici... Boğa, ben de senin takımdayım..." diyerek nehre girdiğinde Tolun, Hakan onu izledi. Komutan Vasıf ve Hakan ise Komutan İnak'ın takımına geçti.

Askerler ellerinde kovalarla geldiğinde, Komutan İnak'ın askerleri de ağ taşıdılar birkaç tane...

"Kovaya karşı ağ? Senden hiç beklenmeyecek bir strateji hatası..." dediğinde Tolun.

"Bilirsin, en iyi strateji en tahmin edilmeyendir, bana güven. Aklını alacağım onların..." diyerek gülümsedi Boğa ve:

"Kovaları bırakın, bulabildiğiniz bütün taşları getirin, ne kadar büyükse o kadar iyi. Hadi hemen..." Anlamasalar da itaat ettiler. Komutan İnak'ın gözleriyse Boğa'daydı, seçtiği birkaç asker ağları atarken nehre ne planladığını anlamaya çalıştı, kısık gözlerle onu süzerken.

Taşlar getirildiğinde birer birer Komutan Boğa:

"Şu bölgeye yerleştireceğiz. Hadi, daha çok taş gerekli. Şuraya, evet..."

"Ne yapıyor?" diye sordu Komutan Vasıf kulağına eğilerek Komutan İnak'ın.

"Hiçbir fikrim yok, sanki bir havuz yapıyor, nehrin için... Baksan duvar örüyor sanki...

"Ama? Neden?" Anlamak ne zordu, derken ağlara takılan birkaç balık içten kahkahasının sebebiydi.

"Boğa, ne yapıyorsun? Nehre sur mu örüyorsun?"diye güldüğünde ağlarda titreşen birkaç iri balığı işaret etti. Gülüşünde ne çok şey gizliydi de en ufak bir çatlak yoktu aklındakilerden sızan. Başını çevirip:

"Hadi, evet şuraya... Şuraya da... Bu bölgeyi tamamen çevirmemiz lazım, su nehre karışmamalı. Biraz çamur katın taşların arasına." deyip daldırdı avuçlarını ve çamurlu toprağı yaydı kaygan taşların arasına.

Bir göletti sanki ve diğer takım fazlasıyla keyifliydi, ardı ardına yakalanan balıklar toprağa fırlatılırken ne de keyifliydiler.

"Efendim, şimdi ne yapacağız..." diye sorduğunda Gültekin Komutan Boğa'ya.

"Kovaları alın..." dedi ve nehri içinde oluşturdukları havuzun suyunu boşaltmaya başladılar.

**

Gözleri etrafta gezinirken hayranlıklar çiçek kokularını çekti içine. Beyaz giysisini eteklerinin çamurlanması bile umurunda değildi, toprak kokusuydu ruhunu besleyen ve hemen ardındaydı diğer arabadan inen cariyeler.

"Bunlar da kim?" derken süzdü gelenleri biri.

"Ne kadar güzeller..." diye iç geçirdiğinde dürttü sertçe. Mavi, pembe, eflatun giysileri ve bembeyaz tenleriyle cennet bahçesinden çıkmış bir melek kadar güzellerdi. Her bir adımlarında ayrı bir zarafet, gözlerine merak vardı. Saçları omuzlarından dökülürken bir şelale gibi, bakışları suydu, nemli ve buğulu. Çoktan hazırlamış olan çardağa geçtiklerinde soğuk meyve şurupları getirtildi, tam ortadaydı bir kaplan postunun üzerindeki alçak ayaklı geniş masa ve gümüş tepsi üzerindeydi meyveler. Hurma ağaçlarının gölgesinde dev yaprakları rüzgârın şarkısına eşlik ederken içine çekti bir kez daha birbirine karışan çiçeklerin baygın kokularını. Bir kral tahtı kadar gösterişliydi kızıl örtülerle işli koltuk ve hemen yanlarında dizili uzun bir koridor gibiydi diğerleri. Marida Hatun oturup eliyle işaret ettiğinde dizildiler yan yana.

"Çocuklarım nerede?" diye sorduğunda.

"Biz, efendim..." dedi kekeleyerek hizmetli.

"İşçilerin yanında da askerlerimiz yoktu..." dedi sonra.

**

Canla başla oluşturdukları havuzun suyunu boşalttılar kovalarla. Su mesafesi azaldıkça kabarcıklar arttı, kimileri dar alanda ellerine gelen balıkları yakalayıp fırlatmaya başladı toprağa, kahkahaları yükselirken yüzlerinden düşen bin parçaydı Komutan İnak ve askerlerinin.

"Buna inanamıyorum, gerçekten..." diye somurttu biri. Komutan İnak'ın ise pes etmeye niyeti yoktu,

"Hadi, daha çabuk... Biz öndeyiz, bize yetişemezler..." dese de boşunaydı. Havuzun suyunu boşalttıklarında çamura saplı balıkların çırpınışı boştu. Havuzun her yanı balık kaynıyordu ve suya ulaşmalarıysa imkânsızdı, çamur ve taşlarla çevrili surları geçmeleri imkânsızdı.

"Hey, İnak! Saymak ister misin? Balıklarımızı..." diyerek dalga geçtiğinde yenilgiyi kabul etmek ne zordu ve ne kısa sürdü kahkahasıydı ardından gelen ve gün gibi aydınlatan. Adım adım yaklaştı nehrin içinde ve:

"Lanet olsun diyorum..." diyerek elini uzattı ve bilekleri kenetlendiğinde çekti Boğa'yı kendine. Nehirde çamura bulanmalarına aldırmadılar, gülüşlerine katıldı tüm askerler.

**

"Biliyorsunuz sizler yüzlerce Türk kızları arasından seçildiniz. En güzelleri, en akıllıları... Sizler, ordumuzun en büyük komutanlarının eşleri olacaksınız. Bu çok önemli bir görev! Geleceği sizler şekillendireceksiniz, akıllı olmalısın, köklerinize sahip çıkmalısınız, çocuklarınızı iyi yetiştirmelisiniz. Unutmayın, siz Türksünüz. Geleneklerimiz, tarihimizi, kim olduğumuzu onlara siz öğreteceksiniz. Yaratılış destanında Gök Tanrı dünyayı yaratmak için Ak Hatun'dan ilham almıştır. Onun yaşaması için göğün 17. katını ışıkla donatmıştır. Işık kadındır, aydınlıktır. Işık karanlığı yok edendir. Tarihimiz boyunca kadınlarımız erkeklerimizin yanında olmuştur, onu tamamlayan, ona yön veren.

Hatta erkeğiyle birlikte kılıç kuşanmıştır, at binmiştir, ok atmıştır. Elbette sizden savaşmanızı istemiyorum, buna gerek yok! Eşlerinizin bu toprakların en iyi savaşçıları, ama savaş sadece kılıç çekmek değil. Bizi sevmiyorlar, sevmediler. Sevmeyecekler! Çok da önemli değil, biz de onları sevmiyoruz, ama buradayız. Topraklarımızdan sürüldük, koparıldık, köle edildik; yıllarca aşağılandık. Ama yenilmedik, başımızı eğmedik. Artık bu topraklar bizim, bu toprak bizim. Evimiz yurdumuz burası. Ona sahip çıkmalıyız, onu korumalıyız. Onurumuzu, tarihimizi, kim olduğumuz gerçeği korumalıyız. Sizlerin yetiştireceği çocuklar çok daha büyük işler yapacak, geleceğimiz için, halkımız için. O yüzden sizler seçilmiş kadınlarsınız. Oğuz Kağan Destanı'nda der ki: Gözler kutup yıldızı, saçlar ırmak dalgası, edaları süt gibi, kımız gibi. Ay Kağan'da öyle anlatılır; ışıktan, nurdan doğan! Siz ışıksınız, bunu asla unutmayın. Kim olduğunuz asla unutmayın ve unutturmayın... Eşlerinizin çoğu zamanı savaşta geçecek, çocuklarınızsa sizin yanınızda olacak. Onu yerini doldurmalı, babalarını aratmamalısınız. Saygılı olmalısınız, özellikle de eşlerinize karşı. Evin sorumluluğu kadındadır, her zaman. Sorumluluklarınızı bilmelisiniz. Adil olmalısınız, bizler misafirperver bir halkız, bunu devam ettirmelisiniz. İkramlarınızı sonsuz, sınırsız olmalı ama ihaneti affetmeyiniz. Çabuk olmalısınız, tembel bir kadın işe yaramaz ve nankör. Hazır olmalısınız, her şeye. Aniden gelen bir misafire bile, her durumda konuk ağırlayabilecek ev sahipleri olmalısınız. "

"Kocalarınız iyi tanımalısınız..." Belgü'ye dönüp:

"Mesela Boğa, aniden parlar. Ama öfkesi çabuk geçer. Hızlıdır, hızlı olmalısın. Verdiğin sözü mutlaka tutmalısın ve zamanında. Ama yüreği yumuşaktır, oraya girmelisin, sızmalısın. Bunu sen başarmalısın." Ardından Doru'ya döndü: "İnak, her şeyin mükemmel olmasını ister, mükemmel. Ve zamanında. Çok konuşmamalısın ve gürültü sevmez. Temizlik çok önemlidir, çok titizdir... Çok!"

"Sen Özge, Tolun komiktir, ama bir anda ciddileşir, gülüşünü kontrol altında tutmalısın. Her zaman..."

"Tuğçe, Hakan ince ruhludur. O bir sanatçı! Bu sarayı o yapıyor ama çok güçlü bir savaşçıdır da ayrıca. İnce olmalısın, nazik..."

"Ülgen, Vasıf nasıl desem, seni izler, gözler. Sahici olmalısın, yalanı yakalar bir kedi gibi, dürüst olmalısın!"

"Guna, Yarcuh tam bir filozoftur. Okumayı sever, tartışmayı. Öfkesi su gibidir, görmezsin. Ama her an bir kasırgaya dönebilir. Onu güzel sözlerinle, zekânla etkileyebilirsin, derin bir çocuktur, oraya inebilmek için biraz zaman ve çaba gerekir." diyerek devam etti:

"Tek önceliğiniz eviniz, kocanız, çocuklarınız olmalı. Erken kalkmalı, tutumlu olmalısınız. Çocuklarınızı sevmeli ama şımartmamalısınız, dürüst olmalılar, güçlü olmalılar. Kendi ayaklarının üzerlerinde durmalılar..." Genç kızlar pür dikkat dinlemedeydi, bir an gözlerini yaklaşan gölgelere çevirdi Marida Hatun: "Ah, işte geliyorlar. Asil çocuklarım! Komutanlarım! Göreceksiniz ki duruşları, giysileri, ne kadar temiz ve düzenli olduklarına inanamayacaksınız! Onlar olağanüstü çocuklar ve hepsi çok yakışıklı, yakışıklılık çok önemli değildir, hatta hiç. Bir erkek ne kadar çirkinse o kadar iyi, ama sizler şanslısınız, hepsi Tanrılar kadar yakışıklıdır..." diyerek güldüğünde mahcuptu gülüşleri. İyice yaklaştıklarında yüzünden geçen bulutlardı Marida Hatun'un gülüşüne gölge düşüren. Tepeden tırnağa süzerken çamurlu giysilerini, gülüşleri dondu yüzlerinde ve kızların başları eğikti.

"Marida anne..." dediğinde İnak zoraki bir gülüştü yüzünde Marida Hatun'un.

"Bunlar da kim?" diyerek dürttü kulağına fısıldayarak İnak Boğa'yı.

"Sanırı eşlerimiz..." diyerek sırıttı Tolun.

"Lanet olsun..." dediğinde Boğa.

"Ee, belki de temizlenseniz ve sonra gelseniz..." derken sesinin titrediğine ilk kez şahitti kızlar ve gülüştüler kendi aralarında ama Marida Hatun'un ters bakışıyla terk etti yüzlerini ve eğdiler başlarını.

"Evet, evet... Biz balık avladıkta..." dediğinde Vasıf en sessiziydi Boğa.

"Güzel, güzel..." dedi Marida Hatun ve Boğa'ya bakıp kıstı gözlerini, bir işaretti.

"Biz, birazdan geliriz..." dedi Boğa tok sesiyle ve rüzgâr gibi esip kayboldular.

"Şerbet, biraz daha şerbet..." diye emretti Marida Hatun arkasına yaslanarak.

KASIM 835
BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Maviydi ipekli kumaşlar üzerindeki sedefli ipliklerle işli yastıklar ve mum alevleri büyütürken gölgeleri portakal kokusuydu odaya sinen. Soğuk solmuş mermerlerin üzerine atılan kaplan postlarıysa her an canlanıp pençelerini geçirecek kadar ürkütücüydü. İçleri doldurulmuş vahşi kuşlar yerleştirilmişti duvarlara kılıçların hemen yanında ve çeliğin soğukluğuydu bedenleri hapseden.

"Bu iş canımı sıkıyor..." dedi somurtarak Halife Mu'tasım ve arkasına yaslandı.

"Babek?" dedi Aşnas et Türkî.

"Babek..." diyerek ezer gibiydi adını ve kaşları çatık ve devam etti: "Her geçen gün bir efsane haline geliyor, büyüyor, büyüyor. O topraklar önemli, çok önemli. Zamanında, ah zamanında..." dediğinde Aşnas.

"Yeni bir ordu mu göndermeyi planlıyorsun?" dediğinde Aşnas.

"Daha değil, henüz değil! Bu kez bir yenilgi olmayacak Aşnas, defalarca yenildik, defalarca. Altı büyük orduyu yendi, kat be kat fazlaydı askerlerimiz ama onurumuz ayaklar altına alındı,

kâfirler bizi yendi... O yetmezmiş gibi bir de Karin'in oğlu Mazyar çıktı, yıllardır vergi vermiyor, o bölge bir geçiş noktası. Onlardan cesaret alıp başkaları da ayaklanacak, buna bir son vermeliyiz..."

"Abdullah birkaç kez girişimde bulundu ama..."

"Abdullah bir salak! Talha da öyleydi, babalarının; Komutan Tahir'in zekâsının zerresine sahip olsalardı şimdi Babek ve Mazyar gibi adamlarla uğraşmak zorunda kalmazdım..."

"Merv geçiş yolu..."

"Merv umurumda değil, ağabeyim orayı çok severdi, ama güneş Bağdat'tan doğar. Elbette sorun istemiyorum, Mazyar ve Babek ortadan kaldırılırsa tüm topraklar, tüm geçişler rahatlayacak..."

"Doğu Roma'yı unutuyorsun!"

"Sıra onlara da gelecek; onlara da... Bu arada Beyt ül Hikme'nin ödenekleri aksamasın, ağabeyim için çok önemliydi. Bu onun hatırası... "

"Abbas'ı gizliyorlar..."

"İstedikleri kadar gizlesinler, şansı yok! Ben Harun Reşid'in oğluyum! Taht benim hakkım, ama eğer sınırı aşarlarsa hiçbirine acınmayacak Aşnas, anladın mı?"

Başını salladı Aşnas, düşünceli hali dikkatini çekti Halife Mu'tasım'ın:

"Dalgınsın..." diye sorduğunda.

"Samarra'yı kuruyoruz... Sürekli buradayım..."

"Öyle de olmanı istiyorum! Her zaman yanımda olmalısın!" deyip altın tepsideki üzüm salkımlarından birine uzandı ve tane tane ağzına attı Halife Mu'taasım.

"Bir ordu kurmamızdan hoşlanmadılar... Korkuyorlar..."

"Korksunlar!" dedi umarsızca.

"Arap, Farsi ve Mağribi birlik komutanları huzursuz."

"Hadlerini bildikleri sürece sıkıntı yok, ama sınırı aşarlarsa cehennemi boylarlar. Ayrıca Türkler hakkında ileri geri konuşan her kim varsa, saraya yakın, uzak birkaçını infaz et. Bu diğerlerini korkutacaktır. Bu benim ordum, benim!" dediğinde gözlerindeki ateş yakıcıydı ve bu denli sahiplenmesiyse korkutucu. Yapacaklarının sınır, limiti yokmuş gibiydi ve kafasının içindekileri bilebilmekse imkânsızdı.

"Yanımda olacağın için İskenderiyye ve Berka'ya yeni bir vali atamamız gerekiyor, Boğa'yı düşündüm, ne dersin?"

"Ona burada ihtiyacım var..." dedi Aşnas

"İnak?"

"Olmaz, aklımda biri var ama?" dedi fısıltıyla

"Kim?" diye sordu merakla Halife Me'mun.

KASIM 835
BENZARD
BUGÜNKÜ BİZERTE, TUNUS

"İskenderiyye ve Berka Valisini ağırlamak bizim için onurdur! Vali Afşin!" diyerek hafifçe eğip başını selamladı Muhammed el Muntasır. İdrisi Hanedanı üçüncü kuşak lideriydi. Hemen yanında büyük oğlu ve veliahdı Ali meraklı ve kılıç gibi keskin gözlerle eğilip selamladı babası gibi. Giysileri rengârenkti, tenleri koyu saçları kısacıktı, incecikti bedenleri ve altın bileklikleri göz alıcıydı sağ ve sol ellerinde.

"El Mağrib el Arabî'ye hoş geldiniz..." dedi sonra. Afşin atından inip iplerini yanındaki muhafızına verdi ve başıyla selamladı onları.

"Lütfen..." diyerek kollarını kaldırıp yol verdi Afşin'e. Beyaz mermerlere dolanan sarmaşıklar ve portakal ağaçlarıydı palmiyelerin hemen önündeki ve rüzgâr ılıktı, yine de nem onu öldürüyordu. Sıcağa alışmak cehennem gibiydi, geniş bahçede hazırlanan çardağa geçtiklerinde bunu hissetmişçesine bir kaş göz işareti yapması yetti Muhammed el Muntasır'ın ve dev iki palmiye ağacı yaprağıyla belirdi iki köle.

"Köklü bir aileniz olduğunu duydum..." dedi Afşin.

"Evet, hanedanın kurucusu büyük babam İdris bin Abdullah, son gerçek Halife Ali bin Talip'in oğlu Hasan'ın torunudur..."

"Harika..." deyip arkasına yaslandığında çay ikram edildi, farklıydı soğuktu, tadı da yabancıydı.

"Bu nedir?" diye sorduğunda:

"Naneli yeşil çay, size ferahlık verecektir Vali Afşin..." diye gülümsedi Muhammed el Muntasır dişleri kocamandı ve bembeyaz.

Etrafta beyaz giysili insanların çoğunluğu dikkatini çekti; gözlerini kıstığında merak ettiğini anladı el Muntasır ve:

"Beyaz bizim adetlerimizde yas kıyafetidir, kardeşimi kaybettik, duymuşsunuzdur..."

"İlginç..." dediğinde Afşin ne demek istediğini anlayamadı, bir an gözlerinde kaybolur gibi olsa da çabuk toparladı el Muntasır ve Afşin:

"Yas rengi genelde siyahtır..." dedi.

"Biz farklı ve kadim bir kültürüz Vali Afşin..."

"Yine de Berberi kabileleriyle anlaşamıyorsunuz? Üstelik siz de Berberisiniz değil mi?" deyip kaşını kaldırdığında gülümsedi el Muntasır.

Sandığından çok daha zekiydi, şeytani bir ışıltıydı gözlerinden saçılan ve onu kandırmanın yolu yoktu, dürüst olmak en iyisiydi.

"Kan davası!"

"Bunu duymuştum..."

"Bizde yaşam kadar önemlidir. Kan yerde kalmaz, kefaret bellidir..."

"Bunu anlayabiliyorum. Anlayamadığım şu bu davetin sebebi ne? Ve kuskus'un..." diyerek güldü, çukur tabaklar içinde getirdi hizmetkârlar.

"Bizim hakkımızda bilmediğiniz şey yok sanırım..." dediğinde.

"Sadece bilmem gerekenleri..." deyip uzatılan tası aldı Afşin.

"Vergimizi ödüyoruz..."

"Ama ordunuz çöl bedevilerini yenemiyor!"

"Çöl ilginçtir Vali Afşin, çöl büyüleyicidir. Her şey vardır ama görmek için göz gerekir. Nereye bakacağını bilmelisin! Ne arıyorsunuz ve aradığınız şey nerede? Genellikle gözünüzün önündedir..."

"Genellikle, evet... Bu harika..." dedi sonra kuskus'tan bahsediyordu.

"Biraz daha..."

"Hayır, belki sonra" deyip elindeki tabağı masaya bıraktı ve:

"Berberi kabilelerini ben hallederim, ama istediğim zaman ordunu alırım. Ne zaman istersem!"

"Kabul... Peki, ne planlıyorsunuz?" diye sorduğunda merakla.

"Bir tabak daha kuskus alabilirim..." dedi Afşin.

BİR YIL SONRA

MART 836
SAMARRA

Odasının terasına çıkıp yasladı ellerini beyaz mermer korkuluklar Halife Mu'tasım ve göz alıcıydı Samarra. Tüm şehir ayaklarının altındaydı; kerpiç evlerin rengârenk boyalı duvarları ve aralarda süzülen bir yılan gibi toprak yolları. Nehrin öteki yanındaki Türk ordugâhı siyah bir kâbustu sanki bir karınca gibiydi etrafta dolaşan askerler ve binlerceydi. Baharın gelişini kutlar gibi dallanıp budaklanmıştı ağaçlar.

"Bu kadar kısa sürede şehrin kurulması gerçekten muazzam..." dedi Halife Mu'tasım.

"Bazı eksikler var tabi..." dediğinde Aşnas.

"Başkentin Samarra'ya taşınması bazılarını rahatsız etti..." dedi sonra.

"Ne güzel..." deyip gülümsedi Halife Mu'tasım ve döndü:" Artık yeni bir dönem başlıyor, yepyeni bir dönem. Şu Babek..." dedi sonra. Uzun zamandır adı geçmemişti; şehrin kuruluşu, başkentin taşınması tüm vakitlerini almıştı.

"Babek?" dedi Aşnas et Türkî.

"Artık bu işi bitirmenin zamanı geldi; artık bitmeli..."

"Yeni bir ordu mu?"

"Yeni ordumuzla evet..." dedi Halife Mu'tasım ve: "Boğa Komuta etsin..."

"Bu işi bitirebilecek tek bir kişi var aslında..." dediğinde kısıktı sesi Aşnas'ın ve bulutluydu gözleri.

"Kim?"

MAYIS 836

TEBRİZ

BUGÜNKÜ DOĞU AZERBAYCAN EYALETİ, İRAN

Gümüş rengiydi savaş zırhları ve adımlarıyla toprağı döverken davullardı savaş çığırtkanı ve kaçıştı kuşlar. Yeri göğü inleten cehennemin ayak sesleriydi. Binlerceydi, önde atlılar ve piyadeler aralara yerleştirilmiş sütunlardı sanki öylesine bir düzen içindeydiler. Gözlerinden taşan ışıltı güneşi kıskandırırken en ufak bir tereddüt yoktu. Tepeler sarının her tonuydu, baharın müjdeciydi uçuşan polenler. Toprağın çatlaklarına sızan su birikintilerinde ilerlediler. Kuyruğu görünmeyen ve en korkunç kâbuslardan çıkmış dev bir yılan gibiydi ordu. Komutan Afşin ve Komutan Musa en öndeydi, hemen ardındaysa diğer komutanlar ve yardımcıları sıralıydı. Atlar sabırsız, biraz da huysuzdu.

"Bizi bekliyorlar mı dersin?" diye mırıldandığında Komutan Boğa.

"Göreceğiz..." diyerek gülümsedi Komutan Afşin.

**

"Yer sallanıyor sanki..." dedi Komutan Tarkan.

"Gözlerinde gördüğüm şey endişe mi?" dedi tok sesiyle Babek, oysaki yüzüne bile bakmamıştı.

"Merak diyelim..." dedi umarsızca Komutan Tarkan dudaklarının arasındaki ince bir dalı tükürerek fırlattı. Bu Babek'i güldürdü.

Ordusu ardındaydı, geniş ve bir yay gibiydi, en ufak bir boşluk yoktu askerler arasında. Atlıların hemen ardında tetikteydi okçular. Askerlerin giysileriyse farklıydı, sarı, beyaz, siyah ve kızıl.

**

"İşte..." dediğinde Komutan Boğa, Babek'in ordusuna çevirdi gözlerini. Atlar yavaşlatıldı, dev bir fil gibiydi ordu ve tek bir komutla durdu aniden.

"Beni şaşırtmıyorsun Babek..." dedi Komutan Afşin.

"Bayağı da kalabalıklar..." dediğinde Komutan Boğa.

"Korktun mu?"

"Belki..." diyerek güldü, bu Afşin'i de güldürdü.

"Kurt kapanı" dedi sonra.

"Bu kadar açık vermez..." dedi Komutan Boğa.

"Kurt kapanı..."

**

"Bu kadar açık vermeyeceğimizi düşünecektir..."

"Emin misin?" diye sordu Komutan Tarkan.

"Hayır..." dedi Babek.

**

"Beni şaşırtmak için okçuları kullanacaktır, görüyor musun? Sarılar..."

"Ya kızıllar?"

"Onlar ölüm meleği, en iyilerden seçtiğine eminim... Bir terslik olursa, üzerimize yağacaklar alev topları gibi..."

**

"Okçularla başlayacağımızı biliyor mu?"

"Muhtemelen..." dedi Babek, gözlerini bir an bile ordudan ayırmadan.

"Neyse ki kızılları bilmiyorlar..."

"Öğrenmesi uzun sürmez... Tabi o kadar vakti olursa..." dedi Babek.

**

"Kalkanlar hazırlansın, birlikler yer değiştirsin..." diye emrettiğinde okçular hazırdı ve Komutan Boğa hemen atını çevirip diğer komutanların yanında gitti.

"Aklından ne geçiyor Babek? Ne?" diye mırıldandı Afşin, gözleri bir şahin gibiydi, bir an bile ayırmadı ordunun üzerinden...

**

"Ne düşündüğümü öğrenmek için neler vermez çocuk?" diye mırıldandı Babek ve ekledi:

"Okçulara söyle hazırlansınlar..." dedi ve uzaklaştı Komutan Tarkan. Tepenin ardında geçti Babek, Afşin de diğerine. Komutanları yanlarındaydı, diğer askerleri ellerindeyse renkli bayraklar dalgalandı. Yaylar gerilip havaya bırakıldığında yağmur gibi yağdı üstlerine, kalkanlar çarpıp kırılan okların sesi büyüdü meydanda ve hiç olmadığı kadar sessizdi ortalık. Savaş davulları çaldı hiç durmadan ve her bir vuruşta gizliydi yeni emirler. Ok yağmuru bittiğinde atlılardı rüzgâr gibi esen, toz dumana karışırken Babek'in zırhlı atlılarıysa beklemedeydi, rahatlıkları sinir bozucuydu.

"Aralarındaki mesafe açılıyor..." dedi Komutan Boğa. Farkındaydı Komutan Afşin, sadece ne yapmaya çalıştıklarını anlamak istedi, öfkesinin sebebi buydu. Atlılarını durdurmak içinse çok geçti.

**

"Artık çok geç, askerleri geri çekemez..." dediğinde Komutan Tarkan gözleri meydandaydı.

"Bir..." dedi Babek ve başka bedenlerde yankılandı sesi.

"Bir..."

"Bir..."

"Bir..."

Davulcular komutu aldığında ritmi değiştirdiler ve askerlerin arasındaki mesafe hızla açılmaya başladı

**

"Bu da nesi?" dedi öfkeyle Komutan Boğa.

"İçine çekiyor, bir girdap! Kurt kapanı değil... Lanet olsun!" diye bağırdı: "Piyadeleri geri çek, hemen..." dedi sonra. Davullar ritmi değiştirdi ve piyadeler durdular, altılar içinse artık geçti. Ordunun içine zafer sarhoşluğuyla dalarken etraflarının sarıldığının farkına varmadılar ve zırhları bir kale gibiydi, açıklardan bedenlerine saplanan her bir mızraksa acımasızdı. Askerlerin acı dolu feryatları içindeki denizi dalgalandırdı, köpükleriydi dudaklarından taşan ve: "Bu sadece başlangıç Babek, sadece başlangıç..." dedi gözleri nefretle parlarken.

**

"Şimdi ne yapacak?" diye sorduğunda Komutan Tarkan.

"Hata!" dedi Babek. Öylesine emindi ki sesi yüzünü göremedi Komutan Tarkan, gözleri savaş meydanındaydı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü öfkeli, çok öfkeli... Artık aklının efendisi değil, hırsının kölesi..."

**

"Mızraklılar hazırlansın, piyadeler..."

"O son kozumuz..." dediğinde Komutan Boğa bu kez daha sertti sesi.

"Sana ne diyorsam yap..." diye kükredi Komutan Afşin.

"Mızraklılar..." diye bağırdı geridekilere ve davullar farklı çalmaya başladı.

**

"Zekâna hayranım, daha önce söylemiş miydim?" dediğindeyse Komutan Tarkan.

"Birçok kez..." diyerek gülümsedi Babek.

"İki..." diye bağırdı bu kez.

"İki..."

"İki..."

"İki..."

Davulların ritmi değişti, çok daha ürkütücüydü, sertti vuruşlar ölümün çağrısıydı sanki ve bir kara bulutun habercisiydi.

**

Atlılar ön safları terk etmeye başladıklarında içine düşen bir endişe kıvılcımı bedenini sardı Komutan Afşin'in.

Boğa'nın:

"Sana söylemiştim..." demesiyse daha da canını sıktı, ama bir şey söylemedi. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamaksa ne zordu.

**

"Daha hızlı olsunlar..." dedikten kısa süre Babek sonra hızlandı davul sesleri ve daha sertti tokmaklar.

**

Atlılar gitti ve beyazlı piyadelerdi her yerde eğilmişlerdi, sanki bir şeyle arıyorlardı toprakta, mesafe ne çoktu, anlayamamak kahrediciydi.

"Altın düşürmüş gibiler..." dedi Komutan Boğa,

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır!" dedi gözlerini kısarak.

İki metreyi bulan mızrakların ucu göğü gösteriyordu, coşkuluydular, kazanacaklarından öylesine eminlerdi ki zafer kutlamasıydı sanki.

**

"Bunu her zaman çok acıklı bulmuşumdur..." dedi Komutan Tarkan.

"Neymiş o..." diye sordu Babek.

"Erken kutlama... Üzücü, çok üzücü..."

Ve coşku ayak bileklerini saran zincirlerin kulaklarını dolduran sesiyle kâbusa döndü. Dev zincirlerdi, başı sonu belli olmayan ve tek bir çekişte birkaç tanesini yere seren.

"Eğer kazanmak istiyorsan, düzeni bozacaksın. Bir de moralleri-ni, bu çok önemli. Kaos, bir daha toparlayamazlar." dedi Babek.

**

"Demek toprağa zincirler gizledin ha, güzel. Çok güzel. Bravo!" derken dişleriyle ezip un ufak etti sözcükleri, elinden gelen tek şey buydu. Bakışlarındaki karanlıksa öylesine koyuydu ki tek ke-lime etmeye cesaret edemedi Komutan Boğa.

**

"En iyi savaş taktiği savaşmadan kazanmaktır... Ama şimdi de-ğil..." dediğinde bağırdı Babek:

"Üç..."

"Üç..."

"Üç..."

"Üç..."

Ve davul sesleri inletirken savaş meydanını öylesine ürkütücüy-dü savaşmaya gerek bile yoktu.

"Bu da nedir? Sanki kafamın içinde yankılanıyor" dedi genç bir piyade korkudan kocaman olmuş gözleriyle yanındaki askere.

"Bilmiyorum, iyi değil hiç iyi değil..." dedi aynı çaresizlikle. Ardından tepelerden inen atlılardı bir nehir gibi aktılar üzerleri-ne, öndekilerin alevli okları üzerlerine değil sanki daha önceden belirlenmiş noktalaraydı. Hedef değillerdi, kısa bir mutluluktu kurban olduklarını anladıklarında bir cılız mum alevi gibi sön-dü umutları. Alevler sardığında her bir yanı, çığlıklar büyüdü.

Darmadağın olmuş bir orduydu, kaçışan askerler ve ne emredeceğini bilemeyen komutanlar. Alev çemberini geçmeye çalışanlarsa ya bir kılıç darbesiyle yığıldı ya da göğsüne yedikleri bir oktu ruhları bedenleri ter ederken.

**

"Bundan hiç hoşlanmıyorum ama her seferinde beni mecbur bırakıyorlar..." dediğinde boğuktu sesi Babek'in ve gözlerini kaçırdı ilk kez. Savaşın en güzel yanı zaferin tadı dense de içinde bir sızıydı sadece.

"Gencecik çocuklar, gencecik. Ne için savaştıklarını bile bilmiyorlar... Bu iş bitti..." deyip atını çevirdi.

**

"Bu iş bitmedi, bu iş bitmedi Babek..." dediğinde yüzü kızıla teslimdi, gözlerindeki alevse en yakıcısıydı, şimdilik sadece içini yaksa da gittikçe derinleşen ve büyüyen bir yangındı.

**

"Kasabaları ele geçirmiş..." dediğinde Komutan Tarkan.

"Ne demek kasabaları ele geçirmiş?" diyerek yerinden fırladı Babek.

"Satın almış... Derbent diye bir yer kurmuşlar, İdrisilerden Mağribi askerler takviye geliyor, yoldalar..."

"Kaç kişi?"

"On bin..."

"Lanet olsun..."

**

"Bakalım ne yapacaksın Babek, bakalım ne yapacaksın?" gözleri karargâh çadırındaki masanın üzerindeki haritadaydı.

"İlerlemek riskli?" dediğinde Komutan Boğa.

"Risk almadan zafer kazanamazsın Komutan..." dedi.

"Daha önce defalarca denendi, adam orduları gömdü, hem de kat be kat fazlaydılar..."

"Önemli olan sayı üstünlüğü değildir, zekâdır! Tüm orduları böyle yenmedi mi? Zekâsıyla ve onun da bir sınırı vardır Komutan Boğa!" dedi adını vurgulayarak.

"Peki, planımız ne?" diye sorduğundaysa kanlı gözlerinde yayılan bir ışıktı, gülümsedi.

**

"Kayalıklara yaklaşmaya cesaret edemez, ölüm kayalıkları. Bütün askerlerini oraya gömerim, hepsini..." dediğinde onu hiç böyle öfkeli görmediğini fark etti Komutan Tarkan, dalgalıydı içindeki deniz ve dalgaların kimi boğacağıysa belli değildi.

**

Dumanlar yükselirken göğe kan kokusuydu toprağı sulayan ve kesik kollar, bacaklar, başlar kalmıştı bir tek savaş meydanına. Akbabalar ziyafeti kaçırmamak için sabırsız, onları sopalarla uzaklaştırmaya çalışan askerlerse kederliydi.

"Kasabaların etrafındaki surları yıkmış, sanırım tehdit ya da rüşvet ya da bilemiyorum... Ayrıca sanırım içerden birini satın almış, tüm planı biliyor olmalı, velet bu kadar şanslı olamaz..."

"Düşündüğümden çok daha zeki... Ama çocuk, bu iş daha bitmedi..." diye mırıldandı Babek.

**

"Bu iş bitti, kaleni fethedeceğim. Zamanı geldiğinde, az kaldı. Çok az kaldı." diyerek gülümsediğinde Komutan Afşin Komutan Boğa temkinliydi.

"Bunu yanımıza bırakmayacaktır..." diyerek omzuna vurdu.

"Bu iş bitti dostum, bitti..." diyerek güldü.

**

Gözleri aralandığında gürültü büyüdü kulaklarında, aceleyle kalkıp üzerine geçirdi gömleğini ve dışarı attı kendini; koşuşturan askerlerden birine: "Ne oldu?" diye bağırdı Komutan Afşin.

"Ambarlar, ambarlar yanıyor efendim... Hepsi, her şeyi yaktılar..."

**

"Yiyecekleri yok artık, sayıları binlerce. Karınlarını doyurmak için civar köyleri bile bassalar yetmez... Aç adamlarla nasıl savaşacaksın Afşin, nasıl?" dediğinde gözleri parlaktı karşı tepedeki alevlerden fazla.

**

"Civardaki köylere, kasabalara adamlar gönder, yiyecek bulmalıyız. Kış geliyor ve buradan açlıktan ölmeyeceğim, ne ben ne de askerlerim..." diye emretti Komutan Afşin yumruğunu masaya vurarak.

"Yetmez, binlerce asker var Afşin, Mağribiler huzursuz..." dedi Komutan Boğa.

"Eğer ordumun moralini bozacak bir şey yaparlarsa, duyarsam, görürsem ellerimle gebertirim hepsini..."

"Ordunun morali zaten bozuk görmüyor musun? Kış geliyor, kar yağacak, bu kayalıklarda donarak öleceklerini düşünüyorlar..." diye bağırdı.

"Ne yapalım ha? Geri mi dönelim? Bir tek ben bile kalsam dönmem, o kaleyi alacağım anladın mı? Onu yenen ben olacağım! Komutan Afşin!"

"Hırsın..." demeye kalmadan.

"Evet, devamını getir Boğa, hırsım ne olacak?"

"Bizi ölüme sürükleyecek..." dedi sertçe.

"Hayır, zafere!"

**

"Şimdi ne yapacağız Babek?" diye sorduğunda Komutan Tarkan.

"Halife'den para ve erzak isteyecektir..." dedi fısıltıyla.

"Parayı ne yapacak?" Şaşırdı Komutan Tarkan.

"İnsanları satın alması gerekecek, bizi kimleri satacağını öğreneceğiz..."

"Peki, ne yapıyoruz?"

"Geçitleri kapatın, hepsini. Gerekirse tüm orduyu kullan, herkesi. Bağdat'tan buraya benden habersiz kuş uçmayacak, düşmanın kaderi ellerimizde..." dediğinde sıktı dişlerini, gözleri hala alevlerdeydi, hüznün kokusunu taşıdı rüzgâr.

"Açlıktan ve soğuktan ölürler..." dedi Komutan Tarkan.

"Ne yapayım Tarkan, ha? Merhamet mi göstereyim? Yıllarca bu topraklardaki insanları sömürdüler, şeytan için savaştıklarını fark etmeyen düşman askerlerine acıyayım mı? Ha, sen söyle?"- dediğinde başını eğdi Komutan Tarkan ve:

"Hemen ayarlamaları yapıyorum..." dedi.

**

"Halife Mu'tasım'a haber yolla, hayır, hayır. Sen git Boğa. Ona de ki..."

**

"Delirmiş olmalı? On milyon altın mı istiyor? On milyon?" diyerek ellerini iki yana açtığında Halife Mu'tasım öfkesi saçıldı ellerinden, yüzünden, gözlerinden. Kendi etrafında dönüp durması bile sakinleştirmedi onu. Komutan Boğa, Aşnas et Türkî ile göz göze geldiğinde eğdi başını, bulutluydu gözleri ve hiç olmadığı kadar düşünceliydi.

"Erzak tamam, peki ya altınlar?" dedi sonra.

"Kaleyi ele geçirdiğinde orada olmayacağını söylüyor, onu teslim etmesi karşılığında ödül olarak verilecek. Ayrıca silahların çoğu kullanılmaz halde..."

"Kaleyi aldı da..." diyerek dalga geçti Halife Mu'tasım ve:

"Ben bu lafları defalarca duydum, defalarca. Sonra ne oldu, yenilgi. İsyancılar, profesyonel ordularımızı yendi, biliyor musun birini yok etti, hatırlıyor musun Aşnas?" dedi iyice sokularak.

Başını eğdi Aşnas, devam etti Halife Mu'tasım:

"Daha sonra üç ordu daha gönderildi, komutanlarının kafasını kesip gönderdi..."

"Evet, bunu duymuştum. Bizzat kendi yapmış, tutsakken hakaret ettiği için..."

"O adam yıllardır bize hakaret ediyor, bizimle dalga geçiyor. Ne kırılmaz bir direnişmiş? Zamanında daha ciddiye almalıydım, bu işi ben bitirmeliydim..."

"O sıradan bir isyancı değil, bu sıradan bir isyan değil. Halkların lideri, Türklerin, Farsilerin, Arapların. Aralarında çokça Ermeni ve Süryani var..."

"Direnişin kalbi o! Babek! Onu söküp alırsak, bir kartal gibi gizlendiği kalesini alırsak çil yavrusu gibi dağılırlar. Ardından Mazyar, Karin'in oğlu Mazyar'a gelecek sıra..."

"Komutan Afşin'e ne söylememi istersiniz efendim?" dediğinde Komutan Boğa.

"Ne diyorsun Aşnas?"

"Bilemiyorum, çok para... Belki yarısı..." dedi Aşnas.

"Tam olarak bu kadar istedi efendim, ne eksik ne fazla..." dediğinde şaşırdılar Halife Me'mun ve Aşnas et Türkî. Halife Mu'tasım'ın çok öfkeleneceğini düşünse de yüzündeki gülüş içini rahatlattı.

"Fazla cüretkâr şu senin Afşin! Yine de zaferle dönmesini diliyorum, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum... Sen önden git, güzel haberi ver Komutan Afşin'e ve ona de ki..."

**

"On milyon altın gönderiliyor; iki yıl onları doyuracak kadar erzak. Zafer kazandığında onu bir taçla karşılayacağını söylemiş,

Azerbaycan ve Ermeniyye Valiliğini ona verecekmiş. Yeter ki Bezz Kalesini alsın ve tabi senin kelleni..." dediğinde koltuğa oturup arkasına yaslandı Komutan Tarkan.

Babek ise masasının başındaydı, gözleri açık pencereden içeriye uçuşan kar tanelerindeydi.

"Geçitler tutuldu mu?" diye sordu.

"Çoğu kapatıldı bile, birkaç tane...

"Hepsi Tarkan, hepsi..."

"Ne düşünüyorsun?" dedi sonra Komutan Tarkan.

"Tek bir açık nokta var, iki farklı güzergâh kullanabilirler... Hatta üç, bizi yanıltmak için. Çok güneyden gelebilir, Kufe mesela ya da Basra..."

"Vakit kaybetmek istemezler..." dedi Tarkan.

"Burada vakitten başka bir şey yok Tarkan..." diyerek gülümsedi.

**

"Lanet olası zaman geçmiyor..." diyerek sırtındaki kürke sarındı iyice, kar taneleri uçuşurken rüzgâr acımasızdı. Askerlerin arasında dolaştı, onu gördüklerinde toparlansalar bile bezgin, aç ve yorgunlardı.

"Geçitleri tutacaklardır efendim, üç farklı yoldan gelmesini istemeniz çok zekice..." dedi Komutan Gültekin.

"Askerlerin moralini düzeltecek bir şeyler ayarla Gültekin..." dedi sesi boğuktu.

"Efendim..." dese de ne yapması gerektiğini bilemedi, Komutan Afşin:

"Bir ziyafet, eğlence...

"Et çok azaldı efendim..." dediğindeyse öylesine tersti ki bakışı:

"Emredersiniz..." diyerek uzaklaştı.

**

"Lanet olası, geçtiler..." diye mırıldandı Komutan İnak.

Dev bir kayaydı geçidin dar ağzını tıkayan ve tek bir atlının bile geçmesi zordu, ufak tefek kayara tırmanıp bağırdı askerlerinden biri:

"Yüz adım mesafeyle birkaç tane daha var..." diye bağırdı.

"Çalı çırpı ne varsa toplayın, ne varsa ve karakan..." diye bağırdığında.

"Burada mı?" diye sordu biri ve hemen başını eğip uzaklaştı.

Dev ateşler yaktılar, hava soğuktu, buz gibiydi ve uçuşan kar taneleri yüzüne her çarptığında sabırsızdı Komutan İnak.

**

"Kayaları patlatmayı başarmışlar..." dedi Komutan Tarkan.

"Kaç tane?"

"İki..."

"O zaman ikinci aşamaya geçiyoruz..." dedi Babek uzattığında kar taneleriydi avuçlarında eriyen.

**

Büyük bir gürültüydü ve aşılmaz dik kayalar sarsıldı, ince bir çizgi, ardından yarıkları büyüdü ve bir anda parçalara ayrıldı. Gülümsedi İnak, ne toz toprağa aldırdı ne de soğuğa. Gülüşü güneş gibiydi, emre gerek yoktu, koşuşturup un ufak olmuş kayaları yoldan çekmeye başladı askerleri. Atlı arabalar için uygun yer açıldığında askerlerin eşliğinde yol aldılar, tenhaydı, fazlasıyla tenhaydı, içine düşen bir endişe büyüdü.

Yaveri hissetmişçesine: "Sanırım bu sonuncuydu..." dese de rahatlamadı. Kartal yuvalarıydı en zirvede ve izliyorlardı sanki. Bir anda kanatlarını açıp gri gökyüzünde salındı dev bir kartal, simsiyahtı, ölümün gölgesiydi, göğün efendisiydi, üzerlerine çöken bir karabasan gibi sessiz ve tek başınaydı.

"O da kalenin kartalı..." diye mırıldandı yaveri.

"Göğün efendisi..." dedi İnak, dalga geçercesine güldüğündeyse yaverine:

"Onu küçümseme, aklının sınırı yok, bu geçitler onun! Her bir deliği bildiğine eminim ve sessizlik iyi değil, hiç iyi değil..." dediğinde kulaklarını dolduran ses öylesine güçlüydü ki atı huysuzlandı, durmalarını emretti konvoya sol elini kaldırarak ve atını çevirip etrafı inceledi. Kar neredeyse diz mesafesindeydi ve sis, lanet olası sis her yerdeydi. Birkaç adım ötesini görmek zordu, sanki eski Tanrılar yardım ediyordu, kayalarda yüzleri gizliydi, dikkatli bakınca gölgelerdi izleyen, ardından gittikçe çoğaldı sis ve ses aniden durdu. Ne sesiydi anlayamadılar, birliğine çevirdiğinde bakışlarını gözlerindeki korkuydu içini yakan ve fısıltılarıydı kendi aralarında.

"Bir hayvan mıydı efendim?" dediğinde yaveri.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı. Bir anda kapladı ses yine, sanki bir madendi yerin altında ya da keskin yamaçlarında dağın, nereden geldiği belli değildi, cehennem zebanilerinin habercisiydi uçuşan kargalar. Bir davula vuran tokmaktı kafalarının içinde ve bedenlerini titreten, soğuktan öte. Gizlenecek yer yoktu, kimden ve neden bunu da bilmiyordu ya? Bekledi, en uzun bekleyişti kalbini sıkıştıran aklını tutsak eden bir bekleyiş. Oysaki sabırsızdı askerleri bir emir beklediler, ya da bir teselli. Boş bakışlarla süzdüler birbirlerini ve en korkuncuydu sonuncusu. Yer sallandı sanki kayalar ve kuşlar çığlık çığlığaydı.

"Efendim..." demeye kalmadan yaveri tepeden üzerlerine gelen bir çığdı yaklaştıkça büyüyen.

"Çığ geliyor... Çığ! Kaçın!" diye bağırdı biri, kaçacak yer yoktu, üstelik sadece bir tane de değildi.

**

"İnak askerlerin yarısını kaybetmiş, hala geçitlerde..." dediğinde Komutan Boğa yumruğunu öyle sıktı ki Afşin ellerinden kan sıçrayacak sandı Boğa, boğazında kendisini gösteren bir damar

derinleştikçe kan doldu, her an patlamaya hazır bir bombaydı; gözlerindeki nefret tohumuysa sabırsızdı toprağa düşmeye.

"Ne kadar erzakımız var..." diye sordu sesi bıçak gibi keskindi, gözleriyse kasırgaya yenilen suydu.

"Belki bir hafta..."

"Günde sadece bir öğün verilecek, yarısını da azaltın..." dedi.

"Afşin..." dedi Komutan Boğa,

"Yardım gelecek..." dedi.

"Tabi adamlar açlıktan ölmezse..."

**

"Adamlarının yarısını kaybetti; ilerliyorlar..."

"Geçitleri kapatsınlar yeniden..." dedi Babek.

"Bir de..."

"Ne?" diyerek gözlerini dikti Komutan Tarkan'a.

"Basra üzerinden gelen yardım..."

"Ne?"

"Birliği ezip geçmişler, Tebriz'e yaklaşıyorlar..." dedi başını eğerek. Tek kelime etmedi Babek, masasına geçip bir şeyler yazmaya başladığında merakına yenilmedi Tarkan, bekledi. Sabırla bitirmesini bekledi. Yüzünün bir yanı aydınlık diğeri karanlıktı, aklını okumaksa her zamanki gibi imkânsızdı. Çenesini hafifçe kaldırıp mühürlediği mektubu uzattı:

"Bu mektup bir an önce..."

**

"Basra'dan gelen birlik yenilmiş, erzak ve altınlara da..." dediğinde Komutan Boğa, Afşin'in kanlı gözlerinde sönmüş yıldızlardı, burnundan soludu ama tek kelime etmedi,

"Kim?" diye sorduğunda,

Komutan Boğa: "Ali Mazdek..." dedi.

"Ali Mazdek, lanet olası Mazdekiler. Lanet olası adamlar! Ah, şimdi ısınmaya başladık, bu işin bittiğini sanma ihtiyar, bu işin bittiğini sanma..."

"Diğer konvoy..." diye sorduğunda Komutan Boğa.

"Bırak onu, Tahirilere elçi yolla, erzak göndersinler..."

"Abdullah'a mı?" diyerek kaşlarını çattığındaysa yanıt bile vermedi Komutan Afşin, gözlerindeki derinlikte boğulmaktansa susmayı tercih etti:

"Hemen..." diyerek çadırdan çıktı.

**

"Tahirilerden yardım istiyor..." dediğinde Komutan Tarkan.

"Abdullah'tan mı?" diyerek gülümsedi Babek, uzun zamandır gülüşüne tanık olmamıştı, o da gülümsedi.

"Ne derler bilirsin, denize düşen..."

"Ah!" deyip arkasına yaslandı Babek.

"Hemen bir haberci ayarla Tarkan..."

"Kime?"

**

"Tüm yollar tutulsun, eğer elçiyi bulursanız öldürün, eğer mesaj Abdullah'a ulaşırsa ve erzak göndermeye kalkarsa imha edin, hepsini..." diye emretti Karin'in oğlu Mazyar.

**

"Kariniler tarafından erzağa el konmuş... Gilan'da..."

"Lanet olsun... Lanet olsun! Lanet..." diyerek masayı devirdi Komutan Afşin. Ardından ne bulduysa tekmeledi, fırlattı, parçaladı. Bir adım geri çekilmekten başka seçenek yoktu.

"Birlikleri hazırla, yola çıkıyoruz..." diye bağırdı sonra.

"Ne? Nereye?"

"Güney geçitlerine, madem oraya giremiyoruz, o da çıkamayacak. Onu kalesine hapsedeceğim..."

**

"Birlikleri hareket etmeye başlamış! Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum?" dediğinde Komutan Tarkan.

"Aklınca beni kaleye hapsedecek, ama önce ilerlemesi gerekir. Bakalım başarabilecek misin Afşin?"

**

"Ümitsizlik yok, ümit sizsiniz... Çaresizlik yok, çare biziz! Aç kaldınız, arkadaşlarınızı kaybettiğiniz. Artık geri dönüş yok! Ya ölürüz, ya da zaferle döneriz! Ona ne diyorlar duymuşsunuzdur; kartal diyorlar. Kalenin kartalı. Gök yoksa kartal uçamaz, ona yeri göğü dar edeceğiz; toprağından sökülen bir ağacın kökleri gibi onu çıkarıp atacağız..." diye haykırdığında Komutan Afşin coşkuluydu askerlerin tezahüratları ve adını toprağa kazır gibi, göğe yazar gibi haykırdılar:

"Komutan Afşin..."

"Komutan Afşin..."

"Komutan Afşin..."

Askerlerini selamladığında mağrurdu, gözlerinde parlayan kutup yıldızıydı, karanlığı yok eden ve gülüşü müjdecisiydi zaferin.

"Sayıları bizden fazla..." diye mırıldandığında kulağına eğilip Komutan Boğa gülümsedi.

"Bunu sana daha önce de söylemiştim Boğa, önemli olan sayı değildir..." dedi. Komutan Gültekin'di atıyla yaklaşan:

"Efendim, emrettiğiniz gibi atların arkasına tırmıklar bağlandı..." dediğinde.

"Tırmık mı?" diye sordu Komutan Boğa Afşin'e merakla.

**

"Üç kasabayı geçmişler, ilerliyorlar. İki birlik yok edilmiş..." Dediğinde Komutan Tarkan öfkeyle yumruğunu masaya vurdu Babek, gözlerindeki alevler bedenini saracak sandı bir an. Kan kırmızıydı, beyazı hapseden ve dibi yoktu karanlığın. Sesiyse buz gibiydi, gırtlağını parçalayıp çıkan sesi bıçak gibi keskindi.

"Sayımız onlardan fazlaydı..."

"Atların arkasına tırmıklar bağlamış, daha çok toz kaldırmış. Belli ki korkutmak istedi askerlerimizi ve başardı...

"Gel bakalım Afşin, gel bakalım ufaklık!"

**

"Yüzünü görmek isterdim, gerçekten. İhtiyar birliklerinin yok edildiğini öğrendiğinde ne yaptı acaba?" diye gülmeye başladığında Komutan Afşin, Komutan Boğa temkinliydi.

"İtiraf etmeliyim ki çok etkilendim..." dedi sesi boğuktu, gözlerinin etrafındaki ince çizgilerse gülüşünü sakladı.

"Onu oraya hapsedeceğim, kalesine... Bezz Kalesine, Kartal yuvasına..."

"Uçup gitmesin de..."

**

"Geçitlerin başında bekliyor..." dediğinde Aşnas elindeki mektuptan kaçırıp gözlerini Halife Mu'tasım'a baktı.

"Ne demek bu?" diye sordu Halife Mu'tasım.

"Zafer yakındır demek..." diye gülümsedi Aşnas ve: "Onu kalesine hapsetti..."

"Güzel, neredeyse iki yıl oldu; eğer senin şu Afşin kaleyi alırsa, Babek'i getirirse dilesin benden ne dilerse..."

**

"Theofilos mektup gönderdi; topraklarında ordunu toparlaman için ne kadar gerekiyorsa kalabileceğini..." dediğinde Komutan Tarkan.

"Kalemi bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun?" diye kükredi Babek.

"Dağıldık, toparlanmalıyız, zaman gerekli."

"Kale düşecek diyorsun yani?"

"Buraya hapsolduk Babek, görmüyor musun?" dediğinde sırtını söndü Babek.

"Sen git o zaman..."

"Benim gitmemin ne anlamı var, onları toparlayacak olan sensin, seni dinlerler, sana güvenirler..."

**

"Ne yapacak sence?" diye sorduğunda Komutan Boğa elini yasladı yaşlı çınarın derin yarıklarıyla dolu gövdesine. Afşin'in gözleriyse sislerle kaplı Bezz Kalesindeydi; bir düşten fırlamışçasına heybetli bir o kadar ürkütücüydü.

"Anadolu'ya gidecektir; toparlanması için zaman gerekli, tüm köylere, kasabalara, toprak sahiplerine haber yolla. Onu bize teslim edecek kişiye yüz bin altın verilecek..."

"Yüz bin mi?"

"Ve en ufak bir bilgi getirene de..."

**

"Unut bunu, hiçbir yere gitmem..."

"Banu!" dediğinde Babek yaklaşıp yüzünü okşadı, gözlerindeki buğunun sebebiydi içine çöken karanlık.

"O zaman hep birlikte gideriz, Anadolu'ya..."

"Sen ve çocuklar sadece Darband'da güvende olursunuz, sadece orada..."

"Ya sen?"

"Orada uzun süre kalmayacağım, bazı görüşmeler yapmam gerekiyor..."

"Çocukları gönderelim, ben de seninle geleceğim..."

"Hayır!"

"Babek!"

"Hayır, Banu, hayır... Onların başında olacaksın, güvende olacaklar anneleriyle ve ben işlerimi bitirdikten sonra Darband'a

geleceğim..." dediğinde gözlerinde çırpınan hırçın bir denizdi gözyaşları, yanağına vuransa dalgasıydı parmaklarıyla sildi yaşları ve iç çekişiydi Banu'nun yüreğini sızlatan.

"Afşin, aşağılık herif..." dedi sonra dişlerini sıkarak, öfkeye teslimdi:

"Şşş..." dedi Babek ve sardı kollarıyla.

**

Bomboş bir kale; savrulan yapraklardı sadece. Bir çesetti sanki çocuk kahkahalarından yoksun ve birbirine gülümseyen insanlar yoktu. Bir sızı büyürken yüreğinde kaleye geldiği ilk günü anımsadı; gözleri Mayda'yı aradı, Babek'i. Sanki yıllar geçmemiş gibiydi, oysaki ne soldundu yapraklar dalından düşmeye haceti olmayan ve rüzgâr kan kokusunu savurdu bu kez iliklerine işleyen ve ruhunu karartan.

"Kimse yok..." dediğinde Komutan Boğa şaşırmadı, bunu bekliyordu. Üstelik bir zafer de sayılmazdı, onlar çoktan gitmişlerdi, hepsi. Boş bir kaleyi almaksa zafer değildi.

"Ne yapacağız?" diye sorduğunda Komutan Boğa.

"Ermeniyye topraklarında olmalı..." dedi Komutan Afşin.

**

"Ona güvenebilir miyiz?"diye sorduğunda Tarkan dalgındı gözleri Babek'in:

"Ha?" dedi atını iyice yavaşlatmış ve toparlamaya çalıştı kafasını.

"Sunbad'ın oğlu Sehl? Ona güvenebileceğimize emin misin?"

"Evet! O bir Ermeni ve Abbasileri sevmez..." dedi.

"Ben yine de..." dese de devamını getiremedi.

Kaleyi bırakmanın onun için ne zor olduğunun farkındaydı; her şey geri dönmek içindi, daha da güçlenerek ama yine zordu işte. Bakışından belliydi gözlerinden taşan hüznü ve bir anda hızlandı anladı ki sert rüzgârlar çarpsın yüzüne ve yanan yüreğini serinletsin biraz. Hızlandılar, akşam çökmek üzereyken bir tepenin yamacındaydı bekleyen atlılar ve yavaşladılar.

"Babek Hürremi, Bezz Kalesinin Efendisi..." diyerek gülümsedi Sunbad'ın oğlu Sehl

**

Dalgalar kayalara değil yüreğine vuruyordu acımasızca ve Hazar hırçındı her zamankinden fazla. Saçlarını ve giysilerini uçuran rüzgârın ıslığı doldururken kulaklarını gözleri yağmaya hazır bir buluttu.

"Anne..." dediğinde Mayla döndü ve gülümsedi, gülümsemek ne zordu:

"Babam da gelecek değil mi?" diye sorduğunda.

"Elbette tatlım..." dedi sokulup yanağını okşayarak ve yasladı başını göğsüne sımsıkı sardı kollarıyla.

"Evimize, kalemize döneceğiz değil mi?"

"Evet..." derken süzüldü birkaç damla ve fark ettirmeden sildi parmak ucuyla.

**

"Bezz Kalesi düşmüş..." dediğinde Veziri abartılı kahkahasıydı Halife Mu'tasım'ın odayı dolduran.

"Nihayet, nihayet! O isyancıyı yakalamış mı?" diye sordu bu kez.

"Hayır..." deyip başını eğdi bu kez.

Duymak istediği bu değildi, bu eksik bir zaferdi; hala hayatta olması fikriydi canını sıkan ve keyfi kaçtı.

**

"Yakında yaptıklarının cezasını çekecekler; bu zulüm sonsuza dek süremeyecek, elbette sonu gelecek, yakında..." diye mırıldandı Sunbad oğlu Sehl. Pek sohbet havasında değildi Babek, sadece adamlarıyla buluşacak ve sabahında yola çıkacaklardı Anadolu'ya doğru. Tarkan'sa inceden süzüp durmakla meşguldü adamı, muhafızlarına aldırmadı bile. Büyük eve varmaları kısa sürdü, yağmurdan aşınmış, kenarları çürümüş çitlerle çevriliydi toprak sıvalı ev ve meraklı gözlerdi üzerlerinde.

"Babek..." dedi Tarkan ve göz göze geldiklerinde bir şey söylemesine fırsat vermeden:

"Gidelim buradan..." dedi yalvaran gözlerle.

"Sabah, Tarkan..." dedi Babek

"Şimdi..." diye ısrar etse de yaklaşıp omzuna dokundu Babek:

"Rahatla, bize ihanet etmeyecek..." dedi aklını okur gibiydi, endişesini anlıyordu ama boşaydı, göz kırptı ve atının iplerini uzatırken yaklaşan bir delikanlıya ağır adımlarla ilerlerdi toprak yolda.

"Yemek yeriz, sonra sanırım dinlenmek istersiniz..." deyip Sunbad'ın oğlu Sehl ve araladı kapıyı.

Karanlık aydınlatan çeliğin ışıltısıydı gözlerini alan ve kınından çekilen kılıçlar eklendi diğerlerine. Kaç kişiydiler sayamadı, odanın her yerindeydiler, en keskiniyse Afşin'in gözleriydi bir yıldız gibi parlayan.

"Seni aşağılık herif..." diyerek tek bir yumrukta yere devirdi Tarkan Sunbad'ın oğlunu. Babek ise sakindi, ruhunda kopan fırtınanın izlerini gizledi boş bakışları.

"Sonunda başardın ha?" dedi Afşin'e.

"Kolay olmadı..." diye cevapladı Afşin.

"Efendim, size söylemiştim bana güvenebilirsiniz; her zaman..." dedi Sunbad'ın oğlu Sehl. Yerden kalkıp dudaklarının kenarındaki kanı temizleyip bir de yılışık gülüş ekledi.

"Güvenmek mi?" Tiksintiyle baktı Afşin, "Ben..." dese de adam.

"Şu pisliği karşımdan götürün..." diye emretti adamlarına.

**

"Yola çıkmışlar, Babek'i Samarra'ya getiriyor, kardeşi de yakalanmış Abdullah..." dediğinde Veziri gülümsedi Halife Mu'tasım.

"Hazırlık yapmalıyız..." dedi sonra.

"Efendim, ne hazırlığı?" Şaşkındı Vezir.

"Çok büyük hazırlık!" dedi ellerini ovuşturarak.

7 OCAK 838
SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Öndeki birlik durduğunda diğerleri da yavaşladı; günlerce tek kelime etmediler ama gözleriyle izlediler, süzdüler birbirlerini. Abdullah ve Tarkan ile arasında onlarca asker vardı; Afşin'se hep en yakınındaydı. Öndeki atlılardan biri yaklaşıp Afşin'e bir şeyler fısıldadığında bir gariplik olduğunun farkına vardı; gözleri etrafta gezindi Babek'in. Samarra'ya yaklaşmış olmalıydılar, tepeler bodur ağaçlarıyla süslü, toprak nemliydi. Yeni yapıldığı belliydi yolların pürüzsüzdü ve limon kokusuydu keskin ve tuhaf bir sese döndüğünde kısıldı gözleri, şaşkındı. "Bir fil mi?" dediğinde Afşin düşüncelerine tercümandı. Yeniden göz göze geldiler; hemen ardındaydı bir deve iyice yaklaştıklarında pahalı kumaşlarla süslendiğini fark etti, en kaliteli ve en parlak Keşmir ipeği olmalıydı. Birkaç atlı önden geldi, diğerleriyse dev fili kontrol etmekle meşgullerdi, çok zorlandıkları da belliydi. Afşin yaklaştı ve atından indi, hemen yanındaydı iki muhafız ve kucaklarında bir bohçaydı kızıl parlak bir kumaşa sarılı. Atından indi; sessizdi; sadece bekledi.

"Halife Mu'tasım bunları göndermiş..." derken sesi titredi belli ki o da bir anlam verememişti; bohçayı açıp uzattıklarında

rengârenk kumaşlar ve altın bir taçtı üzeri zümrüt ve yakutlarla işli.

"Bunları giymeni istiyor..." dedi gözlerini kaçırarak.

"File de binmemi istemiş mi?" derken alaycıydı, cevapsa zordu:

"Evet..." dedi Afşin. Direneceğini sansa da Afşin tek kelime etmedi Babek. Sarı, kızıl bir kumaşı çekip koparırcasına alıp omzuna attı ve tacı başına taktı. Bir şey planlıyor olmalıydı bu kadar kolay kabul etmesi şaşırttı Afşin'i ve sakinliği. Oysaki her an kopacak bir fırtınanın işaretiydi alevli gözleri. Bedeninden yayılan görünmez bir kalkandı sanki ruhunu hapseden ve fil diz çöktürüldüğünde bir kaplan gibi kıvraktı üzerine çıktığında, başıysa her zamanki gibi dikti. Kardeşi Abdullah ise yine süslü kumaşlar verilip bir deveye bindirildi, o itiraz etmeye kalksa da tek bir bakışı yetti Babek'in ve direnmeden deveye bindi. Yola çıktıklarında davul sesleriydi tepenin ardında çoğalan ve bir solucan gibiydi kıvrılan yol her iki tarafına dizilen askerler mahşerin atlılarıydı sanki ve ardındaydı meraklı halk. Ülkenin dört bir yanından getirtilmiş olmalıydılar, her renkten insan vardı, aynı olan tek şey gözlerindeki meraktı.

**

Tahtın hemen önündeydi kızıl kumaşlarla süslü korkuluk ve siyah bayraklar dalgandı göğe yükselen. Tüm devlet erkânı oradaydı; birkaç adımlık bir meydandı bir çember gibi etrafını saran askerlerin yüzlerindeyse en ufak bir duygu yoktu; ardınaydı halk ve olan biteni görmek için sabırsızdı. Fil diz çöktürüldüğünde başı dikti Babek'in; omuzlarındaki ipekli örtüyü, başındaki zümrüt ve yakutlarla süslü tacı düzeltti; sol ayağını kaldırıp indi. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu bilse de dönüp bakmadı kimseye. Bir adım attı ve safran rengi korkulukların ardında sakallarını ovuşturarak izleyen Halife Mu'tasım'a baktı. Gülümsedi, gülüşü yüzüne bir kara bulut gibi çöktü; arkasına

yaslanıp rahat gibi görünmeye çalışsa da öfkesini gizleyemedi kızaran yanakları. Yanındakilerse endişeli gözlerle birbirlerini süzdü. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, mavinin en güzeliydi, güneş daha bir parlak, rüzgârın ıslığı bir aşk şarkısının melodisiydi. Toprağın kokusunu çekti içine.

"Babek sen misin?" Sesi toktu Halife Mu'tasım'ın. Yılışık gülüşü sadece bir kalkandı, bir zafer kazanmış değildi. Gözlerinin içine baktı, en derinine. İlk kez bu kadar emindi, kaybetmiş ve kaybetmeye mahkûm bir adamdı sadece.

"Sana soruyorum! Babek sen misin?" Yine yanıt vermedi, bu kez gözleri diğerlerine kaydı; onları süzerken kimisi bakışlarını kaçırdı, kimileri de başını eğdi. Bir kez daha kükredi Halife Mu'tasım ve ayağa kalktı hiddetle:

"Babek sen misin?" Fısıltılar bıçak gibi kesildi; buz gibiydi hava ve soluk almaya korkan insanların çaresiz bakışlarıydı birbirine çarpan.

"Bana bu süslü giysileri, bu pahalı kumaşları neden giydirdiklerini düşündüm" Sesi su gibiydi; öylesine rahat ve yumuşak. Daha çok kendiyle konuşurcasına kısıldı gözleri.

"Sonra bu taç! Çok pahalı olmalı, zümrüt ve yakut taşlarla süslü, çok güzel görünüyor gerçekten de..." diyerek bir kez daha güldü; gözleri Afşin'deydi. Bir heykel gibiydi Afşin, gözlerini bile kırpmadan onu izledi.

"Ah, neyse... Sanırım köpeklerine emir vereceksin ve üzerimdeki bu süslü giysileri parçalarcasına çıkaracaklar. Hatta bu tacı alacaklar..." gözleri yeniden Afşin'deydi. Afşin öfkeden yumruğunu sıkmış, gözlerinden alevler taşarken derin bir soluk aldı ve dudaklarını ısırdı. Babek'se yüzünü çevirip yeniden Mu'tasım'a baktı ve parmakları başındaki tacın üzerinde gezindi; biraz düzeltti sonra bir anda kavrayıp sol eliyle Halife Mu'tasım'ın önüne fırlattı. "Bana verdiğin bu taç, bana halkımın verdiği onurun

yanında beş para etmez Mu'tasım!" dedi ve üzerindeki giysileri yırtarak çıkarıp attı yere. Uğultular doldururken meydanı kimi elleriyle yüzünü gizledi; kimsenin cesareti yoktu Halife Mu'tasım'a bakmaya. Öfkeden bir hayvan gibi hırladı Mu'tasım. Korkulukları kavrayan ellerindeki titremeyse tüm bedenini sardı.

"Beni yendiğini mi düşünüyorsun?" dedi Halife Mu'tasım'a ve aniden Afşin'e döndü: "Ya sen? Bir kalleşi satın almak seni kahraman mı yaptı Afşin? Kendinle gurur duyuyor musun? Hırsın uğruna ölen askerlerinin yasını tutuyor musun? Yoksa umurunda değil mi? Ah, evet bir süreliğine seni kahraman ilan edecekler. Büyük Afşin! Büyük Komutan! Seni bozuk para gibi harcamayacaklarını mı sanıyorsun? Seni en tepeye çıkarıp en sarp kayalara atmayacaklar mı? Anlayacaksın! Yakında anlayacaksın ki sadece hakikatin tarafında olursan kazanırsın! Boş ver şimdilik benden daha akıllı olduğunu sansınlar, kendini daha iyi hissediyor musun? Babek'i yakalayan adam! Tebrik ederim..." diyerek avuçlarını birbirine vurarak alkışladı. "Tebrikler Büyük Komutan! Hadi, tadını çıkar, somurtma. Bugün senin günün ama..." diyerek güldü ve yeniden yüz çevirip Mu'tasım'a döndü: "Sana bir uyarı: Şu etrafındaki tipler var ya düşmeni bekliyorlar! Bir tekme de onlar atabilsin diye. Seni sevdiklerini mi sanıyorsun? Önünde yerlere kadar eğiliyorlar, diz çöküyorlar, aman diliyorlar ama senden nefret ediyorlar! Nefret! Saf, katıksız nefret... Benim halkım önümde eğilmez, diz çökmez, asla yalvarmaz, boyun eğmez! Ne bana, ne de bir başkasına. Çünkü onlar onurlu insanlar; beni onurlandırıyorlar. Zaman akar, ağır akar ama adildir. Herkese hakkını verir. Rüzgârlar esecek, mevsimler geçecek! Şu taşlar, tepeler dışında hiçbir şey kalmayacak ama adımız unutulmayacak. Ama seni de hatırlayacaklar! Bunu düşündün mü? Tarih sadece onurlu adamları hatırlar ve insanlar cesur adamları sever, boyun eğmeyen, zulme direnen. Bu büyük direniş sanma ki benimle başladı! Bin yıllar önceydi! Karanlık ve aydınlığın savaşıydı! İyi ve kötünün savaşıydı! Ben sadece aydınlık tarafın, iyilik tarafının

korkusuz bir direnişçisiyim! Ne ilkim ne de sonuncuyum! Yüzlercesi gelecek, binlercesi. Onların çocukları ve o çocukların çocukları... Direnecekler! Karşı koyacaklar! Asla diz çökmeyecekler! Ben değil tutsak olan sensin Mu'tasım, tutsak olan sensin Afşin! Oysaki özgürlük adalettir; özgürlük bir çocuğun gülüşüdür sadece. İstediğin kadar zincir vur ellerime, bedenime, ruhum özgürdür. Beni yok edemezsin, düşüncemi yok edemezsin, hayallerimi yok edemezsin. Aydınlığı yok edemezsin! İstediğin kadar biriktir, altın, zümrüt, mal, mülk! Saraylar yaptır kendine! Eninde sonunda yok olacaksın toprakta ve geriye hiçbir şey kalamayacak senden. Çünkü yoksun, boşsun! Ruhunuzu kaybetmişsiniz; kalbiniz enkaz! Hayata anlam katan biziz. Anlamlı kılan! Yaşanır kılan! Eğer ki birinin kalbinde değilsen! Eğer ki birinin düşünde, bir diğerinin aklında... Boşsun! Bir gün sınıfsız bir toplum doğacak güneş gibi; karanlığınız yetmeyecek ışığa. Bir gün adil bir dünyaya uyanacak çocuklar, gücünüz yetmeyecek gülüşlerini soldurmaya. Akan her kan topraktan fışkıracak bir umut olacak, güç verecek, ilham verecek birilerine. Yenilmez olduklarını öğrenecekler..."

"Seni aşağılık kâfir!" dedi tükürükler saçarak ağzından Halife Mu'tasım.

"Karşımda diz çökecek, yalvaracaksın!" dedi sonra.

"Ben kimsenin önünde diz çökmem, sana yalvarmak mı?" gülüşü meydan okumasıydı, korkunun zerresi yoktu gözlerinde.

"Göreceğiz..." dediğinde başını salladı ve etrafını sardı siyahtı giysileri cellâtların ve yüzleri gizlenmişti ölüm kokan bir örtüyle ve günah tohumu toprağa düşmeye hazırdı. Nefesler tutuldu.

"Komutan Afşin..." dedi bu kez. Tüm gözler üzerindeydi, Halife'nin muhafızlarıydı yolu açan ve basamaktan çıkıp Halife'nin yanına gitti, içinde büyüyen yara yayılırken bedenine kendisini

coşkuyla alkışlayan insanlar silik bir gölgeydi adıyla inleten şehri.

"Komutan Afşin!"

"Komutan Afşin!"

"Komutan Afşin!"

Halife Mu'tasım ile göz göze geldiğinde bakışı boştu; zaferini kutlayan bunca insan arasında ruhunu saran zehirli bir sarmaşıktı kalbini sıkıştıran ve siyah bir kargaydı ruhunun gökyüzünde kanat çırpan ve kana kokusunu dağıtan her yere. Halife Mu'tasım'ın bir şeyler söyledi, anlamadı, uğultuydu sesi. Omzuna atılan bir şal ve başına geçirilen bir taçtı.

"Komutan Afşin, bundan böyle Azerbaycan ve Ermeniyye Valisidir..." dediğinde yine bir alkış koptu

**

İçindeki sıkıntı ele geçirirken sinsice tüm bedenini hüzünlü bir iç çekti Banu. Gözleri dalgalı denizdeydi, her bir dalgası yüreğine vururken serinletmedi içini ve ateşti gittikçe büyüyen ve yakan. Aşnas yanına geldiğinde: "Sakın..." diye fısıldadı kulağına, içindeki kederi gören bir tek oydu, bakışıysa boş ve kederliydi, gözlerini bir an bile ayırmadı Babek'ten.

Ne sakindi bir göl gibi...

Ne yakıcıydı bakışı ateş gibi...

Ne dikti başı bir dağ gibi...

Ne güzeldi gülüşü zaferi kutlar gibi...

Anladı ki...

Kazanan oydu...

Ruhu bedeninden taşmıştı bir kere...

Rüzgâra karıştı...

Toprağa düştü...

"Afşin..." dediğinde Aşnas kolunu dürterek kendine geldi; Aşnas et Türkî:

"Sakın..." dedi bir kez daha. Bulanıktı zihni, sözcükler tutsaktı boğazında. Kol ve ayak bileklerinden zincirlenip her bir taraftan çekiştirildiğinde dört adamı savuracak kadar güçlüydü Babek, içten gelen bir güçtü, derinden... Bu yüzden yenilmezdi, yenilmeyecekti.

"Diz çökersen belki bunu hızlandırabiliriz..." dediğinde Halife Mu'tasım sadece güldü, onu gülüşüyle yenerken uçuşan kar taneleriydi yüzüne düşen ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı Babek. Bir anda belirdi beyaz yüklü bulutları gölgelerken dev kanatları göğün efendisiydi Kızıl şahin ve gülümsedi. Çürük bir tahta iskeleye yatırıldığında gözleri gökyüzündeydi; kızıl şahini özgürdü, her zamanki gibi ve birden daha da yükseldi bir nokta gibi küçüldüğünde gözleri aradı Babek'in. Etraftaki insanların sabırsızlığı kana susamışlığıydı, alışıktı, umursamadı ve her bir kar tanesinin yüzüne düşüp erimesiydi gülüşünün sebebi ve göğsünü yaran bıçağın acısı bir hiçti Banu'nun gözyaşlarının yanında. "Sana büyü yaptım..." diyen sesi ve Mayda'nın ilk kahkahası, çocuklarının doğumu ve ekmeğin kokusu, dağların havası ve suyun berraklığı. Ne çok şey sığdı tek bir ana ve yeniden yaşar gibiydi hayatı her bir anı hayatlara bedeldi. Beyaza teslimdi her yer ve kör bir baltayla kesilen bacağından fışkıran kanı kızıla boyadı beyazı. Ve dirseklerine inen sapıydı baltanın gölgeleyen gökyüzünü, tüm sabırsızlığı bu yüzdendi mavi beyaz göğü görmek bir kez daha ve işte oradaydı kızıl şahini, başında uçuşan.

Bedenin acısı yoktu, sadece bir sızıydı, ufak bir bedeldi.

Özgürlük için...

Umut için...

Gelecek için...

Bedeninin terk etmeye hazırlanırken ruhu daha da hızlandı kar, sis çöktü her yere.

"Bu da nesi lanet olası?" deyip söylenirken her zamankinden huysuzdu Halife Mu'tasım. İstediği coşku yoktu; acıdan inlememişti bile, bağırmamıştı, yalvarmamıştı, aman dilememişti; Babek'in bedeninden kopan her bir uzvu onları sandığı kadar heyecanlandırmamıştı halkı; üstelik tezahüratlar da yoktu; önceden ayarlanan görevliler:

"İşte isyancıların sonu..."

"Kâfirlerin sonu..."

"Din düşmanlarının sonu..." diye bağırdılar ama boştu, gülüşler terk etmişti bir kere yüzleri ve kalabalık ölümünü beklemeden dağılmaya başladığında hevesi kaçtı Halife Mu'tasım'ın başını eğip emri verdiğinde Babek'in başını gövdesinden ayırdı bir baltayla cellât.

"Afşin..." dediğinde Aşnas et Türkî hiç ses vermedi, buğulu gözleri Babek'in kopan başını izlerken gözkapakları kapandı bir an ve ardına bakmadan indi kürsüden. Adımları sertti, bedeniyse ağırdı hep olduğundan fazla, ruhunun derinlerindeki zindana hapsolmuş gibi çaresiz ve üzgündü. Başındaki tacı fırlattığında Komutan Boğa yakaladı ve Aşnas ile göz göze geldi; sonra Afşin'i izledi, diğerleri de onlara katıldı.

"Nereye gidiyor? Bu ne küstahlık..." diye söylendiğinde Halife Mu'tasım. Aşnas et Türkî bir şey söyleyemedi, söylenecek bir şey var mıydı bilemedi.

"Onu kopan her bir uzvunu yeniden yerleştirip darağacına çivileyin, çürüyene kadar orada kalsın..." dedi cellâtlara ve homurdanarak merdivenlerden indi; diğerleri peşindeydi. Hava birden

soğuduğundan yakası kürklü kaftanına sarındı, muhafızlar etten duvardı etrafında ve bir gölgeydi tüm bedenine düşen ve bir rüzgâr kadar sertti yüzüne çarpan ne olduğunu anlayamadı; sadece bedenini titreten bir korkuydu iliklerine işleyen; durduğu anda göğsünü tırmalayan bir pençeydi etini delip geçen ve bir anda yükselen. Meydanı acı dolu çığlığı sardı Halife Mu'tasım'ın, yüzü kana bulanırken muhafızlar endişeli ve ne yapacağını bilemez haldeydiler. "Gözüm... Gözüm..." diyerek ellerini sol gözündeki çukura götürdü; derin bir boşluk ve yerleşen, kök salan bir acıydı. Bir anda gökyüzünde yükselip kayboldu kızıl şahin gagasında Halife Mu'tasım'ın sol gözüyle...

**

"Yaptığın saygısızlıktı; bunu unutmayacaktır..." dedi Komutan Boğa içeri girdiğinde ve kapıyı kapatmasıyla birlikte kendisine tahsis edilmiş evin dev salonun ortasındaki kocaman masayı öfkeyle devirdi Komutan Afşin. Yetmedi kenar köşedeki vazoları tekmeledi, pencerelerin ipekli perdelerini yırttı; yetmedi yerden aldığı bir kırık bacağının birini alıp masanın duvara fırlattı. Sessizdi Komutan Musa, gürültüye koşan Gültekin'e dışarı çıkmasını emretti ve bekledi Afşin'in öfkesinin dinmesini.

"Bunu biliyorduk..." dedi sonra.

"Böyle değil, o onurlu bir adamdı. Bedenini parçalara ayırıp yalvaracağını mı sandı? Aşağılık herif, korkak! Sanki zafer kazanmış gibi, sarayının bahçesinde kafesler ardındaki kaplanlarla oynamak seni kahraman yapmaz; sonra o fil neydi? Lanet olası taçlar... Aşağılık köpek..." deyip bir tekme attı yerde paramparça olmuş masadan geriye kalanlara.

**

"Banu Hanım..." dediğinde adamlarından biri gözleri kocasının çürümeye başlamış bedenindeydi; bedeni önce parçalanmış sonra birleştirilip çivilenmişti darağacına.

Kan çanağına dönen gözlerinden akacak yaş yoktu göz pınarlarında; derin bir karanlıktı bakışları geceyi kıskandıracak kadar siyah. Kızıl pelerinin başlığını uçuran rüzgâr yüzüne vururken gözlerini bir an bile ayırmadı kocasının cansız bedeninden. "Acele etmeliyiz..." diyen bir başka sesti. Yeterince dikkat çekmişlerdi; bir tuhaflık olduğunu sezen birkaç saray muhafızıysa nereden geldiği belli olmayan okların hedefindeydi; bir anda yığıldılar yere. Çürümüş bedeninin yapıştığını anladığında ağaçta gözlerini yumdu Banu ve süzüldü yaşlar gözlerinden.

"Askar..." dedi Banu sesi kısık ama bir kılıç keskindi.

"Efendim..." dedi.

"Senden istediğim bir şey var..."

"Emredin..."

**

"Ne demek cesedi çalınmış? Kim nasıl cüret eder? Muhafızlar yok muydu?" diye kükrediğinde Halife Mu'tasım eli istemsizce sargılı sol göz çukuruna gidiyordu; eskisinden de huysuzdu. Acısını hafifletmeye yetmeyen ilaçları onu daha da hırçınlaştırmıştı.

Veziri mahcuptu; biraz da ürkek:

"Kim olduklarını bulmak üzereyiz efendim..."

**

"Aşnas et Türkî saraya çağrılmana rağmen gelmemenin büyük saygısızlık olduğunu söyledi; yani sana iletmemi..." dediğinde Komutan Boğa dudaklarının arasından tuhaf bir sesti Afşin'in alaycı ve cevap vermedi. Bahçe kapısından çıktılar, birkaç asker köşe başında beklerken bir sese döndü:

"Büyük Komutan Afşin, Komutan Afşin..." diyerek yaklaştı adam, gözlerindeki ışıltının sebebi hayranlıktı ve muhafızlar etrafını sardığında:

"Lütfen efendim, onu görmeme izin verin, dokunmama... O isyancıyı yenen büyük komutana..." deyip bedenlerini yararcasına yaklaştı Afşin'e. Dönüp gitmek üzereyken gömleğinden yakaladı adam ve bir parça elinde kaldığında:

"Ben, efendim özür dilerim. Sadece size dokunmak istemiştim..." dediğinde.

"Uzaklaştırın şunu..." deyip çekip gitti Afşin öfkeyle.

**

Mezarın üzerindeki toprağı düzeltti Banu, diğerleri üzgün ve hüzünlüydü, rüzgârın ıslığından öte ses yoktu; yaşlı gözleriyle gülümsedi Banu. Bir nal sesine döndü ve uçuştu saçları. Atından inip yaklaştı Askar ve uzattı Afşin'in beyaz gömleğinden yırttığı parçayı Banu'ya.

**

Etrafı alevli bir çemberin ortasındaydı Banu, dizlerinin üzerine çökmüş, boş gözleri bronz derin tepsideki kor ateşlerdeydi. "Mu'tasım! Ey köpek soyu... Sen benim kocamı aldın! Gecen gündüze karışsın! Ciğerlerin sökülsün! Pul pul dökülsün derin. Altınlarında boğulasın! İçtiğin su, yediğin ekmek haram, keder yoldaşın olsun. Acılar içinde kıvranasın! Ölmeyesin, ölemeyesin. Derdine derman olmasın malın, mülkün. Kan kusarak geberesin! Çocukların düşman olsun birbirine, kan gölüne dönsün sarayın! İhanet sinsin sarayın duvarlarına. Soyun kurusun!" dedi ve sol avucunu kesti hançerle ve akıttı kanını ateşin üzerine yaşlı gözleriyle ve bu kez beyaz kumaş parçasına buladı kanını ve ateşe attı: "Afşin! Hain Afşin! Kalpsiz Afşin! Sen benim kocamı aldın! Gecen gündüzüne karışsın! Kâbuslar içinde uyanasın. Ciğerini yaksın pişmanlık! En tepelere çıkasın Afşin ve en yüksekten düşesin! Aç susuz kalasın karanlık zindanlarda bir mum alevine hasret! Bedenini lime lime etsinler!" deyip göğsüne sapladı bıçağı. Bir kez daha... Bir kez daha... Bir kez daha...

Her seferinde karnına, göğsüne saplarken bıçağı bedenindeki acı ruhundakinden derin değildi. Bedeni ağırlaştı, göz kapaklarına direndi; sesi güçsüzdü: "İnleye inleye geberesin bir karanlık zindanda..." dedi yığıldı Banu ve göz kapakları sonsuza dek kapandı.

İKİ YIL SONRA...

HAZİRAN 840

AMUL, TABERİSTAN

OSTAN-E MÂZANDARÂN

KARİNİLER HANEDANI

BUGÜNKÜ MAZENDERAN EYALETİ/ İRAN

Bir zelzele gibiydi gelişleri aniden ve acımasız. Nal selleri büyüyüp her yeri kapladı, tepelerin gölgelerinden daha ürkütücüydü. Evin içinde koşuşturan hizmetliler ve korku çığlıkları büyüdü. Mazyar pencereye yaklaştığında çok geç olduğunun farkındaydı, Arad'ın bahçede ağladığını gördüğünde koşarak çıktı odadan. "Efendim, geldiler... Geliyorlar, cehennemin ordusu gibiler..." dediğinde biri korkuyla durmadı, üzerine doğru gelen bedenleri yararak dışarı attı kendini ve oğlunu kucakladı. "Baba..." dediğinde göğsüne yaslayıp, "Şşş..." dedi Gözleri etraftaydı, bir kara buluttu çöken üzerlerine ve sardı sımsıkı oğlunu.

"Efendim..." diyerek yaklaşan Aref'ti, soluklanıp: "Ne yapacağız?" dediğinde gözlerinde kayboldu ve Arad'ı uzatıp Aref.

"Onu gizle Aref, Darband'a götürün, anladın mı? Orada güvende olur..."

"Ben..." öylesine yaralıydı ki sesi ve gözleri acılı.

"Lütfen, oğlumu gizle..."

"Emredersiniz, hemen..." deyip kucakladı Arad'ı ve koşarak uzaklaştı.

Koşarak içeri girdi ve merdivenleri çıkıp odasına girdiğinde Mayda'nın kucağındaydı Dorsa,

"Mazyar..." dediğinde gözleri nemliydi.

"Gizlenmelisiniz..." diyebildi sadece.

"Hayır..." derken yaşlar doldurdu yüzünü.

"Mayda vakit yok, Arad'ı Aref'e verdim, ben..." Ne yapmalıydı bilemedi, kafasını toplamaya çalıştığında bir şimşek çakışıydı öylesine gürültülü ve ürkütücü, kapı kırılmış olmalıydı ve adım sesleri her yerdeydi. Kapıda belirdiğinde Dane ağlamaklı gözlerle Dorsa'yı uzattı Mayda, "Dane, onu götür. Size zarar vermezler, kendi çocuğun olduğunu söylersin tamam mı? Onu kız kardeşime götürürsünüz, Darband'a."

"Ben..." dediğinde uzattı kızını Dane'ye ve kapı kırılarak açıldı. Bir anda doldular odaya, siyah giysileri gibi karanlıktı bakışları. Mazyar sarılmaya yeltendiyse de üzerine çullanan birkaç askerin acımasız vuruşlarıyla yere yığıldığında boğazını yırtan bir haykırıştı odayı dolduran: "Mazyar..." dediğinde bedenleri aşıp ona ulaşmaya çalışsa da sert bir tokatla yere serildi. Dane korkudan kocaman gözlerle bir köşeye sinerken sıkıca sardı Dorsa'yı ve ağlamaya başladığında minik kız susturmak kolay değildi.

Bir karanlık bakıştı üzerinde ve:

"Hizmetçi olmalı..." dedi bir diğeri.

Tepeden tırnağa süzdüğünde eğdi bakışlarını ve daha da sıkı sardı Dorsa'yı.

"Ben sadece bir hizmetçiyim..." dediğinde Mayda ile göz göze geldi, yalvaran gözlerindeki yaş ve kanayan dudaklarındaki kanın sıcaklığı içine oturdu bir kaya gibi.

"Sadece çocuğumu korumak istedim..." dedi sonra," Lütfen bize zarar vermeyin..." dediğinde.

"Çık dışarı, git buradan... Uzaklaş..." dedi biri, tam çıkmak üzereyken:

"Bekle..." diyen sesle irkildi. İri yarı bir adamdı. Durdu, dirense de kendine bakışları yerde soluksuz kendisini izleyen Mayda'daydı.

"Racih bırak gitsin..." dediğinde biri aldırmadı.

Dane'nin kucağındaki bebeğin yüz örtüsünü aralayıp dokundu yüzüne ve gözlerinin içine baktı Dane'nin. Soğukkanlıydı, kendinden emindi Dane.

"Gerçekten senin bebeğin mi?" diye sorduğunda,

"Evet, efendim..." dedi.

"Racih!" dedi yine aynı sesti. Sert bir hareketle aldı bebeği dalından koparılan bir meyve gibi ve diz çöktürülmüş Mazyar'a bakıp:

"Ah, ne ilginç! Hizmetçilerinizin bebeklerini ipekli kumaşlara mı sarıyorsunuz? Üstelik bir asil gibi kokuyor, çiçek kokular..." deyip kokladığında bebeği.

"Bırak kızımı!" diyerek bir kaplan gibi üzerine atılıp kavradı Mayda, gözlerinden saçılan öfke üzerlerine yağan kardı, sıkıca sardı kızını. Tam elini kaldırıp bir tokat atacakken havada yakaladı bir el ve bir kelepçe gibi sardı.

"Yeter artık lanet olası, bebek annesiyle kalacak..." dediğinde homurdanarak geri çekildi.

**

Dışarı çıktıklarında evin muhafızları bahçede diz çöktürülmüştü, kadınlar feryat figan ağlarken gözleri oğlunu aradı. "Merak

etme..." diye fısıldadığında Mazyar, yine de direnemedi gözyaşlarına. Heykeller paramparçaydı, mermerler kırık ve ince dumanlar tüterken her yerden cehennem dönen cennet bahçesiydi. Yine de umarsızdı kuşlar ve göz alıcıydı güneş. Kederliydi bakışlar ve bıçak açmıyordu dudakları, gözleri onu aramaktan vazgeçip sardı Dorsa'yı kollarıyla. Bir kez daha görebilmek için neler vermezdi oğlunun o güzel yüzünü. Mazyar'sa daha soğukkanlıydı, kan otururken içine tek tesellisiydi Arad'ın güvende olduğunu bilmek. Aref ile göz göze geldiğinde başını eğip selamladı onu, "merak etme" der gibiydi, sadakat ve minnet taşarken gözlerinden gülümsedi Mazyar.

**

Şafak çökmek üzereydi, at arabasının tahta korkuluklarının ardından sızan güneş ışınları sabahın müjdeciydi, nal sesleri doldururken vadiyi, bodur ağaçlarının üzerindeki sis perdesi aralandı. Kollarındaydı Mayda ve Dorsa annesinin göğsünde uyuyordu. "Mayda..." diye fısıldadığında, gözlerini yumdu sıkıca ve cevap vermedi,

"Bana ne yapacaklarının bir önemi yok, anladın mı?" dediğinde.

"Mazyar..." deyip susturmak istese de.

"Vaktimiz olmayacak, senin için ve kızımız için cehennemden farksız olacaktır, anladın mı?" Başını salladı Mayda, sözleri boğazında düğümdü. Vazgeçmedi Mazyar ve yüzünü avuçlayıp gözlerinin içine baktı, bir nehir gibi süzülen yaşlar kalbini doldururken gülümsedi.

"Sakın başını eğme, gözyaşlarınla onları sevindirme..." derken ne derindi gözleri.

"Keşke daha kolay bir yolu olsaydı, ama..." dediğindeyse devamını getiremedi Mazyar ve: "Mazyar..." dedi Mayda.

"Ne sen ne de kızım onların kölesi, cariyesi olacak! Söz ver bana... Mayda?" Başını salladı sadece ve gömdü başını göğsüne kocasının göğsüne.

**

Kollarından çekiştirilip uzaklaştırılırken gülüşü güneş gibiydi içini ısıtan ve son bakışındaki kederi yok eden.

"Ağlamak yok..." der gibi baktığında elleriyle sildi gözyaşlarını ve gülümsedi. Başı ne dikti, meydan okuyan tavrı, duruşu ne asildi. Ölümün soğukluğuna aldırmadan, bedenin çekeceği acıya aldırmadan son bir kez bakıp çevirdi kafasını. Sıkıca sardı Dorsa'yı ve bir damlaydı gözlerinden akıp, onun gül kokan yüzünü ıslatan. Bakmaya doyamadığı yüzüne gülümseyip bir sesle irkildi: "Kadın ve çocuk bizimle geliyor..." diyen sese döndü, beyaz tenli ve çatık kaşlıydı, sesi bir kılıç gibi keskindi. Öyle iri yarı biri değildi ama bir dev gibiydi gölgesi bile ürkütücüydü.

"Neden bahsediyorsun? Kimsiniz?" dediğinde,

"Komutan Boğa..." diye cevapladı, askerleri bir çember gibi sarması bir andı,

"Komutan Afşin'in adamlarından..." diye mırıldandığında biri nefretle büyüdü gözleri Mayda'nın. Adını duymaya tahammülü yoktu, sert rüzgârlardı esip damarlarındaki kanı buz kesti.

"Bakın, Komutan Boğa..." demeye kalmadı komutan,

"Seninle uğraşacak vaktim yok kurbağa..." dediğinde cüretine şaştı Racih bin Ahkem'in askerleri, komutanlarının bir tepki vermesini beklerken sinip bir adım geri gitmesiyse büyük hayal kırıklığıydı. Komutan Boğa bir kez daha tekrarlamadı, askerleri diğerlerini ezip geçer gibi Mayda'yı kollarından nazikçe tutup uzaklaştırdı, etten bir duvar oldular ve siyah kapalı bir at arabasına doğru götürdüler.

"Merak etmeyin, size bir şey olmayacak..." dediğinde Komutan Boğa alaycı bir gülüştü Mayda'nın dudaklarında derinleşen, gözlerindeki nefretse öylesine keskindi ki bakışlarını kaçırdı Komutan Boğa. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda başı ve omzu dik, sesiyse buz gibiydi.

"Komutan Afşin'in evine..."

**

Kollarından tutan iki muhafız eşliğinde siyah bayraklarla süslü meydana getirildi, ince altın sarısı kum döşeliydi zemine ve bir darağacıydı gölgesi tam ortaya düşen bir sütun gibi. Uğultular azaldı, meraklı gözler üzerindeydi, aldırmadı; aklında sadece Mayda ve kızı vardı, gözlerindeki buğuyu kalbinin derinlerine gömdü, başını daha da bir dikleştirdi, kollarının saran bileklerden kurtuldu silkinerek.

"Komutan Afşin nerede?" dedi öfkeyle Halife Mu'tasım. Vezirleri hemen ardında el pençe divandı. Komutan İnak eğilip; "Yolda olduğunu söylediler..." dediğinde inandırıcı bulmadı, her zaman dakikti, belli ki tenezzül edip gelmemişti, gelmeyecekti. Yüzünü buruşturup arkasına yaslandı:

"Boğa?" diye sordu.

Komutan İnak başını olumsuzca sallayıp kaçırdı gözlerini.

"Of..." dedi ve yeniden meydana çevirdi bakışlarını. Dik duruşuydu Mazyar'ın daha da öfkelendiren ve:

"Mazyar, Karin'in oğlu Mazyar!" düşlerinin arasından gıcırdayarak çıktı, nefretle sözcükler.

"Ebu İshak..." dediğinde onu aşağılamanın verdiği keyif yayıldı yüzüne.

"Halife Mu'tasım..." diyerek kükrese de, daha da derinleşti yüzündeki keyif ve daha da hiddetliydi Halife Mu'tasım. Göz

ucuyla baktığında yüzleri siyah örtüyle gizli cellâtlara sırtına saplanan bir mızraktı acısı tüm bedenin sarsa da inlemedi bile Mazyar, sadece yumdu gözlerini bir an ve yeniden arlandığında göz kapakları bir yıldız gibi parlaktı gözünün ışığı tüm karanlığı yok eden!

"Bakalım birazdan da gülümseyebilecek misin?" dediğinde bir bakışı yetti. El ve ayak bileklerinden yağlı iplerle bağlandı, dört bir yana gerildi ipler ve üzerindeki beyaz gömlek bir çırpıda yırtılıp fırlatıldı bir kenara. Başını çevirip göğe baktı, uçuşan kuşlara ve gözünü alan sarıya teslim oldu. Bir başak tarlasındaydı sanki rüzgâr yüzünü yalarken Mayda'nın kokusunu hissetti iliklerinde ve kulağında sesiydi yumuşak ve şefkatli: "Adını ne koyacaksın?" dediğinde oğlunun doğduğu sabahtı. İçine işleyen gülüşü ve damarlarında akan kanın coşkusuydu: Arad..." dediğinde tekrarlamıştı Mayda:"Arad..." En azından güvendeydi, emin ellerde olduğunu biliyordu. Kalbine saplanan bir oktu Mayda ve Dorsa. İpler gerildiğinde biliyordu ki duymak istediği sadece acı feryadıydı, acıya direndi, tüm bedeni kızıla teslim olurken dudaklarını mühürledi ki bedenine hapsolsun haykırışı, direndi, direndi. "Mazyar..." diyen bir sesti, hayalle gerçeğin karıştığı, ruhuna sızıp kalbini dolduran ılık nefesiydi Mayda'nın.

"Mazyar, sevgilim, kocam..."

"Mayda..." dedi boğuktu sesi, dudakları aralandığında.

"Yeniden görüşeceğiz, birazdan! Sen, ben, Dorsa..." gözlerini kapadı sıkıca, sanki açtığında kaybolacaktı sesi.

**

"Yeniden görüşeceğiz, birazdan! Sen, ben, Dorsa..." diyerek yatağın üzerine bıraktığı Dorsa'nın işaret parmağını yakalayıp gülüşüne vuruldu, içini bir ferahlık doldurdu, gülümsedi minik kızına.

"Merak etme Mazyar, buna asla izin vermeyeceğim. Ne ben ne de kızımız onların kölesi, cariyesi olmayacak. Birazdan buluşacağız aşkım, birazdan..." dedi sonra.

**

"Merak etme Mazyar, buna izin vermeyeceğim. Ne ben ne de kızımız onların kölesi, cariyesi olmayacak. Birazdan buluşacağız aşkım, birazdan..." Gülümsedi, öylesine gergindi ki ipler, acının ötesi yoktu, tüm bedeni titrerken soluğu hızlıydı, kalbi göğsünü yarıp çıkmak için sabırsızdı ama o gülümsedi. Ne bedenindeki dayanılmaz acılar umurundaydı ne de acısından zevk alan insanların bağırtıları. Yine kulaklarındaydı yumuşak sesi Mayda'nın. "Seni gördüğüm o an, rüzgâr saçlarını savurmuştu ve ben sana vurulmuştum bir anda. Bir an, tek bir an ömre bedeldi Mazyar, daha iyi yaşam düşünemiyorum. Seninle geçirdiğim her an, bir değil bin ömre bedeldi..."

**

"Seninle geçirdiğim her an bir değil, bin ömre bedeldi..." Mayda'nın parmakları yüzünde gezindi kızının.

"Birazdan babanla buluşacağız tatlım, birazdan... Sonsuza dek birlikte olacağız, bir daha hiç ayrılmayacağız..."

**

"Lanet olası aşağılık herif..." diye homurdandı Halife Mu'tasım. Çok acı çektiği belliydi ama yine de bir "ah" bile demedi Mazyar. İplerin bırakılmasını emrettiğinde önce sendeleyip düşse de yere hemen ayağa kalktı ve gülüşü meydan okur gibiydi, pırıltılar saçıldı gözlerinden ve tüm tezahüratlar bir anda durdu, sessizlik sardı Samarra tepelerini, kuşların kanat çırpışından fazlası yoktu.

"Kollarını ve bacaklarını kesin..." dendiğinde yatırıldı bir tahta üzerine ve kenetlendi bileklerinden yeniden. Masmaviydi gök

ve beyaz bulutlar dans eder gibiydi, öylesine huzurluydu ki, ölmek için güzel bir gün diye düşündü. Acımasızca inen bir kılıç darbesiyle kopan kolundan fışkıran kanına bulandı toprak ve sonra bir diğeri. Acı dayanılmazdı, içinde köpüren bir denizdi dalgaları kayalara vuran.

"Onlara asla bu zevki tattırma aşkım, asla. Dayan, az kaldı. Çok az kaldı Mazyar..."

**

"Onlara asla bu zevki tattırma aşkım, asla. Dayan, az kaldı. Çok az kaldı Mazyar..." dediğinde çenesini kaldırıp göğe baktı, Kızı kucağındaydı, uçuşan kuşlar ve beyaz bulutlar ne güzeldi.

"Ölmek için ne güzel bir gün..." diye mırıldandı.

**

En sonuncu darbeydi üzerine çöken gölgesi kılıcın ve sonrası yoktu. Uğultular kesildi başı bedeninden ayrıldığında ve ayağa kalkıp Halife Mu'tasım haykırdı:

"Hepsinin sonu böyle olacak, yalvararak geberecekler..." dediğinde beklediği coşku yoktu.

"Yalvarmak mı?" diye mırıldandı biri kalabalıktan ve hemen yanındaki: "Kapa çeneni, yoksa sonun böyle mi olsun istiyorsun?" diyerek dürttü.

**

Gülüşüne eşlik eden yaşları sildi yanaklarından ve: "Ah, Dorsa. Benim güzel kızım..." diyerek odaya yöneldi yeniden.

"Benim inci tanem..." diyerek koklayıp öptü ve yatağın üzerine bıraktı kızını.

"Hadi uyuyalım mı artık..." dediğinde gülüşü sebepti gülüşüne. Kollarına, yüzüne dokundu parmaklarıyla ve ovdu karnını.

Çok fazla direnmedi göz kapaklarına ve uykuya teslim olduğunda içinde coşan bir kasırgaydı, titreyen elleri ve boşalan yaşlarla hıçkırdı. Bir kez daha ve sildi gözyaşlarını, kapattı ağzını ki uyanmasın kızı. Zaman durmuş gibiydi, onu izlerken. Ne de güzel uyuyordu. Ne koklamaya ne de bakmaya doyamazdı, elleri titreyerek beyaz ipekli kumaşlarla örtülü yastığı alıp yüzüne bastırdı, küçük bedeni titremeye başladığında içindeki bir zelzeleydi, savrulup durdu. Yaşlar yeniden ıslattığında yüzünü daha da bastırdı, "Minik meleğim, az kaldı... Çok az kaldı..." dediğinde cehennem gibiydi kulaklarında uğuldayan sesler ve akbabalardı başının üstünde uçuşan. Yer yarılıp dokuz kat dibine hapsoldu ruhu.

**

"Efendim..." diyerek kapıyı araladığında evin hizmetkârlarından biri; sırtı dönüktü, bir rüzgâr döndüğündeyse soğuktu sesi. Bir şey sormasına gerek kalmadan:

"Emrettiğiniz gibi odasına yerleştirildi, kızıyla birlikte..."

"Güzel..." dediğinde Afşin ellerini belinde gizledi, titremesini gizlemenin tek yoluydu. İçinde kopan fırtına içinse yapabileceği bir şey yoktu. Derin bir soluk aldı.

**

Yatağı uzanıp kızının cansız bedenini göğsüne yasladı, sımsıkı sardı kollarıyla ve kokusunu çekip içine: "Doğduğun günü hatırlıyorum Dorsa, babanın yüzünü görmeliydin. Öylesine beyazdı ki tenin, inci tanem demişti, o yüzden sana Dorsa adını verdi. İlk haftalar çok huysuzdun ama bir tek babanın kucağında susardın. Bir tek onun kucağında. Seni ne çok sevdiğini bir bilsen, koklamaya doyamazdı. Ben de öyle bebeğim. Sen bize mutluluk getirdin, ağabeyinle birlikte. O şimdi Mayla teyzende, bir süre burada kalacak ama zamanı geldiğinde o da yanımıza gelecek. Hep birlikte olacağız." deyip gülümsediğinde kapı açıldı usulca

ve sarığ Dorsa'nın cansız bedenini bir kumaşla göğsüne yaslayıp ayağa kalktı. Bakışları donuktu.

"Efendim, Vali Afşin sizi görmek istiyor..." deyip başını eğdiğinde.

"Birazdan..." dedi buz gibi sesiyle.

"Ben bebeğe..."

"Hayır..." diyerek gürledi Mayda.

"Uzak dur kızımdan, o pis ellerinizle dokunamazsınız..." dediğinde başını eğdi kadın ve yatağın üzerine bırakıp Dorsa'yı üzerini örttü. Kapıya yaklaştığında, "Uyuyor, kızımdan uzak durun..." dedi gözlerini açarak. Kadın başını sallayıp çıktığında ardından gidip kapattı kapıyı. Dar koridorlardı bitmek bilmeyen ve uğultular karışan kahkahalardı kalbinin derinlerinde çınlayan. Büyük geniş kızıl meşeydi kapı açıldı usulca ve ardından kapandı. Başı dikti, omuzları da. Öylece durdu, sırtı dönüktü Afşin'in. Aniden döndü sonra ve bakışlarını hiç çekmedi. İçini saran ılık bir meltemdi sanki saçları ve olduğundan çok daha güzeldi, bakışları her zamanki gibi meydan okudu Mayda'nın. Ama odayı dolduran kahkahasıyla afalladı, elleri dudaklarındaydı, belli etmemeye çalışıyordu ama beceremedi. Sonra bir alkış sesi kapladı odayı, ellerini sertçe birbirine vurup üç kez: "Bravo Komutan Afşin, ah, Vali mi demeliyim..." Vali Afşin..." deyip yeniden gülmeye başladı.

"Mayda..." dediğinde Afşin yaklaşıp yüzüne inen sert bir tokattı, gülüşten eser yoktu. Gözlerinde saçılan nefreti içini soğuttu.

"Buna değdi mi Afşin ha? Babamı öldürdüğüne, kocamı sevdiğim adamı öldürdüğüne değdi mi?"

"Böyle olmasını istemedim..." dedi gözlerini kaçırarak.

"Gerçekten mi?" dediğinde su gibiydi sesi.

"Mayda..."

"Sana bir taç yaptırmış şu aşağılık Abbasioğlu, altın bir taç. Zümrüt ve yakutlarla işli, tam bir kral işi! Onların Tanrısı oldun, büyük Afşin. Komutan Afşin! Zafer yürüyüşü de yaptın mı? Onu duymadım?"

"Mayda..." deyip elini uzattığında.

"Dokunma bana!" diyerek itti ellerini.

"Sizi buraya getirdim, güvende olabileceğiniz tek yer..." dediğinde.

"O sabahı hatırlıyor musun?" dedi bakışları buğuluydu Mayda'nın.

"Ne?"

"Giysilerimi çalmıştın, beni çıplak gördüğün o sabahı?" deyip gülmeye başladı yeniden.

"Ben..."

"Hatırlamıyor musun?" deyip göğsüne dokunduğunda içinde bahar rüzgârları esti, dokunuşu bile yeterliydi kederini dağıtmaya.

"Hatırlıyorum..."

"Beni arzulamış mıydın?" Cevap vermedi Afşin, nefesi kesilmiş gibiydi. Daha da yaklaştı Mayda: "Bana cevap ver, beni arzulamış mıydın?"

"Evet..."

"Ya şimdi?" Gözlerini bir an bile çekmedi Mayda,

"Mayda..." deyip biraz uzaklaşmak istediyse de yapamadı.

"Ya şimdi Afşin?" diyerek daha da sokuldu. Gözleri bir uçurumdu, bakışı öylesine sıcaktı ki ve nefesi.

"Evet..." dedi boğuktu sesi.

Gözlerinden saçılan ışıltıda kaybolmayı dilerken kuşağına gizli hançeri çekip kendi boğazını kesti Mayda. Kan yüzüne fışkırırken üzerine yığılan bedeni ve içinde tarifsiz bir acıyla hayırdı:

"Mayda, Mayda..." Sadece bir andı, yakalanamayacak kadar kısa bir an ve kollarında ruhu bedenini terk ederken sıcakkanıydı yüzünü, ellerini yıkayan.

"Mayda..." diyerek haykırdı bir kez daha. Oysaki gözleri çoktan kapanmıştı, cansız bedenine sarılıp boğazından fışkıran kanı durdurmaya çalıştı. Dizlerinin üzerine çöküp adını haykırdı: "Mayda, yalvarırım... Hayır..." derken gözlerinden taşan yaşlar onun kanına karıştı. Gürültüye açılan kapı ve beliren bir hizmetli kadının kederli bakışı ve üzgün sesi yüreğine saplanan son oktu:

"Bebek ölmüş..."

**

Dar sokaklarıydı nal sesiyle inleyen ve kaçıştı insanlar duvar köşelerine, yokuşun hemen sonundaydı büyük ev, bahçenin taş duvarlarından taşan sarmaşıklarsa rengârenkti. Dallarına konan kuşlar uçuştu tahta kapı sertçe vurulduğunda ve şaşkın, hatta öfkeliydi Komutan Boğa kapıda belirdiğinde,

"Ne oldu?" diye kükrediğinde,

"Efendim, hemen gelmelisiniz, Komutan Afşin..." dedi sesi titreyerek.

**

Ahşap zeminde yürürken adımları yavaştı, ruhunu hapseden bir kederdi duvarlara sinen ve sessiz çığlıklarıydı acının. Korku dolu gözlerle birbirine bakan hizmetkârların gözleri yaşlıydı, çoğunun elleri yüzünde ne yapacağını bilemez haldeydiler. Kapı aralıktı,

kan kokusunu taşıdı rüzgâr ve hafifçe ittiğinde gıcırdayarak açıldı. Afşin yerdeydi, yüzü, üstü başı kan içindeydi, ıslak beyaz bezlerle yerde hareketsiz yatan kadının üzerindeki kanı temizlemeye çalışıyordu, her seferinde kanı daha da dağıtarak. Boynuna kızıla dönmüş bir beyaz çarşaf sarılıydı, parmakları çaresizce yüzünde gezinirken ellerinin titrediğini fark etti. "Afşin..." diye mırıldandı, dönüp bakmadı, duyduğunu bile sanmadı hatta başka yerlerdeydi, bambaşka diyarlarda. Kirpikleri nemliydi, sadece bakır bir çukur kapta ıslattığı bezlerle kadının yüzünü, kollarını ve boynunu temizlemeye çalışıyordu.

"Afşin..." diyerek çömeldi ve omzuna dokundu, omuz silkti ve:

"Temiz bez getirsinler, hemen. Daha fazla..." dediğinde,

"Afşin..." dedi tekrar.

"Lanet olası hekim nerede kaldı?" diye bağırdı sonra, ne demeliydi, ne yapmalıydı bilemedi Komutan Boğa, her yer kandı, yerde öylece hareketsiz yatan Mayda'nın yüzüne baktı. Tuhaftı, huzurluydu. Kana bulanan yüzünde baharın müjdeciydi sanki donmuş bir gülümseme. Yüzünü avuçlayıp kendine çevirdiğinde Afşin'in gözlerindeki acıda boğuldu sanki, gözleri kan çanağıydı, sesi dipsiz kuyularda kaybolmuş gibi boğazında tutsaktı.

"Hekimi getir Boğa, hekimi getir..." derken gözlerinden taşan yaşlar temizledi yüzündeki kanı, ince bir şerit gibiydi yüzünü yalayıp boynunu ıslatırken.

"Artık yapabileceğimiz..."

"Hayır, hayır..." derken öylesine hafifti ki bedeni bir an yığılacak sandı, güçsüzdü, çaresizdi. Acıya tutsaktı ve ruhunu saran karanlıktı pişmanlık.

**

Vezir İbnü'z Zeyyat ellerini karnında birleştirip beklediğinde,

"Başka bir şey daha mı var?" diye sordu Halife Mu'tasım.

"Efendim..." deyip başını eğdi.

"Evet..."

"Vali Afşin!"

"Lanet olası Afşin, yine ne yaptı?" dedi öfkeyle Halife Mu'tasım.

"Günlerdir evinden çıkmıyor, başta Komutan Boğa ve diğerleri evi neredeyse ablukaya aldı. Ne kimseyle görüşüyor ne haber var..."

"Evdeki hizmetli casuslarımız?"

"Gönderilmiş..."

"İlginç?" dediğinde Halife Mu'tasım.

"Efendim o çok tehlikeli biri..."

"Tehlikeli mi? Birileri için evet, ama benim için..." deyip gülümsedi.

"Türk askerlerinin kahramanı, üstelik size karşı yaptığı küstahlıkları da unutmayınız; eğer orduyu ele geçirirse..."

"Ne beni mi öldürecek?"

"Türk ordusu çok güçlenmeye başladı, askerler komutanlarının sözünü dinler, onları. Komutan İnak'ı, Komutan Boğa'yı..."

"O benim ordum anladın mı?" Bu kez öfkeliydi.

"Onu ortadan kaldırın, eğer bunu yapmazsanız ilerde daha da güçlenecekler. Devletimizi koruyalım derken, çok daha büyük bir sorun olmasına izin vermeyin efendim..."

"Afşin'i sevmem, ama yaptıklarını da unutmayalım..."

"Onu fazlasıyla mükâfatlandırdınız, karşılığı ne oldu? Saygı mı? Hayır!"

"Eğer onu öldürürsem uyuyan devi uyandırırız, bu kez tüm askerler bana karşı olur, Afşin'den kurtulmak kolay mı sanıyorsun? Dua edelim de bir an önce şehrine dönsün..."

"Geçerli bir sebep olursa?" dediğinde gözleri parladı Vezir İbnü'z Zeyyat'ın.

"Geçerli bir sebep mi? Neymiş o?"

**

Hekim yanında muhafızlarla kapıda belirdiğinde ayağa kalktı Komutan Boğa: "Nedir durum?" dedi.

"Efendim, ben bilemiyorum..."

"Ne demek bilemiyorum? Hekim olan sensin, en iyisi olduğunu söylediler, ona afyon vermekten başka bir şey yaptığın yok!" deyip sesini azalttı sonra, adamın ne kadar korktuğu belliydi.

"Bedeninde bir sorun yok, ruhu acı çekiyor, kalbi paramparça ve pişmanlık kendi etini yiyen bir akbaba gibi acımasız. Biraz zaman..."

"Zaman yok hekim. Bir an önce eski Afşin'i istiyorum, dostumu, arkadaşımı. O şanlı komutanı... Ve eğer bu durumdan bir kişiye herhangi bir kişiye bahsettiği duyarsam seni dilini keserim, kulaklarını ve gözlerini oyarım, anladın mı?"

"Evet, efendim. Asla..." derken başını eğdi bir kez daha.

"Tamam, şimdi git ve bir şeyler yap..." dedi elinin tersiyle kapıyı gösterip.

"Gültekin..." dedi sonra.

"Efendim..." yaklaştı Gültekin.

"Afşin'i görüp ordugâha gitmem gerekiyor, birkaç asker bırak evde..."

"Emredersiniz..."

**

Odanın verandasındaydı Afşin, gözleriyse yeşil yapraklarındaydı ince dallarda salınan. Yaklaştığında omzuna dokundu.

"O ihtiyar bunağa söyle beni daha fazla uyuşturmasına izin vermeyeceğim..." dediğinde gülümsedi Boğa.

"Kendine geliyorsun..." dedi Boğa. Sadece biraz mutlu olsun diye gülümsedi Afşin, gülmeler haramdı. Gözlerindeki hüzünse ruhunun derinlerinde çatlayan bir tohumdu.

"Halife Mu'tasım defalarca seni sordu..."

"Adi herif..." dedi nefretle Afşin.

"Afşin böyle konuşma..."

"Neden? Beş para etmez herifin teki. Seni, bizi, ordumuzu umursadığını mı sanıyorsun? Bir ordu kurdu, kana, ete doymayacak. Bizi sevdiğini mi sanıyorsun? Umurunda değil, kimse umurunda değil! O sadece güç istiyor, anlamıyor musun? Boynundaki şeffaf tasmayı görmüyor musun? Ona itaat edecek köleler, onun için kan dökecek köleler, hepsi bu!"

**

"Afşin'in ne kadar iyi bir komutan olduğunu biliyorum Aşnas, onu sevdiğini de. Ama unutma ki sabrımın da bir sınırı var. Evet, büyük bir zafer kazandı; layığıyla mükâfatlandırıldı. Ama o ne yaptı? Ters bakışlar, uygunsuz ve hadsiz konuşmalar. Önümde eğilmiyor bile? Sanırsın halife o..." Karanlık bir yoldu gözleri, adım atmaya çekindi. Bir sır gizliydi sözlerinde devamı meçhuldü.

"Saygısızlık değil, Afşin'in genel havası..."

"Onun lanet olası havası askerlerine... Ben halifeyim, hepsinin sahibiyim!" İşte yine en başa dönülmüştü, sahip ve köle. Dudaklarındaki gülüşün sebebiydi Aşnas'ın. Hakikatin tecellisi. Aşnas'ın sessizliğiyle farkında vardı Mu'tasım ve alttan aldı, sahte

gülüşüyle: "Ben ne sana ne de diğerlerine köle olarak bakmadım. Bunu biliyorsun! Öyle davranmadım!"

"Şu ana kadar evet..." dediğinde Aşnas yumuşak sesiydi bedenine çarpıp ruhunda yankılanan.

"Aşnas, ne demek istediğini anlıyorsun..." deyip omzuna dokunsa da yüzü paramparça olmuş bir heykeldi, parçaları bir araya getirilemeyen.

"Şehrine dönecek..." dedi sadece Aşnas buz gibi sesiyle ve usulca odayı terk etti; kapının hemen önünde bekleyen Vezir İbnü'z Zayyat her zamanki samimiyetsizliğiyle:

"Aşnas et Türkî..." deyip gülümsedi. Cevap bile vermeden başını çevirip muhafızlarıyla koridorda kayboldu.

"Yaşlı kurt! Yakında hepinizden kurtulacağız..." derken yok oldu gülüşü.

"Halifemiz sizi bekliyor efendim..." dediğinde kapı muhafızı üstüne başına bir çeki düzen verip omuzlarını dikleştirdi ve içeri girdi; selamı abartılıydı, neredeyse yerlere kadar eğilecekti Halife Mu'tasım eliyle toparlanmasını istedi.

"Sorun olmayacağına emin misin?" dediğinde gülümsedi Vezir.

"Her şey ayarlandı efendim..."

**

"Evin etrafını sardı Arap askerler ve emri beklediler. Komutanları başını salladığında kapıyı kırarcasına bahçeye aktılar bir böcek sürüsü gibiydiler. Evin kapısını çalmaya bile görmediler ve birkaç tekme işlerini gördü.

"Vali Afşin nerede?" diye sorduğunda sertçe biri çoktan kılıcına davranmıştı Türk muhafız ama üzerine çullanan en az yedi kişiydi. Sayıları azdı, ablukaya alınmaları kısa sürdü.

"Ne oluyor burada?" diye bağırdığında Afşin gürültü kesildi bir bahar yağmuru gibi birdenbire.

"Efendim..." diyerek önce boğazını temizledi biri ve:

"Tutuklusunuz..." deyip kaçırdı gözlerini. Hemen yanındaydı kılıçlarını çekmiş Türk askerleri ve tek bir sözünü beklediler.

"Şşşş..." dedi Afşin, sayıları fazlaydı, tek birinin bile burnu kanasın istemedi, hele de bunca akan kandan sonra.

"Tutuklu muyum?" dediğinde alaycı gülüşü güneş gibiydi, yüzlerindeki taş suratlarını parçalayan, karları eriten. Öyle bir havası vardı ki karşısında kılıç kuşansalar da, sayıları onlarca olsa da güçsüzlerdi, gücü yüreğindendi, gözlerinden taşan bir nehirdi. Sesi gök gürültüsüydü, bedenlerini titretmeye yetecek kadar yüklüydü ve üzerlerine yağmak için sabırsızdı.

"Önce bizi geçmen lazım şebek!" dediğinde Gültekin gözlerindeki yıldızlar yağdı üzerlerine, yine de gecenin karanlığını yok edemedi.

"Şşş." deyip onu durdurdu Afşin.

"Neyle suçlanıyorum peki?" dediğinde.

"Bilmiyorum, efendim. Sadece sizi almamız söylendi..." dediğinde mahcuptu asker.

"Gültekin indirin kılıçları..."

"Efendim, ama..."

"Ne diyorsam yap..." dedi Afşin.

**

"Ne demek Afşin'in tutukladılar?" diye kükredi Komutan Boğa ve duvar sallandı öylesine yüksekti sesi.

"Saraya götürüldü efendim..."

"Sen ne yaptın Gültekin? Buna nasıl izin verdin?" yaklaşıp göğsüne dokunup itti.

"O izin vermedi, kılıçları indirmemizi emretti..." dediğinde yaralıydı sesi ve kaçırdı gözlerini.

"Neyle suçlanıyormuş?" dediğinde kapının önündeydi İnak ve:

"Dinsizlikle..." dedi.

"Ne?" Başını salladı İnak, gözlerindeki telaşı ve şaşkınlığı saçıldı halının üzerine.

"Şaka yapıyorsun?" dedi bu kez Boğa, ses vermedi.

**

"Afşin'i tutuklamışlar... Dinsizlikle suçluyorlar..." dediğinde Yarcuh el Türkî sıkışan kalbiydi elleri göğsüne gitti Aşnas et Türkî'nin. Nefes almakta zorlandı.

"Efendim..." deyip yardım etmeye çalışsa da

"İyiyim, iyiyim..." dedi ve:

"Mu'tasım'la konuşmalıyım..."

"Yargı süresince kimseyle görüşmeyeceğini bildirmiş, özellikle Türklerle..." dediğinde Aşnas et Türkî'nin gözlerinde kâinatı gördü. Yıldızlarla doluydu, bir okyanustu siyaha çalan ve mavisi gittikçe kaybolan, ne çok söylemek istediği söz vardı da yan yana gelmeyen.

"Afşin'i tutuklamışlar..." Bu kez Boğa'ydı kapıda beliren ardında muhafızlarıyla. Anladı ki yeni bir haber değil ve kederli bakışlar içine çöktü, ölümün nefesiydi odaya dolan.

"Eğer o köpek Afşin'e bir zarar verirse yemin ederim o sarayını başına yıkarım, bunu yaparım..." diye kükredi Komutan Boğa.

**

"Kurtlar uyandı..." diyerek arkasına yaslandı Mu'tasım. Veziri İbnü'l Zeyyat'ın yılışık gülüşü büyüdü küçücük bir tepsiyi andıran yüzünde. Kapıda beliren muhafızın endişesinden önemli olduğunu anladı Halife Mu'tasım ve eliyle işaret etti yaklaşmasını. Kulağına eğilip: "Ordugâhta işler karışmış efendim, Komutan Boğa ve Komutan İnak askerleri toplamış..."

"Kaç kişi..."

"Binlerce..."

"Aşağılık herifler, sarayımı mı basacaklar..." tükürükleri saçıldı etrafa.

"Aşnas et Türkî sizinle konuşmak istiyor..." Başını çevirdi Halife Mu'tasım ve elinin tersiyle gitmesini emretti.

"Bu işi hemen bitirin... Hemen! Arap birliklerini de çağırın, hepsini..." diyerek emretti Vezirine.

**

Halife Mu'tasım tahtındaydı, Mutezile Kadısı Ahmed bin Ebu Davud, Veziri İbn'üz Zeyyat ve emniyet müdürü İshak bin İbrahim ise hemen yanına sıralıydı. Afşin içeri girdiğinde dikkatlice süzdüler onu kaçamak bakışlar arasında. Halife Mu'tasım ile göz göze geldiğinde gülüşüyle gizledi öfkesini, dik duruşu ve meydan okuyan bakışlarına ve yüzüne yapışan o alaycı gülüşüne tahammülü yoktu.

"Bütün şebekler toplanmış..." dediğinde bir yıldız parladı gözlerinde.

"Her zamanki Afşin!" dedi ellerini iki yana açarak Halife Mu'tasım.

"Evet, sorgulayacaksınız sanırım, belki size biraz din dersi veririm ha? İftiracılara ve yalancılara ve satılmış adamlara..." dediğinde öfkeyle:

"Lütfen saygılı olun Vali Afşin..." dediğinde İbnü'z Zeyyat sözünü tamamlamasına fırsat vermeden.

"Akıllı olduğunu sanıyorsun değil mi? Kurtlara yem olacak bir aptal kuzu..." dedi tiksintiyle. Gözlerindeki korkuysa her şeye bedeldi. Tek kelime daha etmedi.

**

"Arap askerleri saraya doldurmuş..." dedi Komutan İnak.

"Hepsini gömerim bahçesine, hepsini..." diye haykırdığında Komutan Boğa Yarcuh et Türkî'nin yordun sesi doldurdu odayı.

"Boğa..." dedi kan kızılıydı gözleri.

"Sakın bana engel olmaya kalkma..." diye kükredi.

"Peki, ne olacak? Sonra ne olacak?" dediğinde gözlerindeki çaresizlik miydi? Umutsuzluk muydu? Acı mıydı? Neydi? Çok şey gizliydi de sanki kocaman bir hiçti.

"Halletmeye çalışıyorum..." dedi Aşnas et Türkî.

"Hiçbir şey halledemezsin, Afşin'i harcayacaklar ama ben buna izin vermeyeceğim ve o aşağılık herifin diğer gözünü de oyacağım..." diyerek masaya vurdu Boğa.

**

"Afşin ismini kullanıyorsunuz. Aslında isminiz Hayzar. Bu eski bir adet, bir nevi kral demek, firavun. Artık Müslüman olduğunuza göre ki hiç öyle olduğunu sanmıyorum öylesine neden Afşin ismini kullanıyorsunuz?" diye sordu Kadı Ahmed bin Davud. "Çok ilginç, yıllar sonra bunu sorma ihtiyacı duymanız... Afşin! Neden Afşin?" diyerek gülmeye başladı. Bozulmuş suratlar ve boş bakışlar gülüşünü çoğalttı, sonra aniden kesti ve:

"Başka?" dedi elleri belindeydi.

"Evinizde Kelile ve Dimne kitabı bulunmuş, altın yaldızlarla ve mücevherlerle süslü bir kitap, içinde Allah'a küfür bulunan kitap..."

"Halife Me'mun Kelile ve Dimne'yi Arapçaya çevirtti, kütüphanenizde var, benim evimde bulunması mı sizi rahatsız ediyor..." dediğinde yine o alaycı gülüşüydü canlarını sıkan. Sonra birbirlerini süzdüler, belli ki haberleri yoktu.

"Daha ülkeden ne olduğundan haberiniz yok, ahmaklar sürüsü..." deyip yanında dikilen Arap muhafıza döndü:

"Gerçekten, hepsi ahmak! Hayatını kim uğruna feda edeceğine dikkat et, düşün! Bunu düşün..." deyip göğsüne yasladı dirseğini ve dönüp yeniden:

"O kitap babamdan yadigârdır, birçok insandan daha kıymetlidir..." dedi.

"Sünnet oldunuz mu Vali Afşin?"

"Ne o yoksa benimkini mi görmek istiyorsun? Korkma sonra?" derken kılıçtan keskindi bakışı ve boğuktu sesi. Fokurdayan bir suydu taşmak için sabırsızdı.

"Yani sünnetli değilsiniz..."

"Değilim..."

"Neden?"

"Ölmekten korktum, bedenimden bir parça kopup gitmesi beni korkuttu, bedenimi seviyorum, her bir parçamı. Özellikle de orayı..." Dalga geçerken bile korkutucuydu, gözlerini kaçırdı Kadı ve Halife Mu'tasım boğazını temizledi ki devam etsin sorguya.

"Eğer Müslüman olsaydınız sünnet olursunuz, siz sahte bir Müslümansınız..."

"Ve siz gerçeksiniz, gerçek Müslüman sizsiniz. Yalancı, iftiracı, kumpasçı, paragöz ve adi adamlarsınız ama Müslümansınız. Harikasınız, cennete gideceksiniz, çocuklar. Sonsuza dek, huri, şarap, yemek ve curcuna... Çünkü siz mükemmel Müslümanlarsınız..."

"Yani Müslüman olmadığınızı itiraf ediyorsunuz..."

"Hayır, kuş beyinli! Babam Harun Reşid zamanında Müslüman oldu, ben Müslüman olarak doğdum..."

"Ama sünnet olmadınız, ama savaşta bedeniniz, o çok sevdiğiniz bedeninizden bir parça kopabilir. Onda sorun yok yani..."

"O savaş zayiatı, bu kabul edilebilir. Diğeri isteğe bağlıdır. Ne bu benim aletten mi konuşacağız? Evet?" deyip kollarını açtığında birbirlerini süzdüler.

"Bugünlük bu kadar yeter..." dedi Halife Mu'tasım. Tıkanıp kaldıkları belliydi; vakit gerekliydi. Afşin'in ruhunu delen bakışlarıysa içine işledi.

"Bir şey mi söyleyeceksiniz Vali Afşin?" dedi nefretle. Gülümsedi Afşin, gözlerinde olmayan tek şey korkuydu, en çok da bu öfkelendirdi onu.

"Böylesine adi bir herif için savaştığım gerçeği uykularımı kaçırıyor! Korkak bir adam için! Aşağılık bir adam için! Kalbinde kocaman bir boşluk var, dipsiz bir kuyu asla dolduramayacaksın, ne kanla, ne altınla. Geberip gideceksin acılar içinde ve bir korkak olarak hatırlanacaksın!"

"Muhafızlar..." diyerek ayağa kalkıp kükredi Halife Mu'tasım

**

"Efendim, oğlunuzun ateşlendiğini söylediler..." dediğinde kapı muhafızı yerinden sıçradı ve rüzgârdan hızlıydı ordugâhtan çıkıp atına atlayıp nehrin öteki yanına geçti Komutan Boğa.

Eve varmasıyla birlikte üst kata çıktı, karısının gözleri nemliydi, hekim kadınsa ılık suya bastırdığı bebeği ıslak beyaz çarşaflara sarıp yatağa bıraktı.

"Musa, oğlum..." deyip yanına diz çöktüğünde aralandı gözleri. Henüz üç yaşındaydı ve babasının parmaklarını sardı sıkıca, göz kapaklarına direnerek. Elleri ateş gibiydi, yüzü boynu.

"Bir şeyler yap..." deyip hekim kadına döndüğünde,

"Merak etmeyin, iyi olacak, ateşi düşüyor..."

"Yanıyor oğlum...

"Efendim merak etmeyin..."

**

Demir kapısı kapandığında ruhundan daha karanlık değildi zindan, böcek sesleri ve duvarlardan sızan ince bir su damlasıydı ve gözlerini kapadı. O nehrin kenarındaydı, güneş yüzünü henüz göstermişken, Mayda nehirde çocuklar gibi eğlenirkenki hali ve gülümsedi Afşin...

**

"Ateşi düştü..." dedi Komutan Boğa ve ağaca yaslanmış bekleyen Komutan İnak'ın omzuna vurdu.

"Harika..." dedi İnak ve:

"O bir savaşçı, o babasının oğlu. Öyle kolay pes edeceğini düşünmemiştim zaten..."

"Biliyor musun düşman ordusu bile beni bu kadar korkutmadı..." dediğinde Komutan Boğa gülümsedi İnak, bahçe kapısında göründüğünde Komutan Tolun kucağında oğluyla gülümsediler,

"Musa iyi mi?" dedi.

"Evet, evet..." deyip Komutan Boğa oğlunu kucağına aldı, dört yaşındaydı.

"Ahmet nasılsın bakalım?" dediğinde.

"Ne zaman orduya katılacağım..." demesi güldürdü hepsini.

**

Terastaydı, geniş koltuğun üzerine yaslanıp şalını sarmıştı sıkıca, çekirge sesleri geceyi doldururken yaprakların hışırtısı ilk kez rahatlatması ve rüzgârın yüzünü okşayıp gitmesi.

"Böyle olmaması gerekiyordu..." dedi yorgun sesiyle Marida Hatun. Cariyesi sessizdi, başı önünde bakışı hüzünlüydü.

"Peki diğerleri? Yarcuh?"

"Hepsi huzursuz, Komutan Afşin'in tutuklanması iyi olması efendim..."

"Bu kadar asi olmasaydı ne olurdu sanki? Her şey sahipti, sonradan geldi ve birliğimiz bozuldu, yenilmez olacaktık, şimdi isyan kapıda..." deyip söylendi kendi kendine Marida Hatun.

"Halife Mu'tasım..."

"Oğlum bir halife, saygıyı hak ediyor; böyle olmamalıydı..." İlk kez bu kadar mutsuz ve ümitsizdi bakışları Marida Hatun'un.

"Belki siz..."

"Evet, evet konuşacağım. En azından Afşin'in uzaklara gitmesini sağlarım, böylelikle herkes huzur bulur... Yalnız kalmak istiyorum..." dedi sonra Marida Hatun ve bir süre gözlerini kapatıp gecenin sesini dinledi, sonra aralandı gözleri oğluyla konuşmalıydı, bir an önce mahkemenin sonlandırılması ve Afşin'in uzak bir yere vali yapılmasını sağlamalıydı. Aniden kalktı yerinden ve kafasının içinde bir zelzeleydi sanki bir tokmaktı vuran ve fırtınaydı savuran. Kısacık bir andı, yere düşüp çarptığında başını

mermere karardı gözleri ve kapandı göz kapakları. Cariyesi henüz kapıdan çıkmamıştı ki sese koştu ve eğildi hareketsi yatan Marida Hatun'un başına.

"Efendim, Marida Hatun..."

"Muhafızlar..." diye bağırdı sesi tüm sarayda yankılandı, muhafızlar geldiğindeyse gözleri yaşlıydı:

"Öldü..."

**

"Marida Hatun ölmüş..." dediğinde gözleri doluydu Komutan İnak'ın ve: "Ne?" diye fırladı yerinden Komutan Boğa.

"Bir anda, cariyesine yalnız kalmak istediğini söylemiş ve ses duyunca kız bir bakmış ki yerde cansız yatıyor..."

İçindeki sızı tüm bedenini sardı Boğa'nın bir dal koptu sanki yüreğinde ve bulutluydu gözleri; ne soruların bir anlamı vardı ne de cevapların. Bir anda odaya doluştular Tolun, Vasıf, Yarcuh ve Hakan. Sözcükler kayıptı, kederliydi bakışlar.

"Saraya gitmeliyiz..." dediğinde İnak,

"Evet, evet..." dedi boğuktu sesi, dalgındı Komutan Boğa.

"Boğa..." dedi Hakan.

"Evet?"

"Şimdi sırası değil, Mu'tasım çok üzgündür..."

"Evet, evet..." dedi gözlerini kaçırarak.

**

Vişne ağacının yanındaydı, kızıl iri taneleri iyice olgunlaşmış, dalından düşmeye hazırdı. Bir keder doldurdu yüreğini Aşnas et Türkî'nin ve elleriyle kurtlanmış birkaç yaprağı söküp attı.

"Efendim..." diyen sese döndü, evin hizmetkârlarındandı, genç bir delikanlıydı.

"Ha?" diye döndü, dalgın ve hüzünlüydü.

"Bir şey ister misiniz?" dedi gülümseyerek.

"Hayır, hayır teşekkür ederim..." dedi ve yine gülümseyerek ayrıldı yanından delikanlı.

Bir vişne tanesini ağzına attığında ekşidi yüzü, dudaklarını kızıla boyarken yerini bambaşka bir tada bıraktı sonra ve çekirdeğini eline aldığında fırlatıp atmaya kıyamadı, çömelip toprağı eşeledi ve gömüp üzerini örttü yine toprakla.

"Topraktan toprağa..." diyen sesti başını kaldırıp baktı ki Yarcuh el Türkî.

"Topraktan toprağa..." dedi gülümseyerek ve doğruldu.

"Hadi gel, soğuk vişne şerbeti içelim..." dedi ve çardağa doğru ilerlediler.

"Bu bahçenin bu kadar güzel olduğunu ilk kez fark ediyorum." dediğinde Yarcuh süzdü her yeri. Cilalanmış tahta çitlerle çevrili gül ağaçlarının hemen yanındaydı defne ağacı ve zambaklar beyazdı, fesleğenlerse toprağa yakındı, ağaçların dibinde biraz ürkekti ama keskindi kokuları. Sıcaktan kavrulmuş taşlara dökülen su buharlaşırken bir çemberdi gittikçe daralan.

"Tıpkı yaşam gibi..." dedi Yarcuh aynı şeyi düşündüklerini sezdi, yanılmadığını anladı gülüşünden Aşnas et Türkî'nin.

"Biliyor musun her ölüm zamansızdır, genç ya da yaşlı mutlaka eksik bir şeyler vardır ama zaman yoktur..." dedi Aşnas yorgun sesiyle.

"Zaman..."

"Asla kıymeti bilinmeyen..."

"O çok özel bir kadındı, çok!" dediğinde Yarcuh.

"Ölüm yaşamın ikiz kardeşi, aksi, yansıması, ölüm tek hakikat..."

"Ne o, yoksa korkuyor musun?"

"Hayır, sonrasında olacaklardan korkuyorum..."

"Ne demek bu?"

"Güç ateştir Yarcuh, onunla ne yapacağını bilemezsen, onu kontrol edemezsen..."

"Kendini mi yakarsın?"

"Herkesi..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları sakinleştirmelisin, özellikle Boğa'yı"

"Boğa'yı mı?" gülümsedi Yarcuh, en zoruydu.

"Eğer bir isyan girişiminde bulunurlarsa..." devamını getiremedi,

**

Zindanın demir kapısının ardından gelen ayak sesleriydi, günde üç kez pencere aralanıyor ve hızla kapanıyordu. On gün olmalıydı, ne yemek ne de su verildi, biliyordu açlıktan ve susuzluktan ölmesini bekliyorlardı, işlerini kolaylaştırmayacaktı, kararlıydı. Göz kapakları yorgundu, sanki yıldızlar çaktı bir anda ve düşer gibi boşluklarda savruldu. Sisliydi, sabahtı, kuş sesleri çoğalırken netleşti her şey.

"Afşin..." dediğinde döndü,

"Mayda..." Gözleri ışıl ışıldı, gülüşü güneşti içini ısıtan ve parmakları omzunda gezinirken yüzünü avuçlayıp saçlarına dokundu.

"Mayda..." dediğinde başını göğsüne yaslayıp doladı kollarını beline ve:

"Bana kızgın olduğunu sanmıştım..."

"Hayır, hayır..." deyip bir öpücük kondurdu göğsüne.

"Ben, Mazyar ile görünce aklım başımdan gitti..."

"Kıskandın mı?" deyip gülümsediğinde başını kaldırıp yüzüne baktı.

"Aklımı kaybettim..." dedi sardı kollarıyla ve bir anda çekti bedeninden kendini Mayda. Yüzü toprak gibiydi, derin çatlaklarından taşan kan tüm bedenini yıkarken sesi ruhunun en derinlerinde yankılandı.

"Katil... Babamın katilisin, annemin, kocamın, kızımın... Hepsi senin suçun? Her şey senin suçun?"

"Ben hayır, Mayda... Yemin ederim böyle olmasını istemedim, yemin ederim bilmiyordum..." dediğinde gözlerinden taşan nehirdi yaşlar ve bir anda bedeni paramparça oldu Mayda'nın. Kan kokusuydu içini çürüten ve boşunaydı haykırışı: "Mayda... Mayda..."

**

"Hala ölmedi mi?" diye kükrediğinde Halife Mu'tasım. Vezir İbnü'z Zeyyat:

"Ne yiyecek verildi ne de su... Ama hala?"

"Bu iş çok uzadı, çok uzadı..." deyip kendi etrafında dönüp durdu Halife Mu'tasım.

"Birkaç güne kadar..."

"Bugün, bugün!" diyerek parmağını salladı.

**

"Afşin..."

"Ha?" dediğinde karanlık yarıldı ve karşısınaydı Banu. Işıltılı gözleriyle ve gülüşüyle bahardı, yumuşaktı sesi.

"Sanırım gidiyorsunuz?"

"Mayda ile konuşmam gerekiyor, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Odasında..." deyip gülümsediğinde Banu koşarak ilerledi koridorda, kapı aralıktı ve belirdiğinde Mayda:

"Afşin..."

"Mayda, sana söylemek istediğim şeyler var, konuşmalıyız..." deyip kolundan tutup içeri soktu ve kapattı kapıyı.

"Ne?"

"Babanla konuştum, biraz öfkeli tabi ama ona söyledim. Seninle evlenmek istediğimi..."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet, evet. Bunu her şeyden çok istiyorum..."

"Gerçekten mi?" derken gözleri parladı Mayda'nın.

"Yani, bu?" derken yüreğinin atışına esirdi Afşin,

"Evet, evet." deyip sarıldığında cennetin kokusuydu teninden yayılıp ruhuna sızan ve sıcak nefesi yaşam sebebiydi.

"Seni aşağılık herif, yılan gözlü..." kafasının içinde yankılandı Banu'nun sözleri, yüzü kapkaraydı, gözlerindekiyse nefretin saf haliydi. Bir volkan gibi yakıcıydı nefesi ve kükredi:

"Kocamı öldürdün... Umudu öldürdün... Geleceği öldürdün. Katil!"

"Ben, hayır..."

"Kocamın bedenini parçalara ayırdıklarında haz duydun mu? Her bir kesikten fışkıran kanı seni heyecanlandırdı mı Afşin?"

"Ben böyle olacağını düşünmedim, asla düşünmedim..."

"Ne düşündün Afşin?"

"Bilemiyorum, böyle olmamalıydı. Bu değildi!" derken elleriyle yüzünü kapamaya çalışsa da bir pençe gibi yakaladı Banu ve yüzüne tükürdü.

"Her şeyi biliyordun... Her şeyi sen planladın..."

"Hayır, hayır, hayır..." sesi yankılanırken zindanda kapının penceresiydi aralanan ve karanlıktı yine, uğultular beyninin içinde yankılandı. Hamam böcekleriydi her yerde ve parmaklar uçlarından başlayıp tüm bedenini kapladı, üzerinden atmaya çalıştıkça daha da çoğalıyorlardı sanki.

**

"Ne yapıyor?" diye sordu muhafız pencereden içeri bakan arkadaşına.

"Bilmiyorum, elleri kollarında, bacaklarında, sanki bir şeyler silkeliyor..."

**

"Bu iş çok uzadı, zindana ne halde olduğunu bilmiyoruz. Bugün çıkacak, öyle ya da böyle. O sarayı yakarım, bu şehri yakarım..." diyerek masaya vurduğunda Komutan Boğa.

"Marida Hatun..." dedi İnak.

"O artık öldü, elbette üzüldük, yas tuttuk ama Afşin hayatta ve ben onun hayatta kalmasını sağlayacağım..." dedi Komutan Boğa, kararlıydı.

**

"Afşin..."

Başını kaldırdığında Babek, karşısındaydı; parlaktı gülüşü ve beyaz gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamış, ferahtı kokusu. Kaçırdı gözlerini ve eğdi başını.

"Evlat yüzüme bak..." dediğinde başını salladı iki yana ve sımsıkı yumdu gözlerini. Yüzünü avuçlayıp başını hafifçe kaldırıp: "Afşin..." dedi. Yumuşacıktı sesi ve kirpiklerinin arasından süzüldü yaşlar ve doldurdu yanağını ve aralandı göz kapakları: "Ben gerçekten özür dilerim..." dediğinde boğazından düğümdü bir hıçkırık ve serbest kaldı gözyaşlarında bir sandal misali.

"Hey, sorun değil. Çok iyi savaştın, gerçekten beni çok zorlandın itiraf etmeliyim..." derken ne kadar sıcaktı gülüşü.

"Bunu nasıl düşünemedim, ben..."

"Hey, hayat böyle evlat! Hayat böyle..."

"Ölmeni istemedim, hele de böyle..."

"Nasıl öldüğünün bir anlamı yok Afşin, nasıl yaşadığının anlamı var. Evet, savaş sanatında ikimiz de çok iyiyiz ama yaşam sanatı dediğin şey, farkındalıktır. Ölüm bir son değildir, ölüm başlangıçtır; yepyeni bir şeyin başlangıcıdır. Bedenimi parçalara ayırmalarının bir önemi yok, benim düşüncelerimi yok edemezler. İyiliği yok edemezler, umudu yok edemezler, cesareti. Her şey onunla başlar; doğmak bir cesarettir, ölmek de. Her ölümde yepyeni bir hayata doğarasın, giz dolu, sır dolu. Bilemezsin, ne olacağını, ne olabileceğini? İşte cesaret budur! Her şeye hazırsındır, son yoktur; sadece başlangıç vardır..."

"Yine de..."

"Bu senin doğumun, bu senin başlangıcın..."

"Ne?" deyip burnunu çektiğinde yok oldu bir anda ve karanlık zindandaydı yeniden. Açılan kapıyla birlikte ışık gözlerini aldı ve karanlıktı üzerine çöktüklerinde ve soğuktu hançerlerin çeliği bedenini delik deşik ederken.

Direnmedi, karşı koymadı. Karanlığı yok eden ışıktı Mayda'nın ay yüzü ve gülüşüydü içinde serin rüzgârlar estiren.

"Mayda..." diye fısıldadı gülümseyerek ve göz kapakları kapandı.

Yığılıp kaldığında cansız bedeni kan içindeydi bedeni ve yüzündeki gülüşü karanlık bile gizleyemedi.

"Sanki gülüyor..." dedi cellâtlarından biri.

"Evet..." dedi bir diğeri ve kapının önündeydi Vezir İbnü'z Zeyyat:

"Öldü mü?" dedi taş duvarlardan soğuktu sesi. Başını salladı biri, bakışı hüzünlüydü.

**

Öfke miydi yoksa acı mı iliklerine işleyen? Kanı çekilir gibi damarlarından kaskatıydı bedeni ve rengi soluk.

"Askerler avluda toplanmaya başladı efendim..." dediğinde Gültekin hafifçe kaldırdı çenesini ve hiç olmadığı kadar karanlıktı bakışı Komutan Boğa'nın.

"İnak nerede?" dediğinde,

"Burada..." dedi İnak kapıdan girdiğinde ardındaydı Tolun ve Yarcuh. Kenara çekildiler sonra ince bedeni ve odadan taşan gölgesiydi Belgü Hatun'un, kucağındaydı Musa.

"Burada ne işin var?" demeye kalmadan Komutan Boğa yaklaşıp oğlunu uzattı babasına:

"Musa babasını görmek istedi..." dediğinde buz gibiydi sesi, bakışlarıysa bir yanardağdı patlamaya sabırsız.

"Oğlum..." diyerek kucağına aldı ve gülüşü yeterliydi ve küçük kollarını doladığında babasının boynuna kokusunu içine çekti.

"Bugün, yarın ve ondan sonraki günde babasının yanında olmasını istiyor, karnımdaki bebeğim de, doğacak çocuklarımız da. Ve ben de kocamı yanımda istiyorum..." Kimsenin tek söz etmeye cesareti yoktu, derin bir sessizlikti sinen odadan taşan ve rüzgârın taşıdığı, yine de azalmayan.

"Belgü..." dedi bakışı ters sesi sertti.

"Afşin öldü, biz yaşıyoruz. Ne yapacaksın? Sarayı mı basacaksın? Mu'tasım'ı mı öldüreceksin? Sonra ne olacak? Yine köle mi olacağız..."

"Sakın!" derken parmağını salladı ama onu korkutmaya yetmedi.

"Musa ne olacak? Ahmet?" Bu kez Tolun'a döndü ve: "Onları kim koruyacak? Kim? Biz şanslıydık, ya diğerleri? Bize Köle Türkler diyorlar, yıllarca aşağılandık, horlandık... Hala binlercesi aşağılanmaya, horlanmaya devam ediyor. Ama yenilmedik, ayakta kaldık, hayatta kaldık, şimdi diğerleri için, geleceğimiz için direnmeliyiz, daha da güçlenmeliyiz..."

"O günler geçti?" diye mırıldandığında İnak.

"Gerçekten mi?" dedi Belgü Hatun:

"Talkan ve Curcan'ı unuttun mu İnak? Büyükbabalarımızı nasıl katlettiklerini, büyükannelerimize nasıl tecavüz ettiklerini? Binlerce kişi vahşice, acımadan öldürüldü, binlercesi köle edildi, topraklarımızdan sürüldüler, bir hayvan gibi köle pazarlarında satıldılar? Onların çocukları ve onların da çocukları... Onlar her yerdeler! Çığlıklarını duymuyor olmak onları görmezden gelmenizi mi kolaylaştırıyor? Bağdat'ta, Dmaşk'ta, el Katai'de, Basra'da, her yerdeler. Aşağılanmaya ve kullanılmaya devam ediyorlar ve devam edecekler..." Başları eğikti, söyleyecek söz yoktu, Belgü Hatun'un durmaya da niyeti yoktu:

"Ne ben ne de çocuklarım bir daha asla köle olmayacak!"

"Kimse böyle bir şeye cesaret edemez!" diye kükrediğinde Boğa.

"Sen ölmüş olacaksın nasıl koruyacaksın ki bizi? Nasıl? Gidip halifeyi öldüreceksin çünkü Afşin'in intikamını alacaksın, sonra başka bir Halife gelecek birer birer sizden kurtulacak, tabi hala yaşıyorsanız... Çocuklarınız yeniden köle edecekler, oğullarınızı... Kızlarınızı cariyeleri yapacaklar... Nasıl engel olacaksın Boğa? Nasıl?" derken ne sesinin titreyişi ne gözyaşlarına aldırmadı, son bir kez sordu kısık sesiyle:

"Nasıl?"

ARALIK 941
ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ SAMARRA, IRAK

Yatağının ucundaydı; hizmetkârlar ıslak bezlerle temizleyip merhemi sürdüler dikkatlice.

"Lanet olası yavaş..." diye bağırdığında yumdu gözlerini Halife Mu'tasım. Ayaklarındaki yaralar daha da açılırken bir de göğsüne ve sırtında çıbanlar çıkmaya başlamıştı. Acısı dayanılma, uyku haramdı. Daha da huysuz, daha da çekilmezdi. Huzurlu bir uyku için neler vermedi? "Efendim, Dmaşk'ta bir hekim olduğunu söylüyorlar. Hastalığınızın şifası ondadır..." dedi Vezir İbnü'z Zeyyat.

"Ne duruyorsun? Hemen yollar birilerini?" Öylesine çaresizdi ki ne altın, ne güç anlamsızdı. Tüm servetini dökmeye hazırdı, yeter ki şifa bulsun, acıları yok olsun...

"Merak etmeyin efendim. Hemen yolluyorum..." deyip kollarının karnında birleştirilip eğilerek selam verdi Halife'ye.

**

Hizmetçi kız ürkek adımlarla ilerledi karanlık koridorda ve kapı muhafızlarına bir şeyler fısıldadı. Çok geçmedi içeri girip

yeniden kapıda belirmeleri ve içeri aldılar. Sümbül kokusuydu içine çektiği bembeyaz odada. Sade ama göz alıcıydı her bir eşya, mermer döşemelerin üzeri çıplak, duvarlara yerleştirilmiş rafların üzeri kitaplar ve küçük heykellerle doluydu. Yatağı çevreleyen tül perdenin arasından bir peri gibi süzüldü Şüca Hatun. Türk'tü, Halife Mu'tasım'ın cariyesi, oğlu Ebu Fazl'ın annesiydi. Teni bembeyaz ve bir zeytin tanesiydi gözleri. Kızıl dudaklarının hafifçe büzüp: "Adın ne?" diye sordu Şüca Hatun.

"Büçe, efendim..."

"Büçe..." diyerek tekrarladı onu ve sokuldu yanına.

**

"Şüca Hatun'dan mesaj var efendim..." diyerek yaklaştı Gültekin'e elindeki minik kâğıdı uzatarak. Komutan Boğa masasına doğru eğilip açtı; tim dikkati yazılanlardaydı, kısa sessizliğin ardından: "Yanına birkaç kişi al Gültekin, Dmaşk'a gidiyorsunuz..." Yüzü bir mermer gibi sert, sesi soğuktu.

**

Maviye boyalı bahçe kapısını açıp ilerlediler; bir bahçıvan ve yardımcısıydı korku dolu gözleri büyüdü: "Bunlar da kim?" dedi korkuyla delikanlı.

Bellerinde yaldızlı kuşak yoktu ama açık tenleri onları ele veriyordu,

"Türk askerleri..." diye mırıldandı, öylesine sessizdi ki duymalarından korktu. Ne aradıklarını biliyorlardı, sormaya bile gerek duymadan içeri daldılar, adımları öylesine sertti ki çürük merdivenler kırılacak sandı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı cılız sesiyle, evinin salonunda, bir anda karşısında görünce yabancıları.

"Hekim Lupa sen misin?"

"Evet..." dedi gözlerini kısarak. Saraydan geliyor olmalıydılar, mektup dün eline ulaşmıştı; başka bir şey sormaya gerek duymadı:

"Ben hazırım, saraya gitmeye hazırım..." dedi bir anda.

"Saraya gitmiyorsun, çok uzaklara gidiyorsun. Bir daha geri dönemeyecek kadar uzaklara!" dedi Gültekin.

"Kimseniz? Ne demek bu?" dediğinde endişesi büyüdü ve sesi çatallıydı.

"Eğer yaşamak istiyorsan ki yaşamak iyi bir şeydir, git! Hemen..." dedi alaycı gülüşü bir maskeydi.

**

"Ne demek hekimi bulamadık?" diye bağırdığında Vezir İbnü'z Zeyyat mahcuptu bakışı muhafızın.

"Efendim yok, hiçbir yerde yok, eşyalarını, ilaçlarını toplamış ve gitmiş, bir anda..."

"Nereye gitmiş? Sorup soruşturmadınız mı?"

"Kimse bir şey bilmiyor, adam buhar olup uçmuş sanki..."

**

"Güzel, dönmeyeceğine emin misin?" dediğinde Komutan Boğa gülümsedi Gültekin:

"Peşine birilerini taktım, sanırım Yemen'e gitmeyi planlıyor, Basra'ya inmiş."

"İlaç? Yazdıklarını alabilirler?"

"Her şey imha edildi!"

"Aferin Gültekin..." dedi Komutan Boğa.

**

"Komutan İnak..." dedi yılışık bir gülüşle ve dönüp baktığında tepeden İnak aşağılayan gözleriyle iyice küçüldü çelimsiz bedeninde Vezir İbnü'z Zeyyat.

"Nasılsınız Komutan?"

"Ne istiyorsun bücür?" dediğindeyse bir anda kızıla çaldı kara derisi. Soluğu kesikti ama yine de bozuntuya vermedi, omuzlarını sallayarak:

"Dmaşk'ta Türk askerleri görünmüş..." dedi iğneleyerek.

"Biz her yerdeyiz, yoksa henüz fark etmedin mi?" derken korkunun insanın yüzüne yerleştiğine şahitti İnak, işte bu onu keyiflendirmeye yetti.

"Halife'mizin..." tamamlamasına izin vermedi Komutan İnak.

"Dikkatli ol bücür, çok dikkatli ol! Ağzından çıkacak sözlere dikkat et, hatta düşüncelerine bile, düşüncelerine bile..." derken parmağıyla göğsüne vurdu, öylesine çelimsizdi ki bu bile bedenin sallanmasına yetti ve ardına bakmadan çekip gitti Komutan İnak.

"Lanet olası Türkler..." diye söylendi, sonra etrafı kolaçan etti, bir duyan olmamalıydı, korku ruhunu esir almıştı ve başını dikleştirip ilerledi büyük salona doğru. İshak bin İbrahim'i gördüğünde bir göz işareti yaptı; mahzenin en karanlık noktasıydı yeniden buluştukları.

"Halife Mu'tasım çok hasta, çok!" diye fısıldadı Vezir.

"Ölecek mi?"

"Bedeninde her geçen gün yeni yaralar açılıyor, ilaçlar merhemler daha da kötüleştirdi, bir umuttu şu Dmaşk'taki hekim ama adım gibi eminim Türkler adamı kaçırttı."

"Neden böyle bir şey yapsınlar..."

"Onlardan her şey beklenir, Halife öldüğünde Ebu Fazl'ı başa geçirmek isteyeceklerdir, hazırlıklı olmalıyız. Kesinlikle Halife olmamalı, o annesi o Türk Cariye Şüca Hatun tam bir baş belası olacaktır, güç asla Türklerin eline geçmemeli, artık değil!"

"Vasık mı?"

"Vasıf Halife olmalı, o Rum cariyeyi kontrol altında tutabiliriz, ama Şüca Hatun?"

**

İçi yanıyordu ama buz gibiydi elleri, yorun gözleri duvarlarda gezindi, kımıldamak cehennemdi, en ufak bir hareketi bedeninin bir başak yerinden fışkıran bir başka acıydı. Ruhu bedeninin terk etmeye hazırdı, yaşamak haramdı ama zincirliydi sanki her havalanışında yere çakılan yaralı bir kuştu. İniltileri yaralı bir hayvandan farksız, cehennemdi hapsolduğu yatağı. Karartılar üzerine çullanan bir karabasandı sanki fısıltılar yankılandı yüreğinde ne söylediklerini anlamadı, ölmesini bekliyorlardı aç akbabalar gibi üşüşmüşlerdi başına ve gözyaşları sahteydi, kederleri gibi. Defolup gitmelerini ne çok isterdi başından da ses verecek hali yoktu, derisi soyuluyordu sanki kızgın demirlerle ve artık yaşamak için değil ölmek için neler vermezdi. "Bu geceyi çıkarabileceğini sanmıyorum..." diye fısıldadı Vezir yanındaki adama ve: "Hazırlıklar tamamlandı m?"

"Evet..." diye mırıldandı parmaklarıyla ağzını kapatarak.

"O sürtük ve oğlundan kurtulmamız lazım ve hemen Vasık'ı halife ilan etmemiz!" İşte veda zamanıydı, sahip olduğu tek şey bedeninin acılarıydı. O kadar, ötesi yoktu, tek başınaydı, bir zamanlar alkış tutan eller sabırsızdı ölümünü beklerken. Ya sonrası? Karanlık koridorda tek başına yürümeye cesareti var mıydı? Kendisini koruyacak kimse yokken, hiç kimse. İniltileri çoğaldığında bir sıcaklıktı bedenini yakan ve ruhunu kavuran. Bedeni ağırlaştı, göz kapakları da yine de direndi. Gölgeler çöktü

üzerine ve fısıltılar her yerdeydi, kalbi durduğunda gözleri açıktı ve yüzü taş gibiydi soğuk ve sertti bedeni.

Sonrası yoktu...

Karanlıktı...

**

Muhafızları ardındaydı Vezir İbnü'z Zeyyat'ın sarayın karanlık koridorlarında inledi ayak sesleriyle ve Şüca Hatun'un odasının kapısındaki iki muhafıza baktı yukarıdan, ilginçti kapıyı açmalarını emretmeden açmaları ve eğilerek selamlamaları. "Güzel, güzel, sonunda hepiniz adam olacaksınız..." diyerek gülümsediğinde dondu gülüşü Komutan İnak ile karşılaştığında. Komutan Vasıf'ın bakışıy daha sertti. Odanın her yerindeydi Türk askerleri ve bir kuğu gibi süzüldü Şüca Hatun, yıldızlı gözlerinden saçılan ışıktı nefreti gölgeleyen ve buz gibiydi bakışı sesiyse su gibi berraktı:

"Seni akbaba..." dediğinde ne kadar eğlendiğini görmek içinde bir yaraya dönüştü.

"O kuş beyninle bizi alt edebileceğini mi sanıyorsun?" dedi sonra Şüca Hatun, oğlu Ebu Fazl hemen ardındaydı, ince ve uzun boyluydu delikanlı, henüz terlemeye başlamış sakalları ve bir şahin gibiydi bakışı, giysileri teninden beyaz değildi.

"Halifemiz Vasık'tır; eğer aksi bir girişimde..."

"Ne yaparsın bücür, ha?" diye araya girdi Komutan İnak ve omzuna dokundu Şüca Hatun.

"İnak..." dedi yumuşaktı sesi.

"Belki başka bir şehre gitmeyi düşünürsünüz, oğlunuz ve siz?"

"Elbette, çok düşüncelisin. Bu yüzden geldiğine eminim zaten..."

Oda dardı, bedeni dardı ruhuna, öfkesine. Çıkıp gitmek istese de bacakları kilitlenmişti sanki Şüca Hatun iyice sokulup: "Bu gece gidiyoruz, ama merak etme döneceğiz. Sadece senin için bile olsa anladın mı? Zamanı geldiğinde oğlum Ebu Fazl Halife olacak! Halife Mütevekkil! Ve ben senin canına okuyacağım..." deyip gülümsediğinde korkunun en saf haliydi Vezir İbn'üz Zeyyat'ın gözlerinde gördüğü...

**

Masanın etrafındaydılar, gecenin koyusuydu. "Şimdi ne olacak?" dediğinde Komutan Yarcuh derin bir iç çekti Komutan Boğa: "Oyun devam edecek..." dedi.

Komutan İnak: "Şüca ve Ebu Fazl Dmaşk'a gittiler..."

"Yeterince muhafızları var mı?" dediğinde Tolun sadece güldü İnak.

"Vasık'ın korumalarını ayarlamalıyız, Türklerden başka hiç kimse yaklaşmayacak!"

"Arap Komutanlar hoşlanmayacak..." dediğinde Hakan.

"Canları cehenneme..." dedi Komutan Boğa.

"Yönetime müdahale ettiğimizi düşünecekler?" dediğinde Tolun.

"Hayır, bu toprakları biz yöneteceğiz..." dedi Komutan Boğa gözleri parlayarak.

23 YIL SONRA...

EYLÜL 864
SAMARRA ABBASİ SARAYI
BUGÜNKÜ IRAK

Adımları sert; başları ve omuzlarıysa dikti. Sarayın dar koridorları arasında ilerlediler; yüksek tavanlı taş duvarlarda gölgeleri büyüdü. Hemen önlerinde iki muhafız çok iyi bildikleri yolda eşlik etti; diğerleriyse arkadaydı. Birkaç adım ötedeki kapı muhafızları kendilerine çeki düzen verdiler ve onları başlarıyla selamladılar. "Halifemiz sizleri bekliyor efendim" dedi birisi. Sesi titrekti; endişe, saydı ve korku birbirine karışmıştı. Gözleriyse özellikle birindeydi. Uzun boylu değildi; gözleriyse bir şahin gibi parlaktı ve dudakları bir çizgi kadar inceydi. "Senden korkuyorlar..." diye mırıldandı hemen sağındaki. "Korkmalılar..." dedi diğer yanındaki ve gülümsedi. O ise bir tepki vermedi. İçeri girdiklerinde nanemsi bir koku dikkat çekiciydi. Duvarlarda yaldızlı çiniler göz alıcıydı; zemini kaplayan fars halılarındaysa kızıl hâkimdi; tıpkı ipekli perdeler gibi.

Halife Mustain'in sırtı dönüktü; hemen ardındaysa elleri belinde kenetlenmiş iki vezir başları önünce ve meraklı kaçamak bakışları komutanlardaydı.

"Hoş geldiniz..." diyerek gülümsedi Halife Mustain kollarını iki yana açarak. Yirmi sekiz yaşındaydı; uzun boylu ve buğday tenliydi. Yüzün parlaktı, gözleri gibi. Sesindeki samimiyet ve sıcaklık gerçekti.

"Efendim..." dedi en soldaki ve diğerleri de başlarını eğerek onu selamladılar.

"Sanırım neden burada olduğunuzu biliyorsunuz!" dedi Halife Mustain. Biliyorlardı; en çok da en soldaki sabırsızdı.

"Siz Bayıkbey, artık İskenderiyye ve Berka Valisisiniz!" dedi soldaki adama dönerek.

"Siz Tolun oğlu Ahmet, Bayıkbey'in önerisiyle El Katai Valisisiniz!" dedi en sağdakine dönerek.

"Ve siz..." dedi ortadaki adamla göz gözeydi. Odadaki derin sessizlik büyüdü; Halife'nin gözlerindeki hayranlıkla beraber:

"Komutan Musa! Boğa'nın oğlu Musa! Artık Rey Valisisiniz!"

EYLÜL 864
ŞATT'ÜL ARAB
BUGÜNKÜ IRAK

En öndekilerden biri yavaşladı; bakışları yaklaşan toz bulutuna gizli atlılardaydı.

"Onlar mı? Yoksa?" diye sordu Muhammed bin Ahmed. Ellili yaşlarında uzun boyluydu. Teni kızıl; saçlarıysa nemliydi.

"Onlar..." dedi adam. Bu kez oğluyla göz göze geldi.

"Onlar olmalı..." diyerek diğer adamı onayladı oğlu. Gözleriyse yaklaşan atlılardaydı; tüm dikkatiyle onları süzdü. Kafile iyice yaklaştığında emin oldular.

"Muhammed bin Ahmed!" diyerek onu selamladı en öndeki adam. Atının üzerinde dimdikti ve gülümsedi.

"Salih!" dedi. Yakın yaşlardaydılar; hemen yanındaki genç delikanlı oğlu olmalıydı. Gözlerinin etrafında çekilmiş ince sürme sıcaktan dağılmıştı ve yüzü güneşten yanıktı. Başıyla onları selamladı.

"Akşam çökmek üzere, dinlenecek vakit yok!" dedi Salih bin Umar. Başını olumlu anlamda salladı Muhammed bin Ahmed ve onları takip etmeye başladılar. Toprak nemliydi; çalılarsa

kuruydu. Tepeleri aştılar, nal sesleri yankı buldu geniş sessiz ovalarda. Güneş akşama teslim olmadan acımasız yüzünü gizlemeye gerek duymuyordu. Bir sis bulutunun ardındaydı dağların gölgesi ve yaklaştıkça büyüyen su sesi her yeri sardı. Yavaşladılar. "Şatt'ül Arab!" dedi Muhammed bin Ahmed oğluna. Gözleri etraftaydı. Huzur vericiydi; kokusunu içine çekti; gözleriyse her yerdeydi. Omzuna düşen siyah uzun saçlarını arkaya attı. Dudaklarının kenarında beliren gülümsemenin tüm yüzüne yayılmasıysa uzun sürmedi.

"Güzel ha?" diye sordu babası.

"Daha önce böyle bir yer gördüğümü sanmıyorum! Cennet böyle bir yer olmalı..." dedi. Yeşilin sarıya teslim olan tüm renkleri bir aradaydı. İnce gövdeli uzun ağaçların dev yapraklarından sızan güneş ışığıysa muazzamdı.

"İşte burada birleşiyorlar... Fırat ve Dicle!" diye söze girdi Salih bin Umar. Sevimli bir adamdı ama sert yüz hatları bunun her zaman böyle olmalığını ifşa eder gibiydi.

"Büyüleyici..." dedi ve yeniden etrafı izledi. Gözleri vadinin bitimindeydi; yeşil tarlalara baktı.

"Ekilebilir olduğunu bilmiyordum. Bataklık bölgesi?" diye sordu. Salih bin Umar'ın oğlu söze girdi:

"Köleler bataklıkları kurutuyor! Kuzeyde görüyor musun hemen şu tepenin ardında en büyük köle kampı var: Dujayl! Bu bölgeyi onlar temizledi."

"Dujayl! Kaç kişi?"

"Yirmi binden fazla... Sadece orada. Yüz binlerce köle var!" diye cevapladı adam. Henüz sözünü bitirmişti ki atıyla hızla uzaklaştığını gördü. Şaşkındı; anlam veremedi. Ne yapması gerektiğini de bilemedi.

"Dönecektir!" dedi Muhammed bin Ahmed. Buna alışkın gibiydi; yüzündeki rahatlığın tek açıklaması buydu. Delikanlı babasına baktı:

"Gidebilir miyim?" diye sordu bakışlarıyla. Salih bin Umar'ın bakışı ne istersen yap der gibiydi ve hızlanıp onu izledi. Yetişmek zordu; rüzgârla yarışır gibiydi. Siyah giysileri uçuşurken gökyüzünde salınır gibiydi. "Hey, biraz yavaşla... Buraları bilmiyorsun!" diye bağırdı. Ancak o yavaşladığında ona yetişebildi. Tepedeydiler, vadi ayaklarının altındaydı. Gökyüzü griye teslim olurken yıldızlar belli belirsiz kendini göstermeye başlamıştı.

"Dujayl!" dedi adam. Gözleri ondaydı. Garip bir adamdı; kısık gözlerindeki gizemi çözmek zordu. Bakışlarındaki hüzün müydü yoksa kararlılık mı emin olamadı. Soru sormuyor; cevapları biliyor gibiydi; yine de açıklama yapma ihtiyacı duydu.

"Kampa dönüyorlar..." dedi. Köleler kalabalık gruplar halde üç sıralı halde yürüyorlardı.

Atlı muhafızlarsa ellerindeki kamçılarla etraflarındaydı. Uzaktaydılar ama yine de çok yorgun ve umutsuz oldukları gün gibi ortaydı. İçlerinde kadınlar ve çocuklarda vardı. "Nereden getirildiler?" diye sordu. Sesi su gibiydi; yumuşak ve duyguluydu. "Çoğu Zangibar'dan. Onlara Zenc diyorlar; bazılarıysa Nubialı. Oralardan..."

"Kaç kamp var?"

"Çok!"

"Bu hiç adil değil!"

"Dostum, dünya adil değil!" diyerek gülümsedi.

"O zaman dünyayı daha adil bir hale getirmeliyiz!" diyerek ona döndü.

"Biz sadece tüccarız; bu bizim işimiz değil!"

"Bunu bilemezsin!"

"Adaleti sağlayacak kişiler tüccarlar değildir!"

"Bunu bilemezsin!" dedi yeniden bu kez dudaklarının kenarında bir gülüş belirdi.

"Düzen böyle, hem ne yapabiliriz ki?"

"Her şeyi, düşünebileceğimiz, hayal edebileceğimiz her şeyi!"

"Bu mümkün değil?"

"Taş duvarları parçalayan nedir bilir misin?"

"Ne?"

"Su!" dedi ve nehre baktı. Derin nefesi hayranlıktandı.

"Su?" dedi adam.

"Su, sadece su! İncecik bir çatlaktan sızan bir damla su. Oraya yerleşir, akar ve aktıkça büyür. Her yeri kaplar ve sonra..."

"Sen bir Alşimi misin?"

"Bu hayatta birçok şey olabiliriz; ne yapacağımıza ve kim olacağımıza ise biz karar veririz..."

Adam:

"Reyhan bin Salih..." diyerek uzattı elini ve birbirlerini bileklerinden sıkıca tutarak gülümsediler:

"Ali bin Muhammed!"

İLKNUR ALTINTAŞ

BABEK

CENNETİN KAPISI & SAMARRA KURULUŞ

BİR ADAMIN CESARETİYDİ...

MEYDAN OKUMASIYDI, İSYANIYDI, DİRENİŞİYDİ!

AYDINLIK VE KARANLIĞIN SAVAŞIYDI!

TAŞ DUVARLARA KAZINAN, TOPRAĞA KARIŞAN!

TARİHİN SARKACINDA İNSANLIK ONURUYDU

UMUDUN BAŞLANGICIYDI!

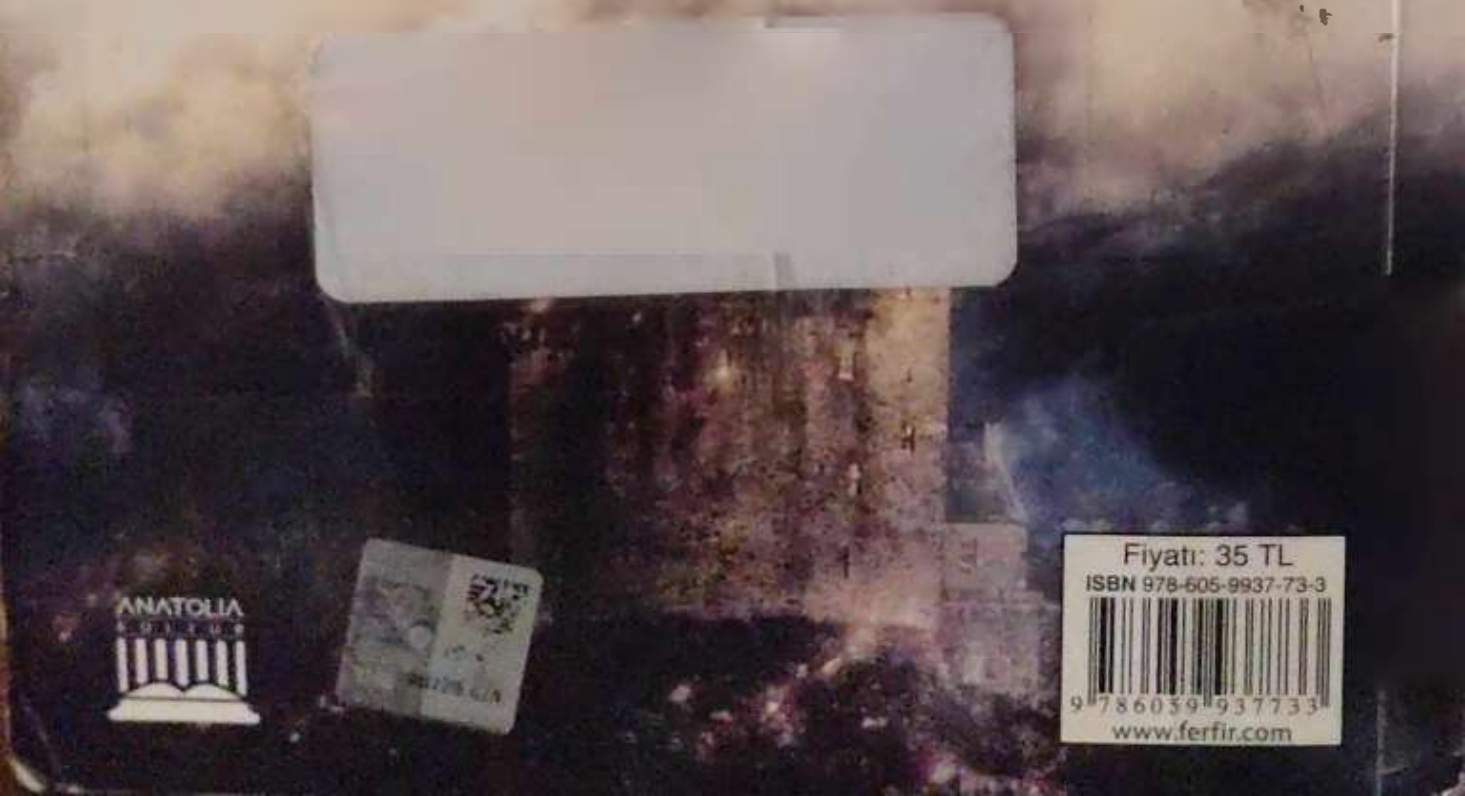
GELECEK YAZILIRKEN...

GÜN VE GECE BİRBİRİNE KARIŞTIĞINDA...

VE...

ZAMANIN HAKEMLİĞİNDE...

BİR KAHRAMANIN DOĞUMUYDU!

ANATOLIA

Fiyatı: 35 TL

ISBN 978-605-9937-73-3

9 786059 937733

www.ferfir.com